

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

SHELLY LAURENSTON

THE MANE ATTRACTION

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MANE ATRAKSİYONU

MANE ATRAKSİYONU

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ

www.kensingtonbooks.com

Anneme.

Sissy Mae'ye ne kadar benzediğini fark etmemiştim.

Hızlı arabaları seven çekici bir Güneyli bayan,

tembel yaz günleri ve Alfa Erkekler. Seni tahmin edemeyeceğın kadar çok özltüyorum ama bu kitabı yazarken hala her gün benimle olduğunu fark ettim.

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 1

Bir düğünde ölümü düşünmek zordu.

Yine de bunu oldukça iyi idare ediyordu.

Ve bunun nedeni sıkılmış olması ya da gelinin güzel görünmemesi ya da mekânın muhteşem olmaması değildi. O lanet telefon yüzünden.

Bir telefon ve zihni ölümün görüntüleriyle doldu. *Onun* ölümü. Ama bir adamın başına iki milyon dolar ödül konduğunu bildiren bir telefon alması her gün olan bir şey değildi. O kadar para koca aslan kafası içindi.

Depresyonda debeleniyor olmalıydı. Nefes alamadığında ya da doğru düzgün göremediğinde panik atak geçiriyor olmalıydı. Normal bir insanın - yaklaşık otuz saniye içinde insandan kediye dönüşebildiği için normal bir insan sayılırdı- birinin kendisini öldürmek istediğini öğrendiğinde yapacağı şeyi yapıyor olmalıydı.

Ama depresyona giremezdi, panik yapamazdı. Şimdi olmaz. Şimdi değil. yüzüne bakıyordu.

Tamam, tam yüzüne gelmiyordu ama dizlerinin üzerine çöküp sürünerek yaklaşırsa... yüzü tam orada olabilirdi. İşte bu, içinde yuvarlanmaya değer bir şeydi.

Mutlulukla yuvarlanmaya.

"Yine kıcıma bakıyorsun, değil mi?"

Normalde bir kadın tarafından bu şekilde sıkıştırıldığında Mitchell Patrick Ryan O'Neill Shaw ciddi bir yalan söylemeye başladır. Kadınları, bir erkeğin yalan söylemesi gereken ya da önemli parçalarını kaybetme riskini göze alması gereken zamanlar olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama arada bir, eğer bir erkek yeterince şanslıysa, tüm erkek-kadın flört dinamiğini aşan biri çıkabilirdi. Ve o kişi Sissy Mae Smith'ti.

Arkadaş olarak başlamamışlar. Ceketini çaldığı için hiç de şaşırtıcı değildi. Ceket az giyinmiş arkadaşına ödünç vermişti -en azından o anda az giyinmişti- ve Sissy de çöpçü kurtların yaptığını yapmıştı... ceket kendine almıştı. Ama Mitch bir kediymiş -ormanın kralı falan- o yüzden lanet şeyi geri aldı. Bu da Sissy'nin Mitch'in etrafını bir maymun gibi sarmasına ve "Nirvananın tadını çıkar, sürtük!" demesine yol açtı.

Dürüst olmak gerekirse, o noktada ondan ne anlam çıkaracağını gerçekten bilmiyordu, ama Sissy'nin insanlara onu yirmi yıldır tanıyormuş gibi hissettiren bir yolu vardı. İkisinin de ağabeyi için çalıştığı güvenlik ofisine girerdi - ağabeyi ifade vermek için Philly'ye dönene kadar onu meşgul eden ve beladan uzak tutan bir işti bu - ve oraya aitmiş gibi Mitch'in kucağına düşerdi. Sonra da "Güzelliğimin büyüleyici olduğunu biliyorum ama sence erkekler benim de bir özüm olduğunun farkında mı?" ya da "Bu kadar güzel olmasaydım beni daha ciddiye alır mıydın?" gibi bir şeyler söylerdi. Ama onu gecenin bir yarısı kardeşinin otelinde dolaşırken bulduğunda, ondan ne kadar hoşlandığını fark etti. Ona asla "Neden silah sesine benzeyen her şeyde terliyor ve zıplıyorsun?" gibi sorular sormazdı ve bunun yerine onu "kahvaltı ve alay" olarak adlandırdığı şey için gece geç saatlerde bir lokantaya sürüklerdi.

İşte o kahvaltılardan birinde Mitch, Sissy'nin en iyi arkadaşlarından biri haline geldiğini fark etti.

"Evet, kışına bakıyorum," dedi ona sorduğu kadar açık bir şekilde, "ama elimde değil. Sürekli benimle konuşuyor."

Şaka da yapmıyordu. O aptal nedime elbisesinin üzerinde duruşu onu çıldırtıyordu. Kışını bir milimetre fazla sıkıyordu ve bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Smith Sürüsü'ndeki çoğu şekil değiştiren dişi gibi Sissy de çok kadındı. Güçlü, kuvvetli, yapılı. Suçluları çoğu defans oyuncusunun bir oyun kurucuyu alt edebileceğinden daha iyi alt edebilirdi. Onun yüzüne bir yumruk yediğini ve sonra bunu yapan adamın canına okuduğunu görmüştü. Ayrıca ayak parmağını çarptığı için sızlandığını da görmüştü. Sissy asla bir süper model olamayacaktı ama Mitch'in hoşuna giden de buydu. Sissy'yi yatağa atarsan, onu kırma konusunda endişelenmene gerek kalmazdı.

Çok da güzeldi. Ağabeyine çok benziyordu ama yüz hatları daha yumuşaktı, dövüş yaraları biraz daha az dramatikti. Koyu renk saçlarını, keskin, açık kahverengi gözlerini ve iyi tanımlanmış elmacık kemiklerini alaycı bir şekilde örten ve aydınlatan tüylü bir kesimle tutuyordu. Saç modeli sıradan ve bakımı kolay görünüyordu ama Mitch kadınlarla dolu bir evde büyümüştü ve eski bir hemşire olan annesi şimdi kendi kuaför zincirine sahipti. Üç yüz dolarlık bir kesimi gördüğünde tanırdı. Ama ayağındaki tasarım ayakkabılar onun ilk ve tek çiftiydi. Aynı şey tasarımcı elbisesi için de geçerliydi. Sissy rahat olmayı ve rahat görünmeyi severdi ve bunu başarmak için biraz emek harcamaktan çekinmezdi.

Evet, Mitch onun yürüyen, konuşan bir çelişki olmasından hoşlanıyordu. Dünyayı gezmiş ve bazı doktoralardan daha fazla kültürü anlamış bir taşra köylüsü. Liseyi zar zor bitirmiş ama yine de çok diplomalı insanların saygısını kazanmayı ve korumayı başarmış bir kadın. Ağına düşecek kadar aptal olan herkese işkence etmek için yaşayan ama ailesini ve arkadaşlarını korumak için ölebilecek bir pislik.

Sissy'nin beklediği her şey olduğu ortaya çıkmıştı ve hiçbir şey düşündüğü gibi değildi.

Bu yüzden en azından bir geceliğine birlikte yatağa girmeleri kaçınılmaz görünüyordu, ama sonra Sissy bir gün aniden ona baktı ve açık sözlü bir şekilde, "Biliyor musun, seni asla beceremeyecek kadar çok seviyorum" dedi. Sissy üstü kapalı sözlerden pek hoşlanmazdı. Onun dünyasında, eğer "birlikte yatıyorsanız", bir şeyleri doğru yapmıyorsunuz demektir. "Seks" fahişeler içindi. Ve "sevişmek" misyoner pozisyonundan hiç çıkmayan insanlar içindi.

Ve tuhaf bir şekilde, Sissy'nin açık sözlü açıklaması Mitch'e tamamen mantıklı gelmişti ve o da şok edici bir şekilde kabul etmişti. O zamandan beri çok iyi arkadaşlardı.

Tabii bu, o lanet elbiseyi giymeden önceydi. Şimdi Mitch'in dikkati dağılmış ve azmıştı ve Sissy'nin kendinden ve koca kıcımdan başka suçlayacağı kimse yoktu.

"Kıcımın seninle konuştuğunu mu
söyledin?" "Evet."

Tören boyunca ve şimdi de Long Island, New York'un yakıcı öğle güneşi altında fotoğraf çekitmeye zorlanırken onunla konuşmuştu. Fotoğraf çekitmek gibi basit bir şey, Mitch'in onun kıcıma biraz daha bakması için iyi bir saate dönüşmüştü.

Tüm olay gerçekten kontrolden çıkmıştı. Evliliği hiç umursamayan iki insan için böylesine büyük bir düğün. Damat tarafında on beş, gelin tarafında da on beş kişi vardı; kadınlarla erkeklerin ve ırkların ilginç bir karışımı. Kediler ve köpekler birbirine karışıyordu. Belki mutlu bir şekilde değil ama kibarca. Sissy kardeşiyle birlikte ayağa kalkmış, Mitch de gelin tarafına geçmişti.

Gelinin onu istemesi onu şaşırtmıştı. Neden onu düğününde istesin ki? O da tam olarak bunu sormuştu. Kız ona gülümsemişti, o büyük, kahverengi vahşi köpek gözleri ona karşı korumacı hissetmesine neden olmuştu ve sonra ona "Çünkü dostum, sen bizim karaoke kralımızsın ve senin mihrabında ibadet ediyoruz" demişti.

Gelin tuhaf bir kızdı. Ama sadece bir köpeğin olabileceği kadar sevimliydi.

Ama gerçekten, kaç tane şekil değiştiren düğününe davet edilirdi ki? Pek çok tam insanın aksine, onun türü bir kez söz verdiğinde sözünde dururdu, bu yüzden büyük bir düğüne para harcamak ya da tüm evrak işleriyle uğraşmak genellikle tam bir zaman kaybı anlamına gelirdi. Elbette, erkek ya da dişi, şekil değiştirenleri söz vermeye ikna etmek çoğu zaman diş çekmek gibi bir şeydi ama bir kez kapana kısıldılar mı, uzun bir süre boyunca bu işin içindeydiler.

Elbette, New York Smith Sürüsü'nün Alfa Erkeği ve yerel bir köylü olan Bobby Ray Smith herhangi biriyle evlenmiyordu. Kuznetsov Vahşi Köpek Sürüsü'nün Alfa Erkeği ve tapılan inek seksi Jessica Ann Ward ile evleniyordu. Ve böyle bir düğün her gün ya da bin yılda bir gerçekleşmiyordu. Bu yüzden bunun bir parçası olmak Mitch için bir tür onurdu. Jess'in sürüsünün Bill Gates kadar zengin olduğunu da eklerseniz, Kennedy'nin düğününe eşdeğer bir düğün yapmış olurdunuz.

Aslında düğün gerçek bir *şatoda* yapılacaktı. Ve Mitch hiçbir şey için para ödemek zorunda bile kalmadı. Smokini, ayakkabıları, saçını kestirme girişimi

-yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yeleleri tamamen uzamıştı- hepsinin parası ödenmişti. Yolun aşağısındaki çok pahalı otellerin odaları da ayırılmıştı. Yemeklerin muazzam olacağını biliyordu ve görünüşe göre Çikolata Odası adında bir oda vardı. Çikolata tüm düğünün temasıydı ama o odada her türden tatlı olacaktı. Ayrıca Kumar Odası, Oyun Odası ve karaoke hayranları için Sing Your Heart Out Odası da vardı.

Evet. Bu vahşi köpeklerin yaşam tarzını seviyordu. Hayattan nasıl zevk alacaklarını biliyorlardı ve kuyruklarını kovalarken yakalandıklarında hiç utanç duymuyorlardı.

Ama şimdi tüm bu fotoğrafların üstesinden gelmek zorundaydı. Yüzünde aptal bir gülümsemeyle birbiri ardına.

Gelin ve damat, damadın ailesiyle fotoğraf çektirirken Sissy Mae ona doğru döndü. "Az önce kığımın seninle konuştuğunu mu söyledin?"

"Yine. *Yine* benimle konuşuyor."

"Yine. Anlıyorum."

Onun yanında duran Sissy omzunu onunkine yasladı. Günlerdir şikâyet ettiği topuklu ayakkabılarıyla neredeyse Mitch kadar uzundu. "Peki kığım sana tam olarak ne söylüyor?"

"Bilmiyorum. Dillerde konuşuyor."

Sissy'nin kahkahası şatoyu çevreleyen Long Island arazisinde çınladı. Ama hemen yanı başında bir ses duyuldu: "Sissy Mae, bugün kardeşini utandırmamaya çalış. Tabii bir kez olsun bunu başarabilirsen."

Evet, işte o seğirme oldu. Sol gözünün köşesinde küçük bir seğirmeydi ve muhtemelen çoğu insan bunu fark etmemişti. Ama Mitch uzun zamandır Sissy'yle takılıyordu ve onun yüz ifadelerini öğrenmişti çünkü belli bir ifade muhtemelen Sissy bir haltlar karıştırmaya başlamadan önce aldığı tek uyarı olurdu. Ama bu seğirme yeniydi ve sadece annesi yanındayken oluyor gibiydi.

"İşe yarar bir şey yapabilir misin?" diye devam etti annesi, "Fotoğraflarla iğimiz bittiğine göre Jessica Ann'in elbisesini değiştirmesine yardım edebilir misin?"

"Neden? Kollarını kullanmayı mı kaybetti?"

Sissy'nin annesi hakkında korkutucu olan şey, kızlarıyla kavga eden çoğu anne gibi histerik ve kızgın olmamasıydı. Bunun yerine yüzünde korkutucu bir gülümseme belirdi ve kızına birkaç santim yaklaştı.

Yumuşak bir sesle, "Seni barınakta bıraktığıma pişman etmeden önce şu basamakları çık ve baldızına yardım et," dedi.

Sissy iç çekti. "Keşke kızın olmamak biraz olsun gerçek olsaydı, yaşamak için bir nedenim olurdu."

"Tanrı biliyor ya, sana o umut kıvılcımını vermek istemezdim." "Onu ben alırım," diye gönüllü oldu Mitch, Sissy'nin elini tutup çekerek onu diğer kadınların geçtiği kapıya doğru götürdü.

Mitch çoğu zaman aile kavgalarını uzaktan izlemeyi severdi. Ama iki ölümcül yırtıcının karşı karşıya geldiğini bilirdi ve eğer biri ona Sissy ile annesi arasında kimin kazanacağına dair para yatırmasını söyleseydi... Mitch bilemezdi.

Sissy gençti ve istediği zaman çok hızlıydı. Onunla ne kadar zarar verebileceğini bilecek kadar uzun süre çalışmıştı. Özellikle de onu kızdırırsanız.

Ama annesinin gözlerinde bir şey vardı. Sissy'de olmayan sert ve tehlikeli bir şey. En azından şimdilik. Mitch aslında bekârlığa veda partisine davet edildiğinden, Jess'in gününün mükemmel geçmesini sağlamak için belli bir sadakat hissediyordu. Jess'in o güzel düğün mekânının duvarlarına kan bulaşması konusunda endişelenmesini istemiyordu.

Onu devasa merdivene doğru çekerken Sissy arkasından homurdanarak, "Bana anne katlinin bazı eyaletlerde nasıl yasadışı olduğunu tekrar açıkla," dedi.

"*Tüm* eyaletlerde. Ayrıca, sanırım bu konuda bazı ahlaki kısıtlamalar var,

"Bu hiç adil değil. Belli ki bu milletvekilleri annemle tanışmamışlar."

"Ben bilemem. Ayrıca, tüm bunlar bana çok yabancı," diye açıkladı. en st basamağa ulaştıklarında. "Annem beni sever ve benim için her şeyi yapar, bu yüzden onu öldürmek gibi bir arzum hiç olmadı."

Açık kahverengi gözleri aniden kısıldı. "Bunu bir daha yüzüme vurursan, tatlı annen parçalanmış bedenini sağlığına kavuşturmak için sana bakıyor olacak."

"Tatlı dilli."

Gelin ve nedimleri için ayrılmış odalara yaklaştılar. Mitch kıkırdamaları duydu ve kendini evinde gibi hissetti. Kadınlar tarafından yetiştirilmişti. Annesinin Gururu ocukluğu boyunca ona çok iyi bakmıştı. Yıllar boyunca ona çok şey öğretmişlerdi ve ğretemedikleri şeyler için de evde her zaman bir ya da iki erkek yardımcı olmuştu. On sekiz yaşına baştığı günün ertesinde, teyzelerinden biri mutfağa girdi ve tezgâha yaslanmış, bir kase mısır gevreğini mideye indiriyordu. Ona daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve "Hâlâ burada mısın?" diye sordu. O zaman hayatına devam etme zamanının geldiğini anlamıştı. Annesinin evinde her zaman hoş karşılanacaktı ama burası asla onun gururu olmayacaktı.

Ve Mitch hiçbir zaman Gurur şeyini yapmamıştı. Oldukça rahat konuşan sert Philadelphia kızlarının yönettiği bir evdeki tek erkek çocuktur. Bu yüzden Gurur kadınlarının yemeklerini yiyen ve onları hamile bırakan erkekler hakkında ne hissettiklerini genç yaşta öğrenmişti ve Mitch bunu istemiyordu.

Ama göçebe olmanın faydaları vardı ve sahip olduğu tek düşmanın kendi yarattığı düşmanlar olması hoşuna gidiyordu. Bir gruba katılmak onun için biraz fazla "çete zihniyeti" idi. Bu köpek sürüleri bunu nasıl yapıyordu, Mitch'in hiçbir fikri yoktu. Kurtlar bunu hayatlarının bir parçası olarak hoş görüyor gibiydi. Vahşi köpekler buna bayılıyor gibiydi.

Sissy daha ileri gitmeyi reddedince Mitch durdu.

"Beni oraya girmeye zorlayamazsın," dedi kıkırdamalar ve kahkahalar daha yüksek ve histerik hale gelirken.

Yüzünü ona döndü. "O yumruğu hâlâ kafasında tutmuyorsun, değil mi Sissy?"

"Hayır. Ve bana bunu hatırlatmayı bırak." Sissy ve gelinin geçmiş yıllara dayanan renkli bir geçmişi vardı ve Mitch Sissy'ye bu konuda işkence etmekten zevk alıyordu.

Yaklaştı ve fısıldadı, "Hepsi çok... çok..." "Kız gibi mi?"

"Golden Retrievery."

Mitch güldü ve Sissy'yi kapıya doğru sürüklemeye devam etti. "Siz artık ailedensiniz. Bu da yardım edeceğiniz anlamına geliyor."

Açık çift kapının önünde durdular ve vahşi köpeklerle dolu süite hayranlıkla bakarak, "Jess! Jess! Jess! Jess!"

Ve Jess, vahşi köpek formunda, kuyruğunu daireler çizerek tekrar tekrar kovaladı.

Mitch Sissy'ye baktı ve Sissy utancını gizleme zahmetine bile girmedi.

"Pekâlâ," diye itti. "Gir içeri."

Kadın elini çekti. "Buralarda bir yerlerde bir bar olmalı." Kadın yürüyüp gitti ve Mitch tekrar Jess'e döndü. Dönmeyi bırakmıştı ama şimdi başı döndüğü için odanın her yerinde tökezliyordu.

Sertçe oturup bacaklarını altından çekerken, diğer vahşi köpekler Mitch'i gördüler.

"Mitch!" diye bağırdılar ve Mitch sırtarak içeri girdi.

Sissy en yakın arkadaşına doğru yürüdü ve kolunu Ronnie Lee Reed'in boynuna doladı. "Bölgeyi araştırdın mı?"

"Evet. Balo salonunun önünde iki tam bar, arkada iki bar ve oyun ve karaoke odalarının yanına dağılmış üç bar daha var."

"Karaoke mi?" Sissy ürperdi. "Durdur şunu."

"Evet. Ama oyun odasında Texas Hold 'Em ve blackjack var."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun." Etrafına bakındı. "Yaşlı düveyi gördün mü?"

"Yaşlı düveyi de bir süredir görmedim. Ama avlarını nasıl takip ettiklerini bilirsin, saldırmadan önce en savunmasız anımıza kadar beklerler."

"Cehennemdeyim, Ronnie Lee. Kesinlikle cehennemdeyim."

Annesi üç haftadır şehirdeydi... Sissy'nin hayatı boyunca geçirdiği en uzun üç hafta. Annesinin kışında ne olduğunu bilmiyordu ama kadın New York'a geldiği günden beri Sissy'nin üzerine biniyordu ve Sissy'nin sabrı tükeniyordu.

"En azından annen seninle olan sorunlarının ne olduğunu açıkça söylüyor. Benimki sadece iç çekip kafasını sallıyor."

"Bilmiyorum. Son üç haftadır sürekli Janie Mae gevezeliği yaptıktan sonra, hayal kırıklığına uğramış iç çekişler kulağa oldukça hoş geliyor. Yemek ne zaman? Acıkmaya başladım."

"En az yarım saat daha. Belki yukarı çıkıp gelini daha hızlı giyinmesi için nazıkçe ikna edebilirsin."

"Oraya geri dönmeyeceğim. Çok şey istiyorsun. Ayrıca, Mitch yukarıda. Onu yola getirecektir."

Mitch ipin bir ucunu, vahşi köpekler de diğer ucunu tutuyordu. Bir bacağı diğerinin üzerine atarak sol dirseğini dizine dayadı ve tırnaklarını inceledi.

"Çek!" Çektiler ve Mitch yerinden kıpırdamadı.

"Hanımlar, bundan biraz utanmıyor musunuz?"

"Hayır!" diye bağıldılar. Mitch pek şaşırmamıştı. Afrika vahşi köpeklerinin utanma eşikleri yüksekti.

Bu kez halat çekme oyununa katılmayan Jess, Mitch'in yanına oturdu. Üzerinde saten bir bornoz vardı ve başka bir şey giymemişti.

"Nasılsın güzelim?" "İyiyim.

O kısmın bittiğine sevindim."

Mitch onun düz karnına baktı ve Smitty'nin aşk çocuğuna hamile olduğunu öğrendiğinden beri sorduğu günlük soruyu sordu: "Mitch Junior nasıl?"

Jess başını salladı. "Ona öyle demeyi bırakmalısın. Smitty kafanı koparacak."

"Ama yüzünün nasıl kızardığını seyretmeye bayılıyorum." Duvardaki saate baktı. "Giyinsen iyi olur. Gününe daha çok var."

Gözlerini devirdi. Mitch'in söyleyebildiği kadarıyla Jess'in bu düğünün düzenlenmesinde Karaoke Odası'nda ısrar etmek ve şiddetli alerjisi olduğu için törende ya da resepsiyonda gerçek çiçek kullanmamak dışında pek bir dahli olmamıştı. Masalardaki çiçeklerden gelin buketine kadar hepsi sahte çiçektir ama o kadar ustaca yapılmıştı ki, biri bir şey söylemese bunu anlamayacaktı.

"Diğer gelinliği görmedim. Giy de Mitch'in onayını alıp alamayacağıma bir bakayım."

"Tamam." İpe ve ona hâlâ bağlı olan dişi köpeklere özlemle baktı.

"Hayır, Jess. Halat çekme oynayamazsın."

Hışım ile gitmeden önce sevimli bir hırıltı çıkardı. "Benim günüm, kışımın kenarı!"

"Buraya döneceğini biliyordum. Saklanacağını."

Sissy babasına gülümsedi. Onu mutfakın arka tarafında, personelin mola vermek için kullandığı odada saklanırken bulmasına şaşırmamıştı. Kızını çoğu insanın fark ettiğinden daha iyi tanıyordu. Ama her zaman yakın olmuşlardı. Daha beş yaşındayken ona, "Beni kızdırmayan birkaç kişiden birisin, Shug," derdi. Bubba Ray Smith eşsiz bir iyi çocuğu ama Sissy babasını seviyordu ve ona bulaşan herkesi yok ederdi.

"Saklanmıyorum. Çok ihtiyacım olan bir molayı veriyorum." Ayağa kalktı ve babasına sarıldı. "Selam baba."

"Selam, Shug." Yalnız kaldıklarında ona hep böyle seslenirdi. Bu onun için evcil hayvan ismiydi. Ona Sugar diye seslenmeye başlamıştı ama dört yaşına geldiğinde tembellik edip Shug diye kısaltmıştı. "Nasıl gidiyor?"

"Deniyorum baba. Gerçekten deniyorum. Ama o beni zorluyor." *Her zamanki gibi.*

"Seni zorlamasına izin vermemelisin." Babası onun için bir sandalye çekti ve Sissy oturdu, babası da onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Seni zorluyor çünkü en iyisi olmanı istiyor."

"Neyin en iyisi? Anne katilliğinde mi?" "Bu hiç komik değil, bunu sen de biliyorsun." Komik sayılırdı.

"Artık büyüdün, Shug. Artık seni etkilemesine izin veremezsin. Kendi sürün var ve artık evde bile yaşamıyorsun. Yine de istersen geri dönmene asla engel olmam." Ve onun sesindeki umudu duydu. Bu onun kalbini kırdı ve çok sevildiğini hissettirdi.

"Geri dönemeyeceğimi biliyorsun baba. Yaşamak için değil." Gülümsedi. "Ama en azından artık Amerika'dayım."

"Evet. Bu doğru. Ve burada küçük kızımın güvende olduğunu biliyorum."

Evet, babası onu hâlâ öyle görüyordu. Küçük kızını. Tatlı, narin, onun prensesi. Elbette diğer herkes daha iyi biliyordu. Ve çoğu kadın, babalarının onları neden kendi hayatlarını yönetebilecek yetişkinler olarak görmediğini merak ederek sinirlenirdi. Ama onun babası öyle değildi. Sissy hiçbir zaman onun kendisini daha az düşündüğünü hissetmedi. Herkes ona hala bir çocuk gibi davranırken, o çoğu şeyi halledebileceğine güvenmişti. Bu yüzden nereye giderse gitsin ya da ne kadar uzakta olursa olsun, o Bubba Smith'in küçük kızıydı ve hep öyle kalacaktı. Bu onu rahatsız etmiyordu çünkü bir kadın ya da bir Dişi Kurt olarak kendinden şüphe etmiyordu. Alfa olduğunuzda bunu yapamazdınız. Bunu göze alamazdın.

"Asya'da kalacağın için çok endişelendim ve sonra küçük kızım olmadan ne yapacağımı bilemedim."

Çünkü Tanrı adamın gerçekten ülkeyi terk etmesini yasaklamıştı.

"Amerika dışında bu kadar ilginç ne var ki?" diye homurdanırdı. Yarından itibaren gerçek bir tatile çıkacak olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Onu. Annesi bunun gerçekleşmesi için Lewis Mojo'yu epey çalıştırmış olmalıydı.

"Babana bir iyilik yap, Shug," dedi elini tutarak. "Ne istersen, baba."

"Bugün annenle tartışmaya girme. Söz ver bana." "Ama-"

"Bana söz ver, Sissy Mae." Tamam. Tam adını çıkarmıştı. Shug, Darlin' Girl ya da diğerk takma adlarından birini değil. Yani ciddiye.

Sissy'yi ve özellikle de ağabeyini şaşırtacak şekilde, bu düğün babam için çok önemliydi ve bunu mahvetmeyecekti. Düveden uzak duracaktı. İlkokuldan beri bunu yapıyordu, bir gün daha ne olacaktı ki?

"Söz veriyorum baba."

Yakına eğildi ve alnından öptü. "İşte benim Shug'ım."

"Göğüslerin düşecek."

Jess büyük, kahverengi köpek gözlerini ona kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?" Üzerindeki kolsuz fildişi elbiseye baktı. Tören elbisesi küçük bir servete mal olmuştu. Bu elbise, özellikle de resepsiyon için, çok daha ucuza mal olmuştu. Küçük bir servet gibi.

"Seni dans ederken gördüm Jess. Göğüslerin düşecek."

Jess bir adım geri çekildi ve kollarını uzattı. "Meme ucu kontrolü."

Diş köpekler öne fırladı ve dikkatle elbiseye baktılar.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Sabina, sanki tek önemli olan onun sözleriymiş gibi. Sabina Rus'tu, Jess'in ikinci adamıydı ve Jess'in

Mitch'in uzun zamandır duyduğu en seksi aksana sahipti. "Yanılıyorsun," dedi Mitch'e.

"Yanılmıyorum." Jess'in arkasına geçip ellerini yanlarına koydu. Onu kaldırdı ve birkaç saniye boyunca salladı. Jess, onun yapacağını bildiği gibi, altı yaşında bir çocuk gibi kıkırdadı.

Onu tekrar yere bıraktığında vahşı köpekler bir kez daha baktı.

"Meme uçları, dostlarım," diye duyurdu May. Maylin, Mitch'in diğer favori vahşı köpeğiydi. Aslen Alabama'da bir yerlerden gelen Maylin sevimli ve Asyalıydı ve Mitch'in "çok tatlı olduğunu" düşünüyordu! Ne yazık ki her iki dişi de iyice çiftleşmişti. Ve bunu kanıtlamak için de bir sürü çocukları vardı. Bu kadar çok çocukla ne yapıldı? Maaşlarını hak etmeleri için onları bir fabrikada çalıştıramazdınız - bazıları bunu yanlış buluyordu.

"Meme uçlarımız var," diye bitirdi May.

Mitch çenesini Jess'in omzuna dayadı ve aşağı baktı. "Ne kadar kötü? Bölgeyi yakından incelemeliyim. Sorun yok, tatlım. Ben bir polisim."

Jess arkasına uzandı ve onun yüzüne bir tokat attı. "İğrençsin," diye güldü.

Böyle durumlar için düğüne getirdikleri terzi
-*Kimin parası yeter ki?* Gelin odasına çağrıldı.

Mitch bir sandalyeye oturdu ve elbisesinin yukarıda kalması için ona uygun saten kayışlar eklemelerini izledi. Hâlâ kolsuzdu ama çok daha güvenliydi.

"Daha iyi mi?" Jess onun önünde dururken sordu.

Jess eğildi ve yüzünü kızın göğüslerine dayadı. "Araştırmam için bana bir dakika ver."

"Ya da," diye hırladı yanında çok öfkeli bir ses, "şimdi gırtlığını parçalayabilirim ve bir düğün ve bir cenaze töreni yapabiliriz."

Mitch yerinden kıpırdamadan başını çevirdi ve Bobby Ray Smith'in, arkadaşlarının deyimiyle Smitty'nin öfkeli kurt gözlerine baktı.

"Bana kızma çünkü sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Jess, Smitty'yi itmeden önce Mitch'in kurt dişlerini göstermesine neden oldu. "Eğer ikinizden biri elbiseme kan bulaştırırsa, bunun bedelini cehennemde öderim," dedi. onlara söyledi.

"Sissy Mae!"

Sissy bardan döndü ve dünyadaki en sevdiği teyzeleriyle yüzleşti. Annesinin kız kardeşleriydi ama bunu onlara karşı kullanmadı.

Ciyaklayarak kendini onların kollarına attı ve teyzeleri ona sarılıp annesi ne derse desin, tamamen başarısız olmadığını gösterdiler.

"Şu haline bak, canım kızım. Bir resim kadar güzel değil misin!" diye haykırdı Lewis kardeşlerin en büyüğü olan Francine teyzesi.

"Teşekkür ederim." Annesi ona birkaç kilo vermesini söylemişti. "İtiraf etmeliyim ki, vahşi köpeklerin elbiseler için ne bulacağından korkuyordum. Özellikle de Jessie Ann'in gelinliğini gördüğümde." Gelinin gelinliği güzel olmadığından değildi. Ama muhtemelen 1066 yılına biraz daha iyi uyuyordu.

Jessie Ann'in tuhafılık peşinde koşmasına

izin verin. Sissy teyzelerinden uzaklaştı.

Francine ona, "Bu rengi sende beğendim," dedi. "Gerçi düğünde kahverengi..."

"Kahverengi değil," diye açıkladı Sissy, çünkü bunu son altı ayda on bin kez duymuştu. "Bu çikolata. Bitter çikolata. Yüzde yetmiş iki-"

"Dur." Francine elini kaldırdı. "Bunların hiçbirini dinleyemem." Sissy güldü. "Kendine bir Jessie Ann bulmayı Bobby Ray'e bırak." "Seni affetti mi?" Roberta, en küçük ikinci çocuk, sordu.

"Affettiğini söylüyor ama ben ona inanmıyorum. Ben odaya giriyorum, o odadan çıkmanın bir yolunu buluyor."

"Bu konuda kendinden başka kimseyi suçlama, Sissy Mae." Francine, Sissy'nin hiçbir şeyi unutmasına izin vermezdi. "O küçük şeye çok fena işkence ettin."

"İşkence sert bir kelime. Doğru," diye ekledi, "ama sert."

Sissy, kız kardeşlerin en küçüğü olan Darla Teyzesine sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eggie amcam nasıl? Keşke o da gelse."

"Ah, tatlım, sen bundan daha iyisini bilirsin. Benim adamım kalabalıklarda iyi değildir." Darla da pek iyi değildi.

"Muhtemelen Smithtown'da bir çöplüktedir."

"Olmasa iyi olur," diye şakacı bir şekilde hırladı Darla. "Onu bir daha çöplükte bulmamam konusunda uyarmıştım."

"Ya Dee-Ann?" Sissy en sevdiği kuzeni, Darla ve Eggie'nin tek çocuğu hakkında sordu.

Darla ağzını açtı, sonra omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse hayatım. Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Ben olsam endişelenmezdim, Darla Teyze. Dee-Ann'in iyi olduğuna eminim." En azından Sissy öyle umuyordu. Kuzenini seviyordu ama Dee hükümet için çalışıyordu ve yaptığı her ne ise onu ailesinden uzak tutuyor ve Sissy'nin tahminine göre çok uzun süre iletişim kurmasını engelliyordu.

"Yani..." Janette Teyze gözleri parlayarak sordu: "Eve ne zaman dönüyorsun, Sissy Mae?"

"Beni özledin mi?"

"Elbette... ve bazı kedi düvelerinin bir kez daha dayak yemeye

ihtiyacı var." Tipik. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Oh, hadi ama, Sissy-"

"Hayır, Janette Teyze." Sissy vurgulamak için başını salladı. "Sana daha önce bir daha asla demedim ve bunda ciddiymdim."

"Nankörsün."

"Değilim ve suçluluk duygusunu kullanmaya çalışmayı da bırak."

"Şimdi," diye araya girdi Francine, "Sissy Mae'mizi ne zaman yerleştireceğiz?"

"Uh..."

Ancak bu çirkin soru karşısında paniğe kapılmasına fırsat kalmadan Mitch aniden onu arkasından yakaladı.

"İzninizle hanımlar. Sissy'yi canlı kalkan olarak kullanmam gerekiyor."

Mitch onu kaldırdı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Sissy aniden erkek kardeşiyle yüz yüze geldi.

Sissy ağabeyinin kaşlarını çatıldığını görünce iç çekti. "Şimdi ne yaptı?"

"Çocuğun ellerini kendine saklaması

gerektiyor." "Aslında ellerim hiç karışmadı."

Bobby Ray, Mitch'in boğazını tutmaya çalışarak ona doğru uzandı.

"Kesin şunu, hemen şimdi! Bobby Ray, devam et. Akşam yemeği birazdan hazır olacak ve sen de gelinini diğer Pound'dan uzaklaştırmalısın.

Yavru köpekler."

"Onlara öyle demeyi kes. Ve sana söylediklerimi unutma evlat."

Ağabeyi uzaklaştıktan sonra Sissy Mitch'in ellerine vurdu. "Beni hemen bırak, Mitchell Patrick O'Neill Shaw."

"Uh-oh," dedi teyzelerine onu yere yatırırken. "Tam adımı kullandı. Bu başımın belada olduğu anlamına geliyor."

"Kuralların belli olduğunu sanıyordum?" Sissy onunla yüzleşti ve kaşlarının çatılmasını güçlkle engelledi. Mitch'in yaptığı şey için değil. Kahretsin, bu düpedüz uysalcaydı. Hayır, Mitch öyle görünüyordu ki... bunu açıklayamıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kilo kaybediyordu. Üvey kardeşi Brendon'dan daha ufak tefekti ama bunun pek de doğru olmadığını hissediyordu. Mitch bataklık kedilerinden biriydi. Büyük ve güçlü olarak yetiştirilmişlerdi. Ama Mitch'in fazla yemediğini fark etmişti ve bu durum giderek kötüleşiyordu. Daha fazla yemesini sağlamaya çalışıyordu ama son zamanlarda yemeğini seçiyordu. Ona bir şeyler oluyordu. Her zamankinden daha fazla bir şey ve ne olduğunu bulması gerekiyordu. Arkadaşım diyebilecek kadar saygı duyduğu pek fazla erkek yoktu. Dişiler onun arkadaşıydı; gerçekten saygı duyduğu erkekler genellikle aileden ya da çok yakınındaydı. Ama çoğu erkek onun gözünde sadece potansiyel birer sikiciydi, başka bir şey değil. Mitch, Sissy'nin dünyasında bunu aşan ilk kişiydi ve Sissy arkadaşlarıyla ilgilenirdi.

"Bak Mitchell, ben bir bok başlatamıyorsam, *sen de* başlatamazsın."

"Geline yardım ediyordum." Teyzelerine baktı. "Sadece elbisesinin üzerine tam oturup oturmadığını kontrol ediyordum."

Francine, "Ve sanırım bunu kontrol etmek için o güzel yüzünle oraya girmen gerekti, ha?" diye sordu.

"Arkadaşımın bunu yapmama ihtiyacı varsa, o zaman -kaba dilimi bağışlayın- kahretsin, evet. Ben de öyle yaparım."

Sissy kıkırdadı ve başını kaşımaya başladı, sonra saçında hala o lanet olası sahte çiçek çelenginin olduğunu hatırladı. Geline göre,

Rönesans Fuarlarında bu tür şeyler çok önemliydi... Sissy hâlâ bu tür şeylere gittiğini açıkça itiraf eden insanlar tanıdığı gerçeğiyle başa çıkmakta zorlanıyordu. "Hayatın tehlikede değilse mutlu olmuyorsun, değil mi?"

Mitch sırtıttı. "Beni ve Jess'i kıskanma. Ne zaman istersen senin bedenini kontrol edeceğimi biliyorsun."

"Konuşmayı kes." Mitch'in kolunu tuttu ve onu teyzelerine doğru çekti. "Mitchell, bunlar annemin kız kardeşleri. Bayan Francine, Bayan Darla, Bayan Roberta ve Bayan Janette. Hanımlar, bu Mitchell Shaw, Brendon Shaw'ın küçük kardeşi."

Her bir teyzenin elini sıkmakla meşgul olan Mitch yine de omzunun üzerinden ona ters ters bakmayı başardı. "Beni tarif etmenin en iyi yolu bu mu? Basitçe Brendon Shaw'ın küçük kardeşi olarak mı?" Hüzünlü bir şekilde içini çekti, hüzünlü altın rengi gözleri teyzelerine bakıyordu. "Siz güzel hanımlara gerçeği söylemekten korkuyor, biliyorsunuz. Söylemek istediği şey, Mitchell Shaw, tüm şımarık Güneyli kalbimle sevdiğim ve taptığım adam."

"Üzücü, değil mi?"

Mitch birden irkildi. "Gitmem gerek. Reed'in çocukları saat onda." "Bu sefer onlara ne yaptın?"

"Açıklaması çok uzun sürer ama Reed oğlanlarının aşk aradığına inanan Madge adında sevimli bir Long Island çöpçatanını aradım. Kahretsin." Mitch koşmaya başladı, Ronnie Lee'nin kardeşleri de hemen arkasındaydı.

Sissy başını salladı. "Bazen bu çocukla ne yapacağımı bilemiyorum." Bütün teyzelerinin kendisine sırtıttığını fark edince kaşlarını çatı. "Ne?"

Akşam yemeği Sissy'nin düşündüğünden daha iyi geçti. İlk olarak, önemli, yaşlı şık değıştirenler odanın önündeki uzun kürsüye yerleştirildi. Genellikle bu alan gelin ve damat için ayrılırdı ama Jessie

Ann yaşlıların ve ailenin önemiyle ilgili bir şeyler söylemişti ve Sissy'nin babası da Jessie'nin Janie'yle birlikte tam ortada oturmaları gerektiğinde ısrar etmesi üzerine havalara uçmuştu. Başka bir deyişle, onlar en önemlileriydi.

Belki de Jessie Ann için en önemlileri onlardı. Anne babasını daha on dört yaşındayken kaybetmişti ve Sissy'nin anne babası Jessie Ann'e hemen ısınmışlardı.

Daha da önemlisi, oturma düzeni Sissy'nin işine yaramıştı. Sissy bir saat boyunca annesiyle birlikte kapana kısılmak yerine neyse ki masada gelin ve damatla birlikte oturuyor ve düğün mutluluğu mırıldanmalarını en aza indiriyordu. Mitch onun sağında, Ronnie Lee ise solunda arkadaşı ve Mitch'in üvey kardeşi Brendon ile birlikte oturuyordu. Desiree MacDermot-Llewellyn, eşi ve Smitty'nin en iyi arkadaşı Mace ile birlikte onun karşısında oturuyordu. Masanın geri kalanında Jessie Ann'in arkadaşları Sabina, Phil, May ve Danny oturuyordu.

Devasa salonda sadece tüm katılımcılara yetecek kadar masa değil, tam ortada bir dans pisti bile vardı. Gerçi Sissy dandik bir müzik grubu ya da daha da kötüsü dandik bir DJ eşliğinde dans edebileceğinden şüpheliydi. Ama bifteği kanlı ve lezzetliydi, misafirleri de katlanılabilirdi.

Sissy bunun büyük bir düğün olacağını bilmesine rağmen, ne tür insanların katılacağını fark etmemişti. Pistin bir tarafında çok sıkıcı yazılım ve bilgisayar evreninin en büyük isimlerinden bazıları vardı. Sissy bunu sadece Brendon onlardan bahsettiği için biliyordu ve oldukça şaşırılmış görünüyordu. Bir aslan olduğu için hayranlık duyması kolay değildi. O habersiz tam insan grubunun etrafında Sissy'nin daha önce bir odada bir arada görmediği kadar çok sürü, prens ve bağımsız kedi vardı. Bazılarını New York'taki işinden tanıyordu. Diğerlerini daha önce hiç görmemişti ama haklarında bir şeyler duymuştu. Amerika'nın dört bir yanından, Batı Yakası'na kadar uzak yerlerden gelmişlerdi.

Bir de vahşi köpek sürüleri vardı. Asya yaban köpekleri, Avustralya'dan dingolar ve yumruk sallayabileceğinizden çok daha fazla Afrika yaban köpeği. Ve hiç susmadıkları için - Tanrım, bu köpekler konuştuğunda konuşurlardı - issy onlara yumruk sallamayı çok severdi.

Geri kalanlar Smith'lerdi. Ya kan bağı vardı ya da çiftleşme yoluyla akraba olmuşlardı. Kuzey ve Güney Carolina, Alabama, Mississippi, Louisiana, Virginia, Batı Virginia ve Teksas da dahil olmak üzere her yerden gelmişlerdi. Zayıf bir şekilde temsil edilen tek bölge kendi memleketi olan Smithtown'dı.

Sissy, Sammy'nin düğüne gelemeyeceğini hemen anlamıştı. On tane yavrusu ve karısıyla birlikte Smithtown'ın göbeğinde işlettikleri bir lokantaları vardı. Onlar için tatil yok denecek kadar azdı. Ama Sammy hem Sissy'yi hem de Bobby Ray'i arayarak onlara haber vermiş ve özürlerini iletmişti. Çünkü böyle yapılması gerekiyordu.

Ancak bu Travis, Donnie ya da Jackie'nin yokluğunu açıklamıyordu. Kendi akrabalarının kardeşlerine nasıl böyle davranabildiği Sissy'yi aşıyordu. Bir insan hakkında ne hissediyor olursanız olun, bunu yapamazdınız. Sissy'ye göre kan kandı ve onlardan ne kadar nefret etse ve ilk fırsatta suratlarını dağıtmak istese de akrabaları için yapmayacağı şey yoktu.

Gerçi bununla başka bir gün ilgilenecekti. Ama Travis'in bu konuda ne hissettiğini bilmesini sağlayacaktı. Jackie ve Donnie'yle uğraşmayacaktı bile. Onlar zaten sadece Travis ne derse onu yapıyorlardı.

Mitch koltuğunda arkasına yaslanmış, uzun bir bacağını uzatmış, kolunu sandalyesinin arkasına dayamıştı.

Adam smokin içinde gerçekten de iyi görünüyordu. Elbette, kot pantolon ve tişört giyen erkekleri havasız bir takım elbise ya da smokine tercih ederdi. Aslında çıplak olmalarını tercih ederdi ama toplum bu tür şeyleri hoş karşılamazdı.

Altın rengi gözleri odayı taradı ve onun da k e n d i s i n i n düşündüğü şeyi düşündüğünü biliyordu.

"Başlayacak çok şey var," diye mırıldandı kulağının dibinde, "bu kadar az zaman mı?" Adam sıırttı. "Bu çok kolay. Kesime giden kuzular gibi."

Sissy daha yakına eğildi, büyük kedinin kokusunun tadını çıkarıyordu. "Bu iş neredeyse bitti, değil mi?"

"Yakın bile değil, tatlı yanaklar."

Elbette haklıydı. Ama Sissy hala en kötüsünün geçtiğini düşünüyordu. Ta ki müzik başlayana kadar...

Mitch *bayıldı*. Vahşi köpekler en iyileriydi. George Clinton'ın "Atomic Dog" şarkısının altı ölçüsünden daha azını duymuşlardı ki hep birlikte "kıkırdadılar!" ve dans pistine koştular. Gelin bile yeni kocasını bırakıp dans pistine çıktı ve diğerleriyle birlikte el sallayarak selam verdi.

Zengin inekler de tamamen kayıtsız bir şekilde onlara katıldı. Cinslerin geri kalanı ise tamamen dehşete düşmüş görünüyordu. Kediler şaşkındı çünkü aptal köpeklerden çok yırtıcı olan kurtlara alışkındılar. Kurtlar şapşal köpeklerin davranışlarından utanmıştı. Ayılar tipik olarak sıkılmıştı.

"Neden gülümsüyorsun?"

Mitch, Sissy'nin sorusuna güldü. "Hadi ama! Ne kadar havalıydı? Sanki Köpeklere Fısıldayan adam geldi ve hepsini yere yatırdı!"

Aslanlar ve Dez güldü. Kurtlar... o kadar da değil.

Onlar gülerken, "Sakın sinirlenip gitmeyin," dedi. "Bu olaydaki mizahı tamamen kaçıırıyorsunuz."

Sissy kardeşinin elini tuttu ve onu mutfığa çekti, herkes ona seslenince gülümseyip el salladı.

"Bu insanları nereden tanıyorsunuz?"

"Sen asla insanlardan hoşlanan biri olmadın, Bobby Ray."

"Bu insanlar" Sissy'nin en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda ona yardım eden insanlardı. Bu insanlar onun her zaman dikkat ettiği insanlardı.

Bir hizmette bulunduklarında ya da ona işle ilgili olmayan küçük bir yardımda bulunduklarında.

Sissy, Bobby Ray'i babasıyla birlikte oturduğu odaya götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. "Sana bir şey vermek istiyorum."

Ağabeyi kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Melez çocukların tehlikeleri hakkında bir ders daha mı?"

"Neden zahmet edeyim ki? Sanırım bunu kendin öğrenmen gerekecek." Masanın üzerine bıraktığı sarılı paketi aldı ve ona uzattı. Personelin hediyeği oraya bırakacağını biliyordu. Şef ona bayılıyordu.

"Bu senin için."

Bobby Ray elindeki pakete baktı. "Ne için?" "Düğünün için."

"Düğün yapmanın aptalca, evliliğin ise daha aptalca olduğunu söylemiştin."

"Bu hiç değişmedi. Ama madem bunu yaptın, sana bir şey almak istedim. Aç şunu!" Kardeşi ambalajı çıkarırken o da ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Kutuyu açtı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra gözlerini kapattı ve gülümsemesi yavaş ve sıcaktı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu sonunda.

"Odanı karıştırıp sigara arıyordum. Donanmaya gideli sadece bir ay kadar olmuştu."

"Atmadığına şaşırdım."

"Ondan hiç nefret etmedim, Bobby Ray. Ona karşı iyi değildim ama ondan asla nefret etmedim. Ve buna dayanarak," ona verdiği hediyeği işaret etti, "onu sevdiğini biliyordum. O zaman bile. Daha önce bundan hiç bahsetmemiştim çünkü kaybettiğimi sanıyordum. Ama en son eve geldiğimde buldum, eski *Playgirls* zulamla birlikte gömülmüştü."

Bobby Ray kadife kaplı kutudan kimlik bileziğini çıkardı. Ön yüzünde Bobby Ray'in adı yazılıydı ama o sırada on altı yaşındaki Sissy'ye zaten şüphelendiği şeyi söyleyen ve kendisini ilk kez bir zorba gibi hissetmesine neden olan şey arkadaki yazıydı: "*Jessie Ann'ime*."

"On sekiz yaşındayken korkup kaçtığın için bunu ona şimdi verebilirsin diye düşündüm."

"Korkup kaçmadım; sadece doğru zaman olduğunu düşünmedim. Yargılayıcı düve."

"Düve."

Sissy kollarını kardeşine doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Mutlu bir hayatın var Bobby Ray."

"Evet. Öyle olacak."

Ve Sissy güldü.

Mitch kolunu büyük üvey kız kardeşinin omuzlarına doladı ve kız gerginleşip ellerini yumruk yaptığında gülümsedi.

Marissa Shaw, Brendon'ın ikizi ve Mitch'in büyük üvey kardeşiydi. Neyse *ki tek* kız kardeşi o değildi. Hâlâ Gwenie vardı. Beş yaş küçük, tatlı, masum Gwen, Mitch'e asla bu kadar kötü davranmazdı. Ona tapıyordu!

Ancak Rissa, Mitch'in büyük servetlerini onlardan çalmak isteyen bir pislikten başka bir şey olmadığına ikna olmuş görünüyordu. Ve ona karşı da çok iyiydi...

"O ayakkabılar ilginç bir seçimdi. Resmi palyaço ayakkabıları kalmadı da ucuz taklitlerini mi tercih etmek zorunda kaldınız?"

Marissa ona kaşlarını çatı. "Sana bir yerde ihtiyaç yok mu? Eminim Sissy onun koca kışına biraz daha bakmandan rahatsız olmaz."

"Kıskanma, tatlım. Eminim birileri senin koca kışına bakmaktan rahatsız olmaz."

Aniden ondan uzaklaştı. "Bugün benden uzak durmakta özgürsün."

"Senden her gün uzak durmaya çalışıyorum."

"Yeterince çabalamıyorsun."

Mitch onun uzaklaşmasını izledi. "Seni seviyorum,

Rissa." "Kapa çeneni."

Mitch gülerек cebinden titreşimli telefonunu çıkardı. Ama numarayı tanıdığında kıkıkahası kesildi.

Sissy annesinin parmak uçlarında yükseldiğini ve kalabalığın arasında bir şey aradığını gördü. Muhtemelen onu. Paniğe kapılan Sissy birkaç adım geri attı ama o lanet ayakkabılar altından çıktı. Kim bir ayakkabıya yedi yüz elli dolar öderdi ki? Hangi dünyada böyle bir şey olabilirdi? Ona bir çift bot ve bir deri ceket verseniz, Sissy çok daha az paraya mutlu bir kız olurdu.

Yere düşeceğini anlayan Sissy gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. Sert bir şeye çarpmış olsa da bu yer değildi.

Yavaşça gözlerini açtı ve gülümsemesini bastırdı. "Merhaba, Brendon."

"Uh...merhaba." Kucağında arkadaşının en yakın arkadaşıyla o sandalyede otururken o kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki Sissy kendini tutamadı. Son birkaç haftadır Bobby Ray'in ona telkin ettiği tüm kurallar Mitch'in ağabeyine bakarken ortadan kayboldu.

"Sanırım bu biraz garip, ha?" "Şey..."

"Ama artık saklayamıyordum." Kollarını Brendon'ın boynuna doladı ve Brendon'ın tüm vücudu kasılırken gözleri odanın etrafına baktı, adeta birinin onu kurtarması için yalvarıyordu. "Sen ve ben... birlikte mükemmeliz, Brendon."

"Ne?" Altın rengi gözleri büyüdü. "Uh... Sissy... bekle bir saniye-"

"Ciddiyim. Çocuklarını gördüm. Çok güzel bebeklerimiz olurdu."

"Neler oluyor?"

Zavallı Brendon. Ronnie Lee yanlarına geldiğinde rahatlamış mı yoksa korkudan ölmüş mü olduğunu bilmiyordu.

"Sonunda Bren'e onun benim olduğunu ve sonsuza dek birlikte olacağımızı söyledim."

Ronnie'nin gözleri tavana doğru döndü ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Önce bunu tartışacağımızı sanıyordum."

Sissy, Bren'in iri aslan bedeninin sarsıldığını hissetti ve gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ben Alfa Dişi'yim hayatım. Seninle ya da bir başkasıyla hiçbir şeyi tartışmak zorunda değilim."

Ronnie başını salladı ve boğazını temizledi. "O haklı. Özür dilerim Bren." Var olmayan bir gözyaşını burnundan geri çekti -Ronnie gerçek gözyaşlarını asla taklit edemezdi. "Umarım beni sevgiyle hatırlarsın." Sonra kalabalığın arasına karıştı.

Şimdi Sissy kaşlarını çatmıştı. Ronnie o lanet ayakkabılarla koşmayı nasıl öğrenmişti?

"Ronnie, bekle!" Brendon ayağa kalktı ve Sissy'yi neredeyse kucağından fırlatacağı. "Üzgünüm ama... unut gitsin." Ronnie'nin peşinden koştu ve Sissy annesinin kokusunu alıncaya kadar gülmeye başladı.

Döndü ve bahçelere açılan bir dizi büyük cam kapıdan dışarı koştu. Durmayıp şehre kadar koşmayı düşündü ama

Mitch'in kokusu dikkatini çekti. Kokuyu takip etti ve onu arazinin her yerinde bulunan mermer banklardan birinin yanında buldu. Düğündeki erkeklerin çoğu gibi o da ceketini çıkarmış, kravatını çözmüş ve gömleğinin yakasını açmıştı. Mitch ayrıca kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve Sissy ön kolundaki dövmeği görebiliyordu. Telefonla konuşuyor ve bir ileri bir geri volta atıyordu.

Gergin görünüyordu. Ve nedenini bilmiyordu. Öğrenmesi gerekiyordu.

"Emin misin?"

"Elbette eminim," diye tersledi Jen Chow. "Emin olmasaydım seni bu konuda arar mıydım sanıyorsun?"

"Neden bu kadar gerginsin *anlamıyorum*. Başımda ödöl olan benim."

"Bunu ciddiye almanızı gerçekten isterdim, Dedektif."

"Ben her şeyi ciddiye alırım." Özellikle de sahip olduğu hayatı. "Ama bana güvenin. Burada olmaması gereken hiç kimse bu düğüne gelmeyecek. Muhtemelen burada her yerden daha güvendedim."

"Evet. Muhtemelen haklısın. Yine de pazartesiye kadar buraya dönmeni istiyorum.
Gönderirim-"

"Oraya gideceğim."

"Dedektif-"

"Oraya gideceğimi söyledim."

"Peki," diye tekrar tersledi. ADA Chow kayıtlardaki en kısa süreli sigortaya sahipti. Ve bu kadar uzun süre birlikte çalıştıktan sonra hâlâ ona Dedektif diye hitap etmesi onu şaşırtıyordu.

"Sonra konuşuruz, Jen."

"Pazartesi, Dedektif. Pazartesi konuşuruz."

"Tamam." Mitch telefonunu kapattı ve boynunu uzattı. Bu gece dolunay vardı ve etrafındaki her şeyi aydınlatıyordu. Elbette görmek için buna ihtiyacı yoktu. Bu gözlerle göremezdi.

Artık Afrika'daki aslanların büyük beyaz avcılar tarafından takip edilirken ne hissettiklerini biliyordu.

İki milyon dolar en iyi vurucuları ortaya çıkaracaktı. Bir hafta daha dayanabilecek miydi? Kendi türünün yanında kendini güvende hissediyordu ama sistemin içine girdiğinde ciddi şüpheleri vardı. Ama etrafta takılmak da bir seçenek değildi. Ailesinden ya da arkadaşlarından birinin yaralanmasından ya da ölmesinden sorumlu olamazdı. Herkes onun için çok önemliydi.

Hayır. Yarın gidecekti. Ama bu gece.

Mitch cep telefonunu pantolonunun cebine geri soktu ve partiye geri dönmeye hazır bir şekilde arkasını döndü. Beklemediği şey, Sissy Mae Smith'i mermer bankın üzerine uzanmış onu izlerken bulmaktı. Tanrım, ayak bileklerinden kavuşturduğu bacakları ve avuç içleri bankın üzerinde düz duran kollarıyla desteklediği vücuduyla çok güzel görünüyordu.

Giydiği elbise Mitch'in o güne kadar gördüğü en yumuşak, en hafif kumaştan yapılmıştı. Rengi koyu kahverengiydi ve açık kahverengi gözleriyle parlak bir tezat oluşturunuyordu. Onu daha önce hiç bu kadar seksi görmediğini söyleyebilirdi ama bu yalan olurdu. Bu kadını şortla görmüştü - kesinlikle *hiçbir şey* bundan daha seksi olamazdı.

"Hey."

Sissy ona o küçük, bilmiş gülümsemesini verdi. "Selam."

Mitch onun kendisine neler olduğunu sormasını bekledi ama sormadı.

"Kötü davrandım, Mitch," dedi onun yerine.

"Öyle mi?" Mitch onun yanına çömelmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Ne yapıyorsun?
söyle."

"Brendon'a yine işkence ediyordum."

"Bu biraz fazla kolay olmadı mı, tatlı yanaklar?"

Gülümsedi ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu lakattan nefret ediyorum." "Biliyorum. Ama yine de bir şekilde umurumda değil."

"Böyle devam edersen yel değirmeni kollarım ve vahşi vuruş ve tekmelerle öfke saçan bacaklarım olacak."

"Etkili bir dövüş becerisi."

"Sanırım öyle."

"Ve sen kardeşime işkence ediyorsun..."

"Biliyorum. Çok kolay. Ve o her seferinde buna canıyor. İhtiyaçlarımı karşılamak için başka bir şeye ihtiyacım var."

"Daha büyük bir meydan

okuma mı?" "Kesinlikle."

Ayağa kalktı ve tutması için elini uzattı. Kız elini tuttu, parmakları onunkilere sıcak değdi ve adam onu ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Şekil değiştirenlerle, alkolle ve zar zor kontrol altına alınmış yırtıcı içgüdülerle dolu bir kalemiz var."

"Bobby Ray'e söz verdik."

Eğilerek alnını onunkine yasladı. "Pazartesi gel, bütün suçu bana atmaktan çekinme."

Kaşları hafifçe çatıldı ve sağ eliyle onun yanağını okşadı. "Yapmayacağımı sanma."

"Ama bu gece harika vakit geçireceğiz. Değil mi, Sissy?"

Her iki eli de onun yanaklarını kavradı ve Sissy biraz geri çekilerek gözlerinin içine baktı. Bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü. Bu da mükemmel olurdu. Güzel bahçede, ay ışığının altında, sadece ikisi...

"*Sissy. Mae. Smith!*"

İkisi de sarsıldı ve Sissy hızla geri adım attı ama bankın üzerine geri dönmekten başka gidecek yeri yoktu. Sertçe oturdu. Ama Mitch'e bakarken gözlerindeki sertlikle eşleşemedi.

"Evet?"

Bayan Janie bir adım daha yaklaştı. "Kadeh kaldırıyorlar. Senin de bir konuşma yapman gerekmiyor mu?"

"Evet." Sissy ayağa kalktı ve elbisesinin arkasını fırçaladı.

"Temiz ve saygılı kalmayı başarabilir misin?"

Sissy'nin ne söyleyeceğini bilmiyordu ama Mitch şu anda sessizliğin onun en iyi arkadaşı olduğunu hissediyordu. Kan dökülmesini engellemeye kararlı bir şekilde Sissy'nin elini tuttu ve onu balo salonuna doğru geri çekti. Annesi onların gidişini izledi ve Mitch omzunun üzerinden ona baktığında, kadının gülümsemesi ona Sissy'yi hatırlattı.

Gerçi Sissy'ye bunu söylemek sadece derisinin yüzülmesine neden olurdu. Ve bundan mümkün olduğunca uzun süre kaçınmak istiyordu.

Ayrıca, Sissy'yi şimdi öpmek ya da Sissy'yle *herhangi bir şey* yapmak ikisi için de bir hataydı. Ve ikisi de bunu biliyordu.

Bölüm 2

Ronnie Sissy'nin sırtını sıvazladı. "Harika bir

tosttu." "Teşekkürler."

"Sadece Jessie Ann'e üstü kapalı bir hakaret. Sanırım etkilendi."

Sissy yüzünü buruşturdu. "Aslında onu aşağılamaya çalışmıyordum. Bobby Ray'in düğünü olduğu için bunu temiz tutmam gerektiğini düşündüm."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın." "Vay

be. Teşekkürler."

Ronnie kolunu Sissy'nin omzuna doladı ve arkadaşını kendine çekti. "Mitch'le bahçeye çıkmanızla ilgili duyduğum şey de ne?"

Sissy alnını ovuşturdu. "Öz annemin benim hakkımda dedikodu yaydığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Mitch'ten duydum. Hepinizin onun tarafından

yakalandığını söyledi." Sissy pes etti. *Aptal* herif. "Hiçbir şey

olmadı."

"Çünkü hepiniz yakalandınız. Ona aşık olduğunuzu düşünüyor. Bebeklerini ve hayat sigortasını istiyorsun."

"Sanki onu tokatlamamı *istiyor*."

Arkadaşlar bir süre sessiz kaldılar ve sonra hep birlikte, "Gerçi yapabilir de." dediler.

Sissy yanından geçen tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve o anda adamın kendisine baktığını gördü. Onun için biraz kısa olmasına rağmen gerçekten sevimliydi. Asyalı, son derece şık... ve gerçekten sevimli. Bundan daha önce bahsetmiş miydi?

"İkinizi tanıyorum," dedi adam. İngilizce'nin onun ana dili olmadığını söyleyebilirdi ama aksanı kusursuzdu ve orada biraz İngiliz olduğunu sezdi. Parmaklarını şıklattı. "Lotus'umu aldın!"

Sissy şampanyasını yudumlarken Ronnie çıkışları ya da tutuklama emri olan polisleri aramaya başladı.

Tanrım, zaman aşımı süresi neydi?

Ona alaycı bir gülümseme vererek, "Bazıları bunu adil ve dürüst bir şekilde kazandığını söyleyebilir, ama ben yine de bundan şüpheliyim" dedi.

Hırsızlıkla suçlanmadığını fark edince -ki bu çok saçmaydı- karşısındaki adama daha yakından baktı. Adam Asyalı vahşi bir köpekti ve gerçekten de sevimliydi. Bekle. Bunu zaten düşünmüştü. "Şimdi hatırladım. Filipinler'de. Değil mi?"

"Evet. Arabamı beğendin mi?"

"Oh...tabii." Satana kadar. O küçük bebek Asya'da geçirecekleri altı ayı finanse etmişti.

"Ben Kenshin Inu, hatırlamıyorsan diye söylüyorum."

"Sissy Mae Smith. Ronnie Lee Reed."

"Smitty ile akrabasın, değil mi?"

"Evet."

"İlginç. Onunla ve Mace'le birlikte işlerinin Japon bölümünü k u r m a k için çalıştığımı biliyorsun."

"Öyle mi?" Bobby Ray ona söylememiştir, muhtemelen ilk kurulum için Japonya'ya gitmesine izin vermesi için ona yalvaracağını bildiği için.

Balayından döndüğünde bu konuyu çok tartışmışlardı. Tekrar yollara düşme düşüncesi onu neredeyse sersemletiyordu. Eskisi gibi değildi. Yıllarca kaçmasına gerek kalmamıştı, sadece tatiller ve Tennessee'ye suçluluk ziyaretleri için geri dönmek zorunda kalıyordu. Şimdi çok sevdiği şehirde yaşıyor ve New York Smiths'in Alfa Dişisi olarak geri dönmek için bir nedeni vardı ama her zaman seyahat etmesi gerekecekti ve Bobby Ray bunu bilmeliydi. Ayrıca Ronnie Lee, Sissy yokken Dişi Kurtları idare edebilirdi.

Daha şimdiden aklına bunun olasılıkları gelmeye başlamıştı.

"Gelinin benim için işaret verdiğini görüyorum. Eğer siz hanımlar bana izin verirseniz." Gülümsedi ve yürüdü.

"Bobby Ray'e bu konuda işkence etmek için balayından sonrasını mı bekleyeceksin yoksa öncesini mi?"

"Sonra tabii ki! Ama Mace Pazartesi günü benden haber alacak."

Ronnie güldü ve başını salladı. Sissy her zamanki seyahat arkadaşı olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Ronnie'yle birlikte dünyanın dört bir yanına büyük zararlar vermişlerdi ve bu yüzden pek çok ülkeye girmelerine izin verilmiyordu.

Bekle, Tokyo hâlâ listede mi?

Ama Ronnie şu anda Brendon Shaw'la birlikteydi ve ona deliler gibi aşıktı. Seyahat etmeyi sevmesine rağmen, bunu sürdürmek için Sissy'nin sahip olduğu güce sahip değildi.

"Ah." Ronnie cehennem kadar seksi bir elbise giymiş güzel, ince bir kadını işaret etti. "Henüz tanıştığınızı sanmıyorum. Gwen O'Neill, bu Sissy Mae Smith. Sissy, bu Mitch'in küçük kız kardeşi Gwen."

Aman Tanrım! *Bu* Mitch'in kız kardeşi miydi? "Masum" kız kardeşi mi? "Tatlı, sevimli" kız kardeşi mi? Belki de Sissy'nin hayal gücüydü ama kadın kolsuz, önü dekolteli, arkası daha da dekolteli siyah elbisesi, beş santimlik topuklu ayakkabıları ve parlak altın rengi, badem biçimli gözlerine alaycı bir şekilde dökülen kısa, siyah, kıvrırcık saçlarıyla kimsenin masum bir şeyi olamayacak kadar ateşliydi.

Mitch'e göre o sadece yarı aslandı. Babası bir Güney Çin kaplanıydı, bu da onu nadir Tigonlardan biri yapıyordu. Ve her iki ebeveyninin de en iyi yönlerini almış. Güzel, klas ve-

"Bu hafta sonu biriyle yatmak için sol mememi verirdim ama bunun olacağını sanmıyorum."

Daha yeni yudumladığı şampanyayı boğma sırası Ronnie'deydi ve Sissy büyülenmiş bir halde Mitch'in "masum" küçük kız kardeşine bakıyordu.

"Burada birini bulabileceğimi düşünmüştüm ama" -ellerini kalçalarına koyarak etrafına bakındı- "hiçbir şey gerçekten umut verici değil." Sesi alçak ve boğuktu. Telefonda kolayca bir erkekle karıştırılabilirdi.

"Biliyor musun," diye devam etti, "Mitch sürekli senden bahsediyor." Kalabalığı taramak için geri dönmeden önce Sissy'ye baktı. "Ben de hep, 'Dostum, madem bu kadar çok seviyorsun, evlen onunla,' diyorum. O da 'Kapa çeneni' diyor."

Sissy, Ronnie'ye bakmaya cesaret edemedi. Bakmadı. Eğer ona bakarsa, unut gitsin.

"Yine de güzel bir düğün, değil mi? Gerçi biz davet edilmedik. Ama annem kararını verdi. O geliyordu, ben de onu beladan uzak tutmak için gitsem iyi olur diye düşündüm. Annemle birkaç margarita içtik ve kıyamet koptu. Ama Brendon bizi sorunsuz bir şekilde içeri aldı ve herkes oldukça arkadaş canlısıydı. O kaltak hariç." Homurdandı ve barın karşısındaki Brendon Shaw'ın ikiz kız kardeşine ters ters baktı. "Marissa 'Ben Tanrı'nın evrene armağanıyım' Shaw. Suratına asit atılmasına şu kadarcık kaldı"-Gwen başparmağını ve işaret parmağını birbirinden biraz ayırdı-"Marissa'nın bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Kimsenin kardeşim hakkında kötü konuşamayacağını farkında olduğunu sanmıyorum. Kim olduğun umurumda değil. Ya da onun durumunda, senin kim olduğunu *sandığını*."

Sissy fiziksel olarak arkasını dönmüştü, bu yüzden Ronnie'nin yüzüne ya da vücut diline *bakarak*. Bunu kaldıramazdı.

"Sevdiğim şey, sanki hiçbir şeyi kokmuyormuş gibi davranması. Sanki kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyormuşum gibi. Ama ben biliyorum çünkü ben de onun geldiği yerden geldim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir an bekleyen Sissy, evet, Gwen'in bir cevap istediğini fark etti.

"Kesinlikle."

"Bu kaltakların çoğunu tanırım, kendi başlarına dışarı çıkacak yaşı geldiklerinde erkekleri unuturlar. Ama ne ben ne de annem. Bahsettiğim kişi Mitch. Kimse onunla uğraşamaz." Yine o koyu altın gözler Sissy'yi süzdü. "Biliyor musun, düşündüğümden daha sevimliyimisin. Seni henüz becermediğine şaşırdım. Ama arkadaş olduğunuzu söylüyor, gerçi bir erkeğin neden *arkadaş* olarak bir erkeği seçtiği beni tamamen aşıyor. Ama belki de bu bir kurt olayıdır, ha? Çünkü sevişmek ya da arabamı ayarlamak dışında bir amaçlarını göremiyorum. Ama hey, bu benim."

Mitch onlara doğru yürüdü ve kız kardeşine bir kadeh şampanya uzattı. "Burada her şey yolunda mı?" Ve Sissy'ye kız kardeşine bulaşmaması için uyarıcı bir bakış attı.

Endişelenmesini gerektirecek bir şey olduğundan değil. Şahsen Sissy yüzüne asit atılmasından kaçınmak isterdi. Bu konuda biraz kaçıktı.

Gwen ona, "Her şey yolunda," diye güvence verdi. "Benim için endişelenmeyi bırak." Kolunu Mitch'in beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı. Sissy, boyuna posuna bakınca Gwen'in oldukça iri olduğunu düşündü. En azından daha uzun. Ama beş-dokuz yaşında bile değildi. Çoğu Smith onu "ufak tefek" olarak değerlendirirdi. O ayakkabıları giymesine şaşmamalı, gerçi onlarla yürümeyi nasıl başardığını Sissy bilmiyordu.

"Ben senin ağabeyim. Senin için her zaman endişeleneceğim." Birden Mitch'in bakışları bardaki bir şeye kilitlendi ve hırladı.

"Ne?"

"Seni kesiyor."

Gwen gözlerini devirdi ve Sissy onun kimden bahsettiğini görmek için bakmaya bile zahmet etmedi.

"Onu ben hallederim." Mitch kız kardeşinden uzaklaştı ve bar.

"Pekala," diye içini çekti Ronnie, bariz olanı söylemeyi severdi, "şimdi sen
Bu hafta sonu neden biriyle yatmayacağını biliyorsun."

Mitch kız kardeşine doğru yürüdü, pumayı korkuttuğu için kendini oldukça havalı hissediyordu.

"İşin bitti mi?"

"Evet. Sadece küçük kardeşimi

koruyordum." "Vay be. Teşekkürler."

Mitch etrafına bakındı. "Sissy nereye gitti?"

"Tek söylediği 'Annemler saat altıda' oldu. Sonra Ronnie'yle birlikte koşmaya başladılar. Bu... ilginçti."

"Sen ve annem iyi anlaşıyorsunuz. Anneleriyle geçinemeyen insanların ne kadar acı çektiğini bilemezsin."

"Annemi severim. O da senin için

endişeleniyor." "Bunu araya sıkıştırman çok

hoş."

"Sadece bu gece seni rahatsız edeceği konusunda

uyarıyorum." Bir garson iki şişe Guinness ile geldi.

"Seni aziz," diye içini çekti Mitch mutlulukla ve şişesini kaptı. Sağlıklı bir içkiden sonra kız kardeşine, "Sen ve annem hakkında komik olan ne biliyor musun?"

burada olmak?"

"Ne?"

"Aslında ikiniz de davet edilmediniz."

Gwen omuzlarını devirdi. "Annemi bilirsin. Tek oğlunu smokin içinde görme fırsatını kaçırmak istemezdi. Ayrıca, bu yüzyılın partisi olarak kabul ediliyor. Bunu kaçırarak değildi."

"Evet, ama bir masanız ve her şeyiniz vardı."

"Brendon bunu bizim için halletti." Gwen sırttı. "Her zaman bir şeye ihtiyacımız olursa onu aramamızı söylerti, annem de öyle yaptı."

"Ciddiydi. Bir şeye ihtiyacınız olursa Bren'e gidin. O her zaman size göz kulak olacaktır."

"Uh...tamam."

"Neden bana bakıyorsun?"

"Yorgun görünüyorsun. Ve zayıf. Çok

zayıf." "Ben iyiyim. Sadece çok şey

yaşıyorum."

"Sissy'yle ilgili bir şey var mı?"

"Bunu şimdi mi başlatacaksın?"

"Onunla daha önce tanışmamıştım. Şimdi tanıştım... Neyi beklediğinden emin değilim. Çok ateşli. Ve sağlam. Joey Amca hep O'Neill erkeklerinin sağlam kadınlara ihtiyacı olduğunu söyler."

"Joey Amca'dan alıntı yapmaya başlarsan, çeker

giderim." "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Sorun falan yok. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Peki, seni koca amcık."

"Bunun bana bir hakaret *olmadığını* bilmelisin, *değil* mi?"

Sissy ayağını yere vurdu ve arkadaşını izledi. "Dez, burada bir seçim yapmak zorundasın."

Dez muhtemelen Sissy'nin tüm dürüstlüğüyle güvenilebileceğini söyleyebileceği tek tam insandı. Sert bir polis, harika bir anne ve harika bir arkadaş olan Dez hafife alınacak biri değildi. O da diğerleri gibi ölümcül bir yırtıcıydı. Sissy'den oğlunun vaftiz annesi olmasını istediğinde, özellikle "Çünkü ona zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğini biliyorum," demişti. Daha doğru sözler hiç söylenmemişti ama Dez'in bunu fark etmesi ve buna göre hareket etmesi onu zayıf tam insan meslektaşlarından ayıran şeydi.

Ama iş çikolataya gelince, Dez de Jessie Ann kadar baş belası olabiliyordu.

"Yapamam. Bunu anlıyorsun, değil mi?" U şeklindeki masanın bir ucundan başladı. "Burada şeker var. Fındıklı çikolata. Karamelli. Meyvelerle birlikte."

"Dez-"

"Sonra taze meyvelerimiz ve bitter çikolata şelalemiz var. Tabii ki hepsi bitter çikolata. En az yüzde yetmiş iki kakao. Çikolatalı fondü ve on iki -evet, on iki- farklı çeşitte çikolatalı kek var. Sonra brownieler ve turtalar var-"

"Desiree!" Sissy boğazını temizledi. "Sadece. Bir şey seç. Bir şey seç."

Elleriyle ağzını kapatan Dez'in gözleri masanın bir ucundan diğerine gitti. "Ben... Ben yapamam! Aşırı çikolata yüklemesi altındayım!"

Yüce Tanrım.

"Sevgilim, seni sevdiğimi biliyorsun ama Texas Hold 'Em oynayan masum erkeklerden oluşan bir masa var ve beni çağırıyor."

"Yapamazsın," dedi Dez gayri ihtiyari, bir tabağa uzanarak. "Belki her şeyden biraz alırım... meyve hariç. Meyve olmadan da yapabilirim. Neden çikolatayı meyveyle berbat edeyim ki?"

"Neden yapamayayım?"

"En son oraya gittiğimde annen de oradaydı." "O

kadın *her yerde*."

"Karaoke Odası'nda şarkı söylediğini söylememe gerek var mı?"

"*Hayır!*"

"Tamam o zaman."

Dez, tabağı mevcut çikolata seçeneklerinden şundan bundan parçalarla dolu olarak yürüdü.

"Desiree."

"Ne? Ben örtünmek istemiştim."

"Çikolataya olan düşkünlüğün sağlıksız."

"Ve hâlâ düğün pastası var. O şey bitter çikolata. Keşke benim düğün pastam da öyle olsaydı."

"Senin pastan çikolataydı."

"Bitter çikolata değil. Onun gibi değil."

"Artık seninle bu konuşmayı yapamam." Sissy uzaklaşmak için döndü.

"Mitchell olsaydım bu konuşmayı yapabileceğinden eminim. Ve dışarıda, bahçede... romantik ay ışığının altında olurduk," diye alay etti.

Sissy gözlerini kıstı. "Silahın var, değil mi?" Dez beylik silahını her zaman yanında taşırdı. Kendi düğününde bile üzerinde küçük bir tabanca vardı. Evet. Tam bir insan avcısı olduğu doğrudu.

"Her gün," diye onayladı Dez.

"Lanet olsun." Sissy'nin atmaya hazırlandığı o potansiyel dayak da gitmişti.
Ver.

Mitch büyük bir masada tek başına oturuyor ve düğün pastasından bir dilim alıyordu. Pasta lezzetli olmadığından değildi. Lezzetliydi. Aslında pasta sadece çikolata değildi; yüzde yetmiş iki kakao içeren bitter çikolataydı. Bunu biliyordu çünkü gelin pastayı kesmeden önce bunu açıklamış ve vahşi köpeklerden ve Dez'den toplu bir "ohhhh" sesi gelmişti. Mitch için çikolata çikolataydı.

Hayır. Sorun pasta değildi. Kendisiydi. Ailesi haklıydı. Zayıflıyordu. Bugünlerde hiç aç değildi. İştahını kaçıran şey ölüm korkusu olmalıydı.

Ne olmuştu? Beş yıl önce O'Farrell ekibine girmek için eski lise bağlantılarını kullanmıştı. Departmanı onu kirli bir polis gibi göstermiş, lisede futbol yıldızı olma geçmişi de çarkları yağlamıştı.

Ancak tüm bu çalışma ve riskten sonra, çoğunlukla bir bok için değildi. O'Farrell ekibine yönelik suçlamaların neredeyse tamamı, mümkün görünenden çok daha fazla yasal çekişmenin ardından düşürülmüştü. Aslında, tüm bu durum şimdi bitmiş olmalıydı. Ortadan kalkmayan bir suçlama dışında. Mitch'in kimliğini açığa çıkaran, ailesine bir türlü söyleyemediği ve hâlâ kâbuslar görmesine neden olan suçlama.

O'Farrell çetesinin başı Petey O'Farrell'a karşı birinci derece cinayet. Mitch, o hasta herifin yaptıklarının tek tanığıydı ve

Mitch artık O'Farrell için özgürlük ve yaşam arasındaki tek şeydi.

Mitch tanıklık etmezse dava düşecekti. Mitch ölürse, O'Farrell hapisten tükürdüğünden daha hızlı çıkacaktı.

Sonuç olarak Mitch'in ölmesine ihtiyacı vardı.

Pek rahatlatıcı bir düşünce değil. Mitch'in artık iştahsız olmasına şaşmamalı.

Sissy yanındaki boş koltuğa çöktü, ayakkabılarını çıkarıp ayağından tekmeledi. Tuhaf, onun varlığı bile onu rahatlatıyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Sandalyeyi çeviren Sissy ayaklarını onun kucağına koydu, hâlâ yemek yediği gerçeğini görmezden geldi... ya da bu durumda, topluyordu.

"Ayaklarımı ovala."

Mitch çatalını masaya koydu ve ayaklarına baktı. "Bu büyüklükteki toynaklarla ilgilenmek için veterinerlik lisansına ihtiyacım yok mu?"

Ayağını biraz kaldırdı ve tekrar kasıklarına indirerek homurdanmasına neden oldu.

"Ov onları," diye emretti.

Taşaklarının çalışır durumda olmasından hoşlanan adam, kadının dediğini yaptı. "Nasıl dayanıyorsun?"

"Şimdiye kadar çok iyiyim. Ondan kaçtım. O pistin bir tarafında, ben de diğer tarafında olmaya dikkat ediyorum. Beni bulmaya çalışıyormuş gibi kalabalığın üzerinden bakmaya başlarsa, Yaz Olimpiyatları'nda altın madalyaya koşar gibi koşuyorum."

"Gecenin geri kalanı için planın bu mu? Annenden kaçmak mı?"

"Evet. Planım bu. Ve sen aileni öldürmenin çok yanlış olduğu konusunda ısrarcı olduğun için, gerçekten başka seçeneğim yok."

"İyi bir noktaya değindin. Yine de neredeyse bitti. Birkaç saat daha Yeni Dalga müziği ve kötü vahşi köpek dansı dinledikten sonra tüm bunlar uzak bir anı olacak."

Sissy gözlerini dans pistine dikti. "Tanrım, ne kadar kötü dans ediyorsunuz." "Ama coşkulu."

Başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Söylemeliyim ki Sissy, birkaç erkek kardeşin daha olduğunu sanıyordum." Sissy onun bakışlarını takip ederek Smithville ya da Smithburg'dan geldiği anlaşılan kuzenlerinden biriyle konuşmakta olan Smitty'ye baktı. Görünüşe göre Smitty'nin memleketinden gelen ailelerin çoğu ne yazık ki yoktu.

"Trajik bir şekilde daha fazla erkek kardeşim var, ama onlar nasıl doğru davranacaklarını bilmiyorlar." İçini çekti. "Bu hiç adil değil. Sammy'nin on yavrusu ve eşiyle birlikte işlettiği bir lokantası var. Ama Travis Ray ve Donnie Ray garajı birkaç günlüğüne kapatabilirdi. Ve son duyduğuma göre Haziran ortasında vergi muhasebecilerine pek ihtiyaç duyulmuyormuş, yani Jackie Ray o küçük boktan ofisini bir hafta sonu için kapatabilirdi."

"Peki neden kapatmadılar?"

"Çünkü onlar piç. Çünkü bunun aptalca olduğunu düşünüyorlar. Çünkü babam orada olmadığına, Travis kontrolün kendisinde olduğunu düşünmek istiyor. Ve en önemlisi, futbol sezonundayız."

Mitch kaşlarını çatı. Çoğu sporu severdi ama futbol onun gerçek tutkusuydu. "Futbol sezonu değil."

"Evet, şey..."

"Evet, peki ne? Futbol sezonu olmadığını biliyorum." Sissy

başını salladı. "Bunu tartışmak istemiyorum."

"Evet, ama-"

"Ben," diye kabaca araya girdi, "bunu tartışmak istemiyorum." "Tamam. Tamam. Tamam. Tanganı bağlamana gerek yok."

"Ve insanlara annemin bizi bahçede bastığını söylemeyi bırak." "Yakaladı."

"Ve sana aşık olduğumu?"

"Aşıksın," diye dalga geçti, çoğu kadının komik bulmadığı en aptalca şeylerle onu gülümsetmesine bayılıyordu. "Sadece henüz bununla yüzleşmedin. Seni arsız siren seni."

"Biliyor musun, lisenin futbol yıldızı gibi görünüyorsun-"

"Öyleydim."

"Ama bir ahmak gibi konuşuyorsun."

"Buna karmaşık ve dinamik olmak deniyor."

"Buna inek olmak deniyor." Vücudu aniden gerildi. "Bu o mu?"

Mitch etrafına bakındı. "Onu görmüyorum. Sanırım şimdilik güvendesin."

"Kokusunu aldığımı sandım."

"Annen yarın gitmiyor mu?"

Sissy'nin bütün vücudu düştü, kolları bacakları gevşedi, öyle ki bayılmış gibi görünüyordu. "Evet! O, babam ve Ronnie'nin annesi ve babası o gemi yolculuğuna çıkıyorlar. Hem de çok yakında. Tek bir sinirim kaldı, Mitchell. Bir tane. Ve o da 'Dueling Banjos' alıyor."

Sissy garsonlardan birine işaret edince Mitch güldü. "Sevgilim," dedi garsona en lüks ses tonuyla, "lütfen bana bir shot tekila getirir misin?"

Ağız bir karış açık ona bakan garson başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. Mitch onun ceketini tuttu ve "Bana soracak mısın?" diye sordu.

"Oh. Evet. Evet. Tabii ki soracağım. Ne alırsınız efendim?" "Bira."

"Yetmişten fazla biramız var-

" "Bud."

Garson Mitch'in eski güzel Amerikan birasına olan sevgisinden tiksiniş görünüyordu. "Elbette, efendim."

Garson gittikten sonra gerçekten büyük ayakları yüzünün önünde sallandı.

"Alo? Daha bitirmedin. Bu sefer ayağını da al."

Mitch ayaklarını kavradı ve bir kaşını kaldırdı. "Oh, ayağımın altını alacağım." "Gıdıklama-"

O başladı Gıdıklama onu Ayaklar, ve
Gülerek histerik bir şekilde, Sissy umutsuzca ayaklarını geri
çekmeye çalıştı.

"Dur, Mitch! Dur! *Ow!*"

Kadının bir anda ortaya çıkma gibi bir yeteneği vardı. Bir saniye orada yoktu, sonra birden Bayan Janie sadece orada değil, aynı zamanda kızını saçından çekiyordu.

"Sissy Mae Smith," diye emretti. "Biraz aklın varmış gibi davran."

Mitch, ayağa kalkıp annesiyle it dalaşına **g i r m e s i n d e n** korktuğu için Sissy'nin ayaklarını tutmaya devam etti.

Janie Mae ne kadar çabuk öfkeleniyse o kadar çabuk sakinleşti. Mitch'i alnından öptü. "Merhaba, güzel kedicik."

Sissy'nin annesinin Mitch'i gün içinde birkaç kez görmüş olmasına rağmen onu ilk kez selamlaması tuhaftı... ve kesinlikle onu ilk kez öpüyordu. Burada kullanıldığı hissine kapılmıştı. Umursadığından değil. Aslında çılgın dişi kurttan hoşlanıyordu. Tabii kızından hoşlandığı kadar değil.

"Merhaba, Bayan Janie." Herkes ona Bayan Janie derdi ve Mitch ona başka bir şey demeye korkardı.

Annesi gibi yanağını okşadı. "Annenle tanıştım. Onu çok seviyorum."

Mitch gözlerini kırptırdı. "Seviyor musun?" O bile annesinin geçinmesi kolay bir kadın olmadığını kabul etmek zorundaydı. Gürültücü, şehvetli ve kabaydı. Ama bu Mitch için bir şey ifade etmiyordu çünkü kadın onu şaşırtıyordu. Hayali her zaman lüks bir kuaför salonuna sahip olmakta ama Pride bunun için ödeme yapmazdı. Ancak hemşirelik okuluna gitmesi için ödeme yapmışlardı. Yıllarca hemşirelik yaptı, para biriktirdi ve boş zamanlarında stilistik dersleri aldı. Yıllarını aldı, ama sonunda kendi yerini açtı ve şimdi Philadelphia bölgesinde üç tane var. Kendi cesareti ve kararlılığıyla O'Neill Pride'ı üst sıralara taşımış ve Mitch'e birden fazla kez "kendi Pride'ına girmene yardım etmeyi" teklif etmişti.

"Çok hoş biri. Ağustos'ta büyük bir yaz sonu partisi planlıyorum ve onu ve o muhteşem kız kardeşini davet ettim. Senin de gelmeni istiyorum. Tamam mı?"

"Bizi Smithtown'da mı istiyorsun?"

"Oh, hayır." Bayan Janie başını salladı. "Burada bir yerde yapacağız. Tanrım, oğlum, seni asla Smithtown'a getirmem." Bir eliyle yüzünü kavradı, uzun parmakları yüzünün iki yanında duruyordu ve dudakları büzülene kadar sıktı. Annesi de sık sık aynı şeyi yapardı. Emzirmek gibi bir annelik içgüdü müydü bu? "Bu yüz böyle mahvedilemeyecek kadar muhteşem."

Mitch güldü ve annesi onun yanağını okşayıp uzaklaştı.

Sissy'ye baktığında, sanki ona bir şekilde ihanet etmiş gibi ters ters bakıyordu. "Ne?"

Bunu nasıl yapmıştı? Sissy otuz bir yaşındaydı ve annesi onu hâlâ on iki yaşında gibi hissettiriyordu. Annesi son hazırlıklar için New York'a taşınana kadar tüm düğün planları eğlenceli geçmişti. Bir ay boyunca her gün o kadına tahammül etmek zorunda kalmıştı. Ve Bobby Ray her gün onu Japonya'ya, Avustralya'ya ya da annesinin olmadığı ve Sissy'nin yasal olarak girmesine izin verilen herhangi bir yere giden ilk uçağa binmekten vazgeçirmek zorunda kalmıştı.

Annesini sevmediğinden değildi. Seviyordu. Ama Sissy'yi bu kadar küçük göstermek ve hissettirmek zorunda mıydı? Ve bunu Mitch'in önünde yapmak zorunda mıydı? Doğru, bunu herhangi bir erkeğin önünde yapmak kabalıktı ama Mitch'in önünde yapmak Sissy'ye göre özellikle şirretlikti.

"Pekâlâ Shaw." Aklını Mitch'ten uzaklaştırmaya çalışan Sissy, kardeşinin düğünündeki üç yüzden fazla kalabalığı işaret etti. "Bir sonraki fetihimin peşindeyim. Potansiyeli olan birini görüyor musun?"

"Elbette." Mitch etrafına bakındı ve odanın karşısındaki bir çitayı işaret etti. Bir dişi. "Ne olmuş ona?"

"Neyin var senin?"

"Bana bu tonda konuşma. Hiç denedin mi?" "Mitchell-"

"Ben izlerken... ve filme çekerken denemediysen, beğenip beğenmeyeceğini nasıl bilebilirsin?"

"Sorduğumu unut."

Sissy parmağını dövmesinin üzerinde gezdirdi. Dört inçlik yeşil bir yonca. "Daha İrlandalı olabilir miydin?" diye güldü.

"Pek sayılmaz." Adam onun elini tuttu. "Gel hadi. Dans ediyoruz."

"Go-go'lara mı?" Sissy sadece iki dansı başarıyla yapabilmişti ve ikisi de yavaş şarkılardı. Dans edemediğinden değil ama hadi ama! Go-go'lar mı? Bu vahşi köpeklerin yirmi birinci yüzyıla ait hiç müziği yok muydu? Ya da doksanlardan?

"Rock yapacağız." Onu dans pistine doğru sürükledi, garsonun getirdiği tekilayı yudumlayabilmesi için kısa bir süre durdu.

Dans pistine çıktığında, Mitch'in bazı insanların -tabii ki tanıdığı hiç kimsenin- dans olarak adlandıracağı bir şey yapmasını dehşet içinde izledi.

"Mitchell," diye sızlandı, "bu çok utanç verici."

Mitch durdu ve etrafta dans eden vahşi köpeklere baktı. Gelin bile 1985 balosundaymış gibi pogo yapıyordu.

"Neye kıyasla?" Trajik bir

şekilde haklıydı.

Mitch kardeşinin arkasından yaklaştı ve sırtına bir tokat attı. Brendon'la ilgili olan şey, Mitch'in kendini tutmak zorunda olmamasıydı. Kardeşi odanın bir ucundan diğerine uçmadı ya da küçük bir darbeye dal gibi kırılmadı. Bunun yerine Bren bir adım bile atmadı, omzunun üzerinden Mitch'e bakıp "Ne?" diye sordu.

"İyi vakit geçiriyor muyuz?"

Dans pistine bakan balkondan Bren o yoğun bakışlarıyla aşağıya baktı. Her zaman dünyanın sorunlarını çözüyormuş gibi görünürdü. Sonunda cevap verdi, "Evet. Öyleyim." Basit bir soruya cevap vermek için yirmi dakika...

Mitch korkuluklara yaslandı. "Sen ve Gwen iyi anlaşıyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette. Gwenie'yi sevdiğimi biliyorsun."

"Ve Marissa-"

Brendon ikiziyle ilgili olarak, "İnsanlara ısınması biraz daha uzun sürüyor," dedi.

"Gwen birkaç ay içinde buraya ziyarete gelmeyi düşünüyor. Belki o-"

"Otelde kalacak."

Mitch bir şey söylemek için ağzını açtı ve Bren neredeyse hırlayarak araya girdi, "Ve eğer o odanın parasını ödemekten bahsedersen, seni balkondan aşağı atarım."

Mitch parmaklıkların üzerinden baktı ve mesafeyi ölçtü. Bu onu öldürmezdi ama canını yakabilirdi, bu yüzden en iyisi zorlamamaktı.

"Sadece bazı insanların -isim vermeyeceğim ama- sana benzeyen, benzer DNA'ları paylaşan ve senden on dakika önce aynı rahimden çıkmış bazı insanların beni çıkar sağlamakla suçlamasını istemiyorum."

Şimdi Bren güldü. "Keşke *bazı* insanların sana söylediklerine inanmayı bıraksan. Ayrıca, oteller bizim olduğu kadar sizin de oteliniz ve geceliği on bin dolar olan en üst kattaki süitlerden birine konuk olmak istiyorsanız, bu size kalmış." Bren birasını yudumladı. Mitch'in aksine, markası belirsiz biralardan birini tercih etti. "Ayrıca Mitch, Gwen aileden biri."

"Akraba değilsiniz."

"Senin kız kardeşin benim de kız kardeşim, bok kafalı. Bir şeye ihtiyacı olursa tek yapması gereken istemek."

Mitch başını salladı ve içinin rahatladığını hissetti. Ona bir şey olursa Gwen'e kimin göz kulak olacağı konusunda endişeleniyordu. Brendon'ın bunu onun için yapacağını bilmek Mitch'i söyleyebileceğinden daha fazla rahatlattı.

"Teşekkürler, kardeşim."

"Kapa çeneni, Mitch," diye hırladı

Brendon. Ve Mitch gülümsedi.

Sissy tekila bardağını kaldırdı ve Ronnie de aynısını yaptı. "İyi arkadaşlara, güzel zamanlara ve bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmama umuduna."

Bardakları tokuşturduklarında Ronnie güldü, sonra da shot'larını bir dikişte içtiler. Sissy biraz ürperdi. Kahretsin, bu iyi bir tekilaydı. Ama başka yok. Bu gece olmaz. Her ne kadar annesinin bitmek bilmeyen eleştirilerini bastırmak için kafayı bulmak istese de, Sissy kendi kendine söz vermişti-

"Neden içiyorsun onu?" diye çıkıştı annesi arkasından. "Bununla başa çıkamayacağını biliyorsun."

"Umuyorum ki bu senin hâlâ burada olduğunu görmemi engeller." Sissy bir kadeh daha içmesi için barmene işaret etti ve Ronnie'nin umutsuzca kaçtığını anlamak için bakmasına bile gerek kalmadı. Onu suçladığından değil. Ronnie'nin uğraşması gereken kendi annesi vardı. "Yarın da gidiyorsun, değil mi anne?"

Elinde bir kadeh şampanya, Janie Mae Lewis bara yaslandı. Annesinin korkutucu görünmeye *çalışmasına* hiç gerek yoktu. O sadece öyleydi. Aynı zamanda da hoş görünüyordu. Hiç kimse Sissy'yi hoş görünmekle suçlamamıştı... hiç. Görünüş olarak babasının tarafını tutuyordu. Koyu renk saçlar, açık kahverengi gözler -annesinin kehribar rengi gözlerinin aksine- ve kare bir çene.

Diğer Lewis kardeşler ne o kadar sert görünümlüydü ne de Sissy'nin sinirlerini annesi gibi bozuyorlardı.

Bunun en büyük nedeni, annesinin "Biliyor musun, eğer bu kadar çok bakmamaya çalışırsan, gerçekten güzel görünebilirsin" gibi şeyler söyleme eğiliminde olmasıydı.

Sissy annesinin sözleri üzerine bir nefes aldı ve babasına verdiği sözü hatırladı. Ne kadar çok olursa olsun annesiyle kavga etmeyecekti.

istedi. "Eminim orada bir yerde bir iltifat saklıyorsunuzdur. Bunun için teşekkür ederim."

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Sissy Mae." Sissy o kadar gururluydu ki bu homurtuyu kendine sakladı. "Ve önüne çıkan her erkeği korkutmaya devam edersen mutlu olamazsın. Kardeşinin ne kadar mutlu olduğuna baksana. Ve Jessie Ann zaten hamile. Yani onlar bir sürü çocukla mutlu olacaklar ve sen de yavrularının en sevdiği teyzeleri olacaksın. Tatillerde onları ziyaret edebilirsin ve belki de köpekleri geceleri ayaklarının dibinde uyur."

Sissy dönüp annesine çenesini kapatmasını söylemeye hazırlanırken arkasından biri ona çarptı.

"Ah, tatlım, çok üzgünüm." Dişi aslan Sissy'nin elbisesine biraz şampanya bulaştırmıştı ve umutsuzca siliyordu. "Çok çok özür dilerim. Temizlemene yardım edeyim." Janie Mae'ye gülümsedi. "Yemin ederim, çok sakarım, Janie. Onu temizlememe izin ver. Hemen döneceğiz." Sonra Sissy'yi balo salonundan çıkarıp karanlığa doğru sürüklemeye başladı, ta ki mermer bir bankın önünde durana kadar.

"Otur, bebek-kız. Otur."

Sissy oturdu ve işte o zaman saf öfke dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti. Eğer bu dişi aslan onu çekip götürmeseydi, Sissy babasına verdiği sözü tutmayacaktı -ve muhtemelen o gece hapse girecekti- ve kendini asla affetmeyecekti.

"Sakin ol. Sadece nefes al. İşte," sırtına dokunan sert bir el onu başı dizlerinin altına gelene kadar aşağı itti, "nefes al, bebeğim-kızım. Sadece nefes al. Çınlama durana kadar derin derin al ve ver."

Kulaklarında çınlama olduğunu nereden biliyordu? Çünkü kesinlikle çınlama vardı.

Yaklaşık on dakika kadar sonra Sissy nihayet kendini doğrulacak kadar güçlü hissetti. Dişi aslan yanına oturmuş, Marlboro Light içiyordu ve Sissy ona iyice bakabildi.

"Bayan O'Neill?" Mitch'in annesi. Sissy oyun odasında yanından geçerken ona sadece hızlıca bir merhaba deme fırsatı bulabilmişti. Dişı aslan bazı kurtları temizliyordu ve Sissy onu işıyle baş başa bırakmıştı.

"Oh, tatlım, bana Roxanne de. Ya da Roxy. Bu benim gerçek adım değil. Güzel bir İrlandalı kıza güzel bir İrlandalı ismi verilir. Ama her Pazar ayinde kaç tane Patricia Marie olduğunu biliyor musun? Bu yüzden dokuz yaşındayken Roxanne olarak anılmak istediğime karar verdim." Sırıttı ve o anda tıpkı oğluna benzedi. "Teyzelerimden biri çok okurdu ve Pazar yemeğinde herkese artık Roxanne olduğumu söylediğimde bana bunun *Cyrano* bilmem ne kitabı yüzünden mi olduğunu sordu. Ben de ona -ve evimizde yemek yiyen rahibe- bu ismi kız kardeşlerimle okuldan sonra takıldığımız dondurmacının yanındaki köşede çalışan fahişeden aldığıımı söyledim."

Roxy başını sallarken Sissy kahkahayı patlattı. "Sana şunu söyleyeyim bebeğim, o gece sırtüstü yatmadım. Annem kıcıımı yırttı." Omuz silkti. "Ama herkes bana hâlâ Roxy der."

Kk Gucci çantasına uzandı ve yarım kullanılmış bir sigara paketi çıkardı. "Al."

Sissy başını salladı. "Bıraktım." Aslında yaklaşık on iki yıl önce.

"Gecenin geri kalanını anneni öldürmeden geçirmek istiyor musun?"

Haklı olduğunu anlayan Sissy paketten bir sigara aldı ve Roxy'nin altın çakmağıyla yakmasına izin verdi.

Sissy arkasına yaslanıp sigarasını içerken Mitch'in annesine yakından baktı. Bütün dişı aslanlar gibi onun da her yeri altın sarısıydı. Ama saçlarında daha açık sarı çizgiler vardı ve seksi bir vahşı yele gibi görünmesi için taranmıştı. Kendisi için birkaç yaş kk olabilecek altın rengi dar bir elbise ve muhtemelen bir servete mal olan altın rengi tasarım ayakkabılar giymişti. Gerçi Sissy bir çizme kıızı olduğu için bu konuda pek bir şey bilmezdi. İş botları, kovboy botları, motorcu botları, her neyse. Eğer botlarsa, Sissy onları giyerdi.

Mitch'in annesi güzeldi ama Sissy'nin onu hemen benimsemesine neden olan bir vahşiliği vardı. Llewellyn'lerde ve düğüne katılan diğer Doğu Yakası Pride'larında gördüğü o kendini beğenmiş dişi aslan saçmalıklarından hiçbiri yoktu. Bu kadın sınıfsız ve zevksizdi ve Sissy o anda ona hayran olduğunu anladı.

"Söylemeliyim ki bebeğim, oğlum sürekli senden bahsediyor. Ama bu konuşma kesinlikle tuhaf." Biraz döndü ve Sissy'ye baktı. "Geçen gün gerçekten de sana sakso çekti mi?"

Sissy, prova yemeği sırasındaki tartışmalarını hatırlayarak güldü. O kadar utanmıştı ki annesinin felç geçireceğini sanmıştı. "Uh...evet. Ama bunu hak ettim sayılır."

"Yani sen ve oğlum... uh..." Mükemmel şekilde ağdalanmış kaşlarını oynattı ve Sissy daha çok güldü.

"Tanrım, hayır."

Dişi aslan şimdi aşağılanmış görünüyordu. "Nedenmiş o? Oğlum senin için yeterince iyi değil mi?"

"Bayan O'Neill-"

"Roxy."

"Roxy, inan bana Smith'ler arasında herhangi birini kendileri için yeterince iyi olmamakla suçlayabilecek çok az kişi vardır. Ama biz dostuz. Arkadaşız."

"Sana bir şey söyleyeyim, bebeğim. Benim Mitchy'm-"

Mitchy mi?

"-Onu bir kadının oğlunu sevebileceğinden daha çok seviyorum. Ama ben ve babası, şey... diyelim ki bu büyük bir aşk ilişkisinden çok Pride'a karşı bir yükümlülüktü. Ama benim küçük güzel Gwen'im... Ben ve babası..." Sonra mırıldandı. Ciddi ciddi. Mırıldandı.

"Daha önce hiç böyle olmamıştı diyelim, o zamandan beri de olmadı. Gwenie benim aşk çocuğum. Ve senin istediğin de bu. Sana böyle hissettiren birini."

"Gwen'in babasıyla ne oldu?" Sissy bir şeyler olmuş olabileceğini biliyordu çünkü Roxy ondan geçmiş zaman kipinde bahsediyordu. Mitch'in ona nasıl "hissettirdiği" hakkında hiçbir fikri yoktu ve Sissy için sorun yoktu. Her şeyi analiz etmenin faydası yoktu. Bu hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı.

Roxy güçlü ve kuvvetli görünen omuzlarını silkti. Tipik bir bataklık kedisiydi ve muhtemelen bu yüzden Roxy kimseden korkmuş görünmüyordu. Tank gibi yapılyken neden korkasın ki?

"Her şeyi berbat ettim. Hong Kong'daki ailesine karşı yükümlülükleri vardı ve ben de Pride'ımı ya da Philly'yi terk etmekten çok korkuyordum." Altın gözler ona kilitlendi. "Sürünü terk etmekten korkmuyordun, değil mi? Mitch neredeyse her yere gittiğini söylüyor."

"Smithtown'da çok fazla Alfa var ve yeterli bölge yok."

"Ayrıca, sorumlu olabilmek için kendi anneni alaşağı etmek zorunda kalmak istemedin."

"Sanki yapabilirmişim gibi."

"Yapabilirsin. O da bunu biliyor." Roxy biraz daha yaklaştı. "Bunu kendi kız kardeşlerine yapan birinden dinle, bebeğim. Seni dengede tutmak için elinden geleni yapıyor."

"Ama artık Smithtown'da değilim."

"Ama bir yuva kurana kadar, bir eşin olana kadar ve eşin Smithtown'dan *başka* bir yerde olana kadar, her zaman geri dönebileceğinden endişelenecek. Temelli. Senin kadar güçlü biriyle tanıştığında, kontrolü elinde tutmak için başka yollar bulmalısın."

Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra onu dikkatsizce fırlattı. Sissy'ninki çoktan yanmış, neredeyse parmaklarını yakıyordu. "Peki sen ne zaman

ona çocuk istemediğini mi söyleyeceksin?"

Sissy dondu kaldı. "Çocuk istemediğimi kim söyledi?"

"Bak, biri çocuk sahibi olmak isteyen birine çocuk sahibi olmaktan bahsettiğinde, gözlerinde her türlü özlemi ve boku görürsün. Annen çocuktan bahsettiğinde senin gözlerinde ne gördüm biliyor musun? Sabırsızlık."

Sissy o kadar güldü ki öksürmeye başladı ve Roxy başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sissy'nin dizini okşadı ve yakınına eğilerek fısıldadı, "Bilgin olsun bebeğim, ama Mitchy de çocuk istemiyor."

"Dur." Sissy kıkırdayarak Roxy'nin granit omzunu itti. "Lütfen dur. Ayrıca onu güzel bir Pride dişisiyle ya da tam bir insanla buluşturmaya çalışman gerekmiyor mu? Çoğu kedinin yavrularını bir köpekle görmektense tam bir insanla görmeyi tercih edeceğini sanıyordum."

"Mitchy'min mutlu olmasını istiyorum ve o kimsenin Sürüsü'nde mutlu olamaz. Ve diğer kedilerle birlikte olmak için fazla iyi huylu." Bir sigara daha çıkardı ve yüzü ciddileşti. "Yine de onun için endişeleniyorum. Uyumuyor. Ya da yeterince yemiyor. Bunu söyleyebilirim."

"Yaklaşan duruşma ve her şey yüzünden. Şimdi de başına konan ödül var."

Bacak bacak üstüne atmış, gözlerini gökyüzüne dikmiş olan Roxy dudaklarını büzdü. "Başına ödül konmuştu. Bu yüzden New York'a geldi, değil mi? Birkaç bin dolar mı?"

"Sanırım yükseltmişler. Duyduklarıma dayanarak

söylüyorum, çok güçlü." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Meraklı biriydim ve konuşmalarını dinledim."

Roxy başıyla onayladı. "Aferin kızıma. Başka ne duydu?"

"Pazartesi günü Philly'ye dönüyor." "Ve sen onu özleyeceksin."

Sissy dürüstçe cevap verdi. "O benim en iyi arkadaşım, Roxy. Ronnie Lee'den sonra. Tabii ki onu özleyeceğim."

"Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım, biliyor musun? Çenesini kapalı tutması ve hiçbir şey görmemiş gibi davranması için onu ikna etmeye çalıştım. Ben bu mahalledenim. Muhbirlere ne olduğunu bilirim."

"O bir muhbir değil," diye tersledi Sissy, otomatik olarak onu savunarak. "O işini yapan bir polis. Ve iyi bir iş yapıyor. Petey O'Farrell gibi pislikleri yakalamak için hayatını tehlikeye atmak çoğumuzda olmayan bir cesaret ister." Sissy sakinleşmek için bir nefes aldı. "Sen onun annesinin ve buna saygı duyuyorum," diye bitirdi, "ama ne söylediğine dikkat et. Biri dikkatsiz davrandığı için Mitch'in incinmesini istemiyorum."

Altın rengi bakışları uzun süre Sissy'yi izledi ve Roxy kıpırdandığında Sissy yumruk yemeyi bekleyerek kendini hazırladı. Onun yerine Roxy alnından öptü. Neredeyse babasının öptüğü yerden. Bugün herkesin nesi vardı? Dügün yüzünden miydi? Cenazeler gibi insanları etkiliyor muydu?

"Sen çok tatlı, harika bir kızsın ve Mitch'in arkadaşı olduğun için çok mutluyum" -bir an duraksadı ama bu çok şey ifade ediyordu- "arkadaşı."

Roxy ayağa kalktı, elbisesini çekiştirerek yerine oturttu. Tüm o şehvetli kıvrımlar, kadın bir gardırobu nasıl kullanacağını biliyordu. "Hadi bebeğim. Sana gerçek bir içki alalım. Bir tane içebilirim."

"İçmesem daha iyi. Zaten iki tane içtim... ya da üç."

"Bir tane daha ne ki? Merak etme." Kadın sırttı ve Sissy diş etlerinin arasından sivri dişler gördüğüne yemin edebilirdi. "Sana göz kulak olacağım."

Mitch, Dez MacDermot'un balo salonundan kasıla kasıla çıktığını gördüğünde, Ronnie Reed'in amcaları ve kardeşlerinin Tennessee'den getirdikleri ev yapımı parlatıcılarla soslanmasıyla iyice eğleniyordu. Dez'i severdi. İyi bir polisti. Biraz deliydi ama işini yapmak için öyle olmak zorundaydı.

"Pekâlâ beyler. Gidelim."

"Nereye?" Rory Reed, Ronnie'nin en büyük kardeşi, çok yüksek sesle sordu. Kurtlar... içkiyi bir türlü içemiyorlardı.

"Ön tarafa. Gelin ve damat ayrılıyor ve çiçek ve jartiyer fırlatma olayı var. Hadi gidelim."

"Çiçekler sahte," diye hatırlattı Mitch ona.

"Şimdi de benimle mi başlayacaksın, kedi? Çünkü yorgunum, huysuzum ve çikolatanın etkisi geçiyor."

"Mace'in seni neden sevdiğini anlıyorum."

"Evet, evet, evet. Sen de siktir git."

Mitch ve Reed oğlanları Dez'i şatoya kadar takip ederken gülustüler. Gerçekten de Bronx'tan kızı çıkarabilirdiniz ama Bronx'u kızıdan çıkarmanız gerekmezdi. Dez bunu kanıtladı.

Ön tarafa ve girişi engelleyen insan kalabalığına doğru ilerlerken Dez Mitch'e işaret etti. "Annesi görmeden Sissy ile ilgilenebilir misin?"

"Nerede o?"

"Arka barda." Bu onu endişelendirmemişti. Yoğun paniğe neden olan bir sonraki cümlesiydi. "Annenle birlikte."

Mitch durdu ve Dez'in kolunu yakaladı. Eğer bilmeseydi, Dez'in üzerinde sakladığı parçayı almak üzere olduğuna yemin edebilirdi.

"Bir daha söyle?"

"Sissy annenle birlikte. Roxy, değil mi?"

"Onunla ne yapıyor?" Mitch çaresiz göründüğünü biliyordu ama Dez bunun felakete davetiye çıkardığını göremiyor muydu?

"İiyorum, en son ben-nereye gidiyorsun?"

Mitch koşuyor, insanların yanından geçiyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Özellikle de Bayan Janie'yi gördüğünde. Gözleri kısıldı ve bakışları hemen kalabalığı taradı, şüphesiz Sissy'yi arıyordu. Ronnie'nin yanından geçen Mitch onun saçını çekiştirdi ve Sissy'nin annesine işaret etti. Bir saniye sürdü ama sonra ayağı kalkıp harekete geçti ve kızını aramaya başlamadan önce kadının önüne geçti.

Dez'in söylediğı gibi, Mitch Sissy ve annesini arka barda buldu. Roxy onu görünce ayağı kalktı ve gülümsedi. "İşte benim bebeğim!" "Ona ne yaptın?" diye sordu.

Sissy'nin başı bara yaslanmıştı, vücudu tabureden kaymak üzereydi.

"Sadece bebek-kızı tanımaya çalışıyordum." Roxy onun kolunu tuttu. "Ondan hoşlandım Mitchell. Zeki, komik ve sağlam biri. Joey amcanın ne dediğini biliyorsun."

"Hayır! Şu anda Joey Amca'yı tartışmıyoruz."

Mitch Sissy'nin omuzlarından tuttu ve onu geri çekti. "Sissy? Beni duyabiliyor musun?"

Gözleri açıldı. "Mitchy!" diye bağırdı ve Mitch eliyle ağzını kapattı.

"Neden üzgün olduğunu bilmiyorum." Annesi omuz silkti. "Eğer onunla başa ıkamazsan, eminim annesi onu alır."

"Aklından bile geçirme."

"Peki." Roxy omuz silkti. "Hey, en azından onu senin için gevşettim."

"Anne!"

Roxy ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Tanrım! Espri anlayışın nereye gitti?"

"Bu hiç komik değildi."

İkisi de aynı anda duydu. Ronnie'nin sesi dışarıdaki iyi niyetli insanların gürültüsünü bastırıyordu.

"Eminim banyodadır, Bayan Janie. *Gerçekten!*"

"Ne diye bağıryorsun, Ronnie Lee Reed?"

"Çekil, bebeğim." Roxy ona uzaklaşmasını işaret etti ve Mitch hemen Sissy'yi kucağına alıp omzuna yerleştirdi. Sadece kusmaya başlamamasını umabilirdi.

"Ve onu oteldeki odasına götürme. Annesinin bakacağı ilk yer orası olur."

Mitch başını salladı ve arka kapıdan sıvıştı... Bayan Janie'nin içeri girmesini kıl payı atlattı.

"Burada olduğunu biliyorum, Ronnie Lee Reed. Kokusunu alabiliyorum... ve tekilanın!"

Mitch hızla hareket ederek kalenin içinden geçip arka kapıdan çıktı. Sissy'nin sarhoş kıcını otele geri götürmek zorundaydı. Tabii ondan sonra onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Özellikle de birdenbire, "En iyi kış sende, Mitchell Shaw!" diye ağzından kaçırdığında.

Tanrım, uzun bir gece olacaktı.

Bölüm 3

Sissy Mae arkasını dönüp başını yastıklara gömdü ve güneş ışığını engellemek için elinden geleni yaptı. Hiçbir zaman sabah insanı olmadığından, Sissy Kingston Arms Otel'deki odasının panjurlarını her zaman kapalı tutardı. Dün gece bunu neden yapmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Önemli de değildi zaten. Şu anda umursamayacak kadar bitkin düşmüştü. Bitkin ve acı içindeydi. Boğazı ağrıyor, çiğniyordu ve başı zonkluyordu. Beyni kafatasının içinde takırdıyormuş gibi hissediyordu.

Tekilanın son yudumu yüzünden olmalıydı. Kendi kendine "Bunu boşa harcamamalıyım" dediğini hatırlıyordu.

Ne yazık ki, gerçekten hatırladığı son şey buydu.

Hayır, elinden gelse yakın zamanda ayağa kalkmayacaktı. Ve bunu kanıtlamak için yüzünü yastığın daha derinlerine gömdü. Bunu yapmak iyi hissettirmişti, bu yüzden tekrar yaptı. Garip bir şekilde, bu hareket baş ağrısına iyi geldi - asla yüksek sesle akşamdan kalma demezdi - bu yüzden tekrar yaptı. Sonra başını yastığa sürttü.

Bu kokuydu. O kokuyu üzerinde istiyordu. Bu tam da bir şekil değiştirenin yapacağı bir şeydi ve tam bir insana "iğrenç" tepkisini almadan asla açıklayamayacağı bir şeydi.

Beyni yavaş yavaş bu kokunun kime ait olabileceğini düşünmeye başladığında, yatağın eğildiğini ve ağır bir yükün yan tarafına yaslandığını hissetti.

"Bebeğim?" dedi lezzetli ve alçak bir ses. "Uyanık mısın? Sana ihtiyacım var, bebeğim."

Sissy'nin gözleri bir anda açıldı ama parlak güneş ışığı kafatasının içindeki beynini acımasızca dağlayınca hemen tekrar kapadı.

"Mitchell?"

"Evet," diye mırıldandı, çenesine, kulağına sokuldu. "Benden daha fazlasını ister misin bebeğim? Çünkü daha işimiz bitmedi."

Işığın ne kadar acıttığını umursamayan Sissy, ellerini Mitch'in göğsüne çarptı ve omuzları yatak başlığına çarpana kadar geri çekilirken onu itti. İki eliyle çarşafı çenesinin altında tuttu.

"Ne haltlar dönüyor?" "Sorun

ne bebeğim?"

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Mitchell Shaw, bana yapmadığını söyle!"

"Neyi yapmadım?" Yatağın üzerinden sürünerek ona doğru geldi. "Seni ters yüz edip daha önce hiç çalışılmamış gibi çalıştırmadım mı? Eğer benden dürüst olmamı istiyorsan, sanırım şunu söylemeliyim-"

"Yapma." Sözlerini durdurmak için bir eliyle tuttuğu çarşafı bıraktı. "Tek kelime daha etme."

"Böyle yapma, bebeğim."

"Ve bana öyle demeyi kes!"

Çarşafı tuttu ve ondan uzaklaştırmaya başladı. "Utanma bebeğim. Artık sırrımız yok."

Böyle bir şey olmuyordu! Böyle bir şey olmuyordu! Tamamen giyinikti!

Bekle. Tamamen giyinikti.

Sissy temiz beyaz tişörtüne ve beyaz eşofmanına baktı. Ronnie'nin kokusunu açıkça alıyordu. Bunlar Ronnie'nin giysileriydi. Öyle olmalıydı. Sissy asla beyaz giymezdi. Giysilerine yemek bulaştırma eğilimi vardı.

saniyeler. İçinden bir ses, o lanet şeyleri Sissy'ye ilk takanın Ronnie olduğunu söylüyordu.

"Çok ateşlisin, bebeğim."

Yavaşça başını kaldırıp Mitch'e baktı ve kendini akşamdan kalma halini görmezden gelmeye zorlayarak Mitch'in kahkahalarla gülmek için kendini zor tuttuğunu fark etti.

"Sen. Büyük. Saçlı. *Piç!*"

Sissy kendini Mitch'in üzerine atarak onu yataktan yere düşürdü. Mitch'in yüzüne yumruk ve tokatlar atıyor, o da kol dediği o jambon tarafıyla darbeleri savuşturuyordu. Ve bütün bu süre boyunca histerik bir şekilde gülmesi de yardımcı olmadı.

"Senden nefret ediyorum, Mitchell Shaw!

Senden nefret ediyorum!" "Beni

seviyorsun, tatlı yanaklar! Kabul et!"

"Bir gün," dedi ona darbeler arasında, "benimle cehennemde buluşacaksın! Ve ben senin o koca beyaz kışını tekmeleyeceğim!"

"Dün gece bana en iyi kış olduğunu

söylemiştin!" "Kapa çeneni!"

Adam kadının bileklerini tuttu ve onu sırtüstü yatırıp bacaklarının arasına aldı. "Benimle kavga etmeye devam mı edeceksin, yoksa senin efendin ve kurtarıcın olduğumu kabul edecek misin?"

"Kâfir!"

"Rahiplerin hepsi böyle söyledi."

"Babama seni pataklamasını söylemeliyim."

"O tatilde. Annenle birlikte. Hatırladın mı?"

Ve böylece... tüm mücadelesi sona erdi. "Gitti mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten ve gerçekten." Eğildi ve onun burnunu öptü. "Şimdi benimle kavga etmeye devam mı edeceksin, yoksa kahvaltı mı edeceğiz?"

"Kahvaltı, seni kötü piç. Ama bu unutulmayacak."

Mitch sırtıtarak kızın bileklerini çözdü ve kolayca ayağa kalktı. Aşağı uzanıp Sissy'nin elini tuttu ve onu yukarı çekti.

"İyi hissettiğinden emin misin?" Hâlâ onun elini tutuyordu. "Sadece kafanı karıştırıyordum."

"Kötü bir şeydi." Ve omuz silkti. "Elbette, düşündüğümde, bunun kötülüğünü takdir etmek zorundayım."

Daha da yaklaştı. "Yani bana kızgın değil misin?"

"Olmalıyım-" Sissy Mitch'in yakışıklı yüzüne baktı ve orada çok sık görmediği bir şey gördüğünde sözleri boğazında düğümlendi - belki de daha önce hiç gerçekten bakmadığı için. Arzu gördü. Saf, net. Adamın yüzünde ve dudaklarına bakışında vardı.

Yutkundu ve aniden kuruyan dudaklarını yalamak üzereydi ama bunun muhtemelen kötü bir fikir olacağını hemen fark etti.

İçini çekti. "Gitmek zorundayız, değil mi?"

"Evet. Gitmeliyiz." Öyle, değil mi? Evrende bir yerlerde, yapılacak en doğru şeyin bu olduğu düşünülüyordu. Sadece bunun neden doğru bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Başını hafifçe iki yana salladı. "Yine de gerçekten çok yazık, değil mi?"

"Belki de. Bildiğim kadarıyla yatakta bir fiyaskosun."

"İşte bu çok zalimceydi... ve meydan okuyucuydu."

Sissy gülerek Mitch'in kafasına Şakacı bir Şekilde vurdu. Mitch eğildi, vücudu onun savrulan kolundan kaçınmak için biraz yana kaydı ve sonra... sonra her Şey garipleŐti. Küçük patlama sesleri duydu ve Mitch öne doğru fırlayarak ona çarptı ve ikisini de yere düşürdü.

"Tanrım, Mitchell! Sen ne-"

Sonra kokusunu aldı. İçindeki yırtıcı hayvan kokuyu alabiliyordu ve ona açlık duyuyordu.

Kan. Mitch'in

kanı.

"Mitchell?"

Onun omuzlarını kavradı ve hemen ardından sağ elini kanın ıslattığını hissetti. Onu sırt üstü iterek beline sarıldı ve yüzüne baktı.

"Mitchell?"

Adam gözlerini açtı ve ona baktı. "ık dışarı, Sissy," diye başardı. "Hemen ık dışarı."

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın, sevgilim." Kadın adamın vücudunu uzun uzun inceledi ve hemen cep telefonunu fark etti. KiŐisel aramalar için kullanıyordu ama iş için de ayarlanmıştı.

Telefonun telsiz kısmını kullandı.

"Ben Sissy. Cevap ver."

Kardeşi son derece güvensiz bir adamdı ve Long Island'a misafirlerin gelmeye başladığı andan herkes gidene kadar güvenliği o ayarlamıştı. Hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Bu T, Sissy. N'aber kızım?"

"T , Mace ve Brendon'ı hemen Mitch'in odasına g t rmeni istiyorum. Yerde yatıyor, boynundan ve omzundan kan akıyor."

Sesi artık rahatlamayan 1.80 boyundaki dişi ayı, "Bekle," diye karşılık verdi.

Sissy  ar afı yataktan çekti ve pençesiyle parçaladı. Birkaç  erit alıp adamın boynuna ve omzuna bastırdı. Daha çok boynu için endi eleniyordu.

"Mitch sevgilim, benimle kalman gerekiyor." Kendini pani e kapılmış gibi hissetmesine rağmen sesini emredici bir hale getirmişti. "Sadece o ucube kedi gözlerini benden ayırma."

Öyle yaptı ama bunun onun için bir meydan okuma olduğunu biliyordu. Uyumak istiyordu. T  tekrar hatta geldi. "Sissy, orada mısın?"

"Buradayım. Git hadi."

"Ta ınıyoruz." Tek söylediği buydu ve Sissy'nin tek ihtiya ı olan da buydu. duydum.

Mitch ona "Hastane yok," dedi, altın rengi gözleri ona bakıyordu. Ve kadın onun haklı olduğunu biliyordu. Onu hastaneye g t remezdi. Onu koruma becerilerinin ciddi şekilde sınırlı olacağı normal bir hastaneye de g t remezdi.

Telefonda, "Ambulans yok, T . Polis de yok."

"Anladım."

"Eve gitmem gerek, Sissy. Evde güvende olacağım." Bir şekilde bundan şüphe duyuyordu ama onunla bu konuyu tartı mayacaktı.

"Ben her şeyi halledede im Mitch. Sen hiçbir şey için endi elenme, hayatım."

"Gitmen gerek."

"Dişi kurtların sadece bizim istediklerimizi yaptığını biliyorsun. Bu yüzden zordurlar. O yüzden sen sadece benim için dayanmaya çalış sevgilim, gerisini bana bırak."

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, belki iki dakika ama otelin kapısı tekmeyle açılıp Mace içeri girene kadar geçen süre otuz saat gibi gelmişti. Dez onun arkasındaydı ve üzerinde sadece önünde "Rotties'imi seviyorum" yazan uzun bir tişört vardı. Sissy neredeyse gülecekti ki bu o an için gerçekten uygunsuz görünüyordu. Dez'in 45'lik bir silahı vardı ve duvara yakın durup doğrudan ateş hattının dışında kalarak yavaşça pencereye doğru ilerledi.

Mace onun ve Mitch'in yanına çömeldi.

"Ambulans yok," dedi Mitch tekrar.

"Merak etme evlat," dedi Mace ona. "Her şey kontrolümüz altında."

Ama Mace'in top haline getirip yaralarına bastırıldığı çarşaf çoktan kana bulanmıştı ve Sissy'nin elleri, ön kolları, neredeyse dirseklerine kadar kanla kaplıydı.

Dez geri döndü. Kapıya yönelmeden önce Mitch'e şöyle bir baktı. "Dışarıyı kontrol edeceğim."

"Dez-" Ama Dez çoktan gittiği için Mace sözünü bitiremedi.

Birden Brendon ve Marissa orada belirdi ama yanlarında Ronnie yoktu, bu Sissy'ye çok tuhaf geldi. Mace, Brendon'ın yaklaşabilmesi için hareket etti. Marissa hiçbir şey söylemedi, sadece sırtını duvara dayadı, kollarını karnına sardı ve baktı. Sissy onun gözlerindeki, solgun yüzündeki dehşeti görebiliyordu. Küçük kardeşi için dehşete düşmüştü. Ve muhtemelen bunu asla kabul etmeyecekti.

Kardeşler göz göze geldi ve Sissy aralarındaki bağı hissetti. Bobby Ray'le de böyle bir bağı vardı. Basit bir kan bağıının ötesinde, çok daha derin bir bağıdı bu.

Brendon Mitch'in elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu. "Onu buradan çıkarmalıyız."

"Ambulans yok," diye tekrarladı Mitch. "Polis yok."

"Onu burada bırakamayız," dedi Brendon sakince. "Tanıdığımız yerel bir doktor var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Mace. "Ama eminim-"

Ronnie koşarak içeri girdi, arkasında Mitch'in annesi ve Gwen vardı.

Roxy Brendon'ı uzaklaştırdı ve Mitch'in yanına çömeldi. Çarşaf parçalarını kaldırdı ve Mitch'in yaralarını inceledi. "Suya ihtiyacım var. Gwen, arabaya git ve kiti getir."

Gwen sorgusuz sualsiz harekete geçti ve Ronnie buz kovanı süpürdükten sonra suyu almak için banyoya gitti.

Roxy yırtılmış çarşaftan temiz şeritler aldı ve Mitch'in yaralarına bastırdı. Başını eğerek Sissy'yi yanına çağırdı. "Ben sana durmanı söyleyene kadar bunları yaralarına bastır."

Sissy başını salladı ve emredileni yaptı.

Aradan iki dakika geçmeden Gwen elinde, üstünde kırmızı harflerle "İlk Yardım" yazan metal bir kutuyla odaya geri döndü. Tokaları açtı ve kocaman bir gazlı bez rulosu çıkardı. Şeritleri koparıp annesine uzattı.

O sırada Roxy'nin suyu gelmişti. Sissy'nin ellerini itti ve kanı dikkatlice sildi. Daha fazlası akacak gibiydi ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Yoğun bir ilgiyle bakıyordu ama daha fazlası yoktu. Herhangi bir panik, korku ya da öfke belirtisi göstermedi. Sadece oğlunun yaralarını temizledi ve bölgeyi inceledi.

"Üç giriş yarası görüyorum. Boynundakinin çoğu sıyrık. Diğer ikisi..." Mitch'in omzunun altından uzandı, görmezden gelmeyi başardı.

yüzünü buruşturdu ve etrafını yokladı. "Evet. Geçtiler. Bu iyi bir şey. Etrafı kazmak zorunda kalmayacağız."

Mitch'in omzunu kavradı ve Mitch ona hırladı. "Evet. Kurşun geçerken bir kemiğe isabet etmiş. İyileştiğinde fena acıyacak."

Daha fazla gazlı bez aldı ve tekrar yaranın üzerine baskı uyguladı. "Sissy." Sissy hemen Roxy'nin ellerini kendi elleriyle değiştirdi ve baskı uyguladı.

"Gwen, çantada ne var?"

"Yaralarını kapatmak için mi?" Gwen annesinin yanıtını beklemeden içeri baktı. "Zimba tabancanız var."

Ve Mitch yine hırladı.

Roxy onun başını okşadı. "İhtiyacımız olan son şey bunların üzerinde iyileşmesi. Bunları çıkarmak çok zordur. Başka ne var?"

"Kelebek bandajlar."

"Mükemmel. Onlarla çalışırız."

"Neden dikiş atmıyoruz?" Brendon izlerken huzursuzca volta atarak sordu.

"Ne zaman çıkarılacaklarını bilmiyorum. Ve yine yarasının onların üzerinde iyileşmesini istemiyorum. Gwen, Sissy'nin yerini al. Bana yardım edeceksin."

Sissy ayağa kalktı ve Gwen'in yolundan çekildi. Kana bulanmış ellerine baktı ve giydiği beyaz eşofmanın da kanla kaplı olduğunu hemen fark etti.

Mace dirseğinden tutarak onu yatak odasının kapısına doğru yönlendirdi. Sissy'nin gördüğü son şey, Mace onu süitin küçük oturma odasına çekmeden önce Marissa Shaw'un yüzünden akan gözyaşlarıydı.

"Konus benimle."

Omuz silkti. Ellerindeki ve kollarındaki kan kurumaya başlamıştı. Şu anda yapış yapıştı. Yakında kuruyacak ve-

"Sissy. Bana ne olduğunu anlat."

"Pencerenin önünde durmuş konuşuyorduk. Sonra patlama sesleri duydum ve o yere düştü." Yakın zamandaki anıları gözlerinin önünden geçerken gözlerini kapadı. "Hareket etti, Mace. Son saniyede hareket etti ve eğer etmeseydi-" Mitch'in beyninin Ronnie'nin güzel beyaz eşofmanlarını kapladığı görüntüsü Sissy'yi neredeyse boğarak öldürecekken kelimeler durdu. Tanrım, kendini zor tutuyordu.

"O bizden biri, Sissy." Mace onun sırtını okşadı. "Ve Tanrı biliyor ya, çoğu kişiden daha dayanıklı."

"Biliyorum."

"Peki ya Smitty?"

Sissy gözlerini kırptırdı ve Mace'e baktı. "Ne olmuş ona?"

"Ona haber vermeliyiz."

"O çoktan uçağa bindi. Güneş doğmadan önce yola çıktılar. Ayrıca, endişelenip seni delirtmekten başka ne yapabilir ki?"

"Haklısın," diye homurdandı Mace.

"Hayır. Onu şimdilik bu işin dışında

bırakalım."

Ronnie gömleğini çekiştirdi. "Sana temiz kıyafetler getirdim."

"Teşekkürler." Sissy tekrar kendine baktı. "Önce temizlenmem gerek."

Ama banyoya k a ç a m a d a n Té kapıda belirdi. Dişi ayı içeri girmek için neredeyse eğilmek zorunda kaldı. "Onu kaybettik."

Sissy, Mace'in yüzündeki o ifadeyi görebiliyordu. Personelin Mace yerine Bobby Ray'le uğraşmayı sevmesinin nedeni buydu. Mace'in başarısızlık eşiği çok düşüktü. Kaçınılması mümkün olmayan başarısızlıklara bile.

"Nerede olduklarına dair bir işaret var mı?" Sissy bu üçüncü kattaki odanın konumu ve ek güvenlik ihtiyacı nedeniyle Mitch için özel olarak seçildiğini biliyordu. Pencerenin hemen dışında saklanabileceği bir ağaç ya da yakınında bir bina yoktu. Ayrıca etrafı şekil değiştirenlerle çevriliydi, yani kimse gizlice içeri giremezdi.

"Hayır. Ama hâlâ arıyoruz." Té yana doğru eğilerek yatak odasının içini görmeye çalıştı. "Durumu nasıl?"

"Yaşıyor."

Té'nin kahverengi gözleri Sissy'nin giysilerindeki kan lekelerini yakından inceledi. "Tamam."

"Peki şimdi ne olacak?" Mace sordu. "Onun için yapabileceğimiz en iyi şey ne?"

Brendon odaya girdi -Sissy Roxy'nin onu dışarı attığı hissine kapıldı- ve "Onu aile uçağıyla Philadelphia'ya götürebilirim," dedi.

"Ve ihtiyacın olduğu sürece sana koruma sağlayabiliriz." Sissy

başını salladı. "Onu Philly'ye götüremezsin."

"Neden?"

"Onun ölmesini isteyen herkes orada."

"Ama şu anda orada değiliz. Lanet olası Long Island'dayız. Ve burada güvende değildi."

"O haklı." Roxy elindeki kanı bir otel havlusuyla silerek içeri girdi. "Philly'ye geri dönmemeli. Henüz dönmemeli. En azından tam gücünü geri kazanana kadar."

"Peki o zaman nereye?"

Mace poposunu kanepenin arkasına yasladı. "Tanık Koruma onu alacak mı?"

"Belki."

"Unut gitsin. Kendini koruyamayacak kadar güçsüzken oğlumun işe yaramaz insanlarla birlikte kapana kısılmasına izin vermeyeceğim. Silahlı olsalar bile. Eğer geri dönmek zorunda kalırsa Gururuyla birlikte kalacak."

Brendon'ın zorlukla tuttuğu sabrı kırıldı ve Roxy'ye doğru adım atarak Mace ve Sissy'yi şok etti ama Roxy'yi değil.

"Bakın, onu Philly'nin ortasında bir grup umursamaz dişiyle savunmasız bırakmayacağım."

"Senden ve babandan daha kötü bir iş yapamayız."

Sissy bir nefes verdi. Bunun için havasında değildi. Ve her zamanki sabrı şu anda hiç yoktu.

"Kesin şunu. İkiniz de." Sesini yükseltmedi ya da sözlerini aceleye getirmede. Şu anda sesi daha çok Bobby Ray ya da babası gibi çıkıyordu. Yine de ikisi de geri çekilip ona baktılar. "Yolculuğa hazır olması ne kadar sürer?" diye sordu Roxy.

"Kanamayı durdurduk ve ben de yaralarıyla ilgilendim. Gwen şimdi onu temizliyor."

"Onu hazırla, eşyalarını topla. Benimle geliyor." Brendon

kaşlarını çattı. "Seninle nereye geliyor?"

"Eve." Ronnie'ye baktı ve arkadaşı Sissy'nin hangi evi kastettiğini anlayınca gözleri büyüdü. "Onu Smithtown'a götürüyorum."

Mitch'in gerçekten hatırladığı son şey... Sissy'nin üstünde olduğuydu. Bir an için "Vay canına. Bu gerçekten iyi hissettiriyor." diye düşündü. Sonra her şey bulanıklaştı.

Gözlerini açarak etrafına bakındı ve işte o zaman Sissy'nin yattığı yerin karşısında yerde oturduğunu gördü. Başını eğmiş, bacaklarını kaldırmış ve dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Sissy?"

Başını kaldırdı ve gülümsedi ama sadece yüzüne bakarak ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Hatta bitkin.

"Merhaba," dedi ve rahatlamış görünüyordu.

"Merhaba." Mitch gözlerini kırptırdı ve tekrar etrafına bakındı. Bir uçağın içindeydiler. Lüks seviyesine bakılırsa kardeşinin uçağıydı. Havayollarının birindeki ekonomi sınıfından çok daha iyiydi.

"Eve gidiyoruz, değil mi?" diye sordu Sissy'ye, onun için endişeleniyordu. Onunla gelmemeliydi. Peki diğer herkes neredeydi? Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama ne olduğunu anlayacak kadar odaklanamıyordu.

"Evet, hayatım. Eve gidiyoruz. Şimdi uyumaya devam et." "İyi misin?"

Gülümsemesi arttı ama nedenini bilmiyordu. "Evet, Mitch. *Ben* iyiyim."

"Oh. Güzel." Uykuya dalmaya başlamıştı ama tekrar sarsılarak uyandı.

"Ama

."

"Sssh." İyi ki sözünü kesmiş çünkü adam gerçekten ne söylemek üzere olduğunu hatırladı. "Uyu. Her şey yolunda." Alnına yumuşak bir şey değdi ve bilmeseydi Sissy'nin onu öptüğüne yemin edebilirdi.

Tekrar uykuya dalmaya başladığında sırtıttı. "Pis Dişi Kurt. Zayıf halimden faydalanmaya çalışıyorsun."

Yumuşak bir kahkaha attı ve fısıldadı, "Kemik kafa."

"Şımarık pantolon," diye karşılık verdi.

Tamamen uykuya dalmadan önce Sissy'nin kıkırdadığını tekrar duydu. Bu ses onu rahatlattı ve uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissetmesini sağladı.

Bölüm 4

Mitch bir kapının çarpıldığını ve seslerin yükseldiğini duyunca sarsılarak uyandı. Bulunduğu odanın etrafına bakındı. Pencereden gelen sabahın parlak ışığında, çevresini tanımadığını biliyordu. Hiçbir şeyi tanımıyordu. Kokular, sesler, hiçbir şey.

Ölmemişti ve eğer O'Farrell'in adamları onu yakalamış olsaydı, ölmüş olurdu. Böyle adamlar, işlerine yaramadıkları sürece rehinelerle vakit kaybetmezlerdi. Ayrıca, O'Farrell için çalışanlardan hiçbirinin *Arzu Tramvayı* günlerinden kalma büyük Marlon Brando hayranları olduğunu düşünmüyordu. Belki *Baba filminde* oynarken.

Mitch yavaşça yatağın üzerinde asılı duran Marlon posterine baktı ve odaya göz gezdirdi. NASCAR posterleri ve dergilerden koparılmış kaslı araba resimleri neredeyse tüm duvarları kaplamıştı. NASCAR oyuncak arabaları, hiç kullanılmamış gibi görünen bir masanın üzerine dizilmişti. Araba tamiri ve yapımı üzerine olanlar dışında çok az kitap vardı. Bir köşede bir yığın araba dergisi yığılıydı ve başka bir köşede NASCAR yarışçısı Dale Earnhardt, Sr. için küçük bir tapınak vardı.

Mitch sinirlenmiş olsa da gülümsedi. Burası Sissy Mae'nin odası olmalıydı. Gerçi onun bu kadar büyük bir araba hayranı olduğunu hiç bilmiyordu.

Yine de ona söylediği gibi onu Philly'ye geri göndermemişti. Basit bir şey oldu ve o da her zamanki gibi başka bir yöne gitti.

Başını çevirmeye çalışan Mitch hemen pişman oldu. Çünkü çok fena acıyordu.

Şaşırtıcı değildi. Aslında vücudunun içinde bir şeylerin kendini onardığını hissedebiliyordu. Hızlanan metabolizması ve pagan İrlandalı atalarının ona verdiği armağan dışında hiçbir yardım almadan kemikler tekrar birbirine örülüyordu.

Aptalca bir şey yapmadığı ya da tekrar vurulmadığı sürece yaşaması gerekiyordu. Ama yine de... yaraları birkaç gün daha cehennem gibi acıyacaktı. Bunu dört gözle beklemiyordu. Bu yüzden gerçekten de endişelenmeden önce biraz dinlenmeli ve vücudunun iyileşmesine izin vermeliydi...

Mitch tekrar sarsıldı, sonra başka bir patlama sesi ve bağırışlar duyunca keşke yapmasaydım dedi.

Sissy için endişelenen Mitch, kaldıraç olarak sadece sol kolunu kullanarak yavaşça ve dikkatlice kendini oturma pozisyonuna getirdi. Sonra başka bir homurtuyla Mitch bacaklarını yataktan kaydırđı, bir nefes daha aldı ve kendini ayağı kaldırdı. Yatak başlığına doğru çılgınca bir hamle yaptı ve vücudunu sabit kalmaya zorladı. Acı ve mide bulantısı dalgası geçtiğinde Mitch etrafına bakındı ve başını koyduğu yastığın yanında 45'liğini görünce gülümsedi.

Silahı eline alan Mitch yavaşça yatak odasının kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve koridora çıktı. Alt kata inen uzun basamakları görünce sessizce homurdandı ama bağırışlar ve çarpma sesleri giderek daha da kötüleşiyordu.

Mitch kararlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Sol omzunu duvara dayadı ve ağırlığını ona verdi. Sağ eli şu anda işe yaramadığı için silahını da sol eline almıştı.

Sol eliyle çok iyi nişancı sayılmazdı ama gerekirse Sissy'nin dışarı çıkmasına yetecek kadar hasar verebilirdi.

Sonunda merdivenlerin dibini görebildiğı için rahatlayan Mitch son birkaç basamağı dikkatle çıktı ve son basamakta durdu. Merdivenler bir koridora açılıyordu. Oradan sola dönerse, aile odasına benzeyen bir yerde olacaktı. Sağa dönerse, oturma odasında olacaktı. Buranın oturma odası olduğunu düşündü.

Oturma odası tertemiz ve kullanılmamıştı, diğer oda ise öyle değildi. Ve eğer düz giderse, doğruca mutfağa giderdi.

Sissy de oradaydı. Mitch onu hiç bu kadar sinirli görmemişti. Mitch'in tanımadığı başka bir erkekle parmakla gösterme olayı yaşıyordu. Parmaklarını birbirlerine çarpmalarını engelleyen tek şey, aralarında duran ve herkesi sakinleştirmeye çalışan ikinci erkekti.

Başını sallayan ve inanılmaz derecede bitkin düşen Mitch basamaklara sertçe oturdu. "Aile," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bir insanı ancak ailesinin *bu* kadar delirtebileceğini deneyimlerinden biliyordu.

"O koca kıcını buraya getirip bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebileceğini bir an bile düşünme Jackie Ray Smith!" Kurdun bir erkeğe göre geniş kalçaları vardı.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, Sissy, burası artık senin sürün değil. Burada sadece misafir olarak bulunuyorsun."

"Bu doğru değil," dedi diğer erkek, kardeşini geri iterek. Bu erkek Smitty'ye o kadar çok benziyordu ki, biraz tuhaftı. "Sissy aileden biri ve her zaman buraya ait olacak."

"Sissy bir fahişe, birilerini getir-" Smitty'ye benzeyen adam yumruğunu diğerinin ağzına indirdiği için sözünü bitiremedi. Bu iyi bir şeydi, yoksa Mitch bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı çünkü bu söylenebilecek en kaba şeydi.

"Çık dışarı," dedi kurt Jackie'ye ölümcül bir sakinlikle. "Hemen şimdi çık dışarı." Mitch bu ikisi arasındaki kavgayı kimin kazanacağını biliyordu. Görünüşe göre Jackie de öyle düşünüyordu.

Jackie kapıya doğru ilerleyerek, "Bu iş daha bitmedi," diye uyardı.

"Üniversite mezunu olman beni şaşırtıyor." Sissy onu başından savdı. "Hadi git. Git ve Travis'e koca, şişko bir bebek gibi anlat."

Sinsice dışarı çıktı. Eğer bir kuyruğu olsaydı, kesinlikle bacaklarının arasına sıkışmış olurdu.

Kapı kapandıktan sonra kurt kız kardeşine döndü. "İyi misin hayatım?"

"Evet." Omuz silkti. "Evet, iyiyim."

Büyük kurt kollarını Sissy'ye doladı ve başını göğsüne gömdü. "Eğer yardım olacaksa, evde olmana sevindim."

Güldü. "Hiç yoktan iyidir sanırım."

"Bir noktada Travis'le konuşmak zorunda kalacaksın. Babam şehir dışındayken-"

"Evet, biliyorum." Sissy'nin başı aniden kurdun göğsünden kalktı ve havayı kokladı. Mitch'e baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Mitch? Yataktan çıkmış ne halt ediyorsun?"

Bu cevabı odanın öbür ucuna bağırarak söyleyecek gücü yoktu, bu yüzden Sissy önünde, büyük kurt da arkasında durana kadar bekledi. "Bir kavga duydum," diye açıkladı. "Başının belada olduğunu düşündüm."

"Ve sen de yardım mı edecektin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ayakta bile duramıyorsun."

"Silah getirdim."

"Sağ elinle ateş ediyorsun." Silahı adamın elinden aldı ve kot şortunun arkasına soktu. Küçük bir şorttu ve ona inanılmaz yakışıyordu.

"Beni çağırmalıydın," diye azarladı.

"Neden? Sana söylediklerimi yapmakta bu kadar sorunlu görüldüğüne göre için?"

Sissy'nin başı yana eğildi ve gözlerini ona dikti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sana tek bir şey yapmanı söyledim. Tek bir şey. Beni

Philly'ye götür." "Hayır, yapmadın."

"Sissy-"

"Seni eve götürmemi söyledin. Ben de götürdüm."

Mitch tekrar etrafına bakındı ve merdiven tırabzanından aile odasına baktı. Küçük ama rahat bir evdi. Yıllar boyunca çok hırpalanmış ama satın alındıklarında ya da yapıldıklarında kaliteli oldukları için iyi dayanmış yıpranmış mobilyalar vardı. Düzinelerce resim vardı, bazılarında insanlar ve köpekler, bazılarında ise sadece köpekler vardı. Dev bir televizyon uzak duvarın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Mutfak da o kadar büyük değildi. Formika bir masa ve etrafında birbiriyle uyumlu sekiz sandalye vardı. Ama kullanılmayan oturma odası güzeldi, yine de ev gibiydi. Sonra Sissy'nin odasını düşündü - bu yetişkin bir Sissy'nin odası değildi.

Derin bir nefes alan Mitch iki önemli koku aldı... köpek ve temiz hava ve her şey yerli yerine oturdu.

Gözleri Sissy'ninkilere kilitlenerek, "*Tennessee'de* miyim?"

diye havladı. "Peki, seni nereye götürmemi bekliyordun?"

"Beni Brendon'ın uçağına götürmeni ve kaptanın da beni Philadelphia'ya götürmesini bekliyordum. *Bunu anlamanın senin için neden bu kadar zor olduğundan emin değilim!*"

Sissy'nin çenesi çalıştı. "Bana kükreneyi kes, Mitchell Shaw. Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Eğer en iyisi buysa, en kötüsünü görmekten nefret ederim."

Ellerini iki yanında kavuşturan Sissy geri adım attı. "Philly'ye mi gitmek istiyorsun, hoss? İşte lanet kapı." Oturma odasındaki kapıyı işaret etti.

ama her odanın dışarı açılan bir kapısı vardı. "Buyurun." "Tamam.

Yapacağım."

"Tamam!" Arkasını döndü ve mutfığa doğru yöneldi.

Mitch kendini ayağa kaldırdı, bir saniye öylece durdu ve sonra bütün vücudu onu bıraktı.

Sammy Ray Smith kollarında baygın yatan iki yüz...kaç? - elli, altmış kiloluk çıplak kediye baktı. Basitçe söylemek gerekirse, bu daha sonra akşam yemeği için buluştuklarında arkadaşına anlatacağı harika şeylerden biriydi çünkü onu çok güldürecekti.

Omzunun üzerinden küçük kız kardeşine bakarak, "Uh... Sissy?"

İki erkeğe de zar zor bir bakış attı. "Bırakın onu orada. Bırakın o merdivenlerde çürüsün, umurumda bile değil."

Oh, Tanrım. Suratı asık, mantıksız bir Sissy kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu. O Sissy pek sık ortaya çıkmazdı ama çıktığında da başının en büyük belası olurdu.

Sissy'nin kasabaya döndüğünü duyar duymaz Sammy doğruca buraya gelmiş, lokantasındaki sabah telaşını kaçırmıştı. Ama anne ve babası şehir dışındayken Travis, Jackie ve Donnie'nin Sissy'nin üzerine gideceklerini biliyordu. Küçük kız kardeşleri onları kızdırıyordu çünkü geri adım atmıyordu. Kavga istiyorsanız, size kavgayı verirdi. Kaba davranırsanız, bunu size söyler ve ona göre davranırdı. Bakışlarını asla kaçırmazdı; kimsenin onu sıkıştırmasına izin vermezdi.

Ne olduğunu bilen ve kabullenen Sammy'nin aksine, Sissy kendi iradesi dışında kimsenin iradesine boyun eğmezdi. O baştan aşağı bir Alfa'ydı. Bu da onu, babalarının yerine geçtiğinde eşinin bir sonraki Alfa Dişi olmasını isteyen Travis için bir sorun haline getiriyordu. Ne yazık ki Patty Rose, Sissy kadar güçlü değildi. Ve sonunda, her şey buna bağlıydı. Sadece fiziksel güç de değildi, gerçi bunun da yardımı oldu ama

irade gücü. Sissy, sonuçları ne olursa olsun istediğini elde edene kadar geri adım atmazdı.

"Neden bu koca geyiği yukarı çıkarmıyorum, sen de ona yiyecek bir şeyler hazırlamıyorsun? Eminim açlıktan ölüyordur."

"Bırak açlıktan ölsün."

Sammy başını salladı ve bir iç geçirdi. "Sissy, adama biraz çorba yap. Lütfen."

Mutfağın ortasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çıplak ayaklarından biriyle muşamba zemine vuruyordu. Evet. Kızgındı.

"Kedilerin öldükten sonra ne kadar kötü koktukları hakkında bir fikrin var mı? Bütün ev kokacak ve sonra babana hesap vermek zorunda kalacaksın."

Ağzı seğirirken bile gözlerini devirdi.

"Gelip 'kedi kokusu' diye şikayet edecek. Ve bunun için suçu üstlenmeyeceğim."

"Pekâlâ, pekâlâ." Onu başından savdı. "Koca salağı yukarı çıkar, ben de ona çorba ya da başka bir şey yapayım."

"Teşekkür ederim, hayatım." Adamı omzuna aldı ve ikinci kata kadar taşıdı. Sammy Sissy'nin odasına girdi ama orada bir adamın olması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Ne de olsa bu onun küçük kız kardeşiydi. Bu yüzden birkaç kapı aşağı inerek Bobby Ray'in eski odasına gitti. Kediyi yatağın üzerine bıraktı ve ona baktı.

Birkaç dakika sonra alnına bir tokat attı. "Uyanık mısın?" Cevap alamayınca tekrar tokatladı. Daha sert.

"Ha? Ne?" Altın gözler açıldı. "Smitty?"

"Bana hakaret etme, evlat." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kediye baktı. "Adım Sammy Ray Smith. Sissy'nin ağabeyiyim. Sen iyileşene kadar sana o bakacak. Ve ben nasıl

Siz kediler hasta olduğunuzda böyle olursunuz. Hırlarsınız, sinirlenirsiniz ve aslında hiç hoş olmazsınız. Ama sen çığlık atıp yardım isterken gelip derinin büyük bir kısmını soymamı istemiyorsan, ona iyi davranacaksın. Ona saygılı davranacaksın ve kirli kedi patilerini ondan uzak tutacaksın. Anladın mı beni, hoss?"

O altın gözler kısıldı. "Smitty olmadığına emin misin?"

Bu Sammy'yi güldürdü. "Hayır. Smitty değilim. Ama onun da sana aynı şeyi söylemesine şaşırmadım. Ve muhtemelen söylemiştir de. Sissy birazdan sana çorba getirecek."

"Çorba mı? Neyim ben? Grip olmuş sekiz yaşında bir çocuk mu?"

"İşte bunu demek istiyorum. Bu hoş ve saygılı bir davranış değil. Bu kaba ve nahoş. Kibar ve saygılı olmak seni donör eti yerine Tanrı'nın sana verdiği deriyle kaplı tutacaktır. Anladın mı beni?"

Kedinin tekrar hırlamak istediğini biliyordu ama muhtemelen Sammy Ray'in en küçük kızıyla başa çıkabilecek kadar güçlü olmadığını da biliyordu, hele Sammy'nin kendisiyle hiç. "Evet," diye homurdandı sonunda.

"Güzel." Sammy yatağın ucundan bir battaniye çekti ve Mitch'in göğsünden aşağısını örttü. Düşünmesi gereken son şey, masum kız kardeşinin önünde koşturan çıplak bir kedi idi. "Çorbanızın tadını çıkarın."

Sammy dışarı çıktı ve mutfağa geri döndü. Sissy ocağın başında durmuş, konserve çorba ve suyla dolu bir tencereyi karıştırıyordu. Aptal kedi. Eğer iyi biri olsaydı, muhtemelen o koca sersem çorbayı sıfırdan yapardı. Bu, Bobby Ray dışındaki mankafa kardeşlerinin asla anlayamadığı bir şeydi. Sissy, Sammy'nin tanıdığı en büyük kalbe sahipti. Ve kendini korurdu. Ama ona doğru davranmak zorundaydınız ve Travis, Donnie ve Jackie bunu asla yapmadı. O kıskanç kızların Sissy hakkında korkunç şeyler söylemelerine izin verdiler ve bazen onlara katıldılar. Sammy'nin tahammül edemeyeceği tek şey buydu. Kimseden değil, özellikle de kendi akrabalarından. Alfa olsun ya da olmasın.

"Tavuklu erişte," dedi küçük mutfağa girerken -yedi kişilik bir aile için küçüktü zaten. "En sevdiğim yemek."

"Sen de ister misin?"

"Hayır." Onu alnından öptü. "Lokantaya geri dönmem gerekiyor."

"Tamam. Geldiğiniz için teşekkürler."

Kapıya doğru yürüdü ve Sissy'nin sesi kesildiğinde kapıyı açmıştı onu.

"Bu daha ne kadar kötü olabilir Sammy? Sürüyle birlikte. "Seni hoş o."

görüyorlar hayatım, çünkü sen ailedensin. Ama sen ve Travis bunu kendi lehine kullanmaya çalışacak."

"Peki." Çorba kaşığını yere çarptı. "Hemen oraya gideceğim ve-"

"Hayır. Yapmayacaksın." Tekrar onun yanına gitti ve bir elini omzuna koydu. "Bırak ilk hamleyi o yapsın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü her şey patladığında, babama ve Yaşlılar'a Travis'in başlattığını söyleyebilirsin. Zamanı geldiğinde, bu senin lehine olacaktır." Kaşığı tekrar kızın eline verdi. "Şimdi sızlanmaya başlamadan önce şu çocuğu besle."

Sissy odasının kapısında durmuş, Mitch'in hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu. Sonra Sammy'nin onu yatağına yatırdığını hatırladı. Onun yatağına bir erkek koymasına imkân yoktu.

Gülümseyerek koridorda ilerledi, giderken odaları kontrol etti.

Mitch'i Bobby Ray'in odasında uyurken bulmuş. Uyuyordu ya da baygındı. Şu anda bunu gerçekten söyleyemiyordu. Annesi onu iyileştirdiğinden beri bilinci gidip geliyordu. Roxy o zaman Sissy'yi Mitch'in çoğu şekil değiştirenin ciddi şekilde hastalandığında ya da yaralandığında yakalandığı ateş hastalığına yakalanabileceği ya da yakalanmayabileceği konusunda uarmıştı. Bu kolay bir şey değildi ama ateşten kurtulanlar genellikle kendilerini yaralanmadan önceki hallerinden daha güçlü ve sağlıklı hissederlerdi.

Daha da önemlisi, yirmi dört saat içinde bitiyordu. Mitch'in ateşi yoktu, bu da tam gücüne kavuşana kadar iyileşmesi için daha uzun süre geçmesi anlamına geliyordu.

"Hey. Bok kafa. Uyanık mısın?"

Mitch kaşlarını çatarak gözlerini açtı ve ona baktı. Onu tanımasaydı ve kendisi de bir yırtıcı olmasaydı, Sissy muhtemelen kaşlarını çatarak etrafta dolalmazdı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen kafana bir yastık geçirir ve bu işi hemen bitiririm." Çorba ve tostun bulunduğu tepsiyi kaldırdı. "Yemek mi istiyorsun, yoksa bana dik dik bakmaya devam mı edeceksin?"

"Özür dilerim," dedi adam, onu şaşırtarak. "Götlük yapmaya çalışmıyorum."

"Yine de gayet iyi başarıyorsun" deme isteğine başarıyla karşı koydu. Bunun yerine, "Sadece acı çekiyorsun. Kendini daha iyi hissettiğinde, çok daha neşeli bir pislik olacaksın."

Tepsiyi şifonyerin üzerine koydu ve Mitch'in oturmasına yardım etti. Yerine oturduktan sonra tepsiyi Mitch'in kalçalarının üzerine koydu.

"Solunla yiyebiliyor musun?" diye sordu Mitch sadece yemeğe bakınca.

"Evet. Elbette." Ama hâlâ kaşığa uzanmamıştı. Çok yorgun görünüyordu.

Kimsenin onu görmediğine sevinen Sissy yatağın kenarına oturdu, kaşığı aldı ve çorbadan biraz aldı. "Al. Yardım edeyim."

Mitch kaşığa baktı, sonra "Çuf çuf sesleri çıkarmayacak mısın?" dedi.

Bir kahkaha attı. Adam en kötü zamanlarda bile mizah duygusunu kaybetmiyordu.

"Sana ağlaman için bir sebep vermeden önce ağzını

aç." Açtı ve Sissy ona bir kaşık çorba verdi.

"İyi mi?"

Mitch tekrar uyumaya hazır görünürken bile başını salladı. Sissy Mitch'i kıyafetleri olmadan nadiren görmüştü ve şimdi kız kardeşiyle annesinin ne gördüğünü biliyordu. Çok zayıftı. En azından onların türüne göre çok zayıftı. Tam bir insanla kıyaslandığında Mitch hâlâ iriydi ama Sissy daha iyi biliyordu. Brendon'ı oteldeki dairesinde sadece bir kot pantolonla dolaşırken görmüştü ve çocuk yapıydı. Ama Mitch her zaman daha atletik bir çocuk olmuştu. Biraz daha iri olmasa bile en azından beden olarak kardeşine denk olmalıydı.

O buradayken bunun üzerinde çalışması gerekecekti. Daha fazla yemesini sağlamalıydı. Birkaç geyik, biraz da yaban domuzu yedikten sonra yağmur gibi yağacaktı. Tabii bu daha sonraydı. Şu anda onun güçlendiğinden emin olmalıydı. Onu daha önce hiç bu kadar zayıf görmemişti. Çok... kırılgan. Bu basitçe olmazdı. Onun kedisi için değil.

"Hadi, bir kaşık daha."

Aldı, yuttu ve "Herkes nerede?" diye sordu. "Bu bekleyebilir."

Sissy onu tekrar beslemeye çalıştı ama o başını çevirdi. "Cevap ver bana, Sissy."

"Herkes evine döndü. Sana şunu söyleyeyim, onları bizimle gelmemeye ikna etmek yapmam gereken en zor şeylerden biriydi. En ikna edici halimi kullanmam gerekti ki bu da çok şey anlatıyor."

"Başardığına şaşırdım."

Kıkırdadı ve ona bir kaşık daha uzattı. "Evet. Ben de öyle. Brendon'a New York'ta kalması gerektiğini söyledim. Bunu her kim yaptıysa, senin hâlâ orada olduğunu ve iyileştiğini düşünmelerini istiyorum. Eğer giderse, orada olmadığından emin olacaklar. Ama anneni idare etmek biraz daha kolaydı."

Mitch başını salladı. "Sadece bir şeyler planladığı için."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Ona hiçbir şey yapmamasını söyledim. Bunun seni nasıl kızdıracağını anlattım."

"Sence işe yarayacak mı?"

"Hayır. Ama denemediğimi söyleyemezsin. Her neyse, Gwen'le birlikte Philadelphia'ya geri döndü. Onlar iyi. Brendon da öyle."

"Ya bunu yapanlar burada olduğumu biliyorlarsa?"

"Jet için uçuş planı yapmadık ve cep telefonlarımızı Ronnie'de bıraktım."

"Cep telefonu yok mu?"

"Merak etmeyin. Burada da telefonlarımız var. Böylece yüzündeki o bakışı silebilirsin. Bazılarının tuşları bile var."

"Ben bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu. Yankee suratın her şeyi söylüyordu. Ama seni ya da beni aramak yok. Hiçbir şeyin takip edilmesini istemiyorum. E-posta da yok."

"Ya Bren ya da Ronnie'den bir şey istersen?"

"Merak etme. Bu tür şeyleri halletmenin başka yolları da var." "Öyle mi?"

"Evet. Yani, büyükbabam hükümetin telefonları dinleyebildiğini öğrendiğinde, o şerefsizler ne söylendiğini bilmeden ya da anlamadan birbirimize bilgi ulaştırmanın başka bir yolunu bulmamız gerekti. Şifreli kelimelerimiz ve bir sürecimiz var. Gerçekten karmaşık. Böylece Brendon senin iyi olduğunu bilecek."

Sissy kaşığı tekrar ona uzattı ama Mitch ağzını açmadı. Sadece ona baktı.

"Ne?"

"Federallerin telefon hatlarını dinleyebilmesi neden bu kadar önemli?"

"Gözlerini zar zor açık tutabilen biri için çok fazla soru soruyorsun. Hadi ama. Bir kaşık daha iç, sonra biraz uyuyabilirsin."

Onu izlerken bile çorbayı yedirmesine izin verdi. "Peki ya

senin sürün?" diye sordu yutkunduktan sonra.

"Onlar New York'talar. Bren ve Marissa'ya göz kulak olacaklar, bu konuda endişelenmeyin."

Mitch gülümsedi. "Marissa'nın haberi

olacak mı?" "Tabii ki bilmeyecek."

"Sanırım bunu iyi idare ediyordur."

"Y a n ı l ı y o r s u n u z . Gerçekten..." Marissa'nın gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü bir türlü aklından çıkaramıyordu. "Bu onu çok üzdü, Mitch."

"Gördün mü Sissy, bana yalan söylediğinde aramızdaki sevgi ve güveni zedeliyorsun."

"Bana inanma. Ama ne gördüğümü biliyorum ve Ronnie'nin Marissa'yı sakinleştirmek zorunda kaldığı için korkmuş görüldüğünü de biliyorum. Marissa ağlıyordu. Ama bana inanma."

"İnanmayacağım. Yine de denediğin için minnettarım."

Boş kâseyi tepsiye koydu ve Mitch'in tekrar yatağa yerleşmesine yardım etti.

"Sissy..."

Çarşafı katlamayı bitirdi ve Mitch'e baktı. "Ne oldu, sevgilim?" "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum... beni buraya getirmek. Ne kadar Bu başını belaya sokacak mı?"

Sissy en neşeli gülümsemesini takındı. Babası içeri girmeden az önce yatak odasının penceresinden bir çocuğu ittiğini babasının bilmesini istemediğinde kullandığı gülümsemeydi bu. Annesi bunu hiç yemezdi ama babam genellikle yerdı. Mitch'e karşı daha önce hiç kullanmamıştı.

"En ufak bir sorun yok, hayatım. Sen merak etme." Gülümsemesi kaybolmadan tepsiyi aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Bir eliyle tepsiyi tutup diğeriyle yatak odasının kapısını kapatırken Mitch'in mırıldandığını duydu: "Bu gezegendeki en sahte gülümseme olmalı, Sissy Mae."

Bölüm 5

Desiree MacDermot-Llewellyn yeni ortağının bir ağacı koklamasını izledi. *Bacağını kaldırırsa giderim.* Bekle. O bir kediymi. Bu kuyruğunu kaldırması ve...

Dez ürperdi.

Tüm bunların nasıl olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi. Her pazartesi sabahı yaptığı gibi işe gittiğinde her şeyin değiştiğini görmüştü. Kesinlikle *her şeyin*.

Artık yeni bir ortağı vardı ve yeni bir birimin parçasıydı. Aslında bu birim, çoğu polisin hâlâ İrlandalı olduğu ve araba olmadığı için gerçekten devriye *gezdiği* zamanlarda kurulmuştu. Ama bu birim onun için yeniydi.

Mace'in ona anlatmaya zahmet etmediği şeyler olduğunu biliyordu. Bir şey sakladığından değil, ama bunu düşünmediğinden. Bazı şeyler kocasının aklına hiç gelmemişti.

NYPD'nin kendi şekil değiştiren birimi olduğunu söylemek adamın aklına hiç gelmemişti. Brooklyn'de konuşlanmışlardı -doğru, her gün Manhattan'a gitmemenin rahatlığına aldırmazdı- ve kendi yaya devriyeleri, dedektifleri ve SWAT Birimi vardı. Hepsi başka bölgelerde polislik yapmıştı ve yaklaşık yüzde doksan beşi şekil değiştirendi. Her türden. Ama yüzde beşi onun gibiydi. Şekil değiştirenlerle bir bağı olan tam insanlardı ve bu da onları... güvenli kılıyordu.

Dez için onu güvende kılan şey oğluydu.

Oğlu onun için çok değerliydi, onu riske atamayacak kadar önemliydi.

Özellikle de oğlu söz konusu olduğunda zaten endişelenmesi gereken çok şey varken. Daha geçen gün, tahta çitaları deldiği için beşiğini değiştirmek zorunda kalmışlardı. Bunu yaptıktan sonra, kırık tahta parçalarını tutmuş ve kendine güzel bir delik açana kadar çekmişti. Eğer köpekler ev yanıyormuş gibi havlamamış olsalardı, kafa üstü dışarı yuvarlanacaktı.

Ama oğlunun onun için ne kadar önemli olduğunu bildikleri için, şekil değiştirenler kendilerini koruması için ona güvenebileceklerini düşündüler. Mace'i aradığında, sesi kısmen etkilenmiş, kısmen de endişeli gelmişti. Bu birimin üstlendiği vakalar bazı durumlarda daha tehlikeli, bazı durumlarda ise daha güvenli olabilirdi. Ama bir şekil değiştiren için bile içeri girmek büyük bir olaydı. Önemli bir birimdi ve sessizlik zorunluydu.

Ve ilk davası... Mitch'in cinayete teşebbüsü. NYPD'de kimsenin bilmediği cinayet teşebbüsü.

"Burada kimse yoktu."

Dez yeni ortağıyla yüzleşmek için döndü. Adı Ellie Souza'ydı, Bronx Polisi'nden. Çarpıcı derecede güzel ve acayip uzun boyluydu. Ama Dez'in en çekici bulduğu şey açık altın rengi gözleriydi. Mace'inkiler her zaman erimiş altın gibi görünürdü; bu hatununkiler ise Dez'e bu kadınla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemediğini hissettirmekten başka bir şey yapmayan sade bir açık altındı. Görünüşe göre, tam insan Batı Hintli bir anne ile şekil değiştiren Brezilyalı bir babanın ürünü olan bir jaguarmış. Fazla konuşmuyordu, bu da Dez'in hoşuna gidiyordu ama gözlerini dikip bakma eğilimi vardı.

Ve bu bakışlar Dez'in tüylerini diken diken ediyordu.

Dez ağaçla Mitch'in odası arasındaki mesafeyi tekrar ölçtü. "Burada olmalı. Mesafeye baksana."

Souza hiçbir şey söylemedi, sadece döndü ve uzaklaştı. Dez onu takip etti, kendini mecbur hissettiği için sinirlenmişti. Ama bu kadının kendine has bir tarzı vardı. Dez, Souza'nın diğer tam insan ortaklarının daha önce onunla nasıl başa çıktıklarını merak etti

Bu birime taşınmıştı. Adı ve resmi kaydı olmayan bu birime mi? En azından Dez Souza'nın ne olduğunu biliyordu. Cinsine göre ne bekleyeceğini biliyordu. Yine de keşke onun yerine bir kurda bağlasalardı diyordu. Tam bir köpek insanıydı.

Souza aniden başını salladı ve havayı kokladı. Kokuyu ararken başı hareket ediyordu. Bu Dez'e evin etrafına ödül maması sakladığı ve köpeklerini onları bulmaları için gönderdiği zamanları hatırlattı.

Birkaç yüz metre sonra Souza durdu. "Burası. Buradaydı." Ağaca yaslandı ve kokladı. "Evet. Tam buradaydı."

"O mu?"

"Kesinlikle." Ağaca tırmandı, zahmetsizce yukarı kaydı ve kısa bir süreliğine dallar ve yapraklar arasında kayboldu. "Kesinlikle bir kadın. Regl döneminde."

Dez ellerini havaya kaldırdı. "Hey! Bazı şeyler var ki -"

"Aslan."

Şok içinde sessizliğe gömülen Dez, Souza'nın ağaçtan geri dönmesini izledi. O kolaylıkla yere indi ve başını salladı. "Evet. Beni doğru duydun."

"Bu doğru olamaz."

"NYPD'deki en iyi burun bende. O bir aslandı. Kadındı." Mitch'in kaldığı otel olan küçük damgaya baktı. Dez o ana kadar ne kadar uzakta olduklarını fark etmemişti. "Ve gerçekten iyi bir nişancıydı. Bir şekil değiştiren için bile."

Souza Dez'e baktı ve küçük bir sırıtma yaptı -sırıtmayı pek sevmiyor gibiydi- ve "Arkadaşın tam olarak kimi kızdırdı MacDermot?" dedi.

Sissy gözlerini Mitch'e dikti. Endişelenmeye başlamıştı. Çok fazla uyuyordu. En azından uyuyormuş gibi davranıyordu. Daha çok uyuyor gibiydi.

bayılmıştı. Salı sabahıydı ve tuvalete gitmesine yardım etmek ve kaşıkla biraz daha çorba içirmek dışında kılını bile kıpırdatmamıştı.

Ateşlenmeye alışkındı. Babası birden fazla kez ateşlenmişti ve genellikle yirmi dört saat içinde iyileşirdi. Ateş sırasında babası birçok kez insandan canavara dönüşmüştü. Hayaller görüyordu ve Janie Mae'yi yakalayıp onunla boğuşmak gibi bir huyu vardı.

Ama Mitch Pazar gününden beri ateşi yok ve çok az hareket ediyordu.

Bu onu o kadar endişelendirmeye başlamıştı ki kasaba doktorunu bile çağırmıştı. Doktor bir kediyle uğraşmaktan pek memnun görünmüyordu ama Sissy'yi hep sevmişti ve yardım etmek istemişti. Ama o bile ateşi olmayan bir şekil değiştirenle ne yapacağını bilmiyordu.

"Ona göz kulak ol," demişti ona. "Ve umarım uykusunda ölmez."

Bu nasıl bir hastaya yaklaşımdı böyle?

Nefesini bırakan Sissy paniklememeye çalıştı. Kendini çok yalnız hissediyordu. Tam insanlar nasıl böyle yaşayabiliyordu? Sürü yok. Arkasını kollayan ya da birine ihtiyacı olduğunda yanında olan kimse yoktu. Ronnie'nin burada olması için her şeyini verebilirdi. Ona "Merak etme. Mitch iyi olacak. O ölmeyecek kadar deli."

Ama Bobby Ray'in her zaman söylediği gibi hâlâ "telsiz sessizliği" içindeydiler.

Kardeşini düşündüğünde iç çekti. Onu gerçekten özlemişti. O, ortaklıklarındaki mantıklı beyindi ve o da herkesi onları zorlamaktan korkutan çılgın kişiydi. Bu onlar için harika bir şekilde işliyordu. Onun burada olmasını diliyordu ama balayını mahvedecek kişi kendisi olmayacaktı. Jessie Ann'in Sissy'nin bunu Bobby Ray'le geçirdiği zamanı mahvetmek için kullandığını düşüneneğini hissediyordu. Birbirlerinin sınırlarını bozmak için önlerinde uzun yıllar vardı; Sissy hemen başlamayı tercih etmezdi.

Böylece sürüsü ve hatta o sinir bozucu köpeklerle çevrili olmak yerine, hasta bir kedi ve en büyük kardeşi Travis'le birlikte düşman topraklarında, ondan yüz milden daha az bir mesafede kapana kısılmıştı.

O ve Travis hiç anlaşılamamışlardı. Travis herkesin ona boyun eğmesini istiyordu ama o hiç boyun eğmemişti. Bobby Ray de öyle. Ve bunun için ikisinden de nefret ediyordu.

Henüz gelmemiş olması onu şaşırtmıştı ama geleceğini biliyordu. Onu bunun dışına itmeye çalışacağından hiç şüphesi yoktu. Onu durdurup durduramayacağı ise bambaşka bir konuydu. Hem ailesi hem de Ronnie Lee şehir dışındayken, onu koruyacak ne bir desteği ne de kendi sürüsü vardı.

Ve endişelenmesi gereken sadece kardeşleri de değildi. Annesinin koruması olmadan, tepede yaşayanlar için de endişelenmek zorundaydı. Kimse onlardan bahsetmiyordu. Çok gerekli olmadıkça kimse onların adını ağzına almıyordu. Geldiğinden beri her gece onun için uluyorlardı. O onları görmezden geldikçe de daha ısrarcı oluyorlardı.

Sissy ilk kez tamamen yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu.

Tamam. Bu yanlıştı. Tamamen yalnız değildi. Teyzeleri ona göz kulak olmak için sık sık uğruyordu. Her biri kapıdan çıkarken ona "Bize ihtiyacın olursa araman yeterli," diyordu.

Tepeden gelen telefonlardan hiçbirine bahsetmemişti. Dürüst olmak gerekirse, teyzelerinin ne yapacağından korkuyordu. Tepedekiler Lewis kardeşlerle pek iyi geçinmiyorlardı ve Sissy teyzelerinin başına gelebilecek herhangi bir şeyden sorumlu olmak istemiyordu. Onları çok seviyordu. Ve annesinden duyacağı saçmalıkları gerçekten duymak istemiyordu.

Sissy, Mitch'in başının üzerindeki mantar panonun üzerine düşmek üzere olduğunu fark edince kaşlarını çattı. On iki yaşından beri odasının bir parçasıydı ve çok önemli seyahat listesini tutuyordu. Yedi ya da sekiz yaşından beri gitmeyi planladığı tüm yerler. O yerlerin çoğuna gittiğini kendine hatırlatmak için tahtayı orada bırakırdı. Annesiyle başa çıkmasına yardımcı oluyordu. Birden fazla kez, annesinin "öğütlerinden" sonra

listeye bakar, Ronnie Lee'yi arar ve "Hiç Sydney'e gitmek istedin mi?" gibi bir şey sorar. Bilirse kadının bunu bilerek yaptığına yemin ederdi.

Hayır. O tahtayı çekse iyi olur, yoksa Mitch yattığından daha fazla yarayla uyanacaktı.

Mitch gözlerini açtı, kapattı ve sonra kocaman açtı.

"Yüzümde büyük göğüsler var," diye duyurdu dinleyen herkese.

"Wha-oh, kes şunu."

Sissy'nin neden üzerinde asılı durduğunu bilmiyordu ama göğüsleriyle uyanmak kesinlikle keyif vericiydi.

Sol eliyle uzanarak birini avuçladı ve rahatsız edici uzvuna bir tokat attı.

"Kes şunu hemen, Mitchell Shaw."

Sırıttı. "Meme uçların sertleşmiş."

Sissy arkasına yaslandı, yere küçük bir mantar pano koydu ve Mitch o zaman onun beline sarıldığını, üzerinde küçük bir şort ve AC/DC grubu gömleğinden başka bir şey olmadığını fark etti. Tam olarak ne yapıyordu?

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Ölüme yakın bir deneyim yaşadım, Sissy... ve gerçekten azdım. Uh... sanırım yapabiliriz-"

"Hayır. Yapamayız. Kısa bir süre önce kendini bile besleyemiyordun."

"Bütün o tavuk çorbasıydı. Beni iyileştirdi."

"Evet. Doğru. Ve dokunmayı kes!" Elini tekrar tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hadi ama, Sissy. Neredeyse *ölüyordum*. Bana yardım edemez misin?"

"Etmedin. Neredeyse ölüyordun diye seninle seks yapmayacağım."

"İyi. El işi?" diye sordu umutla.

"Hayır."

"Oral seks?" Tanrım, çok azmıştı. Azgın, aç ve... güvende. Böyle hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, neredeyse farkına bile varmıyordu. Ama burada Sissy'yle birlikte olmak ona böyle hissettiriyordu. Güvende.

"Mitchell!"

"En azından yüzümü göğüslerinin arasına gömmeme izin ver. Sadece beş saniyeliğine."

"Canını yaktırtma bana."

"Yaparsam, sana hanımefendi diyebilecek miyim?"

Kadın adamın kucağından kaydı ve geride bıraktığı çadıra bakakaldı. "Neyin var senin?"

Tüm önemli parçalarının hâlâ çalıştığını görmekten mutlu bir şekilde sırttı. "Görünüşe göre hiçbir şey."

Sissy sırtıtarak aniden çarşafı yakaladı ve kaldırarak bir göz attı. "Hey!"

"Vay, vay, vay. Bakın ne saklıyormuşsunuz, Bay Shaw."

Çarşafı geri kaptı. Bu senaryoda yırtıcı erkek olmak başka bir şeydi, ama Sissy herkese yaptığı gibi bunu ona da yapmıştı

Başka. "Ellerini kendine sakla, Smith. Beni cinsel oyuncağın haline getirmene izin vermeyeceğim."

Sissy güldü. "Henüz vermeyeceksin."

Haklı olabilirdi.

"Acıktım," diye açıkladı.

"Biraz daha çorbam var-"

"Biraz daha çorba içersen kükremeye başlayacağım. Bundan nefret ettiğini biliyorsun." "Biraz et istediğini mi ima ediyorsun?"

"Hayır. Sana et istediğimi söylüyorum. Beni besle."

"Bir şeyler getireceğim."

"Aslında..." Mitch biraz doğrulup oturdu. "Kalkmayı tercih ederim." "Emin misin?"

Başını salladı.

"Tamam." Sissy odanın içinde yürüdü ve Mitch'in otele gelirken yanında getirdiği spor çantasını aldı. Ayrılırken yanlarında getirmiş olmalıydı. "Eşofmanların iyi mi?"

"Mükemmel."

Yatağa doğru yürüdü ve bir eşofmanla bir tişört çıkardı. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

Adam onun gitmesini bekledi ama kadın orada öylece durdu. "Evet?"

"Giyinmek için yardıma ihtiyacın yok mu?"

"Hayır." Sol eliyle kışkırtıcı hareketler yaptı. Bunun saçma olduğunu biliyordu ama Sissy'nin onu zayıf ve muhtaç biri olarak görmesini istemiyordu.

"Sağ kolunu oynatabiliyor musun?"

"İdare ederim. Git başımdan."

"Tamam. Acı çek." Kapıya doğru ilerledi. "Aşağı inmeye hazır olduğunda bana haber ver. Sana yardım edeyim."

"İdare edebilirim."

"İyi," dedi tekrar. "Ama düşersen, dersini alana kadar seni orada bırakırım."

"Çok güzel."

"Yemeğe başlayacağım. Biraz zaman alacak, o yüzden acele etme." İstese bile yapabileceğini sanmıyordu.

Mitch aşağı indiğinde Sissy bir gece önce hazırladığı peynirli makarnayı fırından çıkarıyordu. Son üç gün boyunca Mitch'i kontrol etmek arasında epeyce yemek yapmıştı. Zaten iyi uyuyamıyordu ve bir şey olursa diye uzun süre uyumaktan korkuyordu. Bu yüzden Sissy strese girdiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı; yemek pişirdi. Bunu rahatlatıcı buluyordu ve bu işte oldukça iyiydi. Mitch'in gerçekten uyanması için geçen sürede, her iki dondurucuyu da potansiyel yemeklerle doldurmuştu. Mitch'le birlikte ayrıldıklarında kalanlar ailesini birkaç ay doyuracaktı.

Hazırlanmak için harcadığı uzun zaman, ona yemeği pişirmek ve kontrol edemediği meme uçlarını düzene sokmak için zaman kazandırmıştı. Tam olarak ne düşünüyorlardı ki? Sırf Mitch Shaw, onca insan arasından, yüzünü kızın göğüslerine dayadı diye sertleşip muhtaç hale mi geleceklerdi? Onları suçladı. Kendini değil. Lanet meme uçları.

"Çok güzel kokuyor."

Sissy arkasını dönüp Mitch'in masadaki sandalyelerden birine oturmasına yardım etmeden önce biraz sıçradı. Üç lanet gün boyunca tekrar tekrar yaptığı gibi alnını yokladı.

"İyi miyim anne?"

"Ukalalık etme."

"Evet. Sesin anneme bile benziyor." Mitch iç geçirdi. "Onun için endişeleniyorum. Annem için."

"O iyi. Ve senin iyi olduğunu biliyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Janette teyzemi aradım, o da babamın kız kardeşlerinden biri olan diğer teyzemi aradı -Alabama'da altı tane var-; amcamı aradı -annemin erkek kardeşlerinden biri, Kuzey Carolina'da, o da aradı-"

"Kesin şunu. Lütfen. Sana

yalvarıyorum." "Sadece

deniyordum ki-"

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Bunun için sana *tapıyorum*. Ama... konuşmayı kes."

"Tamam. Öyle olsun." Sissy ocağa doğru yürüdü. "Ne içmek istersin? Süt mü, meyve suyu mu, yoksa tatlı çay mı?"

"Çay."

Sissy başını sallayarak peynirli makarnayı tabağa koydu ve Mitch'in önüne koydu. Buzdolabından yaptığı salatayı ve bir sürahi tatlı çayı çıkardı. Arkasını döndüğünde Mitch hâlâ önüne koyduğu yemek tabağına bakıyordu. Artık annesi için endişelenmiyor, sadece iğreniyor gibiydi.

"Bir sorun mu var?"

"İçinde jambon var."

"Evet. Ne olmuş

yani?"

"Peynirli makarnada jambondan
nefret ederim." "Daha denemedin
bile."

"Sevmediğimi bilmek için denememe gerek
yok." Sissy gözlerini devirdi. "Jambon sever
misin?"

"Evet."

"Peynirli makarna sever misin?"

"Evet."

"O zaman sorun ne?"

"İkisini bir arada sevmiyorum." Tabağına, brokoli fiçısına bakan beş
yaşındaki bir çocuk gibi baktı.

Sissy masaya doğru yürüdü ve kase ile sürahiyi
o.

"Bir ısırık al."

"İstemiyorum."

"Mitchell Shaw, hemen bir ısırık al. Eğer beğenmezsen
İyi. Ama önce sen deneyeceksin."

Belli ki hoşnutsuz olan Mitch çatalını aldı ve yemeğini dürtmeye başladı.
biraz.

"Mitchell. Shaw."

"Tamam. Tamam." Ağzı tiksintiyle burkulan Mitch, peynirli makarnadan bir çatal dolusu ağzına attı. Çiğnemeye başladı ve kadın onu izledi. Kadın bekledi. Ve çoğu şeyde olduğu gibi hayal kırıklığına uğramadı.

"Vay canına," dedi yutkunduktan sonra. "Bu... bu..."

"Gerçekten iyi mi?"

"İnanılmaz."

Sırıttı. "Biliyorum. Jambonlu ya da jambonsuz yiyebileceğin en iyi peynirli makarna bu. Çok sık yemek yapmadığım için tadını çıkar. Şimdi ye."

O da yedi.

Sissy izlerken Mitch peynirli makarnayı, hatta ocakta bıraktıklarını, salatayı ve tatlı çay sürahisini yıllardır yememiş gibi bitirdi.

Önündeki boş kâse ve tabaklara bakan Mitch kaşlarını çattı. "Başka bir şey var mı?"

Sissy gözlerini kırıştırdı. "Başka

bir şey?" "Hâlâ biraz açım."

"Bu senin için normal mi?"

"Hayır, hayır." Mitch neredeyse boş olan fırın kabından erimiş çedar peynirini soydu ve ağzına attı. "Stres beni etkilemeye başlayana kadar genellikle çok daha fazla yedim. Ama göreceksin. Açlığımı geri kazandığımda."

Sissy ayrılmadan önce herkesin ona uzattığı parayı ve cüzdanındaki birkaç doları hesapladı.

Ne kadar kalacaklarına bağlı olarak, yiyeceklerini eski usulle almaya başlamak zorunda kalabilirdi.

Travis, kuzeninin bir gece önce bıraktığı yirmi yıllık Ford kamyonetin kaputunu indirdi ve tipik olarak çıldırmış Jackie'ye baktı. Eğer kanlı olmasaydı, Travis prensip olarak onu tokatlardı. Ama o ailedendi ve Travis onun zayıflığının diğerlerini de zayıf göstermesini göze alamazdı. Bu yüzden Jackie'yi yakınında tuttu ve Donnie ile kendisinin istemediği şeyleri yapmak için onu kullandı. Sissy'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmesi için onu göndermek gibi. Jackie'yi oraya göndermeden önce bile neler olacağını biliyordu.

Bazen tam bir piç oluyordu.

"Demek Sissy seni yine tokatladı. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Yapmadı."

Bu doğrudu. Küçük kardeşi Sammy yapmıştı. Bobby Ray ve babalarının yanında, Sissy'yi dizginleyebilecek tek kişi Sammy'ydı. Yine de Sammy'nin kürek kemiğine kürek kemiği demek gibi bir huyu vardı. Ya da Sissy'nin durumunda, bir fahişeye fahişe demek gibi. Donnie ve Jackie'ye karşı nadiren kullandığı öfkesini ortaya çıkaran tek şey buydu. Gerçi bunu Travis'le asla denemezdi. Çalışan iki bacağı olmasını seviyorsa tabii.

"Şimdiye kadar oraya gitmişsinizdir sanıyordum," diye sızlandı Jackie. "Ona dışarı çıkmasını söyledim."

"Öyle mi?" Travis tezgâhtan takımın oyun kitabını aldı ve sayfaları çevirdi. Bu öğleden sonra antrenmanları vardı ve hazırlıklı olmak istiyordu. Yaklaşan maç en önemli maçlarından biriydi.

"Kedi onda," diye ısrar etti Jackie.

"Hasta bir kedi. Onu şimdi dışarı atarsam orospu çocuğu gibi görünürüm. En azından yürüyene kadar bekle."

"Eğer gerçekten kötü olsaydı, Sissy onu Waynesburg'daki hastaneye götürürdü," diye açıkladı Donnie, başının üzerinde yükselen arabanın altından kolayca çıkarak. Travis ve Donnie Smithtown'ın ana tamirhanesinin ortak sahibiydiler.

Dükkan. İyi bir geçim kaynağıydı ve Donnie Travis'i fazla kızdırmıyordu, Travis de bunu takdir ediyordu.

"Bunu akıllıca oynamalıyız çocuklar." Travis kardeşlerinin arasına baktı. "O yalnız. Ne Smitty, ne babam, ne de o orospuları var. Sammy de gerçek bir tehdit değil. Sadece küçük Sissy ve hastalıklı bir kedi."

Travis akrabalarından uzaklaştı ve garaj kapısından dışarı, kasabasının temiz, sessiz sokaklarına baktı. "O küçük sürtüğü alt etmek büyük bir zevk olacak."

Mitch gözlerini açtı ve Sissy'den kesinlikle aile odası olduğunu öğrendiği yerdeki kanepede oturduğunu hemen fark etti.

Sissy'nin ona söylediği gibi, "Annem oturma odasını özel misafirler dışında kimsenin kullanmasına izin vermiyor. Ama babam fazla insan sevmez, bu yüzden özel misafirler hiç gelmez. Bu yüzden o oda hiç kullanılmıyor."

İşin tuhafı, daha birkaç dakika önce mutfakta oturduğuna yemin edebilirdi.

Sissy'ye baktı ve o da küçük bir omuz silkti.

"Mutfak masasında uyuyakalmışsın," diye açıkladı.

"Ah... üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Bu sefer gerçekten uyuduğuna ve tamamen bilinçsiz olmadığına sevindim. Gerçi ikisini birbirinden ayırmak zor. İkisinde de olduğun yerde kalıyorsun." Örnek vermek gerekirse, tüm vücudu kanepeye doğru gevşedi, gözleri kapandı.

"Sonra uyanırsın." Gözlerini açtı, biraz doğrulup oturdu. "Sonra aniden tekrar düşüyorsun." Yine gevşedi ve Mitch'i gülümsetti. "Ama bu sefer," diye fısıldadı gözlerini açmadan, "horlama vardı... ve biraz da salya."

Mitch güldü ve çıplak ayağını onunkine doğru itti. "Ben salya akıtmam."

"Salyada utanılacak bir şey yok," dedi Mitch doğrulup.

"Salyam akıyor."

"O zaman buraya uyum sağlayamazsın. Smith'ler salyalarını akıtmaları ve parmaklarını birbirine sürtmeleriyle tanınırlar."

"Daha önce parmak eklemlerinde sıyrıklar gördüğümü sanmıştım."

Sissy dilini çıkarıp gözlerini şaşkı yapınca Mitch daha da güldü.

Sissy gülümseyerek televizyonun sesini açtı. En son araba yarışı sonuçlarını izleyebilmek için bir spor kanalını açmıştı. "Biliyor musun," dedi Mitch birkaç dakika sonra, "bütün bunlar için sana teşekkür etmek istiyorum, Sissy."

"Peynirli makarna güzeldi, değil mi?"

"Ondan bahsetmiyorum." Gerçi o lezzetli yemekten aldığı ilk ısırıktan sonra Tanrı'yı görmüş olabilirdi. "Ben bundan bahsediyorum. Beni buraya getirmenden. Benimle ilgilenmenden. Teşekkür ederim. Her şey için. Ve daha önce böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

"Anlıyorum, ama özür dilediğin için teşekkürler."

Sessizleştiler ve bu onların ilk garip sessizliği olmalıydı. Bundan nefret ediyordu.

"DVD falan izlemek ister misin?" Sissy sonunda çaresiz bir sesle sordu. "Annemlerin iyi bir seçkisi var."

"Sissy, sorun değil."

Sissy kaşlarını çatı. "Sorun olan ne?"

"Sen... bana deliler gibi aşık olman. Sorun değil. Evinin etrafında çıplak bir şekilde uzanmamın ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu biliyorum. Ve lezzetli bir şekilde savunmasız." Mitch kaşlarını kaldırdı. "Senin yatağındayken bile *muhtaç*."

"Mitchell..."

"Hayır, hayır. Duygularını inkâr etmene gerek yok. İkimiz de gerçeği biliyorken olmaz."

"Bitti mi?"

"Şimdilik." Sırıttı. "Arsız."

Sonunda Sissy güldü, o rahatsız edici an geçti. "Neyin var senin?"

"Annem beni sürekli şımartırdı." "Belli. DVD

var mı yok mu?"

"Neyin var?"

"Muhtemelen her şey." Ayağa kalktı ve DVD'ler ve eski VHS kasetlerle dolu kitaplığa doğru yürüdü. Çok fazla kitap yoktu. Mitch, Smith'lerin çok okuyan insanlar olmadıklarını sezmişti. Sissy daha yüksek rafları görmek için ayak parmaklarının üzerine çıktı ve Mitch bir hırıltıyı ısırmak zorunda kaldı.

Tanrım, kadının çok *güzel* bacakları vardı. Mitch'in kolayca boynuna dolandığını hayal edebileceği türden bacaklar.

"*Kurtuluş mu?*" "Bu

hiç komik değil."

Sissy kıkırdadı. "Siz Yankiler. *Deliverance*'tan bahsedince hepiniz çılgına dönüyorsunuz."

"Ve haklı olarak." "*Zor Ölüm'e*

ne dersiniz?"

"Mükemmel. Bir sürü şey havaya uçuyor ve silahlar."

"Ve benim için ateşli Alman erkekleri." DVD kutusunu indirdi ve kanepenin karşısındaki büyük boy televizyona gitti. Bren'inki kadar büyük değildi, hatta düz ekran bile değildi ama Mitch, Smith'lerin mütevazı evinde, babasının zengin evinde olduğundan daha rahat hissediyordu.

Film başladı ve Sissy kanepenin en ucuna oturdu. Mitch

boğazını temizledi ve ona baktı.

"Ne?"

"Buraya gel." "Ben

rahatım."

Mitch iç çekti. "Gerçekten kanepeyi okşayıp 'Buraya gel köpekçik' demek zorunda mıyım? Gerçekten beni bu kadar alçaltacak mısın?"

"Ama ben rahatım-"

"Hastayım!" diye haykırdı ve Sissy'yi yanına oturana kadar hızla kaymaya zorladı. O oturana kadar da durmadı.

"Mutlu musun?"

Yerleşti ve onun yanına yaslandı. "Çok."

Film daha yeni başlamıştı ki kapı çalındı ve Sissy ayağa kalktı. Onu rahatsız eden şey, bir elinin daha önce ondan aldığı 45'liğin kabzasında olmasıydı; silah hâlâ şortunun arkasına sokulmuştu. Emniyetini bile açmıştı.

Kapıyı kokladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Kapıyı hafifçe açtı.

"Evet?"

"Hey, Sissy Mae." Kadın sadece bakınca, "Benim. Frankie. Koca Joe'nun oğlu."

"Frankie mi?" Sissy kapıyı çekip açtığında bir kurtla karşılaştı. "Buna inanamıyorum."

Mitch'i şaşırtan bir şekilde, Sissy kendini kurdun kollarına attı ve kurt da bundan çok mutlu görünüyordu. Elbette üzerinde o lanet tişörtten ve mantıksız derecede küçük şorttan başka bir şey olmaması pek de acı vermiyordu.

"Nasılsın?" Sissy sonunda geri çekilerek sordu.

"İyiyim." Kurt gerçekten de ıslık çaldı. *Kurt ıslığı mı?* "Şu haline bak. Çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Kapı çerçevesine yaslanmış, Sissy'ye bakıyordu. "Ee... bu akşam için planın var mı?"

Sissy alışılmadık bir şekilde şaşkın görünüyordu. "Şey..."

"Belki sinemaya gideriz, yemek yeriz diye düşündüm."

Bu çok kabaydı. Tam burada oturuyordu ve o *köpek* Mitch görünmezmiş gibi davranıyordu.

"Çok tatlısın hayatım. Ama bir misafirim var ve zaten planlarımız var."

"Kim?"

Sissy Mitch'i işaret etti, gerçi hepsi de o piçin Onu.

"Onun için... evde mi kalacaksın?" Homurdandı, belli ki kendini oldukça Muhtemelen Mitch'in hâlâ fazla mücadele edemeyecek kadar zayıf olduğunu bildiği için kendini beğenmişti. Aslanların hafızalarının çok uzun olması onun için çok kötüydü. "Hâlâ iyileşmedi mi?"

"Çok daha iyi durumda ve bunu Travis'e söyleyebilirsin."

Kurt kaşlarını çattı. "Kardeşinin bununla ne ilgisi var? Buraya seni görmeye geldim. *Ona bu kadar* bağlı olduğunu bilmiyordum."

"Bunu duymak çok güzel, ama ben zaten ona çok bağlıyım-"

"Ronnie'nin bu şekilde sallandığını biliyordum, Sissy, ama sen de mi?"

Sissy ellerini kaldırdı ve çaresiz bir hareketle indirdi. "Ne diyebilirim ki Frankie?" Elini kurdun göğsüne koydu ve artık kapıyı kapatmaması için onu nazıkçe geri itti. "Ama amı olmayan bir kız nedir ki?"

Ve eğer canı çok acımasaydı, Mitch gülmekten kanepeden yuvarlanırdı.

"Sissy."

Bunu kulağına doğru mırıldanmış, eliyle omurgasını aşağı yukarı ovuşturmuştu.

"Sissy. Uyan."

Bir şekilde uyandı. Ne zaman uykuya daldığından bile emin değildi. Ya da uyurken ne kadar süre Mitch Shaw'ın üzerine örtüldüğünden.

Yanağı onun göğsüne yaslanmıştı ve kalp atışlarını hissedebiliyordu. Elleri onun omuzlarına dayanmış ve vücudunun geri kalanını onun kalçalarının arasına yaymıştı.

Bunu fark ettiğinde şaşkınlıkla sarsıldı ama adamın kolları onu sarıp sarmaladı. "Sorun yok. Benim." Sesini alçak tuttu, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Ve kız onun olduğunu biliyordu. Sorun da buydu.

"Ne... saat kaç?"

"Geç." Adam ona daha sıkı sarıldı ve kadın tüm ışıkların söndüğünü ve dışarının zifiri karanlık olduğunu fark etti. Tanrım, ne kadar zamandır uyuyordu? "Duyuyor musun?"

"Neyi duyuyor muyum?"

Ama şimdi duyuyordu. Sissy karanlığın içinden o ısrarcı, talepkâr ulumayı duydu.

"Sissy..."

"Sorun yok, Mitch."

Ellerini onun göğsüne dayayarak doğrulana kadar itti. Merkezi klima devreye girmişti ve Mitch'in vücut ısını kaybetmesi onu donuyormuş gibi hissettirdi.

"Ne oldu?"

"Aile

meseleleri."

"Kardeşlerin mi?"

Diledi. Onlar kolaydı. Kolay ve aptallardı ve onu kızdırdıklarında bile onlarla başa çıkmakta zorlanmıyordu.

"Hayır. Kardeşlerim değil. Gitmem gerek." Ayağa kalktı ama Mitch onun elini tuttu. "Ben de seninle gelebilirim."

Bunu daha önce nasıl fark edememişti? Çok tatlıydı. Gerçekten. Sadece... tatlıydı. Daha önce hiç tatlı birini tanımamıştı. Gerçi onun ailesinde tatlı, korkak anlamına geliyordu.

"Ben iyi olacağım." Ve eğer o da gelirse, olmayacaktı. Bu kasabada kedilerin asla gidemeyeceği bazı yerler vardı. Nefes almayı sevseler bile.

"Uzun sürmez."

"Tamam." Gülümsedi. "Döndüğünde burada olacağım... aç."

Kollarını indirdi. "Yine mi?" Onu daha önce beslemişti... Günlerce dayanması gereken yiyecekler bir gecede hızla yok oluyordu.

"Evet. Yine. Uzun sürmesin, tamam mı?"

Gösterdiği endişe içini ısıttı - ya da ısılık oluyordu. Eve ziyarete geldiğinde böyle şeyler olurdu.

"Tamam. Hatta eve kanlı bir şeyler getirmeye çalışacağım." Daha önce ondan aldığı 45'liği ona uzattı.

"Hâlâ hareket ediyorsa ve kanlıysa harika olur."

Sissy evden çıktı ve ailesinin bölgesini çevreleyen ormana doğru ilerledi. Yürürken yer değiştirdi, koşmaya başlamadan önce kıyafetlerini silkeledi.

Bunu düşüneceği hiç aklına gelmezdi ama ailesini özlemişti. Sadece varlıklarıyla onu ne kadar çok aile saçmalığından koruduklarını fark etmemişti.

Sissy koşmaya devam etti. Çok batıya giderse Smithtown'dan Barronville'e geçecek olsa da ailesinin bölgesinde kendini güvende hissediyordu. Vahşi taşra Barron Pride tarafından yönetilen ve Sissy'nin bile yanında dişi kurtları olmadığı sürece kaçındığı kedi bölgesi. Çok güneye giderse, ayı bölgesine geçerdi. Kedilerden çok daha misafirperverlerdi ama Sissy'nin orada öyle bir ünü vardı ki kasabada pek de hoş karşılanan bir köpek sayılmazdı.

Ama çok kuzeye gittiğinde çok az kişinin girmeye cesaret edebildiği bir bölgeye giriyordu. Ne Pride, ne ayılar, ne de kurtlar. Ve Smith'lerin büyük bir kısmı da oraya gitmezdi. Hiç kimse. Ve bunun çok iyi bir sebebi vardı.

Sissy de o bölgeye girdiği anda anlamıştı. Bunu iliklerinde *hissetti*. Ruhunda. Onun gücü ayaklarının altındaki zemini aşıladı. Güç dolu bir yer. Ne iyi ne de kötü olan bir güç. Asıl sorun bu gücün nasıl kullanıldığıydı.

Yaklaşık bir mil ileride onu beklediler. Sissy onlardan on adım ötede durdu.

İlki değişene kadar o da değişmedi.

"Gertie," dedi yer değiştirdikten sonra.

"Sissy Mae."

Diğer üç dişi de yer değiştirdi ama hiçbiri ona yaklaşmadı. "Peki, ne istiyorsun?"

Gertie omuz silkti. "Sadece seni görmek istedim. Tatlı ay içmek için yukarı gelmek istersin diye düşündüm." Arkasını işaret etti. "Seni görmeyi çok isterdi."

"Unut gitsin. Oraya gitmiyorum."

"Sissy, sana zarar vermeyeceğini biliyorsun." Sissy'yi endişelendiren şey ona zarar vermek değildi.

Herkes ona Büyükanne Smith derdi ama Sissy için en fazla büyük büyük teyzeydi. Kimse kesin olarak bilmiyordu ama İç Savaş sırasında genç bir kız olduğu söyleniyordu. Tüm bunları "tam bir insan işi" olarak gördüğü için taraf sememişti ama Tanrı korusun, her iki taraftan da bir asker Smith topraklarına girmişti.

Sissy'nin babası bile ondan korkardı ve adam pek korkmazdı. Tepeler kadar yaşlı ve bir yılan kadar acımasız olan Büyükanne Smith, korkuyla yönetilen güçlü bir cadı ve şekil değiştirendi. Erkekleri pek sevmezdi ve güç sahibi Smith dişilerini annelerinden alıp kendisi yetiştirirdi. Ve Sissy'nin teyzelerinin anlattığına göre, Büyükanne Smith Sissy'yi istemiş ve onu almak için değerli tepesinden aşağı inmişti. Janie Mae onu geri çekmiş. Ve bu tek hareketle, tepede yaşayan huysuz yaşlı bir kaltağın ebedi düşmanı ve Alfa Dişi olarak yerini garantiledi.

"Bak, sadece birkaç günlüğüne buradayım. Sonra yine gideceğim."

"Annenin bizim hakkımızda sana ne söylediğini biliyoruz ama o hiçbir şey bilmiyor. Sen Smith soyundan bir dişisin. Bizden birisin. Burada, aramızda senin için her zaman bir yerimiz olacak."

Sissy vücudunu hareket etmemesi için zorladı. Kamamak için. Onlar yaklaşırken bile geri adım atmadı. Sesini sakın tuttu. "Asla ait olmayacağım

Burada. Bunu biliyorsun. *O da* biliyor."

"Annen konuşuyor, Sissy Mae. Sen daha iyi biliyorsun. Nereye ait olduğunu biliyorsun."

"Bu konuşmayı bitirdiğimi biliyorum." "O

fahişe seni dönüştürdü-"

Sissy, pençesi Gertie'nin yanağını kesene kadar bunu yapacağını bile bilmiyordu. Kan bir ağacın gövdesine sıçradı ve diğerleri hırladı, dişlerini uzattı.

"Anneme bir daha öyle derssen, Gertie, bu yapacağın son şey olur."

Sonra Gertie oradaydı, alını Sissy'ninkine dayanmış, dişlerini göstermişti. "Kim olduğunu hatırla, küçük kız. Kimden geldiğini unutma."

Sissy dişlerini içeride tutarak ve pençelerini kınına sokarak, "Bırak beni," dedi.

Gertie'nin ne yapmak istediğine karar verdiğini görebiliyordu ama tepenin daha yukarısından gelen alçak bir uluma dört dişinin de endişeyle omuzlarının üzerinden bakmasına neden oldu.

Gertie geri adım attı. Gözlerini Sissy'ye dikti. "Tekrar konuşacağız."

Ondan uzaklaştılar ama asla ona sırtlarını dönmediler. En azından onun görüş alanından çıkana kadar.

Mitch, Sissy'nin eve geldiğini fark edene kadar Bayan Janie'nin dolabındaki mısır gevreğinin çoğunu bitirmişti.

Onu verandadaki salıncakta otururken buldu, bacaklarını altına sıkıştırmıştı, gözleri karanlığa odaklanmıştı.

Yanına oturarak salıncağın hafifçe sallanmasını sağladı. Daha önce hiç sundurma salıncağına binmemiştir. Ama hoşuna gitmişti.

"İyi misin?"

"Evet."

"Sissy..." Mitch nefesini dışarı üfledi. "Artık çok daha güçlüyüm ve yarın buradan ayrılacağım."

"Bu seninle ilgili değil, Mitch." Ona baktı. "Ben burada oturmuş düşünüyorum. Bu seninle ilgili değil. Ama bana bir konuda söz vermelisin."

"Ne olursa."

"O tepeye çıkma." Daha önce karşılaştığı, etrafı korkunç ormanlarla çevrili ürkütücü tepeyi işaret etti. "Oraya asla çıkma. Ve eğer bir şey seni çağırırsa, mesela ölü bir amca, ya da bir zamanlar on yaşındayken sevdiğin bir köpeği gördüğünü sanırsan, bilirsin işte... görmezden gel."

"Bunu aklımda tutacağım." Sissy'nin endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Bazı yerlere insan içgüdüsel olarak gitmemesi gerektiğini bilirdi. O tepe de o yerlerden biriydi.

Mitch çenesini kaşıdı. "Artık bana dönebilir miyiz?"

Sissy gülümsedi, daha fazla soru sormadığı için rahatlamış görünüyordu. "Evet, artık sana geri dönebiliriz."

"Benim burada olmam ailen konusunda sana yardımcı olmuyor, değil mi?"

"Korkutucu iştahın dışında... eve geldiğimde sorunlarımın en küçüğü sensin."

"O zaman sorun ne?"

Kadın sadece omuz silkince Mitch onun kalçasını okşadı. "Ben çok iyi bir dinleyiciyimdir." Sissy ona sadece bakınca ekledi: "Çok duygulu gözlerim var. Kadınlar buna bayılır."

"Önemli bir şey değil," dedi sonunda ona. "Sadece hiçbir şeyin değişmediğini ya da değişmeyeceğini fark ettiğinde hayal kırıklığına uğruyorsun. Tıpkı büyükbabamın dediği gibi... aynı bok, farklı gün."

"Ailenin seni etkilemesine izin veremezsin."

"Söylemesi kolay. Ailen sana tapıyor." Bunun üzerine gözlerini devirdi.

Mitch başını kaşıdı. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sen. Annen sana tapıyor. Brendon sürekli seninle övünüyor. Ve kız kardeşlerin seni bir kez bile öldürmeye çalışmadı."

"Dur bakalım." Mitch iki işaret parmağını yukarı kaldırdı ve geriye doğru yuvarladı. "Başa saralım. *Kim* sürekli benimle övünüyor?"

"Brendon." Sissy salıncakta dönüp ona baktı. "Senin hakkında sürekli övündüğünü biliyorsun, değil mi?"

Mitch'in tek yapabildiği başını sallamak oldu. Kardeşi mi? Övünmek mi? Hakkında

Onu
mu?

"Nasıl bilmezsin?" "Ne diyor?"

Artık Mitch'e tamamen sinirlenmiş bir halde, elindeki listeden bir şeyleri işaretlemeye başladı

Parmaklar. "Lisede bir futbol yıldızı olduğunu. Liseyi ve üniversiteyi dereceyle bitirdiğini. Küçük polis departmanınızda takdirnameler ya da başka ödüller aldığınızı." Sadece Sissy Philadelphia Polis Departmanı'nın tamamını "küçük polis departmanı" olarak nitelendirebilirdi. Tanrım, ondan hoşlanıyordu.

"Seninle ne kadar gurur duyuyor. Ve onun kardeşi olduğunu. Bla-bla-bla. Senden bahsederken göğsü kabarıyor ve o zaten iri bir adam."

"Vay be."

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır." Çenesini yumruğuna dayayıp dirseğini salıncağın arkasına dayayarak, "Ya Marissa?" diye sordu.

"Elde edilemeyecek olanı istemeyelim, ahbap."

"İyi bir noktaya değindin."

"Yani kardeşlerin etrafta koşuşturup seninle övünürken ve cansız bedeninin başında hıçkıra hıçkıra ağlarken, ben ekibimle baş başa kaldım."

"O kadar kötü mü?"

"Bir keresinde Travis'e bir hukuk bürosuna resepsiyonist olarak başvurmayı düşündüğümü söyledim ve o da bana, 'Genelde bunun için güzel kızları işe almazlar mı?' dedi."

Mitch dişlerini sıktı. Travis'le henüz tanışmamıştı bile ama adamdan şimdiden nefret ediyordu.

"Neyse ki ne kadar harika olduğumu zaten biliyorum, yoksa yıkılırdım."

"Ve o sadece kıskanıyor."

"Kıskanıyor mu? Neyi

kıskanıyor?" "Seni

kıskanıyor." "Bu doğru

mu?"

"Tabii ki doğru! Çünkü ne yaparsa yapsın, senin şortunu ve sutyenlerinden birini giydiğinde asla senin kadar sevimli görünmüyor."

Ve onu bir saat boyunca güldürmek *Mitch*'in kendini harika hissetmesini sağladı.

Bölüm 6

Sissy öğleden sonra bir sularında uyandı... yalnızdı.

Verandadan aile odasına geçmişler ve gecenin büyük bir bölümünü gece televizyonu izleyip gülerek geçirmişlerdi. Sissy'nin hatırladığı son şey, Mace ve Bobby Ray'in güvenlik işi için reklam yapmanın faydalarını ve her iki eski Donanma SEAL'inin de bunu önermeye çalıştıklarında ne kadar iğreneceklerini tartışırken başını Mitch'in omzuna yasladığıydı.

Ve şimdi aynı kanepede uyandı ama Mitch yoktu. Belki de yatağına geri dönmüştü. Öyle olmasını umuyordu. Adamın uykuya ihtiyacı vardı. Gerçek bir uykuya, kan kaybından kaynaklanan bilinçsizliğe değil.

Doğrulup yüzünü ovuşturdu ve genel kemik sağlığı hakkında endişelenmesine yol açmaktan başka bir işe yaramayan bir sürü patlama ve çıtlama sesi duyana kadar gerindi. Sonra midesi guruldadı ve diğer her şey geri planda kaldı. Bacaklarının üzerindeki battaniyeyi atarak tökezleyerek mutfığa girdi. Mitch onu temizlemeye fırsat bulamadan yiyeceklere ulaşmaya kararlı bir şekilde buzdolabını açtı ve dondu kaldı. Ailesinin geride bıraktığı bir kutu ekşimiş Çin yemeğinden başka bir şey kalmamıştı. Baş üstü dolaplarına gitti ve oraları da kontrol etti ama anne babasının torunları için sakladığı mısır gevreği ve Pop-Tart'lar da gitmişti.

Bencil kedi!

Sebepsiz yere sinirlenen Sissy, koca kışını gürültüyle uyandırmayı umarak üst kata çıktı. Hızlı bir duş aldı ve odasına gitti.

kıyafet almak için. Bir çift kot şort, sütyen ve tişört giydikten sonra Bobby Ray'in odasına gitti ve kapıyı açtı. Ama yatak boştu.

Sissy koridora doğru döndü. "Mitch?"

Cevap gelmeyince koridorda ve merdivenlerde koşarak ona seslendi.

Mutfağa girdiğinde masanın üzerindeki katlanmış defter kâğıdını ilk kez fark etti.

*Açlıktan ölüyorum. Yiyecek almak için kasabaya gitti. Erzağa ihtiyacımız var, kadın!
Benimle doğru düzgün ilgilenmiyorsun.*

Sonra sinir bozucu bir gülen

yüz. Gözleri seğirdi.

Kasabaya mı gitti? Tek başına mı? Bu adamın nesi var böyle?

Sissy dışarı fırladı, son sürat kasabaya doğru koşmaya başladı, kiralık arabasını tamamen unutmuştu çünkü zaten ziyaret ettiği çoğu yere yürüyerek gidiyordu.

Adamın tek başına dolaşabileceği hiç aklına gelmemişti, ama elinden gelse asla ava çıkmayacağını hatırlaması gerekirdi. Erkek aslanlar özünde leş yiyicidir. Hayatlarında dişiler tarafından bakılmaya alışkındırlar. Mitch'in onu besleyecek kendi Sürüsü olmadığından, zamanının çoğunu restoranlarda ya da yemeğini teslim alarak geçiriyordu.

Sissy dün gece girdiği ormanın tam tersi bir ormanda ilerledi.

Birkaç akrabasının arka bahçesinden geçti, selam verenlere el sallarken yoluna fırlayan küçük geyikleri görmezden geldi. Midesi gurulduyordu ama kasabaya giden ana yola çıkana kadar ilerlemeye devam etti. Tabii ki, o zaman doğrudan

parlak kırmızı 78 model Camaro'nun yan kapısına çarptı ve çarpmanın etkisiyle ormana savruldu.

Böyle zamanlarda vites değıştiren biri olduğu için minnettar oluyordu.

Arabayı kullanan kişi frene bastığında lastiklerin gıcırdadığını duydu. Birkaç saniye sonra bir kapı açıldı ve sert bir kadın sesi "Alo?" diye seslendi. Ardından Sissy, Dişi Kurt'un onu takip etmeye çalıştığına dair koklama sesleri duydu.

Sissy elleri ve dizleri üzerinde durana kadar kendini yukarı iterken, "Buradayım," diye cevap verdi.

Ayak sesleri yaklaştı ve sonra "Hey. Üzgünüm. Sen... bekle. Sissy Mae?"

Sissy başını kaldırdı ve bakışları yıpranmış bir kot pantolon, yıpranmış bir tişört ve başka pek bir şey giymeyen uzun, güçlü bir bedende gezindi. Ama Sissy o yüzü görünce sırtıttı. "Vay anasını. Dee-Ann?"

"Figürler," Dee-Ann iç çekti. "Ben öldürüldü benimkendi Lanet olsun. Kuzen. Annem çok kızacak."

Sissy gülerek Dee'nin elini tuttu ve kuzeninin onu ayağa sürüklemesine izin verdi. Dee-Ann onun iki kat kuzeniydi. Annesi Darla, Janie Mae'nin kız kardeşiydi ve babası, meşhur Eggie Amca, Bubba Smith'in ağabeyiydi. Sissy'den üç yaş büyüktü ama eskiden çok güzel günler geçirmişlerdi.

"Aklına bir şey gelmesin. Vasiyetimde sen yoksun."

"Kahretsin. Ben de her şeyi planlamıştım."

İkili birbirlerine sarıldı ve Sissy rahat bir nefes aldı. "Dee, evde olduğunu bilmiyordum."

"Sadece birkaç gün önce döndüm. Artık temelli yokum, Sissy," diye mırıldanarak sözlerini tamamladı.

Sissy kuzenini nasıl hissettiği konusunda sorguya çekme arzusunu bastırdı ve bunun yerine, "Pekâlâ hayatım, yüzyılın düğününü kaçırdın," dedi.

"Ben de öyle duydum. Kaçırdığım için
gerçekten üzgünüm." "Merak etme.

Bobby Ray anlayışla karşılar."

Birlikte ana yola doğru yürüdüler ve Sissy hâlâ çalışmakta olan Camaro'ya ters ters baktı. "Ve sen de *benim* arabamla şehirde dolaşmaya cüret ediyorsun."

"Oh, hayır, hayır, hayır." Dee başını salladı. "Sakın deneme bile. Bu arabayı adil bir şekilde kazandım. Ayrıca, içinde senden çok daha iyi görünüyorum."

"Ben hâlâ o yarışın adil olmadığını söylüyorum."

"Seni görmezden geliyorum," dedi Dee kesin bir ifadeyle. Elbette çoğu şeyi düz bir şekilde ifade ederdi.

Sissy gülerek kuzenine bir kez daha sarıldı. "Beni kasabaya götür, sürük," dedi yolcu tarafına doğru yürürken.

"Pekâlâ. Ama o koca kafanla şoför kapımı ezdiğin için bana borçlusun."

"Hız yapmasaydın belki."

Ellerini arabanın tavanına vuran Dee ona baktı. "Bunu sen söylemedin. Bu kelimeler *senin* ağzından çıkmadı."

Sissy en masum ifadesini takındı. "Neden kuzen, ne demek istediğini anlamıyorum."

Garson kız onun önüne patates kızartmalı bir hamburger daha koydu ve geri çekildi.

"Başka bir şey var mı?"

Ağız yemekle dolu olan Mitch boş bardağını kaldırdı.

"Biraz daha süt," dedi kadın. "Tamamdır." Garson kız birkaç boş tabağı kaptıktan sonra küçük bir iç geçirdi ve uzaklaşmadan önce başını hafifçe salladı.

Mitch neden herkesin ona baktığını bilmiyordu. Açtı, kahretsin; bu onu bir ucube yapmazdı.

Yedinci Smithtown Diner's Mighty Burger'ine dalarken, modifiye edilmiş bir susturucunun gürleyen sesi dikkatini çekti ve en tatlı kiraz kırmızısı Camaro restoranın büyük ön penceresinin önünden geçti. Lastikler gıcırdadı ve araba hemen önündeki boş alana dalarak geri döndü.

Sissy gülerek yolcu koltuğundan indiğinde ya da garson kız süt dolu bardağını yere bırakıp "Aman Tanrım. İşte bela geliyor."

"İşte buradasın!" Sissy lokantaya girerken "İşte buradasın!" dedi, hemen arkasında başka bir kadın vardı.

Mitch itiraf etmeliydi ki Sissy'nin odaya girişini seviyordu. Her erkek anında onun farkına varıyordu. Ama Sissy ya hiç fark etmiyordu ya da fark etmemek için elinden geleni yapıyordu. Mitch bilmiyordu ama Sissy'nin bu kadar kayıtsız görünmesi ve üç metre çapındaki her erkeği rahatsız etmesi hoşuna gidiyordu.

Bir sandalye çekti ve içine çöktü. "Bir dahaki sefere evden çıkarken neden göğsüne kocaman bir boğa gözü takmıyorsun?"

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu hamburgerinin etrafında.

"Ben senin aptal kıcını korumaya çalışıyorum, sen ise elini kolunu sallayarak gidiyorsun."

"İhtiyaçlarımı karşılamıyordun," dedi basitçe. "Ve benim büyük, zorlu ihtiyaçlarım var."

"Sen bir obursun," diye tersledi ve tabağından bir kızartma aldı. Adam ona hırladı ama o sadece homurdandı. "Ve cimrisin."

"Ben paylaşmam."

"Aş artık bunu." Daha fazla kızartma aldı ve bu sırada elini riske attı -Sissy kendisiyle birlikte gelen ve şimdi Mitch'in karşısındaki sandalyede oturan kadını işaret etti. "Bu benim kuzenim, Dee-Ann. Dee-Ann, bu Mitch Shaw. O bir kedi ve benim başımın belası."

"Hey," diye mırıldandı Dee-Ann lokantada etrafına bakınırken. Mitch bu bakışı hemen fark etti. Bu konuda daha ince davranmayı öğrenene kadar kendisi de bu bakışa sahipti. Bu temkinli, güvenilmez bir kadındı. Tek bir bakışıyla, muhtemelen ona odadaki her çıkışı, en çok kimin sorun çıkaracağını düşündüğünü ve onu tedirgin eden biri ön kapıdan içeri girerse kaçış planının ne olacağını söyleyebilirdi.

Dee-Ann'in saçları Sissy'ninkilerden daha koyu renkliydi ve çok daha kısaydı. Gözleri parlak sarı renkteydi ve vücudu Sissy'ninkini neredeyse minyon gösteriyordu. Bariz bir şekilde güçlüydü ve pençe ya da diştten kaynaklanmayan yara izleri vardı.

"Yurtdışından yeni döndü," dedi Sissy ona ve gözleri her şeyi açıkça ortaya koydu.

Sissy sandalyesinde iki büklüm oldu ve tezgâha baktı. "Sammy... *Sammy Ray!*"

Mitch'in gözleri kızın çığlıklarına takıldı ve kuzenine baktı ama Dee-Ann'in bunu fark etmediğini gördü.

"Ne?" Sammy Ray de bağırdı. Sanki Smith ailesinin tek bir ses seviyesi vardı.

"Burgerleri lüks istiyorum." Kuzenine baktı. "Sen ne istiyorsun?"

"Aynısından."

Sissy başıyla onayladı ve tekrar tezgâha baktı. "*İki olsun!*" diye bağırdı. Arkasını döndü ve Mitch'e omuz silkti. "Ne?"

Ronnie gece boyunca iyi uyuyamamış ve sabahı öğleden sonraya sarkıtmıştı, bu yüzden uyandığında arkadaşının gitmiş olduğunu görünce şaşırmadı. Onu ofisinde volta atarken bulunca da şok olmamıştı.

Shaw duygularını ondan saklayabileceğini düşünmüştü. Ama onlar eşti. Onun hissettiklerini hissediyordu. Tuhaf metafiziksel bir düzeyde de değil. Sadece bir başkasını seven birinin hissettiği gibi. Ve Brendon Shaw'ı sevdiğini tüm cennet biliyordu.

"O halıda bir delik açacaksın, sevgilim."

Durdu ve hemen ona ters ters baktı. Sonra gözlerini kapadı ve içinde kaynayan öfkeyi geri çekti. Shaw'u nadiren bu kadar öfkeli görmüştü. Harika bir doğası vardı ve onunla birlikte olmak hayal edebileceğinden çok daha kolaydı. Ama kardeşine duyduğu sevgi derin ve köklüydü ve Shaw'un babasının Mitch'in varlığını on dört yıl boyunca unutmuş gibi görünmesinden duyduğu suçlulukla doluydu.

Shaw Mitch'i korumak için çok uğraşmıştı ama Dez'in dün ona söylediklerinden sonra Mitch'i korumak için farklı önlemler almaları gerekiyordu. Ama Ronnie hâlâ Dez'in anlattıklarını aklına getirmekte zorlanıyordu. Doğru olduğunu bilse bile.

"Özür dilerim," dedi.

"Ve özür dilemeyi bırak. Sen yanlış bir şey yapmadın." Ona doğru yürüdü ve kollarını beline doladı. "Bunların hiçbiri senin hatan değil."

"O zaman neden öyleymiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü bu senin doğanda var. Yaptığın şey etrafındaki herkesi korumak."

"Sissy'nin şu anda neyle uğraştığını bildiğinden emin olmalıyız. Her şeyin nasıl değiştiğini."

"Yapacak."

"Ve sonra emin olmalıyız-"

Ronnie elini onun ağzına kapattı. "Dur." Kollarını Shaw'ın boynuna doladı ve yüzü boynunun yan tarafına bastırana ve kolları sırtına dolanana kadar onu kendine çekti.

Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, daha küçük bir kadının kaburgaları kırılabilirdi. "Bana güveniyor musun, Brendon?"

Adam başını salladı ve kadın onun şu anda konuşamayacağını biliyordu. Sorun değildi. Onun konuşmasına ihtiyacı yoktu.

"O zaman bunu bana bırak bebeğim."

Sonunda Mitch o şişko suratını beslemeyi bitirmiş görünüyordu ve iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "İşte bu iyiydi."

"Ve umarım kasabanın geri kalanı için yeterince yiyecek bırakmışsındır," diye tersledi.

Mitch, "Birileri sinirlenmiş," diye karşılık verdi ve bunu alaycı bir tıslama sesi ve kesik pençelerin parıltısıyla takip etti. "Tatlı olarak bir fincan süt, tatlım?"

Kaba herif-

Mitch hesabı alırken garsona "Teşekkür ederim," dedi. Hesaba bir göz attı ve Sissy'ye uzattı.

Sissy dikkatle Mitch'in elindeki kâğıt parçasına ve sonra da tek kaşını kaldırarak Mitch'e baktı. "Peki bunu bana neden veriyorsun?"

"Hiç param yok, tatlı yanaklar."

Gözleri seğirdi. Adamın ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu. "Peki, *Mitchy*" -ve karşılığında aldığı ters bakıştan gerçekten keyif aldı- "Kardeşimin yiyecek stokunun yarısını içine çekmeni sana kim söyledi?"

"Kardeşin buranın sahibi mi?"

"Evet."

Mitch homurdandı, hesabı topladı ve Sissy'ye fırlatıp kafasına vurdu. "İkimiz de biliyoruz ki, güzelce sorarsan kardeşinde yemek için para ödemek zorunda değilsin. Şimdi git ona güzelce sor."

Sissy hırlayarak ve ters ters bakarak masanın üzerindeki bıçağa uzandı ama Dee önce davrandı.

"Tanrım." Dee top haline getirilmiş banknotu kaptı ve ayağa kalkarak tezgâha götürdü.

"Kuzenine mi ödeteceksin?" Hayır.

Mitch'e ödetecekti.

"Bitti," dedi Dee onlara geri dönerken. "Gördün mü? Beyin ameliyatı değil. Seni bırakmamı ister misin, Sissy?" Sissy gülümsedi ve Dee ani bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Şey... beni -kelimenin tam anlamıyla- evden ve evden yedi. Beni Mega Store'a götürebilir misin?"

"Araban var."

"*Kiralık* bir arabam var. Haksız yere kazandığın küçük, güzel bir Camaro değil." Camaro Sissy'nin ilk arabası değildi ama onu da diğerleri gibi çok sevmiştir. "Dee, beni sızlattmaya çalışma."

Dee elini kaldırdı. "Lütfen yapma. Bu sesin nasıl rahatsız ettiğini biliyorsun.

Ban
a."

Sissy elini uzattı. "Anahtarlar."

"Arabayı sen kullanmayacaksın."

"Tabii ki kullanmayacağım. Ver bana."

Dee bir nefes verdi ve anahtarları Sissy'ye uzattı.

Sissy sırtarak ayağa kalktı. "Hadi gel."

Mitch, "Av tüfeği," diye seslendi ve Dee başını

salladı. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim-

"

"O söyledi," diye araya girdi Sissy. "Kedi için av tüfeği o zaman."

Mitch kaldırıma çıktı ve etrafına bakındı. Smithtown küçük, hoş bir yerdi. Gerçekten ev gibi ve temizdi. İnsanların gün boyunca ön kapılarını açık bıraktıkları türden bir yerdi. Tüm yerel köpekler ona dik dik bakarken bile kendini oldukça rahat hissediyordu. Gerçi kimsenin yemeğine tükürmediğinden emin olmak için her hamburgeri kontrol etmişti.

'78 model Camaro'nun yolcu kapısını açan Mitch, Dee-Ann arka koltuğa geçene kadar bekledi, sonra da kendisi içeri girdi. Arabanın bakımı ustalıkla yapılmıştı ve Mitch koltuğa oturduğunda neredeyse mırıldanıyordu.

"Kemerini bağla," dedi Sissy ona.

Neredeyse yine homurdanacaktı. Ne oldu? Seksen kilometre falan yaparak onu korkutabileceğini mi sanıyordu? Polis olmasının nedenlerinden biri de onu düzenli olarak kenara çekenlerle çok samimi olmasıydı. Sonunda bir tanesi, o hafta lisenin iş fuarına uğrarsa onu aşırı hızdan içeri almayacağını söylemişti. Ceza ya da hapis cezasından kurtulmanın kolay bir yolu gibi görünüyordu, o da gitti. Mitch yirmi yaşına bastıktan kısa bir süre sonra polis olmuştu.

Onunla dalga geçmek için Mitch kendini koltuğa bağladı, NASCAR yarışçılarının arabalarında kullandıkları türden bir emniyet kemeri olduğunu fark edince kendi kendine kıkırdadı.

"Kilitli mi?"

"Evet." Ona sırttı. "Hadi bakalım."

Sissy de ona gülümsedi. "Sen öyle diyorsan."

Mitch emin değildi ama Dee-Ann'in bir şeyler homurdandığını duyduğunu sandı.

Sissy Mae motoru çalıştırmadan önce -kadın pek konuşkan biri değildi- Mitch'in mırıldanma isteği daha da arttı. Hiçbir şey güçlendirilmiş bir motordan daha tatlı gelemezdi.

Sissy yavaşça kaldırımından uzaklaştı. Caddenin her iki tarafına da baktı ve U dönüşü yaptı.

Sokağın ortasında oturmuş, motor gürlerken, Sissy ona baktı ve Mitch de ona baktı. Sonunda, bakışlar şekil değiştirenlerin bile normal kabul edeceği sınırı aşınca sırttı. Onu gerçekten kızdırmak istediğinde kullandığı bir sırtışı bu. O gülümsemeyi kullanarak kafasına daha çok şey attırmıştı. Ancak bu sefer Sissy sadece gülümsemekle yetindi. Mitch bile onun öldürücü bir sırtışı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tıpkı ağabeyininki gibiydi ama Sissy'ninki ona Smitty'ninkinin asla yapamayacağı şeyler yapıyordu.

"Dur bakalım," diye mırıldandı ve Mitch bir an için onun bu ses tonunu yatakta kullanıp kullanmadığını merak etti.

Mitch homurdanarak düşüncelerinin gittiği yönü durdurmaya çalıştı. "Evet, evet. Neyin var göster bana, *Yüce Tanrı'nın* tatlı annesi!"

Sissy, eski Camaro'sunu vitesle takıp gaza basana kadar Mitch'in bu kadar renkli bir kelime dağarcığı olduğunu hiç bilmiyordu.

Geyik Yolu'ndaki o dar virajları yaklaşık doksanla döndüğünde, Mitch ona babasının kafasına vuracağı türden bir sürü isim taktı. Birkaç kuzeniyle - en azından kuzenleri olduklarından oldukça emindi- kamyonette tavuk oynadığında, ellerini gösterge paneline dayadı ve dişlerini sıktı. Duckbill Drive'da yaklaşık yüz otuzla giderken, oldukça şiddetli bir kükreme ve bir iki inilti duymuş olabilirdi. Ama yüz altmış dörde geldiğinde ve Water-mans Way'e döndüğünde, Dee için gösterge panelini değiştirmek zorunda kalacağını biliyordu. O pençe izleri aracın değerini düşürmekten başka bir iş yaramayacaktı.

Uçuşan çakıl ve toprakla birlikte dönerek marketin park yerine girdi. Köpek, kedi ve sırtlan bölgeleri arasında güvenli bir şekilde yerleşmiş, kendi türlerine hitap eden bir market. Basitçe Mega Mağaza olarak adlandırılan bu yer, farklı ırkların rahatça kaynaşabildiği birkaç yerel "güvenli bölge "den biriydi.

Sissy motoru durdurdu ve anahtarları arka koltukta sessizce oturan kuzenine fırlattı. "Dostum, bu iyi hissettirdi. New York'ta böyle bir şey yapamazsın." Mitch'in dizini okşadı ve tüm vücudunun kendisinden uzaklaşmasından zevk aldı. "Hadi Mitchy. Şu aslan büyüklüğündeki açıklıkla başa çıkmak için biraz erzak alalım."

Dudağını ısıran ve hayatından olması gerekenden çok daha fazla keyif alan Sissy arabadan indi ve mağazanın büyük cam kapılarına doğru yöneldi.

Mitch Shaw'ın yakın zamanda hareket etmeyeceğini anlayınca Dee-Ann Smith arka koltuğun diğer tarafına geçti ve arabanın sürücü tarafından indi. Eğilerek içeri baktı ve büyük kedinin onunla ilk tanıştığından beri ne kadar solgunlaştığını görünce biraz kaşlarını çattı.

Solgun ve biraz da yeşil.

"Şuradaki bahçe çıkışının arkasında küçük, sessiz bir yer var. Eğer birkaç dakikaya ihtiyacın olursa."

Mitch ona bakmadan başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Ayağa kalktı ve arabanın kapısını kapattı, çarpmamaya dikkat ediyordu çünkü adamın kurabiyelerini aracının içine boşaltmasını gerçekten istemiyordu.

Dee-Ann mağazanın içinde Sissy'ye yetişti. Gözleri yaşlıydı ve Dee onun zavallı Mitch'e güldüğünü biliyordu.

"Çok kötüsün."

"Bunu o istedi!"

"Şu anda o zavallı çocuk bahçe merkezinin arkasında kurabiyelerini yiyor ve sen-"

"Ooh! Bana telefonunu ver. Fotoğraf çekmek istiyorum." Telefonu almaya çalıştı ama Dee kolunu yakalayıp onu geri çekti.

"Kavga edecek havada değilim."

"Nasıl eğleneceğini bilmiyorsun."

Dee tartışmaya bile zahmet etmedi. Kuzeninin pek çok konuda inanılmaz derecede kayıtsız ve bilgisiz olduğunu biliyordu. Bencil, biraz saplantılı ve en yüksek mertebeden bir pislik olabilirdi. Ama genel olarak Sissy iyi bir insandı ve Dee kuzeninin Smithtown'un Alfa Kadını olmadığını gördüğüne gerçekten üzülmişti. Elbette Dee eve dönene kadar Sissy'nin temelli olarak New York'a taşındığını bilmiyordu. Son beş yıldaki hayatı, akrabalarından düzenli olarak haber almasına pek fırsat vermemişti.

Ve Sissy haklıydı. Dee nasıl eğleneceğini bilmiyordu. Artık bilmiyordu. Son birkaç yıldır hayatı eğlenceli değildi ve bunu kanıtlamak için ülser başlangıcı vardı. Ama Sissy'nin Mitch'e Dee'nin "denizaşırı ülkelerde" olduğunu söylerken biraz aldatıcı olduğunu biliyordu. Mitch'e göre bu muhtemelen Dee'nin birlikte eğitim gördüğü diğer denizciler gibi Irak'ta savaştığı anlamına geliyordu. Ama bu yanlış olurdu. Başka şeyler yapmak için gönderilmişti ve bırakın bir Arap ülkesinde savaşmayı, o ülkeye hiç gitmemişti bile. Görevden onurlu bir şekilde terhis edildiğinde, Tennessee'ye dönmenin kendisi için en iyisi olacağını düşünmüştü. Ama ailesini ve koşmayı ve avlanmayı sevdiği toprakları görmekten duyduğu sevinç dışında, şimdiden bıkmaya başlamıştı.

Ancak Sissy, eğer isterse herkesin "eğlenceli" tarafını ortaya çıkarabilecek bir yöne sahipti. Janie Mae'den alıntı yapacak olursak, "Sissy rahmimden orta parmağını kaldırmış olarak çıktı."

Mitch kadınlara doğru yürüdü, bakışları sadece ve sadece Sissy içindi. Renginin bir kısmını geri kazanmıştı ve ağzına bir parça sakız atmaya başlamıştı bile - evet, bahçe çıkışının arkasında kurabiyelerini kaybetmişti, Sissy gülümseyerek fark etti.

Sissy ona sırtıttı. "Nasılsın Mitchy?"

Altın rengi gözleri kısıldı ve Sissy, Dee'yi şaşırtacak şekilde, kaçmaya çalıştı. Ama Mitch onu yakaladı, etrafında döndürdü ve aniden elleri Sissy'nin şortunun kemerindeydi.

"Mitchell Shaw, yapma!"

Ama artık çok geçti. Çoktan şortunun arkasına uzanmış ve yukarı doğru çekerek ona tüm takozları sona erdirecek bir takoz vermişti.

Sissy'nin ciyaklaması Dee'nin kuzeninin yapabileceğini hiç bilmediği notalara ulaştı ve binadaki her şekil değiştireni rahatsız etti, Mitch geri adım atmadan önce ellerini hızlıca birbirine sürttü ve bir alışveriş arabası kaptı. "Pekâlâ hanımlar. Gidip bana biraz malzeme alalım."

Sissy bir nebze olsun ağırbaşlı olmaya çalışarak saçlarını geriye attı ve iç çamaşırını kışından çıkarabilmek için banyoya doğru ilerlerken omurgasını dik tuttu.

İşte o zaman Dee, Sissy Mae Smith'e sakso çekecek kadar cesur bir erkekle hiç tanışmadığını fark etti. Eğlence faktörünün ötesinde, Dee tüm bu olanları ilginç bulmuştu.

Mitch el arabasını yavaşça et reyonuna doğru itti. Şekil değiştiren dostu mağazaları severdi. Her yerde sadece en büyük et parçalarını bulmakla kalmıyor, aynı zamanda en ilginçlerini de bulabiliyordu.

Nefis. İmpala. İmpala yemeyeli uzun zaman olmuştu.

Donmuş bir kaburga etini kaptığı gibi arabasına attı ve yoluna devam etti.

Zebra bacağına bakarken aynı şekilde kendisine de bakıldığını fark etti ve döndüğünde arkasında son derece ateşli üç dişi aslanın durduğunu gördü.

"Hey," dediler hep bir ağızdan.

Mitch sırtıttı. "Merhaba."

"Ben Paula Jo Barron. Bunlar da kız kardeşlerim, Lucy ve Karen

Jane." "Merhaba. Mitch Shaw."

"Şehirde yenisin, ha?" "Evet."

"Kalmayı düşünüyor musun?"

"Şey..." Mitch, sol tarafına baktıklarında yüz ifadelerinin değişmesini izledi. Bakışlarını takip etti ve bir kurdun büyük, aptal köpek gözlerine baktı. Başka bir erkeğin. Kimdi bu erkekler? Bu bölgede kaç tane vardı ki zaten?

"Ne?"

"Sissy seninle mi?"

Mitch dişlerini gösterme arzusu duydu. "Neden sordun?"

"Sadece merhaba demek istedim."

Sonra hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Smitty bazen böyle yapardı. Ve Reed oğlanları. Hiçbir neden yokken öylece bakarlardı. Sinir bozucuydu.

"Şey, şu anda burada değil."

"Her zamanki gibi ailesinin evinde mi kalıyor?"

"Şimdi çekip gideceksin ve çekip gittiğin için sana zarar vermeyeceğim."

Kurt başını salladı. "Yeterince adil. Lou'nun selamını söyle."

Kurt uzaklaştı ve Mitch başını salladı. Bu ne tuhaf Güneyli saçmalığıydı böyle?

Mitch bir boğaz sesi duydu ve başını kaldırıp kendisini izleyen üç çift altın rengi göze baktı. "Evet?"

Tüm o altın gözler şaşkınlıkla göz kırptı ama Mitch nedenini anlayamadan başka bir araba onunkine çarptı.

"Sissy Mae," diye hırladı, geri çekilip alışveriş arabasını tekrar Mitch'in arabasına çarparak, "bir an için bile zebra eti için para ödeyeceğimi düşünüyorsan, lanet olası kedi aklını kaybetmişsin demektir!"

"O impala. Daha zebrayı bile almadım. Ve sen de bunun için para ödüyorsun. Lou da kim?"

"Kim? Ve neden benim ödediğimi düşünüyorsun?" "Çünkü ben istiyorum."

"Dünya barışı istiyorum ve senin etrafımda olmanı istemiyorum. Ama yine de hepimiz istediğimizi elde edemiyoruz."

Gözlerini devirdi. "Sana geri ödeyeceğim, seni mızımız köpek."

"Arka bahçede geyik avlayabiliriz," dedi kızgın bir ifadeyle.

"Avlanmak mı? Ben mi?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Senin işin bana yiyecek *getirmek*. Neden bu kavramı kavrayamadın?"

"Sana yumruk sandviç getirebilirim." Sonra yumruğunu onun burnunun altına koydu. "Bu benim uzmanlık alanım."

Sırf onu iğrendirmek için -ve biraz da öyle hissettiği için- Mitch dilini kızın parmak eklemlerinde gezdirdi.

"Eww!" o hızlı bir şekilde silinmiş onu el üzerinde onun Tişört. "İğrençsin!"

"Tek bir işin var, köpek. Tüm ihtiyaçlarımı ve isteklerimi karşılamak." Hâlâ hevesle izleyen dişi aslanlara baktı. "Ona rolünün ne olduğunu söyle. Ve benim ihtiyaçlarımı ve isteklerimi karşıladığı her dakikaya nasıl tapması gerektiğini."

Sissy aslanlara baktı. "Paula Jo."

"Sissy Mae. Eğleniyor musun?"

"Hayır!" Mitch'e döndü, ellerini kalçalarına koyarak onun duruşunu taklit etti. "İyi vakit geçirmiyorum. Onlara nasıl katlanıyorsun?"

Dişi aslan omuz silkti ve itiraf etti: "Bu onların spermi. Bunu elde etmek için çok şeye katlanıyoruz."

"Ya da bir uzmana spermlerini aldırır ve tıpkı sizin yapacağınız gibi onu evimden atabilirim."

Mitch burnunu çekti, var olmayan bir gözyaşını sildi. "Bu çok zalimceydi. Beni derinden yaraladın."

"Hayır. Senden derinden nefret ediyorum. Arada fark var."

Mitch hızla hareket ederek onu belinden yakaladı ve kışını arabanın içine attı, sonra da arabayı iterek koridorda hızla ilerlemesini sağladı.

"Bu da senin küçük şoförlüğün için!" diye bağırdı gülerek, kızın kendi adını haykırması üzerine.

Sırttı ve kendisine sadece bakan dişi aslanlara döndü. "Biz arkadaşız," diye açıkladı.

Sissy bir kutu mısır gevreği aldı. Ellerindeki en büyük kutuydu. *Bu işe yaramalıydı.* Kutuyu arabasının içine bıraktı.

"Bugünün geçmesini istiyorsan dört tane daha alsan iyi olur."

Sissy kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bana sadece birbirimizden nefret ettiğimiz için zalimlik yaptığını söyle."

Paula Jo başını salladı. "Keşke söyleyebilseydim, çünkü senden nefret ediyorum. Ama bu doğru. Elbette," diye yavaşça gülümsedi, "onu bana gönderebilirsin. Ben ve kız kardeşlerim erkek aslanlara nasıl bakılacağını biliriz ve onu senin elinden kurtarırız. Sen de her ne yapıyorsan ona geri dönebilirsin. Kıçını yala. Kuyruğunu kovala."

Sissy eski hakaretleri zar zor duydu. Kayıtlara bile geçmemişti. Paula Jo'nun ciddi olduğunu anlamakla meşguldü. Mitch'i istiyordu. Kendisi ve Gururu için.

Ve Sissy bunun olmasına izin vermezse lanetlenecekti.

"Özür dilerim. Onu yanımda tutacağıma söz verdim."

"Evet ama seni ev ev yiyor. Ve bunu yapmaya da devam edecek. İkimiz de şu anda zor zamanlar geçirdiğimizi biliyoruz, o yüzden neden onu almama izin vermiyorsun?"

Sissy elini göğsüne bastırdı. İçindeki bu garip his neydi? Tuhaf bir şeydi. Ve bunu daha önce bir erkeğe karşı hiç yaşamamıştı. Ama daha önce Paula Jo'ya karşı böyle hissetmişti. Dişi aslan Sissy'nin tek başına yakaladığı ilk geyiği yakaladığında. Sadece küçük bir şeydi ve hastalıklıydı ama Sissy'nindi. Sonra Paula ve kız kardeşi Karen Jane ormandan çıkıp Sissy ve Ronnie Lee'yi kovaladılar. Sissy onların ödülünü yiyişini izlerken o kadar sinirlenmişti ki doğru dürüst göremiyordu.

Tanrı aşkına... kıskanmıştı!

"Üzgünüm, Paula Jo. Sizin aksinize, kurtlar bir söz verdiğinde - bir kediye bile - sözümüzü tutarız."

Tipik bir şekilde, o anda Mitch koridorun sonunda aniden süzüldü. Gerçekten. Süzüldü. Çünkü ayakları arabanın üzerindeydi ve kendini iterek geçmişti.

"O-" Paula Jo kaşlarını çattı. "Bale dansı mı?"

Kollarının pozisyonuna bakılırsa... "Sanırım öyleydi, evet."

Sissy yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu ve Paula Jo'dan gerçekten kaçarsa Smith adına ne kadar utanç getireceğini merak etti.

Dişi aslan yavaşça uzaklaştı. "İlginç."

Mitch kolunu patates cipsi rafının arkasına kadar soktu, biraz U yaptı, sonra ileri doğru sürükledi. Büyük cips paketleri raftan düşüp arabasının içine girdi. Aynı şeyi krakerler için de yaptı.

Burnuyla havayı kokladı ve omzunun üzerinden baktı. "Selam, Dee."

"Selam."

"Stok

yapıyorum."

"Uh-huh."

Adamın etrafından dolaştı ve arabasına baktı. Bakışları onunkilerle buluştuğunda tek kelime etmedi.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Mitch arabayı ileri itti, Dee de onun yanına geldi. "Dee, sana bir soru sorabilir miyim?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Bu garip bir yanıt gibi göründü ama... her

neyse. "Lou kim?"

"Lou mu? Bir sürü Lous tanıyorum. Daha spesifik olman
gerekecek." "O bir kurt ve yaklaşık on dakika önce Sissy'yi
soruyordu." "Oh. Şu Lou. Evet. Onu tanıyorum.
Smithtown'dan." "Sissy'den ne istiyor?"

"Smithtown'daki her erkeğin Sissy'den istediği şeyi." Dee şekerlemeciye
uğradı ve bir Hershey çikolatası aldı. Süslü bir şey değildi. Badem ya da
karamel yok. Sadece sade sütlü çikolata. Bunun Dee'yi çok iyi açıkladığına
dair bir his vardı içinde.

"Peki neymiş o?"

"Onu becermek
için."

Mitch birden etrafına bakındı. Bu kadar açık sözlü bir yanıt
beklemiyordu. Sissy'den bile. Ve bu açık sözlü yanıtta hiç hoşlanmamıştı.

"Bu kadar mı?"

Çikolatasını ısırды ve çiğnedi. Hâlâ bunun bedelini ödemeyi planladığını
umuyordu. Şu an için hâlâ bir polisti. "Ve onu işaretlemek için."

"Sadece bu kadar mı?"

"O Sissy Mae. Doğuştan bir Alfa. Ve doğrudan Smith soyundan. Ayrıca
yatakta çok iyi olduğunu duymuştum."

"Tamam. Dur." Mitch ellerini kaldırdı. "Sadece... dur."

"Sen sordun."

"Evet. Çünkü ben bir aptalım. Hatırlattığın için sağ ol."

Dee ilk kez sırtıttı. Bu onu daha güzel yapmamıştı ama o daimi bakışını
yok etmişti. "Bir şey değil."

"Ne kadar?" Kasiyer ona son fiyatı verdiğinde Sissy talep etti.

Mitch onun omzunu dürttü. "Öde bakalım. Acıkmaya başladım."

Kendini hasta hisseden Sissy ona baktı. "Yine mi? Daha bir saat önce yemek yedin." Bu hızla giderse adam Smithtown'ın tüm yiyecek stokunu tüketecekti. Ve onu yiyerek fakirhaneye götürecekti.

"Neredeyse iki. Ve bu sefer sen sürmüyorsun. Anahtarları Dee-Ann'e geri ver."

"Bana ne yapacağımı söyleme-"

"Şimdi. Yoksa atomik wedgie zamanı." Onun da şaka yapmadığını biliyordu.

Hırslayarak annesinin kredi kartını kasiyere uzattı -şehre döndüğünde o kadına bir servet borçlu olacaktı ama Sissy kendi kartını kullanma riskini göze alamazdı- ve Dee-Ann'e arabanın anahtarlarını verdi.

"Senden nefret ediyorum."

"Bu yüzden nasıl nefret edebilirsin

ki?" "Kolayca."

"Ama ben çok sevimliyim."

"Daha çok psikopat gibi."

Bu tek yemek faturasının ne kadar geldiğini görünce kendini kötü hisseden Sissy fişi imzalarken Dee iki market görevlisinin poşetlediği yiyeceklere baktı. "Bunların hepsini Camaro'ya sığdıramayız."

Sissy buna pek şaşırmamıştı. Satın aldıkları tüm yiyeceklerle üç büyük arabayı doldurmuşlardı. Annesinin evinde hepsini nereye sığdıracağından da tam olarak emin değildi. Sadece iki dondurucuları vardı.

"Sen beni ve yiyecekleri geri götürürken Sissy eve kadar yürüyebilir."

"Ya da," diye karşı çıktı Sissy, "seni burada deşebilirim ve çürüyen cesedinin sırtlanları çekmesine izin veririm, biz de eve gidip ailemin evinde güzel, sessiz bir yemeğin tadını çıkarırız."

Mitch bunu bir an düşündü ama sonunda başını salladı. "Bu benim için pek uygun değil."

"O zaman kapa çenenini."

Biraz uğraşmaları gerekti ama sonunda tüm yiyecekleri ve üçünü de arabaya bindirmeyi başardılar, gerçi Mitch onca yiyeceklerle arka koltuğa sığmadığı ve zayıf görünmek istemediği için arka koltuğa geçmeyi reddettiği için arabayı Sissy kullanacaktı. Alfa kurt olmak gerçekten de hiç kolay değildi. Mitch arabayı kendisinin kullanabileceğini söyledi ama Sissy ve Dee ona sadece güldüler.

Ama Sissy altmışın üzerine çıksa bile Mitch kükremeye başlıyordu, bu da çok çabuk eskiyordu... ve onun hassas kulakları için hiçbir şey yapmıyordu.

Ailesinin evine döndüklerinde, Dee'yle birlikte bir saat daha bütün yiyecekleri nereye koyacaklarını bulmaya çalıştılar. Tabii Mitch de pek yardımcı olamadı. "Düşünemeyecek kadar açım," dedi ve sonunda ailesinin kanepesine oturup büyük bir kâse buzlu gevrek ve süt yedi.

"Pekâlâ. Ben sayınca... bir, iki... üç!" Kuzenler derin dondurucunun kapısını çarptılar ve her nasılsa kapı kapandı.

Sissy bir nefes verdi. "Güzel. Sıgırmayı başardık."

"Biliyorsun, iki gün sonra onun için daha fazla yiyecek alacaksın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Mutfağa geri döndüler. "Biraz daha kalmak ister misin?" "Kalamam.

Anneme akşam yemeğinde evde olacağıma söz verdim."

"İstersen yarın uğra."

"Tamam." Dee kapıdan çıkmaya başladı. "Ve arkana kollamayı unutma."

"Hep öyle değil miyim?"

Dee kapıyı çarparak kapatmadan önce ona "Daha dikkatli ol,"

dedi. Sissy başını salladı. "Bu kızla her zaman olduğu gibi...

çamur kadar açık."

Mitch 45'liğini temizledi ve şarjörünü kontrol etti. "Yanımızda başka cephane getirdin mi?"

Sissy ellerini bulaşık havlusuna silerek mutfaktan içeri girdi. Orada ne pişirdiğini bilmiyordu ama Tanrı aşkına, çok güzel kokuyordu.

"Ne?"

Şarjörünü havaya kaldırdı. "Daha fazla cephane mi?"

Yoksa bu kadar mı?" "New York'tan getirdiklerimin

hepsi bu."

Yüzünü buruşturdu. "Bu fazla

değil." "Biliyorum."

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Sonunda Mitch, "Yüksek düzeydeki ilginiz için teşekkürler," dedi.

"Bu senin yüksek mızızlanma seviyene pek uymuyor."

"Sızlanmıyorum, güvenliğimiz için endişeleniyorum."

Sissy bulaşık havlusunun bir kısmını şortunun kemerine soktu ve odanın içinde yürüdü. Her türden eşyanın bulunduğu ahşap rafı kenara itti.

küçük meraklı şeyler. Mitch'in sadece kazara kırabileceği, bu yüzden kendi evinde hiçbirine sahip olamayacağı şeyler.

Sissy duvara yapışık rafı kaldırmadı; sadece çekip açtı. Mitch o zaman arkasındaki sahte duvarı gördü. Onu kenara çekip ciddi bir kasayı ortaya çıkardı. Markasını biliyordu. Yüksek kalite bir k a s a y d ı . Sissy bir kod girip kolu aşağı çekti. Kapıyı açtı ve Mitch boğuk bir nefes verdi.

"Vay anasını."

"Bunlar annemin eşyaları," dedi Sissy, Mitch'in duvarın arkasındaki cephaneliğe daha iyi bakabilmesi için geri adım atarken. "Burada onun bıçakları dışında her şeyi kullanabilirsin. Onun bıçaklarıyla uğraşma. Bir keresinde on iki yaşındayken bir tane çalmıştım ve o da kırımını parçalamıştı. Senden hoşlanıyor gibi görüldüğüne göre, acı çeken ben olacağım."

Mitch orada öylece oturup bakakalınca, ona ilerlemesini işaret etti. "Buraya gel. Sana onda ne olduğunu göstereyim. Sonra da sana babanın üst katını göstereceğim."

Mitch yavaşça ayağa kalktı. "Bu eşyalara yasal olarak sahip olabilir misiniz?" "Avcılık buralarda bir yaşam biçimidir."

Mitch sekiz raflı kasaya uzandı ve Tech Nine yarı otomatik tabancayı çıkardı. "Peki bununla tam olarak ne avlıyorsunuz Bayan Smith?"

"Bizim bölgemizde olmaması gereken her şeyi," dedi basitçe, ""

Ve Mitch onun herhangi bir geyikten bahsetmediğini biliyordu.

Bölüm 7

Sissy, Mitch'i beslemenin bu kadar zevkli olacağını tahmin etmemişti - elbette masraflar hariç. Bütün yemek boyunca hem inlemiş hem de mırıldanmıştı. Önüne koyduğu her şey onu gülümsetiyor, sonra da günlerdir yemek yememiş gibi besleniyordu.

Bu onun egosuna çok iyi gelmiş ve daha önce harcadığı onca paranın acısını çıkarmıştı. Bugünlerde o kadar nadiren yemek yapıyordu ki, birinin çabalarını takdir etmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Elbette, kendisi duş alırken ona bulaşıkları yıkatmıştı. Buna karşı koymaya çalışmıştı ama ertesi gün için zebra yahnisi sözü verince çenesini kapatıp işe koyulmuştu. Bir saat sonra o mutfaktan içeri girdiğinde, sanki melekler dokunmuş gibi parlıyordu.

Şimdi elinde birasıyla, en sevdiği eski beyzbol formasını giyip ön verandadaki salıncakta oturuyor ve yaz gecesinin tadını çıkarıyordu. Smithtown'da yaşamamanın özlediği yanı buydu. Böyle geceleri. New York asla sessiz değildi ve enerjiye bayılsa da, cırcır böceklerini ve geceyi seven kuşları duyabilmek için söylenecek bir şey vardı.

Islak saçlarını tararken ulumalar başladı. Smithtown'ın en uzak köşesinde bir kurt ulumayı başlatıyor ve tüm Smithtown sesle canlanana kadar yayılıyordu. Sissy sırtarak başını arkaya yasladı ve onlarla birlikte uludu. Bu sese bayılıyordu. Arkasındaki anlama bayılıyordu. Güç. Bu-

"Kapa çeneni! Uyumaya çalışıyorum!"

Ulumalar aniden kesilince Sissy'nin gözleri doldu. Tanrım, mezara girene kadar bunu duyacaktı.

İç çekerek odasına yöneldi ve kapıyı kapattı. Saçını taramayı bitirirken, masasının çekmecelerinden birinde bulduğu eski bir araba dergisini karıştırdı. Ronnie Lee ile birlikte aldıkları notları görmek onu gülümsetti. Hayallerindeki arabaları seçmişler ve bir gün almayı planladıkları tüm gerekli parçaları işaretlemişlerdi. O zamanlar arabalarını da erkeklerini sevdikleri gibi severlerdi. Büyük, güçlü ve acımasız.

Tabii ki Mitch kaba değildi. En azından bilerek yapmazdı.

Bir dakika. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Neden aynı anda hem Mitch'i hem de erkeklerde nelerden hoşlandığını düşünüyordu? Onun nesi vardı? Ve ne zaman kendine bu kadar çok soru sormaya başlamıştı? Ve neden duramıyordu?

Aniden kapının çalınması Sissy'yi o ana geri çekti ve zavallı savunmasız kapısına ters ters bakmaya başladı.

"Ne var, Mitchell?"

Mitch kapıyı iterek açtı ve orada durup adil olamayacak kadar iyi görünüyordu. Üzerinde yeni bir eşofman altı vardı ve... başka hiçbir şey yoktu. Pantolon kalçalarına kadar inmiş, zalimce alay ediyordu. O bir azize değildi, kahretsin!

"Seksi, seksi," diye hırladı kendini durduramadan. "Bana bir

fahişe gibi davranıyorsun."

"Sen bir fahişesin."

Adam sırtıttı. "Bu doğru."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Uyuyamıyorsun, değil mi?"

"Denedim."

"Uğultu mu?"

"Hayır. O gerçekten sinir bozucuydu."

"Buralarda her gece olur, alış artık."

"Harika."

Sissy bacaklarını yukarı çekip kollarını bacaklarına doladı. "Kötü rüyalar görüyor musun?"

"Eskisi gibi değil. Çoğunlukla uyumadığım için. Sanırım eski alışkanlıklarına geri döndüğüme göre kesinlikle daha iyi hissediyorum."

"Yine de iştahın yerinde." "Öyle,

değil mi?"

Odasına girdi, tüm resimlerine ve oyuncak arabalarına baktı. "Dün gece uyudun mu?"

"Uh...evet. Uyudum." Daha önce hiç fark etmediği, gülünç uzunluktaki koyu altın rengi kirpiklerinin arasından ona baktı. *Tanrım, bana yardım et.* "Sanırım senin yüzünden oldu."

"Benim yüzümden mi?" *Bundan çok fazla anlam çıkarma. Çok fazla anlam çıkarma.*

"Evet. Sanırım senin horlamandı. Oldukça rahatlatıcıydı ve tüm o salyalar bana bir şelaleyi hatırlattı."

Gördün mü? Sissy yastıklarından birini kaptı ve onun kafasının üstüne koydu. "Piç kurusu."

Mitch güldü. Adam cehennemi yaşamış ve herkesin prensip olarak kendisinden nefret ettiği yabancı bir kasabada kalmaya zorlanmış olmasına rağmen hâlâ gülmeyi seviyor olmasını takdir ediyordu.

"Peki okuyabileceğim bir günlüğün var mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Genç, sert Sissy Mae'nin tutkulu cinselliğini keşfetmesiyle ilgili şımarık bir hikâye olabilir."

"Günlüğün mü var? Annemin etrafında mı? Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum. Babam ona boşuna Büyük Dedektif demiyor. Kadın kafasına koysa D.B. Cooper ve Hoffa'yı bile bulabilir. Bu yüzden en derin ve karanlık sırlarımı içeren bir günlüğe sahip olmak, yapmamaya çalıştığım aptalca şeylerden biri olurdu."

Yatağının altına uzandı ve bir fotoğraf albümü çıkardı. "Ama benim ve Ronnie Lee'nin bikinili fotoğraflarımız var." Yatağına geri döndü ve şilteyi okşadı.

Mitch önce Glock'unu çıkardı, sonra on yaşında bir çocuk gibi yatağa daldı. Sırtını yatak başlığına dayayıp yatak için fazla uzun bacaklarını uzatarak rahatladığında, Sissy albümü kucağına koydu.

Kapağı açtı ve birkaç sayfayı çevirdi ama Mitch onu durdurdu. Kızın sekiz, Bobby Ray'in on yaşındaki haline baktı.

"Vay canına. Jess haklıymış, Sissy. Kafası *kocamanmış*."

Sissy burnunu kırıştırdı. "Biliyorum. O şeye dönüşmesi biraz zaman aldı. Donanma bu konuda gerçekten yardımcı oldu. Kafası hiç küçülmedi ama neyse ki vücudu çok daha büyüdü."

Mitch sayfaları kendisi çevirmeye başladı. Kızın on bir yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafına bakıp gülümsedi. Bikini üstü ve kot şort giymişti ve orta parmağını kameraya doğru kaldırmıştı.

"Bunu Dee çekti. Okuldaki fotoğrafçılık kulübündeydi." "Annen

bu resmi gördü mü?"

Güldü. "Oh, evet. Altı, yedi kez yırttı ama Dee'de negatif ve karanlık oda var."

Mitch birkaç sayfa daha okuduktan sonra kendisinin, Ronnie Lee'nin ve kuzeni Katie'nin Kuzey Carolina'dan çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde durdu. Üçü de bikiniliydi ve arka planda onları izleyen üç kaplan görülebiliyordu.

"Burada kaç yaşındaydın?"

"On altı."

"Dostum, o zaman

bile." "O zaman

bile ne?"

Cevap vermedi ve onun yerine "Sokak kedileri kim?" diye sordu.

"Smithville'de tatildayken tanıştığımız bazı çocuklar. Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır. Ama duymuştum. Eğlenceli olması gerekiyordu."

"Zebra yemeğiniz için ayılar, kaplanlar ve sırtlanlarla dövüşmeyi seviyorsanız, çok eğlenceli. Oraya gitmeyi çok severim ama bir süredir gitmedim."

"Orada fok balığı olduğu doğru mu?"

Sissy omuz silkti. "Evet." Sesini alçalttı. "Ama sadece kış aylarında. Onlar kutup ayıları için. Bu tuzlu su gölünün kenarında oturup fokların yeterince yaklaşmasını bekliyorlar."

"Bununla ilgili ahlaki sorunların var, değil mi?"

"En azından benim yemeklerim hızlı

koşabiliyor."

Mitch birkaç sayfa daha çevirdi. "Uh... Sissy?"

"Hhhmm?"

"Neden bu bölümdeki resimlerin çoğunun yarısı yok?" "Ah,

evet. O yüzden."

Mitch kıkırdadı. "Eski erkek arkadaşın mı?"

"Evet. İlk erkek arkadaşım. Aslında... *tek* erkek arkadaşım. O zamandan beri birlikte olduğum erkeklere asla erkek arkadaşım demezdim."

"Kötü bir ayrılık mı?"

"Onun gibi bir şey." Alnını ovuşturdu ve esnedi. "Peki ya sen? On altı yaşındayken bir kız arkadaşın var mıydı?"

"Evet. Bir dişi kurt. Ben şekil değiştiren dünyasının Birleşmiş Milletler'iyim. Tüm gelenleri almaya istekli."

"Bir Dişi Kurt, ha? Sana onu hatırlatıyor muyum?"

"Hayır." Mitch birkaç sayfa daha çevirdi. "Gerçekten hoş biriydi." Sissy yumruğunu Mitch'in sol omzuna vurdu. "Ah! Bu ne içindi?"

"Benim iyi olmadığımı mı söylüyorsun?"

Mitch kıkırdadı. "Kastettiğim bu değildi. Hayır, bana onu hatırlatmıyorsun ve o gerçekten iyi biriydi. Bana onu hatırlatmadığından değil, *çünkü* o gerçekten iyi biriydi."

"Bunu kastetmiş olsan iyi olur." Sissy çenesini kaldırdığı dizlerine dayadı. "Ona ne oldu?"

"Mustang'i olan bir kaplan için beni terk etti."

"Bir araba yüzünden hiç kimseyi terk etmediğimi söyleyebilirim. Ancak bir araba yüzünden vuruldum."

"Bu nedense beni şaşırtmadı." Odanın etrafına bakındı. "Kaslı arabalara karşı bir ilgin var, Sissy."

"Evet, var. Ben ve Ronnie Lee eskiden onları tamir ederdik. Yıllardır yapmıyoruz."

"İyi miydiniz?"

"Evet." Bir an için onu inceledi, kısa bir süre kendisiyle tartıştı. *Eh. Bu da neydi böyle?* "Yarın seni bir tanesini görmeye götürebilirim. Kardeşimin evinde. Sammy'nin evi." Kendisi için bu kadar önemli bir şeyi ellerinde tutmaları için diğerlerine güvenmezdi.

"Çok isterim. Arabalardan hiç bıkmam."

"Güzel. Bunu sabah ava çıktıktan sonra yaparız." "Sabah ava gittikten sonra demek *istiyorsun*."

"Benimle geliyorsun. Kahvaltı için bir domuz avlayacağız. Eğlenceli olur."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor. Yemeğim için çalışıyormuşum gibi geliyor. Bu nasıl adil olur?" Yaralı omzuna dokundu ve ona iri kedi gözleriyle baktı. Şu kadife tablolardan birine benziyordu. "Acı verici."

"Eğer buralarda ağırlığını koymaya başlamazsan daha da acı verici olacak, hoss. Ayrıca, gücünü geri kazanmak için egzersize ihtiyacın var."

"Bana pek iyi bakmıyorsun."

"Sen uyurken başına yastık koydum mu?" "Uh...hayır."

"Sana ağır ve ölümcül bir şey fırlattım mı?" "Hayır."

"O zaman seninle ilgilendim."

"Güzel." Adam birkaç sayfa daha çevirdi ama kadın onun uyanık kalmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. Bu iyi bir şeydi. Ne kadar çok uyursa o kadar iyi olacaktı. "Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır, seninle çocukluk yatağında seks yapmayacağım."

Mitch kıkırdadı. "Bu bir sorun değil. Zaten ben daha çok seni duvara yaslayacak türden bir adamım." Ve neredeyse dilini yutacaktı. "Ama benim sorum bu değil."

"yleyse sor."

"Bu evde neden bu kadar çok kapı var? Aile odasında, mutfakta, oturma odasında ve merdivenlerin arkasında birer tane var."

"Geri dndrcler," dedi

kadın basitçe. Mitch kaşlarını

attı. "Geri dndrcler mi?"

"Evet. Büyükbabam onlara böyle derdi. Bu evi o inşaa etti ve kaçması gerektiğinde kaçabilmek istedi. Bobby Ray sana hiç söylemedi mi?"

"Bana neyi söylemedi?"

"Sevgilim, Smith

imparatorluğu-" "İmparatorluk

mu?"

"- kaçak içki parası üzerine kurulmuştur. Çok kapı çok çıkış demektir. Ve büyükbabam ıkışları severdi. Birinden hoşlanmadıysa - İngiltere kraliçesi bile olabilirsin - adam kalkıp giderdi."

Mitch duvarları tekrar inceledi. "Bu araba fetişini açıklıyor."

"Evet. Bu ailede iki şeyi bilerek doğarsınız. Bir karbüratrn nasıl tamir edileceğini ve intikamcılardan nasıl kaılacağını."

"DNA'nızın yapısında var, değil mi?"

"Evet. 'Shiner soyu' diyorlar."

Sissy fotoğraf albümünü onun elinden aldı. "Geri kalanına yarın bakarız."

"Hiç çıplak resim var mı? Belki sen, Ronnie ve biraz yağ?"

"Rüyanda görürsün."

"Bir erkek umut edebilir, Sissy Mae. Elinde kalan tek şey buysa."

Sissy Mitch'in dramatizmine güldü ve acaba yatağına yerleştiğini, yan yattığını, ellerini yanağının altına koyduğunu fark etmiş miydi?

Tam boy yatağına baktı. Burada tek başına kaldığında onun için mükemmeldi ama aslan gibi bir erkekle paylaşmak kulağa hiç de rahat gelmiyordu.

Misafir odasında ya da Smitty'nin odasında uyumaya razı olarak yataktan kalkmaya başladı. Ama Mitch onun elini tuttu.

"Gitme," diye mırıldandı, çoktan uykuya dalmıştı.

"Mitch, Mitch, Mitch. Eğer kalırsam, senden önceki pek çok erkek gibi bana delicesine aşık olacaksın."

"Asıl endişelenmemiz gereken sensin," diye içini çekti. "Zaten benim erotik şehvet ağıma hapsolmuş durumdasın. Bunu kedilerin babasına da bırakabilirsin."

Sissy sırtarak Mitch'in yanına uzandı, kolunu beline attı. "Sen o rüyayı görmeye devam et, kedicik."

"Edeceğim. O rüyada midillilerim de var."

Sissy güldü ve Mitch horlamaya başladı. Korkutucu, sinir bozucu bir horlama değil, sadece baygın olduğunu söyleyen bir horlama.

Uykusunda onun kolunu tuttu ve kendine doğru çekti. Başka bir yere gitmek istese bile, bu gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Yine de aldırmadı. Sissy bir geceyi geçirmenin daha kötü yolları olduğunu biliyordu.

Bölüm 8

Mitch uyandığında uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Gücü hızla yerine geliyordu ve her zaman uyandığında yaşadığı panik bu sabah yoktu.

Elbette bunun, yüzünün iki büyük ve mükemmel göğsün arasına gömülmüş olmasıyla çok ilgisi olabilirdi.

Tek gözünü açan Mitch, Sissy Mae Smith'le tamamen sarmaş dolaş olduğunu hemen fark etti. Daha önce de bu tür rüyalar görmüştü ama genellikle ikisi de çıplak ve çizik izleriyle kaplıydı.

Ancak bu, mükemmel bir sabah uyanışı olarak kabul edebileceği bir şeydi.

Mitch bu kadar iyi uyuduğuna inanamıyordu. Aslında, sadece bir kez olsun gerçekten uyuyabileceğini fark ederek olası ölümünü kabullenmişti. Gerçek bir uyku. Derin ve endişesiz ve her şey ve hiçbir şey hakkında endişelenmeden.

Ama bu tür bir uykuya dalmak için ölmesi gerekmiyordu. Bunun yerine, kendisini Sissy'ye emanet etmesi gerekiyordu. Kulağa geldiği kadar zor değildi çünkü onun arkasını kolladığını biliyordu. Eğer bir tehlike olduğunu anlarsa, onu kaldırır ve saniyeler içinde savaşmaya hazır hale getirirdi, o da aynısını onun için yapardı.

Bu tür bir ortaklık onun için bir parça kıçtan daha önemliydi çünkü bu tür bir ortaklık onun nefes almasını sağlıyordu.

Sissy aniden uykusunda inledi ve kolları onun etrafında sıkılaştı, elleri saçlarına gömüldü.

Uh-oh. Bu hiç iyi değildi. Hayır, bu yanlış. Bu iyiydi. İyi hissettirdi. Sissy'nin ona bu şekilde sarılması harika hissettiriyordu. Ama o baygınken ondan faydalanmak doğru olmazdı.

Doğru... değil *mi*?

"Ah, Tanrım," diye inledi, beline doladığı bacağı sıkılaştırmıştı. Mitch'in vücudu hemen tepki vermeye başladı, sabah odunu devasa boyutlara ulaştı. "Evet," diye fısıldadı. "Ah, evet."

"Ben bir aziz değilim," diye mırıldandı. "Benden çok fazla şey istiyorsun."

Onu itmek zorunda kaldı. Onu bir kenara bırakıp duşa girmeli ve işlerini kendi başına halletmeliydi. Ve bunu şimdi yapmak zorundaydı.

"Clyde."

Mitch dondu kaldı. Clyde mı? Clyde da kimdi? Ve Sissy neden uykusunda onun hakkında inliyordu? Dün gece bahsettiği eski erkek arkadaşı mıydı? Hâlâ o adama mı takılmıştı?

Ve daha da önemlisi, Mitch neden birdenbire umursamaya

başlamıştı? Kıkırdadı. "Clyde."

İşte buydu.

"Hey." Onu salladı. "Hey!"

Sissy'nin gözleri irkilerek açıldı ve Mitch sabahın bu erken saatinde o açık kahverengi gözlerin ne kadar güzel olduğunu görmezden gelmek için kendini zorladı.

"Ha?"

"Clyde da kim?"

"Clyde mı?" Sissy kaşlarını çatı. "Ne?"

"Clyde. Uykunda Clyde diye inledin. Clyde da kim?" "Ah. Evet."

Gözlerini kaçırdı. "Clyde."

Bekle. Bu ne anlama geliyordu? Yüzündeki o ifade neydi?
Ona söylemediği şey neydi?

"Evet. Clyde. Peki kim o?"

Sissy başını iki yana salladı ve hâlâ onun gözlerine bakmıyordu.

"Hiç kimse." "Sissy-"

"Hadi ama. Bana ava gideceğimize söz vermiştin." Kıpırdanarak adamın kollarından kurtuldu ve yataktan fırladı. "Önce dişlerimi fırçalayacağım, sonra gidiyoruz."

"Soruma cevap ver, kadın!" Ama o çoktan odadan dışarı fırlamıştı.

Gerçekten. *Sıçradı.*

Mitch, sikini biraz kontrol altına almasını emrettikten sonra yorganı üzerinden attı ve banyoya doğru yürüdü. Sissy lavabonun başında durmuş dişlerini fırçalıyordu. Mitch'e diş fırçasını uzatmadan önce diş fırçasının etrafında sırtarak bir ağız dolusu diş macununu gösterdi.

Dişlerini fırçalamaya başlamadan önce ona "Ve bu Clyde muhabbeti daha bitmedi," dedi. Kadın sadece homurdandı, diş macununu tükürdü ve ağzını çalkaladı. Sonra da sekerek banyodan çıktı.

Adam bu sekmelerden sıkılmaya başlamıştı.

Beş saniye sonra, kuyruğunu sallayarak dört ayak üzerinde geri döndü. Adam fırçalamaya devam edince ona havladı.

"İki dakika!" diye bağıarak diş macununu ağzına attı ve fırçalamaya geri döndü. Diş hekimlerinin günde iki kez en az iki dakika diş fırçalamayı önerdiğini bilmiyor muydu?

Sissy oturdu ve arka bacağıyla kulağını kaşdı. Yer değıştirdiğinde tüm Smith kurtları gibi görünüyordu. Koyu kahverengi, neredeyse siyaha çalan kürkünde çok küçük beyaz ve altın rengi lekeler vardı. Onun ve hatta Bobby Ray'in gözlerinin aksine, Sissy'nin gözleri sadece kurt olduğunda açık kahverengiden sarıya dönüyordu.

Ve neyse ki deri değıştirmeyi bitirmişti. Yine de otel odasına girdiğinde onu saksıdaki bir bitkiye ya da mobilyaya sürtünerek kürk tutamlarını çıkarmaya çalışırken bulması eğlenceli oluyordu.

Mitch fırçalamayı bitirdi, tükürdü ve Sissy pençeleriyle onun yanına çarptı. *Sabırsız dişi*. Sonra ona havlamaya başladı ve durmadı.

Sinirlenen ve eğlenen Mitch kıpırdandı ve ona kükredi. Sissy tökezleyerek geri çekildi, kuyruğunu salladı ve koşmaya başladı.

Mitch hemen arkasındaydı.

Biraz zaman aldı ve açık konuşmak gerekirse Mitch birlikte çalıştığı en iyi avcı değildi -aslında ablası Marissa on kat daha iyiydi- ama sonunda yaban domuzunun izini bulmuş ve onu köşeye sıkıştırmışlardı. Yaban domuzu çok iri bir erkekti. Köşeye sıkıştığını anlayınca başını eğdi ve saldırdı.

Kahretsin.

Yaban domuzu ona doğru gelirken Sissy yana doğru fırladı ve domuz yanından geçerken bacağından tutarak onu geri sürükledi.

Mitch domuzu yan tarafından yakaladı, omurgasını kırabilmek için onu pozisyona getirmeye çalışıyordu.

Ama yaban domuzu bir tekme savurdu ve toynağı Sissy'nin çenesine çarptı. Yakın zamanda kırık bir çene istemediği için bıraktı ve yaban domuzu Mitch'ten uzaklaştı. Küçük tepeden aşağıya, göle doğru kaçmaya başladı.

Çift onun peşinden gitti ve Sissy onlara ulaştığında Mitch domuzu tekrar yakalamıştı.

Mitch domuzu geri sürükledi, böylece Sissy onu yakalayabilecekti. Ama daha tutunamadan gölün suları aniden üzerine ve etrafına fışkırdı ve Sissy tökezleyerek geri çekildi.

Ralph. Ralph'i tamamen unutmuştu!

Ralph'i nasıl unutulirdi ki? Ailesinin gölünde yaşayan on metrelik bir timsahı kim unuttur ki? Belki de çok uzun zamandır bu gölün bir parçası olduğu içindir.

Onu sevimli *küçük* bir timsah olarak alan son derece aptal kuzeniydi, ama sonunda yatağın altındaki ayakkabı kutusunu aştığında, aptal herif zavallı şeyi bu göle atmıştı.

Ralph bir metreye ulaştığında, aile Ralph'tan *kurtulmayı* tartışmıştı ama o kadar küçük bir askerdi ki hiçbiri buna cesaret edememişti ve babam onu rahatsız eden herkesi gölünden uzak tutacağını düşünmüştü. Bu gerçekten de güzel bir düşünceydi, ta ki Ralph 1.5 metreye ulaşana kadar. Sonra bu göl ve çevresindeki arazinin büyük bir kısmı Ralphie'nin bölgesi oldu.

Elbette bu, hepsinin Ralph'tan uzak durması anlamına geliyordu. Ralph avlarını yakalarsa, başka avlar buluyorlardı.

Mantıklı, *aklı* başında yırtıcılar böyle yapar.

Görünüşe göre Mitchell Shaw bu kategoriye girmiyordu.

Sissy gözlerinden suyu çektikten sonra Mitch'in lanet olası bir timsahla halat çekme oyununu izledi. Ona havlıyordu ama o lanet domuzu bırakmamaya kararlı görünüyordu.

Sissy daha fazla havladı ve pençelerini Mitch'in yanına vurdu. Ama o sadece kocaman pençelerini gölü çevreleyen yumuşak toprağa gömdü ve Ralph'ın da katılmaktan çok mutlu görüldüğü bir çekişmeye girdi.

Bu adam deli miydi? Gizli görevde olmak onu uçurumun kenarına mı itmişti?
Ve neden kendisiyle başka bir konuşma yapıyordu? "Sissy

Mae."

Sissy başını çevirdiğinde Dee-Ann'in bir metre kadar ö t e d e , elinde giysileriyle durduğunu gördü.

"Gitmen gerek..." Dee'nin bakışları Mitch ve Ralph'ın üzerinde gezindi.
"Vay anasını."

Kuzenine doğru yürüyen Sissy yol boyunca havladı. Yer değiştirip kuzenin yanındaki giysileri giymeye başladığında, havlaması atıp tutmaya dönüştü.

"Ona inanabiliyor musunuz? Bence çocuk aklını kaçırmış. Kim bir timsahla halat çekme oynar ki? Akli başında kimse. İşte bu!" Tişörtünü giymeden önce kot şortunu çekiştirdi. "Onun aptal kıcını kurtarmak için her şeyi riske attım ve şimdi ağabeyine geri dönüp onu vuranın timsah olduğunu söylemem gerekecek. *Bunu nasıl açıklayacağım?* Hem sen neden buradasın ki?"

Dee cevap vermedi, bakışları Mitch ve Ralph'a

kilitlenmişti. "*Dee-Ann!*"

"Bağırma." Kuzeni ona döndü. "Buraya seni almak için gönderildim." İçini çekti. "Seni kasabada görmek istiyorlar."

Sissy öfkeli bir nefes verdi. Şimdi mi? Kardeşi onu şimdi mi istiyordu? Sonra düşünmek için bir an durdu. Piç kurusu. Mükemmeldi. Mitch yürüyemez haldeyken onu kapı dışarı ederse, kasaba büyük bir hıyar olduğu için ona sırtını dönebilirdi. Kedi timsahlarla boğuşana kadar bekleyin ve kasaba onları dışarı çıkaran bir geçit töreni düzenlesin.

Piç kurusu!

"Ve evde bazı ziyaretçileriniz var."

Sissy sinirli bakışlarını Mitch'ten çekip kuzenine çevirdi. "Öyle mi?"

Mitch yaban domuzunu iyi kavramıştı -kuşkusuz kan kaybı ve iç hasardan epey önce ölmüştü- ama o lanet timsah onu bırakmıyordu.

Timsahlar buralara özgü müydü? Timsahlarla ilgili belgeseller izlemişti ve Tennessee'nin vahşi doğasında büyük bir nüfus olduğunu hiç duymamıştı.

Ama bunu daha fazla araştırmak için beklemesi gerekecekti çünkü lanet şey gitmesine izin vermiyordu!

Çenesi yorulan Mitch kendini yeniden ayarladı ama timsah avantajı değerlendirip geri kaçtı. Mitch tutunmaya çalıştı ama lanet timsah gölün içinde kayboldu. Mitch kükredi... ve tekrar kükredi.

Artık aç, yorgun ve domuz kanına bulanmış durumdaydı. Kendi yiyeceğini avlamaktan nefret ediyordu!

Hırlayarak döndü ve Sissy'nin evine doğru yürüdü. Sissy'nin nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu yiyecek bir şeyler bekliyor olsa iyi olurdu, yoksa huysuzdan da öte olurdu.

Ama Mitch eve yaklaşp onları gördüğünde öfkesinin yeni bir boyuta geçtiğini hissetti. Yaklaşık sekiz kişiydiler ve hepsinin elinde çiçek ya da çikolata kutuları vardı.

Ne oluyor lan?

Yer değiştirmeye zahmet etmedi; bunun yerine, evden verandanın merdivenlerine inen sıraya -saçma sapan bir sıraya- ulaşana kadar yürümeye devam etti.

Sissy bu azgın kurtları kovuyor muydu? Hayır! Çiçeklerini ya da çikolatalarını alıp gülümserken, o küçücük şortu ve çok küçük tişörtüyle gölden ıslanmış ve çok sevimli görünüyordu -başka kıyafeti yok muydu?

O gidene kadar dikkatinin sadece onun üzerinde olması gerektiğini anlamıyor muydu? Doğru, sadece bir arkadaşlıkları vardı ve muhtemelen öyle de kalacaktı ama Philly'ye dönene kadar onun sadece kendisine odaklanmasını bekliyordu.

Ve mantıksız davranmadığını biliyordu... kahretsin.

Sissy'nin arkasında durmak ve o harika kalçaya nefis bir bakış atmak -Çağırmaya gelen kurtlara baktı. Onlar da ona baktı, hiçbiri gitmek için çaba göstermedi.

O da kükredi. Birkaçı sıçradı, diğerleri bakmaya devam etti.

Sissy ona baktı. "Oh?" diye sordu. "Ralph'la boğuşmamız bitti mi?"

Kurtlar şimdi biraz endişeli görünüyordu. Ama Mitch'in Ralph'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu açıkça belirtmek için başını yana eğdi ve Sissy bariz bir tiksintiyle başını salladı.

"Ralph. O lanet domuzu vermeyi reddettiğin timsah."

Adam ona homurdandı ve Dee başını salladı. "Bu tam bir manzaraydı," diye homurdandı. Mitch, Dee'den dengesini bozmak için ara sıra sarf ettiği cümlelerden fazlasını beklememesi gerektiğini çabucak öğreniyordu.

"Gördüğün gibi meşgulüm. O yüzden" -Sissy onu kışkırttı- "çekil."

Onu uzaklaştırıyor muydu? Bu köpekleri değil mi? Bu nasıl iyi bir davranıştı?

Çiçek taşıyan birkaç Alman çoban köpeği için oyalanmak istemeyen Mitch, Sissy'nin şortunun arkasından tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti.

"Hey! Aklını mı kaçırdın sen?"

Mitch onu görmezden geldi ve

çekmeye devam etti.

"Bunun çok kaba olduğunu söyleyebilir miyim? Kaba davranıyorsun!" Mitch'in umurunda değildi.

Sissy onu evin içine sürüklemesine izin verdi çünkü çekmeye çalışırsa şortunun yırtılacağını biliyordu ve bunun için havasında değildi.

Ayrıca, bu biraz eğlenceliydi.

Gerçi adamın içine ne girmişti, hiçbir fikri yoktu.

Dee onların ardından içeri girip kapıyı kapatırken Sissy, Mitch onu bırakana kadar ağzını tokatladı.

Dışarıdaki adamları işaret eden Dee, "Ralph'ten bahsederken iyi hamle," dedi.

Bu taktiksel bir manevraydı. Kendisi evin dışındayken birilerinin Mitch'e sataşmasından endişe etmek istemiyordu. En azından tam gücüne kavuşana kadar.

"Ama gerçekten şehre inmen gerekiyor, Sissy."

"Evet, evet. Evet, evet. Ama her tarafım yaban domuzu kanı oldu, düş alsam iyi olacak." Ayağını ilk basamağa atmıştı ama iri bir eli duvara çarptı ve bağlı olan büyük kol merdivenlerden çıkmasını engelledi. Artık insan olan, kanlı ve ciddi anlamda çıplak Mitch'e baktı. *Yowza*. "Evet?"

"Kahvaltım ne olacak?"

"Demek kahvaltını Ralph'e kaptırdın, ha?"

"Ona Ralph adını mı verdin?"

"Ona ne isim vermemizi isterdin? Crocky McCrockenson?"

"Acıktım," dedi yine.

"Dee, hayatım, ormanın kralına kahvaltı için bir şeyler hazırlar mısın, madem aciz görünüyor?"

"Evet."

Mitch yaklaştı, ağzını Dee'nin kulağına dayadı. "O da senin kadar iyi yemek yapıyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı Sissy, "ama en azından benim yerime başkasını koyman konusunda endişelenmeme gerek yok. Şimdi... şu at sikini önümden çeker misin?"

Kolunu hareket ettirdi ve Sissy merdivenlere yöneldi. "Bekle," dedi arkasından, "bu bir hakaret miydi?"

Sissy haklıydı-Dee onun kadar iyi bir aşçı değildi. Fena değildi ama Sissy'nin tavayla arası gerçekten iyiydi.

Yeni duş almış, kot pantolon, tişört ve spor ayakkabılarını giymiş olan Sissy merdivenlerden koşar adımlarla indi. Doğrudan adamın tabağından pastırmayı aldı ve adam neredeyse onun kolunu koparacaktı.

Dee, Sissy'ye bir kâğıt havlu uzattı. "Seninle gelmemi ister misin?" "Hayır. Ben iyiyim."

"Emin misin? Travis'le aranızın nasıl olduğunu biliyorum." "Neler oluyor?" Mitch yemeye devam ederken bile sordu. "Dev kedi kafanı endişelendirecek bir şey yok."

"Sissy-"

"Hoşça kal. Uzun sürmez." Başka bir şey söylemeden arka kapıdan çıkıp gitti.

"Böyle yapmasından nefret ediyorum."

Dee kıkırdadı ya da homurdandı - Mitch anlayamadı - ve kirli tavaları lavaboya koydu.

Dee suyu açmadan önce, "Başka yumurta var mı?" diye sordu.

Dee omzunun üzerinden ona baktı. "Sana bir karton çırpılmış yumurta yaptım."

"Bu, soruma evet mi yoksa hayır mı demek oluyor?"

9. Bölüm

Sissy eski lisesine girdi ve bazıları harika olan anılar onu sardı. O ve Ronnie Lee'nin bir metre çapındaki her erkekle dalga geçmesi gibi. Ya da Sissy ve dişi yavrularının dokuzuncu sınıftan on ikinci sınıfa kadar bu koridorları nasıl yönettiği gibi.

Tabii ki Sissy'nin İngilizce öğretmeninin ona çok fazla düşünmesini gerektirmeyen bir işi düşünmek isteyebileceğini söylemesi de bu koridorlarda oldu. Ya da müdürün Sissy'nin annesini okula çağırdığı zaman, çünkü Sissy Jessie Ann Ward'ı havalandırma deliklerine kadar kovalamış ve küçük cılız vücudunu oraya sıkıştırmıştı. Annem o gün çok kızmıştı.

Hayır, bunlar kesinlikle yakın zamanda yeniden yaşaması gereken anılar değildi.

Yerel lise aynı zamanda kasabanın ileri gelenlerinin toplandığı yerdı. Bazı kasabalarda, kurul birçok ırktan oluşuyordu. Köpekler, kediler, ayılar, hatta sırtlanlar. Ama Smithtown'da değil. Çünkü Smithtown sınırları içinde sadece köpekler ve mağaraların yakınındaki evlerde yaşayan birkaç antisosyal ayı vardı. Smithtown'da yaşayan ayılar, özellikle de kutup ayıları, uğraşılamayacak kadar büyük ve acımasızdı, bu yüzden kurtlar onları rahat bıraktı. Ancak kasaba siyaseti kurtlara bağlıydı ve bugün karşılaşacağı kişiler de onlardı. Akrabalarıyla.

Şu anda tek sorunu babası ve annesinin etrafta olmamasıydı, bu da bu meseleyi en güçlü olana bırakıyordu.

Sissy grup odasına girdi -bu odaya sadece sevişmek için gelirdi- ve burada İhtiyarlar bekliyordu. Ama sadece Yaşlılar değil. Erkek kardeşleri, onların arkadaşları, kuzenlerinin birçoğu ve onu New York'a kadar takip etmemeye karar vermiş bazı Dişi Kurtlar da oradaydı.

Görünüşe göre Sammy ve eşi dışında herkes oradaydı. Sammy'nin bu buluşmadan haberi olup olmadığını merak etti.

"Seni evde görmek güzel Sissy Mae," dedi Sirras Amcası. "Evde olmak güzel." *Böyle anlar hariç.*

Travis Ray yumuşak bir sesle, "Eve yalnız gelmemiş olman ne yazık," dedi. Her zamanki gibi alçak sesle konuşuyor ve kocaman bir pençe ve kafa taşıyordu.

Ancak Bobby Ray'in aksine Travis'in kafası hiçbir zaman tam anlamıyla büyümemişti.

Travis'in arkadaşı Patty Rose öne çıktı ve Sissy'ye sarıldı. "Nasılsın hayatım?" diye sordu en "çok samimiyim" diyen sesiyle. "İyi misin?"

"İyiyim Patty Rose," diye cevap verdi Sissy en iyi "yalancının tekisin ama öyle değilmişsin gibi davranacağım" sesiyle. "Sorduğun için çok teşekkür ederim."

"Peki ne yapacaksın, Sissy Mae?" Tekrar

Travis'e odaklandı. "Ne hakkında?"

"Gitmesi gerekiyor." Travis nadiren lafı dolandırırdı. Doğrudan cevaplar bekleyen açık sözlü bir adamdı.

"Bunu yapamam. Ailesine burada güvende olacağına dair söz verdim."

"Kendi akrabaları yok mu?" Jackie Ray tipik panik ses tonuyla sordu. "Kendi Gururu mu? Peki ya şu zengin kardeşi? Onu koruyamaz mı?"

Her zaman yaptığı gibi Jackie'yi görmezden gelen Sissy, Travis'e bir adım daha yaklaştı. "Beni de öldürebilirlerdi, Travis. Tam oradaydım."

"O zaman belki de zamanını geçirmek için daha iyi arkadaşlar seçmelisin, küçük kardeşim."

"Şimdi Travis Ray," diye nazıkçe azarladı Patty - sanki Sissy'nin bunlara iki saniye bile inanacağını düşünmüş gibi. Dişi kurt ondan nefret ediyordu. Her zaman nefret etmişti, her zaman da edecekti. "Bu konuda dostça davranalım."

"Yani gitmemizi mi istiyorsun?" Sissy, Patty'yi görmezden gelerek tersledi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hiçbir yere gitmek zorunda değilsiniz. Burası senin evin. Ve hep öyle kalacak.
ol."

"Tamam."

"Ama burası o kedinin evi değil. O yüzden gidiyor."

Sissy'nin elleri yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Eğer o giderse, ben de onunla giderim."

Kardeşi de onun bu özelliğini biliyordu. Mitch'i asla tek başına göndermeyeceğini biliyordu.

"İyi," dedi Travis basitçe. "Git o zaman."

"Seni piç kurusu. Beni kendi evimden mi atacaksın?"

"Oh, hayır." Travis bir adım daha yaklaştı ama çok değil. "Kendi başına gidiyorsun. Ben sadece o kediyi attım. Ve büyük tatilinden döndüğünde babama da aynen bunu söyleyeceğim."

Kızgın, öfkeli ve öldürmeye hazır olan Sissy ellerini havaya kaldırdı ve uzaklaşmak için döndü. "Peki, seni koca kafalı piç! Biz gidiyoruz."

"Güle güle. Çıkarken kapının koca kışına çarpmasına izin verme."

Sissy aniden yürümeyi bıraktı ve Travis hariç herkesin temkinli bir adım geri çekildiğini hissedebiliyordu. Bu muhtemelen akıllıcaydı. Normalde, bir

Böyle bir çatlak bir kavga başlatabilirdi ama şimdi değil. Sissy'nin babasının evinde iyileşmekte olan aşırı yemek yiyen canavara dikkat etmesi gerekirken değil.

Ama Sissy'yi durduran şey grup odasının duvarına yapıştırılmış takvim ve özellikle de üzerinde işaretlenmiş olan tarihti. Birdenbire bu randevu onun için daha önce hiç olmadığı kadar anlam kazanmıştı.

"Tabii..." Sissy başladı.

"Ne olmadıkça?" Travis tekrar sorana kadar uzun ve dramatik bir duraklama oldu, "Ne olmazsa, Sissy Mae?"

"Bir anlaşmaya varamazsak."

"Para benim için bir bok ifade etmiyor Sissy, bunu sen de biliyorsun."

"Oh, biliyorum." Arkasını döndü ve ona baktı. "Ama senin için dünyalara bedel bir şey var. Ve Mitch bu konuda sana yardımcı olabilir. Tabii biraz daha iyileştikten sonra."

Travis onun ne demek istediğini hemen anladı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"O iyi."

"Saçmalık. Bu yola kardeşiyle de girmiştik ve ne kadar işe yaradığını gördün."

"Mitch daha iyi."

"Evet. Doğru."

"Yemin ederim. Bana inanmıyorsan internetten bak."

"Tamam. Diyelim ki doğru... O zaman ne olacak?"

"O zaman istediğin şeyi elde etme şansın var. Yıllardır istediğin şeye."

Jackie başını salladı. "Yalan söylüyor, Travis. O-"

Masanın üzerinde duran tefi kaptı ve öyle hızlı fırlattı ki, Jackie'nin tam alınına isabet etmeden önce hareket etme şansı olmadı. Yaralı bir sırtlan gibi çılgılık attı ve her zaman olduğu gibi herkes onu görmezden geldi. Dürüst olmak gerekirse, herkes ona bakma zahmetine bile girmediği için odada bile olmayabilirdi.

"Peki...?" Sissy itti.

"Eğer bu doğruysa-"

"Bu doğru."

"Eğer doğruysa, o zaman bu anlaşılmayı kabul etmeye çok meyilliyim. Ama doğru olsa iyi olur, Sissy. Ve o da buna hazır olsa iyi olur."

Sırıttı. "Mitch genellikle her şeye hazırdır."

Kadınlar kıkırdadı ama Travis sadece ona baktı. "Ama eğer yalan söylüyorsan, Sissy Mae, ona Büyükanne Smith'in zamanında Cumartesi gecelerinin nasıl olduğunu göstermeden önce o kediye kasabadan çıkarsan iyi olur."

O yaşlı cadının adı geçince Sissy'nin gözleri kısıldı ve Travis hariç herkes bir adım daha geri çekildi. "Bu hiç komik değil, Travis."

"Espri anlayışım la pek tanınmadığım için komik olmaya çalışmıyordum. Şimdi sakıncası yoksa Sürü'yle buluşmam gerekiyor - ki son duyduğuma göre sen artık Sürü'nün bir parçası değilmişsin."

Sissy sıırıttı. "Oh, bu çok doğru. Çünkü öyle olsaydım seni uzun zaman önce öldürür ve o dev kafanı meydan okuyanlara bir uyarı olarak şapka niyetine takardım."

Arkasını döndü ve tekrar kapıya doğru yöneldi. Daha kiralık arabasına varmadan, Mitch'i bunu yapmaya nasıl ikna edeceğini düşünmeye başlamıştı.

Mitch, Sissy'nin öğle yemeği için hazırladığı inanılmaz lezzetli zebra yahnisini yarılamişti ki, Sissy'nin sürekli kendisine baktığını fark etti. Başka biri olsa, ona biraz aşık olduğunu düşünürdü. Ama Sissy aşık olmayacak türden bir kızdı ve birini istediğinde gerçekten peşinden giderdi. Şüphe yok, takıntı yok. Bir bakıma erkek gibiydi. Peki o zaman neden sürekli ona bakıyordu?

"Ne?" diye sordu yemeğini bitirdiğinde. Artık iştahı yerine geldiğine göre, dikkatini yemeğinden uzaklaştırmak için meraktan çok daha fazlası gerekecekti.

"Bitirdin mi?"

"Evet, bitirdim. Şimdi neden bana bakıp duruyorsun?"

"Diğer odada konuşalım."

Mitch onun kalkışını izledi. Çok nazik davranıyordu, bu da onu otomatik olarak temkinli yapıyordu. Onu aile odasına kadar takip etti ve kanepeye oturdu. Mitch daha fazla dayanamadan birkaç dakika boyunca onun önünde volta attı.

"Gitmemi istiyorlar, değil

mi?" "Şey..."

"Merak etme. Zaten Philly'ye dönmem gerekiyor ve benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum."

"Bekle. Bırak da bitireyim." İleri geri adım atmaya devam ederken ellerini önünde kavuşturdu. "Kalman için bir yol buldum, ama bir bedel karşılığında." Şakaklarını ovabilmek için ellerini birbirine dolamayı bıraktı. Volta atmaya devam etti. "Tanrım, bu çok utanç verici."

Mitch yüzünü buruşturdu. "Kuzeninle falan evlenmek zorunda değilsin, değil mi?"

Sissy aniden volta atmayı bıraktı ve ölümcül bir kaş çatmayla ona döndü. "Bu iş bitene kadar kültürel stereotipleri bir kenara bırakabilir miyiz?"

konusabilir miyiz?"

"Üzgünüm."

Ellerini kalçalarına koyan Sissy derin bir nefes verdi. "Kalabilirsin ama... bir şey yapman gerekecek."

"Kuzeninle evlenmek zorunda *mi*

kalacağım?" "Mitch!"

Kıkırdadı. "Özür dilerim. Kendimi tutamadım. Artık tükürür müsün?"

"Görüyorsun ya... Ayılar. Collinstown'un ayıları."

Collinstown'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından, tüm bunlar anlamsızdı. "Tamam."

"Şey, onlarla yıllardır bir rekabetimiz var ve... şey, görüyorsunuz..." Sissy tekrar adım atmaya başladı ve yine aniden durdu. "Sonuç olarak senin oynamanı istiyorlar."

"Oynamak mı?" Mitch'in onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne oynamak?"

Sissy birden yerdeki çatlakları büyüleyici buldu ve Mitch eğlendiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Onu daha önce hiç bu kadar rahatsız görmemişti.

"Uh... futbol."

"Futbol mu? Oyun mu?"

"Tabii ki oyun."

"Hey, ölüm kalım durumumun Joe Namath olma yeteneğime bağlı olmasını şaşırtıcı buluyorsam kusura bakma."

"Bak," diyerek onun yanındaki kanepeye oturdu, "bunun garip bir istek olduğunu biliyorum. Ama bir şey düşünmek zorundaydım. Annemle babam burada değilken, Travis denen o pisliğin iradesine kalmış durumdayım ve sekiz yaşındayken denediğim gibi onu öldürmeye kalkarsam, babam kıcıma tekmeyle basar."

"Ama neden futbol? Yani, kabul edelim, Bren'den her zaman para isteyebiliriz ya da-"

"Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki Travis parayı önemsemiyor. O iki şeyi önemsiyor... Alfa Erkek olmayı-"

"Ve futbol."

"Ve futbol," diye onayladı.

"Yani ayılara karşı küçük bir oyun oynamamı mı istiyor?" "O kadar basit

değil." Yüzünü ona döndü, bacaklarını yukarı çekerek kanepeye uzandı ve topuklarının üzerine yaslandı. "Bildiğiniz gibi, her bir şekil değiştiren kasabası diğerinden farklıdır. Ve her bölge farklıdır. Ama Güney ve Orta Batı'daki şekil değiştirenlerin tek ortak noktası futbola olan sevgimizdir. Seyahat eden resmi takımlarımız var ve daha zengin kasabaların bazılarında özellikle bu maçlar için gerçek stadyumlar var."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Biraz bile değil. Çocukluğumdan beri futbol boğazıma kadar sokuldu. Babam ve kardeşleri küçükken oynamışlar ve babaları da hala o deri kaskların ve çok az dolgu malzemesinin kullanıldığı zamanlarda oynamış. Bu oyunu çok seviyorlar."

"Tabii ki seviyorlar. Ayrıntılı bir yakala-getir oyunu gibi!"

Mitch, kadının gerçek saçlarını çektiği başını ovuşturdu.

"Bunun benim için kolay olduğunu sanıyorsan, değil! Ve köpek şakaları yapman beni sinirlendiriyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, Güney eyaletlerindeki bütün köpekler oynuyor."

"Ama ayılar yenilmez."

"Aslında. Demek istediğim, adamlarının boyu iki metreye, insan halleri ise neredeyse dört yüz kiloya ulaşabiliyor. Tanrı biliyor ya, NFL'de yasal olarak asla oynayamazlar. Bu ölümcül olurdu."

"Ve benim yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Geçen gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Brendon sürekli seninle övünüyor, özellikle de futbolda ne kadar harika olduğun konusunda."

O da öyleydi ama profesyonel bir takıma alınmadan önce, üniversitenin son yılında kariyerini "trajik" bir şekilde sonlandırmak zorunda kalmıştı. Her yıl daha kapsamlı hale gelen kan testleri ve profesyonellerde kazanmak istediğinde eskisi kadar geri çekilememesi arasında, bu onun ve onun gibiler için çok büyük bir riskti. Kalbi de kırılmıştı.

Mitch hâlâ arada bir eski mahallesinden arkadaşlarıyla birkaç maç yapıyordu ama yine de onlar tam insan olduğu için kendini tutmak zorunda kalıyordu. Her zaman istediği gibi gerçekten oynayabileceği düşüncesi onu neredeyse kıpır kıpır yapıyordu.

Sissy onun bacağına dokundu. "Senden çok şey istediğimi biliyorum ve elbette tamamen iyileşmeni bekleyeceğiz, ama umarım bu önümüzdeki Cumartesi gününden önce olur, çünkü o gün büyük maçın olduğu gün, ama gerçekten, hayır dersan anlarım ve yine de kalman için mücadele edeceğim. Travis tam bir pislik, ama senin için Mitch, onunla savaşacağım. Yemin ederim."

Sesi o kadar içten, o kadar üzgün, o kadar travma geçirmiş geliyordu ki Mitch ona işkence etmekten *başka bir* şey yapamadı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Mitch onun elini bacağından itti ve Sissy şaşkınlıkla geri çekildi.

"Ha?"

"Beni duydun. Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" "Ne mi yapıyorum?"

"Beni kullanmaya çalışıyorsun. Beni takımında oynamaya ikna etmek için." "Mitch, tabii ki ben-"

"Ben fahişe değilim!"

Sissy gözlerini devirdi. "Mitchell..."

"Bunun nasıl çalıştığını anlıyorum."

"Neyin nasıl çalıştığını?"

Daha da uzaklaştı ve ona en iyi genç kız bakışını attı. "Önce yanıma oturuyorsun -biraz *fazla* yakın- o seksi dar şortu ve çıkarılmak için yalvaran atletini giyiyorsun. Sonra da benim en sevdiğim yaramaz bölgelerime birkaç masum dokunuş yapacaksın."

Sissy ellerini kalçalarına vurdu. "Mitchell Shaw!"

"Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, sırtüstü yatıyorum ve sen benimle o pis, iğrenç şekilde oynuyorsun. Sırf senin takımında oynayayım diye."

Sanki yol göstermesini istermiş gibi tavana baktı. "Neden konuşmalarımız bu kadar garipleşiyor?"

"Ve çünkü ben zayıfım... ve senin göğüslerin çok büyük ve dolgun-"

"Yüce Tanrım."

"-Dişi kurt kurnazlıklarına boyun eğeceğim ve lanet oyununu oynamayı kabul edeceğim."

"Ya da saçmalamayı kesip oynamayı kabul edebilirsin."

"Yapabilirdim. Ama gömleğinin altına bakmama izin vermeni sağlamanın daha iyi bir yolu olduğunu düşündüm."

"Mitchell!"

Gölerek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Tamam. Tamam.

Oynayacağım." "Sadece sen istersen. Sadece-"

"Bir şartla."

"Üstümün altını görmene izin vermeyeceğim."

"İkimiz de eninde sonunda göreceğini biliyoruz, tatlı

yanaklar." "Bana öyle demeyi kes."

"Ama bir ped takmadan ya da bir top almadan

önce..." "Evet...?"

"Clyde'ın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Sissy kanepede arkasına yaslandı, dizlerini kaldırdı, çıplak ayakları minderlere gömüldü. Her zaman böyle çok seksi görünürdü. "Ciddi olamazsın."

"Söyle bana, yoksa gidip aylar için oynarım."

Omuz silkti. İç çekti. "Buna hazır olduğundan emin değilim. Clyde... benim için çok şey ifade ediyor. En sevdiğim -ne diyordun onlara?- yaramaz yerlerime nasıl dokunacağını biliyor."

"Aylar," diye hırladı.

"Peki," diye cevap verdi kadın metanetle.

"Madem ısrar ediyorsun." "Israr ediyorum."

"Hadi o zaman. Bugünkü antrenmandan önce biraz vaktimiz var, eminim Travis de seni istiyordur. Ama umarım buna gerçekten hazırsındır."

Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Bölüm 10

Mitch kiralık arabadan indi ve etrafına bakındı. Sissy onları bir ton arazinin tam ortasında duran küçük ama güzel bir evin yanına park etmişti. Philly'de büyüyen Mitch, annesinin Pride'ının küçük, üstü kapalı arka bahçesine alışkındı. Bütün bu arazi onu hayrete düşürmüştü. Küçük nehirler ve büyük göller ile bir sürü ağaç.

Mitch şimdi Bren'in Ronnie Lee'nin ailesini ziyaret etmek için neden buraya gelmekte bir sakınca görmediğini anlıyordu. Mitch'in tek yapması gereken dışarıda Sissy'nin verandasında oturup kahve içmektir; geyik ve Kanada geyiklerinin hızla geçtiğini görebiliyordu. Tabii bu da onu sürekli açlık halinde tutuyordu.

"Burası Clyde'ın evi mi?"

"Hayır. Burası kardeşimin evi."

Mitch sırtıttı. "Hangisinin? Bundan daha açık olman gerekecek."

"Ha-ha."

"*Sissy Teyze!*" diye bağırdı genç bir ses, sonra Sissy aralarında bir yaş bile olmayan beş çocuk tarafından kuşatıldı. Annesi bunlara Katolik İkizler derdi.

Sissy en küçük olanı kucağına aldı ve diğerleri etrafını sararken onu salladı.

"En sevdiğim küçük teröristler nasıl?" diye sordu.

"İyiler," dediler hep bir ağızdan, sonra da teyzelerini... şey, kim bilir. Mitch onları anlayamıyordu çünkü her biri diğerinin sesini duyabilmek için bağıırıyordu.

Çocuklar pislik içindeydi ama Mitch bütün gün evde on dakikadan fazla zaman geçirdiklerinden şüphe ettiği için bu beklenen bir şeydi. Ve şekil değiştiren çocuklar içgüdüsel olarak sert oynarlardı. Bugün nasıl oynuyorlarsa yarın da akşam yemeğini öyle avlayacaklardı.

"Annen nerede?" Sissy, Mitch'i her çocuğun ne söylediğini takip etme ve kimsenin kendini dışlanmış hissetmemesi için yorum yapma şekliyle şaşırttıktan sonra nihayet sordu.

"Evde," dedi hepsi... ya da bağırdı, bakış açınıza bağlı olarak.

"Hepiniz ona bizimle ahırda buluşmasını söyleyin. Tamam mı?"

En küçük çocuğu ayağa kaldırdı ve beş çocuk eve doğru koşmaya başladı. "Sammy'nin buralarda bir yerde beş çocuğu daha var."

"Vay canına."

Sissy ona küçük bir gülümseme verdi. "Çocukları çok seviyorum," dedi evin arka tarafına ve ahıra doğru gitmeden önce. Ama Sissy'nin son söylediği şeyi çok net duymuştu: "Benim olmadıkları sürece."

Ahıra doğru yürüdüler ve Mitch, "Clyde inek mi?" diye sordu. "Hayır.

Buralarda inek besleyemeyeceğimizi biliyorsun. O kadar ürkerler ki Kolay."

Sissy ahır kapısının kollarını tuttu ve onları ters yönle doğru itti.

"Bu Clyde," dedi gerçek bir gururla. Ama Mitch onu zar zor duydu. Bir erkeğin gerçekten boşalmadan orgazm olup olamayacağını merak etmekle meşguldü. Çünkü daha önce hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bu kadar güzel olmamıştı. Çok seksi. Çok... çok...

Çok ateşli!

"Hey, Sissy Mae." Parlak mavi gözlü, güzel bir dişi kurt onlara doğru yürüdü. "Seni uzun zamandır görmemiştim."

"Selam Violet. Bu Mitch Shaw."

Ona dostça bir baş selamı verdi. "Selam." Mitch yarım yamalak bir el sallamayı başardı.

"Kardeşim nerede?"

"Başka nerede olabilir ki? Lokantada. Bu kuduz köpek sürüsünü besleyebileceğimizden emin olmalıyız."

Sissy elini uzattı. "Ver bana."

Violet başını salladı ve güldü. "Asla değişmeyeceksin, Sissy Mae Smith."

"Mahkeme emri olmadıkça değişmeyeceğim."

Violet Sissy'nin eline bir dizi anahtar tutuşturdu ve onları yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Bunu nereden buldun?" Mitch önündeki güzelliğin etrafında yavaşça dolaşırken sonunda sordu.

"Biz inşa ettik," dedi Violet basitçe, ama Mitch ona şaşkınlıkla bakmaktan kendini alamadı.

"Bu mu yani? Yeniden inşa etmekten bahsettiğiniz araba bu mu?"

"Evet." 1971 Chevrolet Chevelle Malibu'ya doğru yürüdü ve elini sevgiyle kaputun üzerinde gezdirdi. "Ben ve Ronnie Lee on beş yaşlarındayken babalarımız bize kendi arabalarımızı alabilecek kadar para verdi. Ve size söyleyeyim, çok fazla para değildi. Ama arabalarını çalmamızdan gerçekten bıkmışlardı ve o zamanki şerif bizi başka bir arabaya düz kontak yaparken yakalarsa kesinlikle hapse atacağını söylemişti. Her neyse, biraz para kazanabileceğimizi düşündüler."

Bizi şehirde dolaştıracak boktan bir araba. Bilirsiniz, büyükannenizin kullanacağı bir şey. Bunun yerine hurdalığa gittik ve bu Malibu ile 71 model bir Plymouth Barracuda'nın hırpalanmış kabuklarını bulduk. Ronnie bunu istiyordu çünkü Heart'ın o şarkısını hep sevmişti. Elimizde kalan parayla parça almaya başladık. Paramız bitince şehirde çalışmaya başladık. Travis'in benzin istasyonunda düzenli bir iş bulana kadar boktan işlerden bahsediyoruz. Bize arabalar ve motorlar hakkında çok şey öğretti. Ve Dee-Ann'in Camaro'su gibi bazılarını bir araya getirdik."

Parmaklarının ucuyla ellerini tavan boyunca gezdirdi. "Bunu ve Ronnie'ninkini yapmak iki yıldan fazla zamanımızı aldı ama buna değmediyse ne olayım."

"Neden burada?"

"Ülkeyi terk ettiğimizde arabaları aklımıza gelen en güvenli yerlere bıraktık. Ben benimkini Sammy Ray'e bıraktım çünkü Smitty'nin yanında, satmayacağına ya da bir şey yapmayacağına güvenilebileceğimi biliyordum. Ronnie kendininkini annesine bıraktı çünkü o kadının arabaya kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Bunu asla kabul etmezdi ama Ronnie Lee'nin bu kadar iyi bir iş çıkarmasından gurur duyuyordu."

"İkinizle de gurur duymalılar. Bu inanılmaz."

Sissy sırıttı. "Bu Clyde. Onu uzun zamandır dışarı çıkarmadım ama bunu çok hayal ediyorum."

Mitch güldü. "Adını bu yüzden mi inletiyorsun?"

"Sayılır. Ama beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de bile." Şimdi inliyordu.

"Hadi, Mitchell. Biraz gezelim."

Mitch başını salladı. "Unut bunu, Smith. Yele gibi saçlarımın ağarmasına hazır değilim, çok teşekkür ederim."

"Babamdan alıntı yapacak olursam, bu kadar

korkak olma." "Ama ben bir korkağım."

Ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Hız sınırını aşmayacağına dair sana bir söz vermeme ne dersin? Seni biraz şehirde gezdireyim." Öne doğru eğildi, o güzel gözleri hınzırdı. "Hadi, güzel kedicik. İstedğini biliyorsun."

Tanrım, çok istiyordu.

"Peki. Ama söz vermiştin."

Sissy ciyakladı ve kapıyı açtı. Arabanın bu ahırda bile kilitli olmaması, bu küçük kasabanın ne kadar güvenli olduğunun bir kanıtıydı. Ancak burası yırtıcı hayvanlar tarafından yönetiliyordu. Yani çalma riski size ait.

Motor çalıştı ve iyi beslenmiş bir puma gibi mırıldanarak canlandı. Mitch koltukta biraz kıpırdandı.

"Orada her ne yapıyorsan... kes şunu."

"Elimde değil." Mitch, Sissy'nin taktığı radyoya uzandı. Bir kasetçaları vardı ve Mitch kendi kasetçalarını hatırlayarak gülümsedi. "Bakalım sevgili Sissy'miz eskiden hangi şarkıları dinlemiş." Kaseti açtı ve birkaç şarkı çaldıktan sonra ona baktı. "Sissy... gerçekten."

"Ne? Bu benim 'şehirden kaçış' melodim."

"Led Zeppelin'in 'Ramble On'u mu?"

"Ve Lynyrd Skynyrd'ın 'Free Bird' ve Golden Earring'in 'Radar Love' şarkıları. Uzaklara gitmek ya da ayrılmakla ilgili ne varsa bu kasette vardı. Arkanıza yaslanın ve Sissy deneyiminin tadını çıkarın."

"Orada dalga geçilecek o kadar çok şey var ki, bırakacağım."

Yavaşça ahırdan çıktı ve Sammy Ray'in çocukları anneleriyle birlikte verandada durup tekrar tekrar "Clyde, Clyde, Clyde," diye bağırmaya başladılar.

tekrar.

"Bana ne söz verdiğini unutma, Sissy Mae Smith." İç

çekti. "Hatırlıyorum, seni koca mızımız."

Araba kullanışını mı? Tabii ki korkağın tekiydi.

Francine Lewis muhasebe evraklarından başını kaldırdı ve küçük kız kardeşi ofisinin kapısından hızla içeri girerken kaşlarını çatı. Gün içinde işlerinin para kısmını yönetmek için çok fazla zamanı yoktu ve herhangi bir kesinti onu rahatsız ediyordu. Günün sonunda pasta dükkânını kapattıklarında Francine hiçbir şey için endişelenmek istemiyordu. Bunun yerine eve, arkadaşının yanına gidip dinlenmeyi, belki de bir şeyler avlamayı seviyordu.

"Ne oldu Janette?"

"Yaşlı kadın yine Sissy'ye saldırmış."

Francine'in eli ekleme makinesinin üzerinde durakladı. "Ne

zaman?" "İki gece önce."

"Ve?"

"Sissy'yi bilirsin. Onları erteledi ama bu hoşuma gitmiyor." Janette kız kardeşinin masasının karşısındaki sandalyeye çöktü. "Eğer Janie geri gelir ve _"

"Tamam. Dur. Burada Sissy'den bahsediyoruz. Aptal değil ve kabul edelim, bakması gereken büyük bir kedisi var."

"Tüm Smith'lere güç sunuyor. Ve Sissy gücü sever."

"Bu konuda tıpkı annesine benziyor. Ama Sissy üzerinde tam kontrol sahibi olduğu gücü sever." Francine gözlerine kaçmasından rahatsız olarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Hayır, endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Onlardan uzak durması gerektiğini biliyor."

"Umarım haklısındır."

Francine de öyle umuyordu. Sissy'yi tepedeki o kaltağa kaptırmayı göze alamazlardı. Böyle bir şey olursa onu asla geri alamazlardı. Ve kimse o kadının gücünü elde etmek ve korumak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu. Ve çoğundan daha ileri giderdi.

"Sissy'ye güveniyorum. Çılgın biri ama sonsuza dek burada kalmasına neden olacak bir şey yapmayacaktır."

Janette bir kahkaha attı. "Haklısın."

Bölüm 11

Sissy Mitch'i iki saat boyunca şehirde dolaştırdı, ona lisesini, zayıf Omega'larla uğraşmadıkları zamanlarda kendisinin ve küçük Dişi Kurt çetesinin takıldığı yeri gösterdi. Hatta ilk kez tutuklandığı yeri bile.

"Şuradaki ağacı görüyor musun?" diye sordu ona, ana yolun dışındaki dev meşeyi göstererek.

"Evet."

"O ağacın altında sevişmiştim." Hatırlayınca başını salladı. "Güzeldi."

"Ve bu görsel için teşekkür ederim."

Mitch'in bilmediği şey, daha önce işin içine seks girmediğinde bir erkekle bu kadar eğlendiğini hatırlamadığıydı. Çoğu erkek onu hemen sıkıyordu ve birden fazla kez Ronnie'ye bakıp şöyle demişti: "Sanırım bu aslan dişiler doğru fikirde. Sadece sevişmek ve korunmak. Başka ne işe yaradıklarından emin değilim." Sonra da dişi kurtlarıyla takılmaya geri dönmüştü, onlar canını sıksa bile onu çok eğlendiriyorlardı.

Ama Mitch'in etrafında olması hoşuna gidiyordu. Onu güldürüyordu... ve sadece ona da değil.

"Neden sorma zahmetine giriyorum bilmiyorum ama... aç

mısın?" "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Açlıktan ölüyorum."

"Şok edici." Bir an düşündü. "Kasabanın yakınında bir et lokantası var. Karışık bir müşteri kitlesi var ama yemekleri gerçekten iyi."

"Yeterince iyi."

"Ve senin türün ara sıra geldiğine göre," dedi bir ışığa yanaşarak, "senin dipsiz kuyunu doyurmaya yetecek kadar yemekleri olmalı."

Işıktaki oturma yerlerinden gelen motor sesi Sissy'nin Mitch'e doğru eğilip pencereden bakmasına neden oldu. Hemen sırtıttı.

"Camı indir."

Mitch açtı, ağzı şok içinde açık kalmıştı.

"Burada ne yapıyorsunuz? Bekleyeceğimizi sanıyordum-"

"Güven bana. Gelmek zorundaydık. Ama sonra görüşebiliriz." Ronnie Lee 71 model sarı Barracuda'sının rahat koltuğunda sırtarak bir ışığa bir de Sissy'ye baktı.

İkili birbirlerine bakarken Sissy de sırtıttı.

Brendon Shaw arkadaşını, "Aklından bile geçirme," diye uyardı. "Ciddiyim, Ronnie Lee."

Mitch'in başı döndü ve Sissy'ye ters ters baktı. "Söz vermiştin Ben!"

Işık yeşile döndüğünde Sissy yüzünü öne çevirdi. "I Yalan söyledim," dedi motoru çalıştırmadan önce.

Mitch gösterge panelini kavradı. Arabalara olan sevgisi dinsel bir sınırdaki olmasaydı, o gösterge panelini parçalamaya başlardı. Ama yapamazdı. Bu güzelliğe bunu yapamazdı. Bunun yerine, canı pahasına dayandı ve yardım için mevcut yüksek güçlere dua etti.

Ama korkudan altına işememeye çalışmadığı zamanlarda, Mitch bu iki kadının arabaları kullanma biçimlerine gizliden gizliye hayranlık duymak zorundaydı. Ronnie dar bir viraja girdi ve Sissy de tam onun yanındaydı. Hiç irkilmedi; gergin bile görünmüyordu. Hatta bir noktada, "Gördün mü?" bile dedi.

"Neyi?" Lastikler gıcırdarken sesinin kesilmesine engel olamadı.

"Marlands'daki bot satışı. Daha sonra oraya geri döneceğiz."

Bunu nasıl gördüğünü asla bilemeyecekti. İlerideki yola kör gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamıyor, bir şeyin aniden ortaya çıkmaması için dua ediyordu. Yarışı hızla şehir merkezinden çıkarıp taşraya doğru götürdüler. Mitch yolların neden bu kadar geniş olduğunu şimdi anlıyordu. İki araba yan yana yarışabilsin diye. Mitch'in söyleyebildiği kadarıyla, tüm kasaba -sadece Smith'ler değil- içki kaçakçılarının torunlarıyla doluydu ve yerel kanundan kaçmadıkları zamanlarda, zevk için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Ronnie Sissy'yi geçti ve Sissy bir küfür savurdu ama İngilizce değildi. "Almanca mıydı o?"

"Almanca küfretmek kulağa çok daha hoş geliyor, değil mi?"

Sissy Ronnie'nin yanından hızla geçerken cevap verecek zamanı olmadı, şeytani kıkırdaması zaten midesi bulanana Mitch'in midesini daha da bulandırmaktan başka bir işe yaramadı.

Ronnie yanlarına yanaştığında Mitch gösterge panelini daha sıkı kavradı, ikisi de gezegendeki hiçbir ülkede yasal olamayacak hızlara ulaştılar.

"Dua mı ediyorsun?" diye sordu.

"Ben iyi bir İrlandalı Katolik olarak yetiştirildim. Öleceğini bildiğin zaman dua edersin."

"Sakin ol lan!"

Mitch'in kafası tam zamanında kalktı ve Smithtown şerifinin arabasının yolu tamamen kapatacak şekilde yana doğru park ettiğini gördü. Şerif kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onları bekliyordu.

"Sissy..."

Mitch cevap vermedi, frene basıp arabayı sola döndürmekle meşguldü, Ronnie ise şerife çarpmamak için kendi arabasını sağa döndürüyordu.

Gıcırdayarak, gıcırdayarak, gıcırdayarak durduklarında, Mitch arabanın kendi tarafının oldukça büyük bir ağaca yaklaşık beş santim uzaklıkta olduğunu fark etti. Kendisinin ve arabanın o ağacın gövdesine sarılmış olduğu hayali, şu anki denge eksikliğine hiçbir şey yapmadı.

Direksiyonu kavrayan Sissy gözlerini kapatmış, tekrar tekrar "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyordu. Gerçi Mitch onun bu mırıldanmasının ağacı kıl payı kaçırımlarıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Megafon çalmaya başladığında bundan emindi.

"Sissy. Mae. Smith. Getir. Senin. Kıcını. Dışarı. Dışarı. Arabadan. Arabadan-Şimdi!"

Sissy kapı koluna uzanırken bile irkildi. Kapıyı zorlukla açmıştı ki, büyük bir el uzandı, onu kulağından tuttu ve dışarı sürükledi.

"Owww!"

"Geleli daha iki gün bile olmadı ama şimdiden kitaplardaki tüm yasaları çiğnediğini görüyorum."

"Biz hiçbir şey yapmıyorduk," diye karşı çıktı, sesi on yaşındaki bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Çeneni kapalı tut, Sissy Mae. Ronnie Lee Reed, buraya gel!"

Mitch'in arabadan inmesi gerekiyordu ama yolcu tarafı ağaca çok yakındı. Bu yüzden büyük arabasını sürüklemek için biraz kurnazlık yapması gerekti.

arabadan ve sürücü tarafından dışarı çıkardı. Kardeşi onu omuzlarından yakaladı ve son birkaç santim dışarı çıkmasına yardım etti. Ayağa kalktığında, iki kardeş birbirlerine baktılar ve sonra hıçkırarak birbirlerinin kollarına atıldılar.

Hayatta oldukları için çok mutluydular.

Ronnie Lee kaburgalarına hafifçe vurduğunda, Sissy başını çevirip baktığında Mitch ve kardeşinin *Titanik*'ten çıkarılmış gibi sarıldıklarını görmeyi hiç beklemiyordu. Sissy'nin bakışları tekrar Ronnie'ye kaydığına, iki kedinin yaratabileceği sınırsız drama karşısında ikisi de gözlerini devirdi.

"Beni dinliyor musun?"

Sissy'nin vücudu bu gürleyen sözler karşısında sarsıldı ve arkasını döndü. "Evet, efendim."

"Baban eve ne zaman gelecek?" Sissy

omuz silkerek, "Anladım." dedi.

"Bilmiyor musun?"

Bağırışlardan kaçan Sissy başını iki yana salladı.

"Sanırım ailen de onlarla birlikte, Ronnie Lee." "Evet,

efendim."

"Ve siz ikiniz buraya gelip on iki yıl önce bıraktığınız yerden devam edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Biz hiçbir şey yapmadık," dedi Sissy tekrar.

"Sessiz olun!" Şerif Ronnie Lee'ye doğru yürüdü ve onun önünde durdu. "Sana hep ne söyledim? O kötü bir tohum ve ondan uzak durmalısın."

"Jeb Amca, bu hiç adil değil."

"Peki nasıl oluyor da hep beni suçluyorsun?" Birden parmağı Sissy'nin yüzüne geldi. Sissy buna hep "polis parmağı" derdi. İşaret parmağını size doğrultup hemen susmanızı sağlayabilecek tanıdığı tek tür polislerdi. Dez bunu her zaman yapardı.

"Yüz yetmiş beşle gittiğinizi gördüm."

"Aman *Tanrım! O kaputun altında ne var?*" Herkes ona bakınca Mitch omuz silkti. "Merak ettim."

"Şimdi ikiniz de beni iyi dinleyin. Başınızı bir kez daha belaya sokarsanız, Başmelek Cebail gibi tepenize inerim. Anladınız mı beni?"

Ronnie, "Evet efendim," diye cevap verdi.

Ama Sissy hiçbir şey söylemedi ve Ronnie'nin amcası onun önünde durup bu cevabı bekledi. Bakışları kilitlendi ve Sissy geri adım atmadı. Hiç vazgeçmedi. Gerçekten nasıl olduğunu bilmiyordu.

"Sissy de söz veriyor," dedi Ronnie, amcasını geri iterek. Araba.

Şerif bir hırıltıyla uzaklaştı, ama arabasını fırlatıp atmadan önce değil "Tıpkı annesi gibi."

Bunu bilerek söylediğini biliyordu. Belden aşağı vurmuştu ama yine de güçlü bir kol onu belinden yakalayıp geri çektiğinde neredeyse ellerini boğazına götürecekti. Vahşice savruldu ve şerife "onu geri al, seni piç!" diye emretti.

Ama şerif ona sadece güldü ve arabasını sürüp gitti.

Mitch kollarını kadının öfkeyle titreyen bedenine doladı ve kafa derisini öptü. "Sakin ol."

"Her şey için beni suçluyor. Ben ona hiçbir şey yapmadım ve o benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor," diye düzeltti Ronnie onu. "Sadece senden hoşlanmıyor."

"Teşekkürler."

"Hadi ama." Ronnie gülümsedi. "Hadi buradan çıkalım. Sanırım ikimizin de bir biraya ihtiyacı var."

"Ben acıktım," dedi Shaw kardeşlerin ikisi de aynı anda.

"Sanırım Sammy Ray'in lokantasına gitsek iyi olacak," diye iç geçirdi Sissy. "İkinize yetecek kadar yiyeceğim yok ve birden fazla erkek aslanla geldiğinizde et lokantası için yirmi dört saat önceden rezervasyon yaptırmanız gerekiyor."

"Bizim türümüzden biri Mitch'i öldürmeye mi çalıştı?"

"Evet." Ronnie Sissy'ye bakmadan önce kucağına bir kâğıt peçete koydu. "Buna inanabiliyor musun? Sadakat nerede?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre Mitchy bazı Pride'ları kızdırmış ve onlar da intikam almak istiyor."

"Bana öyle demeyi kes. Sadece annem bana öyle diyebilir çünkü on sekiz saat boyunca doğum sancısı çekti. Ve hiçbir Pride benimle uğraşmaz çünkü kimse annemle uğraşmak istemez."

"Bu doğru," diye onayladı Brendon Ronnie'nin tabağındaki yemeği alırken -Açıkça kızgınlığını belli ediyor. "O'Neill Pride Llewellyn saflarında olmayabilir ama kesinlikle korkulan bir grup ve çok sayıda dişi üretiyorlar. Şahsen ben Dez'e katılıyorum. Bir kediye Mitch'i öldürmesi için çok para ödeniyor."

"O'Farrell'ın bir kadını işe almasına bile şaşırdım. Yemek yapmaktan başka bir şey yapmalarına güvenmiyor ve-" Başını kaldırıp Sissy ve Ronnie'nin kendisine baktığını görünce konuşmayı kesti. "Unut gitsin."

"Onu işe almamış olabilir. O koca kafanın üzerinde bir ödöl var." "Her zaman aslan olarak kalabilirsin." Şimdi herkes Ronnie'ye bakıyordu.

"Neden?" Sissy sormak zorunda kaldı.

"Eminim O'Farrell ödeme yapmadan önce Mitch'in öldüğüne dair kanıt ister. Ve bu dişi aslan onu kedi olarak öldürürse kedi olarak kalacağını biliyordur. O zaman sikini kanıtlayamaz."

"Vay canına." Mitch başını sallayarak onayladı. "Kulağa geldiği kadar aptalca değil."

"Teşekkürler."

"Ama yapamam." Mitch, Sissy'nin tabağından bir rulo aldı ve Sissy onun ellerini kesmeyi düşündü.

"Neden?"

"Sürekli kedi olursam oynayamam."

"Oynamak mı?" Brendon ikisinin arasına baktı. "Ne oyunu?"

Sissy kardeşinin lokantasının duvarındaki saate baktı. "Tanrım, Mitchell, antrenmana zamanında yetişmek istiyorsak harekete geçsek iyi olacak."

"Antrenman mı?" Brendon'ın gözleri kısıldı. "Ne için antrenman?"

Mitch dramatik bir iç çekiş yaptı. "Buna inanmayacaksın ama burada kalabilmek için futbol oynamak zorundayım."

Sissy, Brendon'ın eli masaya çarpmadan saniyeler önce Ronnie'nin irkildiğini gördü. "*Nasıl oluyor da o oynayabiliyor?*"

Ronnie kolunu ovuşturarak, "Canım," dedi, "üzülmene gerek yok."

"Bu adil değil. Ben de en az onun kadar iyiyim."

"Bu yüzden mi sana Bay Fumble Paws diyorlar?"

Sissy, Ronnie Lee'nin izniyle yuvarlanan top kafasına doğru uçarken zar zor eğildi.

"Ne? Sadece bir soruydu."

Bölüm 12

Sammy Ray, koca piç antrenman için sahaya çıkmaya hazırlanırken kardeşinin dükkânına hışımla girdi.

"Ona futbol mu oynatıyorsun?"

Travis ona zar zor baktı. "Sana ne oluyor anlamıyorum Sammy Ray."

"O senin kız kardeşin."

"Oynamak zorunda değil."

"Ne demek istediğimi

anlıyorsun."

"Bak, ona gitmesi gerektiğini söylemedim. Ama onun burada olması güvenli değil."

"Ama top oynarsa kalmasına izin vereceksin, öyle mi?" Bu sadece Travis'in evreninde anlamlıydı.

"Eğer söz verdiği kadar iyiye bu riski almaya hazırım."

Donnie ofisten çıktı ve durdu. Sammy'ye baktı ve Sammy de Donnie gözlerini kaçırana kadar ona baktı.

"Dışarıda buluşuruz." Sonra Donnie gitti.

Tanrım, Bobby Ray ve Sissy doğru fikirdeydi. Bu kasabayı ve onların çılgın yöntemlerini terk etmek. Çünkü Sammy gerçekten de ağabeyine daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu.

"Tekrar söylüyorum, Travis. O senin kız kardeşin. Ve eğer yardıma ihtiyacı varsa, önemli olan da bu. Eve kimi getirdiği umurunda değil."

"Kabul edelim küçük kardeşim, Sissy Mae bir-"

Sammy elini kaldırarak Travis'in sözünü kesti. Küçük kız kardeşini seviyordu ve kimsenin ona öyle demesine izin vermezdi. En azından yüzüne karşı. Ya da onun yüzüne. "Birbirimizi anlayalım, Travis. Ona şimdi söyleyeceğin şeyi söylersen, ikimiz için de karanlık bir gün olur. Anladın mı beni?"

Travis başını salladı. "Onu her zaman koruyorum."

"Sadece senden. O ya da o kedi burada kalmak için hiçbir şey yapmak zorunda değil, bunu sen de biliyorsun."

"Ama o yapacak." Travis tarlaya götürmek üzere eşyalarını topladı ve kardeşinin yanına gitti. "Ve eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, küçük kardeşim, bu konuda bir şeyler yapmaktan memnuniyet duyarsın."

Sammy bir şey söylemeyince ya da yapmayınca Travis homurdandı ve yürüdü. dışarı.

"Tekrar buraya döndüğüme inanamıyorum." Sissy devasa futbol sahasının etrafına baktı. Kasabada birkaç tane vardı. Biri cüce futbolu için, biri ortaokul ve lise çocukları için ve bu da kasabaya karşı kasaba savaşları için ayrılmıştı. Smithtown'da büyüdüğü yazlar boyunca her Cumartesi gününü burada geçirmişti. Ronnie Lee ile birlikte buradan ayrıldıklarında, bir daha bu lanet sahaya gelmemeye yemin etmişti. Ama işte buradaydı.

Smithtown Sahası, sınırlarını göstermek için bazı işaretlerin asıldığı sıradan bir saha değildi. Herhangi bir yarı profesyonel takımın oynamaktan gurur duyacağı düşük seviyeli bir açık hava stadyumuydu.

Aylara karşı evlerinde oynayacakları maç bir sonraki Cumartesi günü olmasına rağmen, tüm antrenmanlar sırasında izlemeye gelenler için her zamanki gibi sosisli sandviç ve hamburger satıyorlardı. Ama Sissy ve Ronnie bunu es geçip caddenin karşısındaki Starbucks'tan birkaç sıcak kahve aldılar.

Yastıklı tribünlere doğru yürürlerken Sissy başını çevirip Mitch'in mükemmel bir pas yakalayışını izledi. Hâlâ biraz canının yandığını biliyordu ama bunu belli etmiyordu. Onun yerine topu yakaladı ve atıştan sıkılmış gibi görünüyordu.

Kadın gülümsedi.

"Mitch'le aranızda neler oluyor?"

Sissy irkilerek arkadaşına baktı. "Hiçbir şey. Neden?"

İşte o zaman yirmi beş yılı aşkın en iyi arkadaşı kafasının arkasına bir tokat attı.

"Ah!" Sissy yürümeyi bıraktı ve Ronnie'ye ters ters baktı. "*Bu ne içindi?*"

"Çünkü sen bir aptalsın, Sissy Mae Smith."

Sissy bazen Ronnie'yi anlamıyordu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Ben... boktan bahsediyorum."

Sissy hemen çıplak ayaklarını kontrol etti. "Nerede? Hiçbir koku almıyorum." Ama Sissy başını kaldırıp baktığında Ronnie yere değil, Sissy'nin arkasına bakıyordu.

Döndü ve on altı yaşındayken uğruna her şeyi yapabileceği gözlere baktı.

"Gil." Eski sevgilisi.

Gülümsedi. "Selam tatlım."

Mitch topu kolayca yakaladı ve kurdun yüz ifadesinden topu gerçekten ona doğru sürdüğünü düşündüğünü anlayabiliyordu. *Köpekler. Onları sevmek zorundaydınız.*

Hâlâ iyileşmekte olduğunu bildikleri için ona yumuşak davranmaya başlamışlardı. Ama yaptıkları hiçbir şey onu korkutmuyor gibi görüldüğünde bu uzun sürmedi.

"Birkaç pas denemek ister misin?" Travis sordu.

Mitch sonunda Sissy'nin kardeşiyle tanıştıktan sonra bu adamdan hoşlanmadığından emindi. Smitty'nin kalbinin olduğu yerde Travis'in boş bir delikten başka bir şeyi yoktu.

Mitch omzunu oynattı. Acıyordu ama bu gece ıslatırsa sabah acıya katlanabilirdi. "Evet. Tabii."

Travis adamlardan birine işaret etti ve Mitch topu fırlattı. Kurt topu yakaladı ama birkaç metre geriye savruldu. İrkilerek Travis'e baktı.

"Fena değil."

"Biliyorum."

"Eminim kız kardeşim sana kalman için gerekenleri söylemiştir."

Mitch gülümsedi. "Kabul edelim Smith. Senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var. Özellikle de aylara karşı kazanmak istiyorsan. Değil mi?"

"Evet. Ve?"

"Oynayacağım."

"Ama ne istiyorsun? Çünkü bir şey istediğini biliyorum."

"Takımdaki kardeşimi."

Travis'in ağız açık kaldı ve kısa bir an için, her zaman takındığı o sinir bozucu soğukkanlı ifadesini kaybetti. "Fumble Paws? Unut gitsin."

"Onu hücum hattı yap. Asla topa dokunmak zorunda kalmayacak. Ama ya o var... ya da ben yokum."

Travis omzunun üzerinden yedek kulübesinde oturan Bren'e baktı... daha doğrusu yedek kulübesinde surat asıyordu.

"Ve bunu ciddiymişsin gibi söyle."

Mitch'in Sissy'den sıkça duyduğu bir iç çekişle Travis, "Hey, Shaw, gelmek ister misin?" diye seslendi.

Bren dik oturdu. "Ben mi? Evet!"

Olimpiyat altın madalyasını almak için çağrılmış gibi sahaya fırladı.

"Bu işe yarasa iyi olur," diye Mitch'e hırladı Travis.

"Onu bana bırak." Mitch Ronnie'ye haber verebilmek için etrafına bakındı. Ama gözüne Sissy ile konuşan bir adam ilişti.

Travis uzaklaşmadan kolundan tutarak, "Kim o?" diye sordu.

Travis Sissy'ye doğru baktı. "Oh. O. Bu Gil Warren." "Sürünün bir parçası mı?"

"Bugün. Gelip gidiyor."

"Neden Sissy ile konuşuyor?"

Travis yavaşça dönüp Mitch'e baktı. "Bunu nasıl söylesem?" Çenesini sıvazladı. "Gil'in Sissy'nin ilki olduğunu söyleyebilirsin. Ve bir kız ilkini asla unutmaz, değil mi?"

Kurtlardan biri topu Mitch'e geri attı. "Birkaç pas daha yapalım."

Mitch başını salladı. "Elbette."

Elindeki topu bir süre inceledi, kolunu geri çekti ve domuz derisinin uçmasına izin verdi...

Sissy buna inanamadı. Gil mi? Lanet olası Gil Warren mı? Bunca yıl sonra Smithtown'a dönmüş ve onu terk etmemiş gibi davranıyordu. Ya da belki de onun her şeyi oluruna bırakan kadınlardan biri olduğunu düşünüyordu. Affet ve unut. Affederek huzur bulduğunu.

Sissy'nin böyle biri olmadığı kesindi. O hiçbir şeyi affetmez ya da unutmazdı.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Sissy." "Evet.

Teşekkürler."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Kız kardeşinin de burada olduğunu görüyorum Gil." Ronnie, Gil'e "Bobby Ray'in sürtük kız kardeşi "nden daha iyisini bulabileceğini söyleyen kadına ters ters baktı. Ronnie Tina'dan her zaman nefret etmişti ama Gil'den nefret ettiği kadar değil.

Bu yüzden Ronnie Sissy'nin en iyi arkadaşıydı. Bütün doğru insanlardan nefret ederdi.

"Temelli döndük."

"Harika." Sissy adamın taşaklarını tekmelemek dışında bu konuşmadan bir çıkış yolu aradı. Bu da yıllardır yapmak istediği bir şeydi.

"Bu akşam yemekte bir araya gelmeye ne dersin?"

Sissy gözlerini kırıştırdı ve Ronnie'ye baktı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi dedi.

Gülümsedi. Eskiden bu gülümsemeyi severdi. Şimdi ise sadece yapmacık görünüyordu.
"Azıcık bile değil, tatlım. Güzel bir akşam yemeği yeriz, hasret gideririz. Harika olacak."

"Hayır."

"Haydi, Sissy Mae. Geçmiş geride bırakmanın zamanı geldi." "Hayır, değil. Ama iyi denemeydi."

Ronnie güldü, ama bir futbol topu Gil'in kafasının arkasına çarpıp kurdu öne doğru savurduğunda bu bir gıcırtya dönüştü. Sissy ve Ronnie kenara çekilip Gil'in yere düşüşünü izlediler.

"Üzgünüm," diye seslendi Mitch sahadan. "Benim hatam."

Sissy, Ronnie kolundan tutup onu tribünlere götürene ve Gil'in seğiren bedeninin etrafından dolaşana kadar birkaç dakika sersemlemiş bir halde orada durdu.

"Mitch'in bunu neden yapmış olabileceğini sorsam, yine kafamın arkasına vurur musun?" Sissy koltuklarında rahat ettiklerinde sordu.

Ronnie başını salladı. "Evet."

Kesinlikle yaparım." "Tamam. Sadece kontrol ediyorum."

Bölüm 13

Mace Llewellyn akşamın geç saatlerinde Brooklyn'deki evine girdi. Smitty, Sissy Mae ve Mitch'in dışarıda olduğu zor bir gün geçirmişti. Hâlâ Smitty ile temasa geçmeyi düşünüyordu ama her şey halledilmiş görünüyordu. Zaten düzeltmeyeceği bir durum için adamın balayını mahvetmeye değer miydi? Ve Mace Smitty'yi, dostunun *bunu düzeltmek* isteyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Ben geldim," diye seslendi.

"Mutfaktayım."

Mace kapıyı kapattı ve Dez'in köpekleriyle yüzleşmek için döndü. Hırladı ve iki erkek koşmaya başladı. Ancak yavru köpek kıpırdamadı. Mace'in hırlamalarından ya da kükremelerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Mace evdeyken onu sadakatle takip ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, Mace'in onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Şimdiden orijinal boyutunun üç katına ulaşmıştı ve ayaklarının büyüklüğü bir gösterge ise açıkça bitmemişti. Ayrıca, o kocaman, taparcasına bakan gözleriyle ona bakıyordu.

Diğer ikisine olduğu gibi ona da kötü davranacak yüreği yoktu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için önce etrafına bakınan Mace, onun yanına çömeldi ve sevdiği şekilde başını ve çenesinin altını okşadı. Boynunu biraz daha sertçe kaşırken gözleri kapandı ve tüm vücudu sallanmaya başladı.

"Mace?"

Dez'in sesini duyan Mace ayağa fırladı ve ellerini hızla kot pantolonuna sildi. "Geliyorum."

Mace ceketini kanepenin üzerine fırlattı ve evin içinden geçerek büyük mutfığa girdi. Dez mutfak masasında oturmuş yeni dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Yeni işinin getirilerinden biriydi bu. Onu yeni bir bölüme ve yeni bir ortağa geçirdiklerini öğrendiğinde gerçekten mutsuz olmuştu. Bu işin nasıl büyük bir adım olduğunu ve kariyerini nasıl daha iyi hale getirebileceğini hâlâ anlamamıştı.

Birkaç adım atan Mace durdu ve gözlerini yere dikti. "Bu melez bebeğime ne yapıyor?"

Dez, Marcus'a baktı ve omuz silkti. "Oyun oynuyorlar."

Mace, yüz elli kiloluk bir köpeğin ağzını kullanarak oğlunu daireler çizerek itmesini oyun olarak görmüyordu.

"Bu güvenli olamaz."

"Marcus mutlu."

Doğru, oğlu kıkırdıyordu ama o daha yeni yürümeye başlayan bir çocuktur. Yeni yürümeye başlayan çocuklar kan akmaya başlayana kadar her türlü pisliğe gülerlerdi.

Mace homurdanarak uzandı ve oğlunu yakaladı. Marcus, dönüşmekte olduğu ana kuzusu gibi, var olmayan pençeleriyle babasının yüzüne vurdu ve Mace onu köpeğin yanına yere yatırana kadar çığlık attı. Ve köpek mutlu bir şekilde veledi daireler çizerek döndürmeye devam etti.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Dez, bakışları bilgisayar ekranına odaklanmıştı. "Bu saatte ayakta olması gerekiyor muydu?"

"Sen unutmaya devam ettiğine göre, o gecedir."

Mace kendi kendine homurdandı ve Dez'le kavga etmemeye karar verdi. Dürüst olmak gerekirse çok azmıştı ve Dez o tişörtün içinde çok güzel görünüyordu. "Yiyecek?"

"Buzdolabı."

Mace buzdolabının kapağını açtı ve dadının o gün için ayrılmadan önce hazırladığı üç dev sandviçi çıkardı. "İş nasıldı?"

"İyiymiş."

"Ortağınla iyi anlaşıyor musunuz?"

"Sanırım. Henüz onu vurmaya çalışmadım."

"Bu iyi, bebeğim." Masaya oturdu. "Tamam."

Sorularım var."

Lanet olsun. O yapmamıştı. Hatta yenmiş Henüz.
"Hayır, Desiree. İşte. komplo yok."

"Oh, evet, var. Ama benim bahsettiğim bu değil. Sen ve Smitty SEAL'deydiniz ama özel bir birliktiniz, değil mi? Sadece şekil değiştirenler mi?"

"Evet."

"Hiç dişi var mıydı?"

"Hayır."

"Sizinki gibi dişilerden oluşan başka bir birim var mı?"

Mace başını salladı, ilk sandviçinin yarısını yemişti bile. "Evet," dedi yutkunduktan sonra. "Sanırım Ordu'da bir şeyler var. Hava Kuvvetleri hakkında bir bok bilmiyorum. Denizcileri de kesinlikle."

Dez kaşlarını çattı ve Mace başını salladı. "Komplo değil. Komplo değil."

"İyi. Ama içinde bulunduğum onca yıl boyunca şekil değiştirenlerle dolu özel birlikler olduğunu hiç duymadım."

"Ve bunun bir nedeni vardı,

bebeğim." "Evet. Hep öyle diyorsun."

"Bu sırrı türümüzün iyiliği için saklıyoruz." "Evet,

ama sen bana söyledin."

"Sana güvenmiştim." Gülümsedi. "Ve eğer söyleseydin, aklı başında kimsenin sana inanmayacağını biliyordum. Akıllı olmalı ve kuralları ne zaman çiğneyeceğini bilmelisin. Biz sadece kendimizi değil, gelecek nesli de koruyoruz."

Dez ellerini saçlarında gezdirerek hayal kırıklığını belli etti.

"Yani Mitch'e ateş eden kişinin asker olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Yani bulunduğu mesafeyi kastediyorum, Mace... tam insan olmayı unut. Senin ya da Smitty'nin bu atışı yapabileceğinizi sanmıyorum."

Mace, Sissy'nin hâlâ Mitch'in kanıyla kaplıyken söylediklerini hatırladı: "Eğer hareket etmeseydi..."

"Şimdi tek yapmamız gereken onun kim olduğunu bulmak."

"Denizcilerle başlayın. Tanrı biliyor ya, keskin nişancılarınızı seviyorsunuz."

Sonunda Dez küçük bir kahkaha attı ve parmaklarını çıtlatarak sandalyesine geri oturdu. "Onu kucağına alsan iyi olur, Mace. Sadece sızlanmaya başlayacak."

Mace, Dez'in fark etmeyeceğini umarak bacağına vurmaya devam eden patisini görmezden gelmeye çalışmıştı. Kadın bir şekil değiştiren olmayabilirdi ama polis hisleri yerindeydi.

Homurdanarak uzandı ve yavru köpeği kucağına aldı. "Ve sen de yüzündeki o gülümsemeyi silebilirsin."

"Ben bir şey demedim." Sandalyesini geriye itti ve oğullarını kucağına almak için uzandı. "Hadi seni yukarı çıkarıp yatıralım, bebeğim, böylece baban kız arkadaşıyla kaliteli zaman geçirebilir."

Dez, Mace'in alnına bir öpücük kondurdu. "Uzun sürmesin. Azgınlığım." Ve bu sözlerle mutfaktan çıktı, iki hayvanı da arkasından geliyordu.

Mace yavru köpeğe sandviçinden bir parça salam verdi. "İlişkimizi gizli tutmama hiç yardımcı olmuyorsun."

Sissy, en sevdiği Smittown barının ne zaman bir karaoke makinesi aldığını bilmiyordu ama bir çift erkek aslanın sahneye çıkıp Bon Jovi şarkıları söyleyeceği günü göreceğini hiç düşünmemişti.

Barda buluşmak Dee'nin fikriydi ve Sissy de buna balıklama atlamıştı. Mitch, Gil Warren'ın ensesine vurduğundan beri Sissy kendini gerçekten... tuhaf hissediyordu. Mitch hâlâ aptaldı, değil mi? Hâlâ kankasıydı. Hâlâ arkadaşı. Ve sadece arkadaşı.

Değil mi?

O zaman neden ona bakıp duruyordu?

Hayır, hayır. Bunu fazla düşünüyordu. Muhtemelen Mitch gözlerinin önünde neredeyse öldürüldüğü için böyle hissediyordu. Sebebi bu olmalıydı.

Çünkü "Livin' on a Prayer" şarkısında içini döken bir adam için nasıl başka bir şey hissedebilirdi ki?

Ronnie birasını yudumlarken, "Brendon'ı hiç şarkı söylerken dinlemedim," diye yorum yaptı. "Ve sanırım onu bir daha hiç dinlesem de olur."

"O zaman vahşi köpeklerle takılma. Görünüşe göre, Mitch onların aylık karaoke gecelerinin yıldızı."

"Köpekler şarkı söylüyor." Dee tiksintiyle dudağını biraz büktü.

Ronnie şişesindeki buğuyu sildi. "Yani... Gil Warren."

Sissy birasını aldı. "Bunu duymak istemiyorum."

Dee, "Buraya dönecek cesareti bulduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Ve kız kardeşini de getirmiş." Ronnie alay etti. "Ondan nefret ediyorum. Ve ben Gil'i Alfa yapmayı umduğunu duydum."

Sissy homurdandı. "Bu hangi gezegende olur ki?"

"Yanında güçlü bir dişi olması bu konuda kesinlikle yardımcı olacaktır."

Sissy'yi en çok aşağılayan şey, sanki sinir krizi geçirmesini bekliyorlarmış gibi ona bakmalarıydı.

"Gerçekten o kadar zavallı olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Cevap vermeyince bira şişesini yere çarptı. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Sissy, bekle. Biz-" demedik.

Ama Ronnie söyleyeceklerini bitiremeden oradan uzaklaştı. Tuvalete uğrayıp yapması gerekeni yaptı ama hâlâ birinin suratına yumruk atmak istediği için henüz masaya dönmek istemiyordu. Onun yerine arka kapıdan çıkıp ara sokağa girdi. Kapı kapanırken Sissy çöp konteynerinden gelen sesleri duydu. Etrafindan dolaştı ve yarı içeride yarı dışarıda duran kurda bakmak için durdu.

"Eggie Amca!"

Amcası kehribar rengi gözlerini kocaman açarak çöplükten geri çekildi.

"Çöplük kehanetinde bulunmaman gerektiğini biliyorsun." Eğer teyzesi ve Dee-Ann olmasaydı, amcası sokaklarda bir yerlerde yaşıyor olacaktı. "Şimdi evine git" -elleriyle onu uzaklaştırdı- "biri buraya gelip seni görmeden önce."

Bakışları kısa bir süreliğine çöplüğe kaydı -kim bilir orada istediği ne vardı- sonra da ormana doğru koşmaya başladı. Teyzesi minnettar olmalıydı. Sissy onu Eggie'nin bir şeyler yapacağına söz verip de yapmadığı bir şeyi daha evine sokmaktan kurtarmıştı.

Sissy ailesinin kadınlarının erkeklerle nasıl katlandığını bilmiyordu. Çok az getiri için çok fazla iş gibi görünüyordu.

Çöp kutusuna doğru yürüdü ve içine baktı. Radyo. Radyo olmalıydı. Amcası muhtemelen onu tamir edip eBay'de falan satabileceğini düşünüyordu.

"Kendini içine atmayı mı düşünüyorsun?"

Sissy Mitch'in sesiyle irkildi. "Bana gizlice yaklaşma."

"Buraya iyi olduğundan emin olmak için geldim. Çöp kutusuna uzun uzun bakan sendin."

"Değildim, sadece-oh! Unut gitsin." Döndü ve onunla yüzleşti. "Ne istiyorsun ki?"

"Dans etmek ister misin?"

Sissy kaşlarını çattı. "Ara sokakta mı?"

Parmağıyla alnına bir fıske vurdu. "Ow."

"Burada olmaz, kova kafa."

"Kova kafa?"

"İçeride."

"Gerçek müzik mi çalıyorlar yoksa karaoke saçmalığı mı?"

"Toplum doğuştan gelen cinselliğimi kaldıramadığı için müzik kariyerimin elimden alındığını neden kabul etmiyorsun?"

"Ya da senin bir kaçık olduğunu kabul edebilirim. Ama bu gereksiz olurdu." Kapıya doğru yöneldi, Mitch arkasındaydı.

"Şu haline bak, lüzumsuz gibi büyük kelimeler kullanıyorsun."

Bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle Mitch'e vurdu. Mitch onu yakaladı ve güldü. "Espri anlayışın yok."

"Bazıları öyle der."

Mitch, "Kimdi o adam?" diye sorduğunda neredeyse koridordaydı.

Sissy durdu ve arkasını döndü. Mitch'in kimi kastettiğini hemen anladı. "Gil Warren'dı."

"Eski erkek arkadaşın mı?"

Sissy ara sokağa geri adım atarak kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Evet. Eski erkek arkadaş."

"Bana hâlâ burada yaşadığını söylememiştin."

"Bilmiyordum. Söylediğine göre geri taşınmış ve kalmayı planlıyormuş." Mitch sağ elini hâlâ tuttuğu için Sissy sol elini şortunun cebine soktu. "Neden topla ona vurdun?"

Mitch başparmağını parmak eklemlerine sürterek Sissy'nin elini inceledi. "Seni rahatsız ettiği için sinirlenmiş görünüyordun." Omuz silkti, dikkati kızın elinden hiç ayrılmıyordu. "Ve seninle konuşmasından hoşlanmadım. Sana bakmasını istemedim. Kısacası, gördüğüm anda ondan nefret ettim."

Sissy yutkundu. "Anlıyorum."

Sonunda bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Kızgın mısın?"

"Biraz bile değil." Sonra Sissy uzun, çok uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı. Parmak uçlarına kalktı ve Mitchell Shaw'ı öptü.

Dramatik ya da filmlere yakışır bir şey değildi. Dilini onun boğazına sokmadı ya da kollarına atlamadı. Sadece dudaklarını onunkilere bastırdı. Muhtemelen kan bağı olmayan bir erkeğe verdiği en tatlı, en iffetli öpücüktü.

Ama bilmeseydi, aldığı tepkiye bakarak adamın sikini avuçladığını düşünebilirdi.

Birden Mitch'in elleri saçlarını karıştırmaya başladı, onu kapıya doğru iterken ağzı onunkine karşı sıcaktı. Dili kızın ağzına girdi, onunkinin etrafında döndü. Tadına bakıyor, keşfediyordu. Ve Sissy vücudunun daha önce hiç olmadığı kadar eridiğini hissetti.

Bu çok yumuşaktı. Evet, çok güzeldi. Bir barın arka sokağında Sissy'yi hırpalamak çok güzeldi. Ama onun kendisini öpmesini hiç beklemiyordu. Tatlı, yumuşak bir öpücükten başka bir şey olmayan bu öpücüğün yarattığı patlamayı hissetmeyi kesinlikle beklemiyordu. Muhtemelen eski sevgilisiyle ilgilendiği için bir "teşekkür"den fazlası değildi. Ve işte o da bunu çok abartıyordu.

Ama kızın tadı çok güzeldi ve daha da güzel kokuyordu. Bu gerçekten adil değildi. O sadece bir çeşit insandı!

Geri çekil. Geri çekilmelisin.

Bir dakika içinde. Bir dakika içinde kesinlikle geri çekilecekti. Kendine söz verdi.

Sonra Sissy kollarını onun boynuna doladı ve onu daha yakına çekti. Sağ bacağı onunkine dolandı, çıplak ayağı baldırında bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Dili onunkine karıştı, parmakları saçlarının derinliklerine gömüldü ve durumu tersine çevirip ağzını herhangi biriyle deneyimlediğinden daha tutkulu bir şekilde alırken onu tuttu.

Kadın aniden ağzını çektiğinde Mitch ne yapacağını bilemedi. Yalvaracaktı. Yalvarmak ona göre değildi. Özellikle de siki ona yalvarmasını emrediyorsa.

Yalvar, lanet olası! Yalvar!

Sonra Sissy vücudunu çekti ama gömleğini tuttu. "Hadi." Geri çekildi, kapıyı açtı ve Mitch'i arkasından sürükleyerek kulübe geri döndü. Ronnie'nin Bren'in kucağında oturduğu ve Dee'nin ortalıkta görünmediği masanın yanında durdu.

Sissy arabanın anahtarlarını aldı ve Mitch'i hâlâ arkasında sürükleyerek dışarı çıktı.

Mitch kardeşinin yüzündeki ifadeyi ölene kadar unutamayacaktı. Bren, Sissy'nin Mitch'i bir yere sürüklediğini görünce afallamış ve biraz da paniklemiş görünüyordu. Klasik bir durumdu.

Ronnie esnedi.

Dışarı çıkınca Sissy onu arabaya doğru itti. "Bin arabaya."

Arabayı onun sürmesine izin vererek hayatını ve uzuvlarını gerçekten riske attığını biliyordu ama kimse onları eve daha hızlı götüremezdi ve Sissy'nin içinde olması gerekiyordu. Onun içine girmenin ve ikisi de önlerini göremeyene kadar onu becermenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Pete O'Farrell, Jr. pahalı Fransız restoranından çıkıp arka sokağa park ettikleri arabasına doğru yürüdü. Hızlı bir çıkış yapmak için bir neden olması ihtimaline karşı bunu hep yaparlardı.

Adamlarından biri, Meat adında yavaş zekâlı bir dev, onu bekliyor olmalıydı. Meat'in ortalıkta görünmediğini fark eder etmez Pete restorana geri döndü. Ama kadın kapının önünde duruyordu.

Onun hakkında bir şeyler duymuştu. Onun mahallesinde büyüüp de onu tanımamak olmazdı. Roxy O'Neill. Tuhaf biri olduğunu söylerlerdi. Garip ve seksi ve

Tehlikeli. Ama kimse nedenini bilmiyordu. Sadece ondan ve kız kardeşlerinden uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı.

Ama o neden burada olduğunu biliyordu. Oğlunun hayatı için savaşmak. Sanılanın aksine, Pete o polisin kafasına kontrat koymamıştı. Kahretsin, bu çocuk kimsenin yapamadığını yapmıştı... babasından kurtulmuştu. Doğru, polis bir süre için ekipteki en önemli adamlardan bazılarını alaşağı edebilecek gibi görünüyordu, ama iyi bir avukat -onun gibi -Suçlamaları düşürmek için her türlü nedeni bulabilirdi. Son birkaç yıldır suçlamalar birbiri ardına ortadan kalkmıştı. Neredeyse çocuk için üzülecektiniz.

Ama Petey'nin suçlamalarıyla ilgili sorun, polisin olaya ilk elden tanık olmasıydı. Mitch Shaw doğru zamanda yanlış yerde bulunmuş ve Petey O'Farrell'i, Petey'nin üçüncü karısını ilişkileri hakkında tehdit etme hatasına düşen küçük bir fahişenin boğazını keserken yakalamıştı. Bu tipik bir aptal Petey O'Farrell hareketiydi ve polis de bunu gördü. Belki bir kadın olmasaydı, polis daha fazlasını bulana kadar gizli görevde kalmaya devam ederdi. Ama kendini kaybetmiş ve neredeyse yaşlı adamı öldürüyordu. Çocuklar Pete'e Shaw'un bu kadar farklı olmasının garip olduğunu söylemişlerdi. Pete onunla konuştuğunda her zaman çok iyi huylu ve rahattı, bu yüzden kimse bunun geldiğini görmedi. Ama her nasılsa polis sakinleşmeyi başarmış ve yaşlı adamı oracıkta yakalayarak kimliğini tamamen ortaya çıkarmıştı.

Ve Pete için Jr.... hayatı güzelleşmişti.

"Merhaba, Peter."

"Bayan O'Neill."

"Benimle konuşmak için birkaç dakikanız olduğunu umuyordum."

Gülümsedi. Omuz silkti. "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Şirketime çoktan polisler geldi ve onlara size söylemek üzere olduğum şeyi söyledim... Oğlunuza suikast düzenlemedim."

"Ben de buna inanıyorum. Babanın yaptığını da biliyorum."

"Sana söyleyemezdim."

"Şşşt." Elini salladı. "Bunun hakkında konuşmuyorum. Senin ne düşündüğünden bahsediyorum."

Adam başını salladı. "Anlamıyorum."

"Darbe ortadan kalksa ne yapardın?"

"Bana oğlunun ölmesini isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" "Onun öldüğünü görmek için neleri göze alacağını soruyorum." Gülümsemesi geri döndü. "Bayan O'Neill-"

Gürültülü bir patlama sesi sözlerini kesti ve döndü. Et'i arabasının tavanına bırakmışlardı ve sonra... onun üzerine düştü. Büyük, altın rengi ve... kanlıydı.

"Soruma cevap vermeni istiyorum, bebeğim. Görüyorsun ya..."

Pete döndüğünde, Roxy O'Neill'in yanında duran bir başkası daha vardı, onun yanına doğru itilmişti ve sonra Pete garip bir homurtu duydu ve sokağın uzak ucunda iki tane daha gördü. Ve sokağın ağzında iki erkek. Erkek olduklarını biliyordu çünkü kocaman yeleleri vardı.

Yardım için çılgılık atabilirdi ama içinden bir ses ona asla fırsat vermeyeceklerini söylüyordu. Bir silahı vardı ama onlar onu parçalamadan önce ona asla ulaşamayacağını biliyordu.

Geç olmuştu... Kimse dışarıda değildi.

Peki buna kim inanırdı?

"...Benim tek sorunum baban mı yoksa sen de mi öylesin?"

Erkekler ona yaklaştıkça başını sallayan Pete kekeleyerek, "Hayır, hanımefendi. Sorun bende değil."

"Bu iyi, bebeğim. Bu iyi." Sonra eli boğazına dolandı ve o büyük, kırmızı, gösterişli tırnakları aniden farklı hissettirdi -daha kalın, daha sert, daha keskin- ve derisine saplandı. Hiç çaba harcamadan onu arabaya çarpana kadar geri çekti. Meat'in kafası Pete'inkinin hemen yanındaydı. Adam şimdi nefes alıyorsa bile uzun süre alamayacaktı.

Meat'in üzerinde duran eğildi ve Pete'in alnına kan ve salya sızdı.

"Beni tanıyorsun," dedi Roxy. "Hiç değilse adımlı duyduğunu biliyorum. Ve oğlum benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Babanla ben ilgilenirim, sen de sorunsuz bir şekilde devralırsın ve zamanı geldiğinde hepsinin küçük oğlumdan uzak durmasını sağlarsın. Anladın mı?"

Pete yutkundu ve başını salladı.

"Güzel. Çünkü bana ne yapmaya çalışırsanız çalışın... oğluma... her yerden bizden daha çok olacak. Ve aramaya gelecekleri kişi sen olacaksın. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

"Kelimeleri duymak

istiyorum." "Evet.

Anlıyorum."

"Güzel." Ondan uzaklaştı ve diğerleri de aynı anda hareket ederek sanki hiç orada olmamışlar gibi karanlığın içinde kayboldular. "Birbirimizi anladığımız için minnettarım." Kadının eli adamın boğazından uzaklaştı ve adam gözlerini kırptırdı çünkü o büyük, kırmızı, gösterişli tırnaklar geri gelmeden önce pençeler ya da... ya da... bir şey gördüğüne yemin edebilirdi.

Sonra elinde basit bir altın çantayla sokakta kasıla kasıla yürüyordu. "İşi devralırken iyi şanslar, Pete. Sanırım

harika olacak. Sen kesinlikle babandan daha zekisin."

Sonra da gitti. Ve bütün o ağır Fransız yemekleri uçarak geri geldi.

Sissy arabasının sınırlarını zorlayarak Smithtown'dan geçip eve varmaya ve Mitch'i yatağa... ya da yere... ya da onu götürebileceği herhangi bir yere götürmeye çalıştı.

Kararını verdiğinde, Sissy tereddüt etmedi. Kararı üzerinde düşünmedi. Ya da doğru şeyi yapıp yapmadığını sorgulamadı. Buna kimin vakti vardı ki? Ayrıca, vücudu yerine getirmesi ya da denerken ölmesi gereken taleplerde bulunuyordu.

Ailesinin evinin önünde durdu. Mitch gösterge panelindeki tutuşunu bıraktı ve koltuğunda geriye doğru gevşedi.

Sissy orada ne kadar oturduklarını bilmiyordu ama sonunda koltukta dönüp ona baktı. "Hâlâ burada oturmamızın bir nedeni var mı?"

"Uh... Seni acele ettirmek istemedim."

Sissy iki eliyle onun omzunu itti. "Dışarı! Hemen!"

Mitch gülerek kendi tarafında indi ve Sissy anahtarı kontakta kapıp hızla sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı. Birlikte verandanın merdivenlerine yöneldiler. Ama Sissy en üst basamağa çıktığında ayağına bir acı saplandı ve bir çığlık atarak yaralı ayağını tutarken hemen tek ayağının üzerinde zıpladı.

"Neyin var?"

"*Kıymıklar!*"

Mitch ellerini kalçalarına koydu. "Şu anda benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

Sissy verandanın parmaklıklarına yaslandı ve ayağını Mitch'in yüzüne doğru tuttu. "Kıymıklar!" diye tekrar bağırdı.

"Lanet olsun. Bunlar kıymık." Mitch onun yüzüne baktı. "Elbette, yalınayak dolaşmakta ısrar ediyorsan-"

"Smithtown'da kimse yazın ayakkabı giymez." "Bu bir yasa mı?"

Sissy homurdanarak eve doğru zıplamaya başladı ama Mitch onu dizlerinin altından tutup kaldırdı. Gerçi onu sadece bacaklarından tutuyordu ve başı tehlikeli bir şekilde yere yakın sallanıyordu. Kız ciyakladı ve Mitch onu salladı.

"Sızlanmayı kes. Sertleşmen gerek."

Sissy dişlerini göstermeden Mitch'in bacağına arkasını ısırdı.

"Bunu bir daha yaparsan," diye şakacı bir şekilde uyardı Mitch, "seni kafanın üstüne düşürürüm. Şimdi sakınleş."

Mitch onu aile odasına götürdü ve televizyonun önündeki kanepeye bıraktı. Sissy doğrulmaya başladı ama Mitch onu alnından tutup geri itti. Sissy ona vurmaya başladı, Mitch de Sissy'nin ellerine vurdu ve yüzlerini birbirlerinden uzak tuttular.

Bundan sıkılınca, "Uzan ve sessiz ol. Bay Kitty Kitty seni daha iyi hissettirecek."

Sissy çırpınmayı bıraktı. "Bu kulağa ürkütücü ve yanlış geliyor."

Mitch başka bir sandalyeden bir battaniye kaptı ve vücudunun üzerine çekmeye başladı.

"Dışarısı doksan derece. İhtiyacım yok-"

Battaniye yüzünü örttü ve Sissy hırladı. Sonra battaniyeyi kanepenin minderlerine sıkıca sıkıştırdı, böylece Sissy geçici olarak kapana kısılmış oldu.

Lanet battaniyeyi üzerinden atmak için tekmelemek ve mücadele etmek zorunda kaldı ve o sırada Mitch birinci kattaki banyodan ilk yardım çantasıyla geri döndü.

Ayağına uzandı. "Bunu yapabilirim-"

"Hayır." Adam kadının ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ve bacaklarını kaldırarak kanepeye oturmasını sağladı. Sonra bacaklarını tekrar kucağına indirdi.

"Pekâlâ. Bakalım neyimiz varmış." Kızın ayağını kaldırdı ve "Elimizdeki şey lanet olası bir tekne." dedi.

"Gerçekten mi?" Topuğunu Mitch'in yüzünün yan tarafına vurarak kafasını bir yana savurdu. "Şimdi ne kadar büyükler Mitch?"

Yüzünün istismar edilen tarafını ovuşturarak, "Minik elf

ayakları mı?" "Aynen öyle."

Sissy gülümsememek için ağzının içini ısırды. Onda ne olduğunu bilmiyordu ama çocuğun bir tarzı vardı. Kedigillerin şapşal olduğunu hiç düşünmemişti ama Mitch kesinlikle şapşaldı.

"Burada ampütasyon var mı? Çünkü enfeksiyon kapmasını istemeyiz." "Mitchell..."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Sinirlenmene gerek yok. Bu sadece birçok seçenekten biriydi." Kitten cımbız çıkardı ve ayağını tekrar kaldırarak yakından inceledi. "Biraz derinde, bu yüzden muhtemelen pek hoş olmayacak."

"Annemle tanıştın mı?" Sissy sordu. "Bir keresinde kolumu pencereden içeri sokmuştum ve o kadın beni çekti-owwww!"

"Tamamdır." Mitch üç kıymığı havaya kaldırdı.

Sissy ters ters bakarak tekrar ayağına uzandı ve Mitch yine onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "O eller kirli."

"Onları kulüpte yıkadım. İyot gerçekten gerekli mi?" diye sordu adam bir pamuğa biraz dökerken. "İçinde zaten ağrı kesici olan bir şey yok mu?"

"Eminim vardır." İyotlu pamuğu kadının ayağına vurdu. "Ama ben bunu tercih ederim," dedi kızın iniltisi üzerine.

Temizlendikten ve küçük bir bandajla sarıldıktan sonra Mitch ayağını tekrar kucağına bıraktı. "İşte oldu. Hepsi bitti. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Dr. Mengele'ysen değil," diye mırıldandı.

"Yine o sızlanmayı duyuyorum."

Sissy küçük bir hırıltı çıkardıktan sonra ikili sessizliğe gömüldü, her şey bir anda çok garipleşmişti.

Mitch küçük bir omuz silkti. "Sanırım tüm bu olanlardan sonra havamız biraz bozuldu, ha?"

"Bunu ereksiyonunu kaybettiğin için mi söylüyorsun yoksa yine beni acele ettirmek istemediğin için mi?"

İkisi de onun kasıklarına baktı. "Yani beni

aceleye getirmekten endişe ediyorsun."

"Sadece emin olmanı istiyorum."

Hayal kırıklığına uğrayan Sissy doğrulup hızla adamın beline sarıldı. Tişörtünü avuçladı ve yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar onu yukarı çekti.

"Ne istediğimi biliyor musun Mitchell?" O cevap veremeden, "Sevişmek. Tercihen senin tarafından. Emin olmasaydım burada olmazdık. Ben ıslak, doyurulmamış bir amla kucağında olmazdım, sen de pantolonunda sağlıklı bir kurşun boru taşımazdın. O yüzden dalga geçmeyi bırak, pantolonunu çıkar ve ben sinirlenmeden vazgeç."

Mitch onun yüzüne baktı. "Şu anda *çok* tahrik oldum."

Sissy kediye baktı, kıcı adamın kot kaplı sikine sürtünüyordu. "Pekâlâ o zaman."

Bu konuşmadan sonra Sissy'nin üzerine atlayacağını düşündü. Ama atlamadı. Onun yerine yanaklarını ve boynunu okşadı, bütün bu süre boyunca yüzünü izledi. Mitch Sissy'den gerçekten hoşlanmıştı. Onun hiçbir şeyden ya da hiç kimseden çekinmemesini seviyordu. Ne istediğini biliyor ve peşinden gidiyordu. Tanrı biliyordu, bir kadında bunu seviyordu.

Kucağına oturan Sissy ona baktı. Saçlarını yüzüne doğru itti ve "Tanrım, bütün bu saçlar." dedi.

"Hey," diye düzeltti, "bu sadece saç değil. Bu benim kudretli al yelem. Bu benim ezici erkekliğimin bir işareti."

"Daha çok senin ezici saçmalığının."

Sırıttı. "O da var."

Sissy onu öne doğru itti. "Biraz doğrul."

Adam oturdu ve Sissy onun tişörtünün altından tutarak başının üzerine kaldırdı. Mavi tişörtü arkasına fırlattı ve ellerini adamın göğsünde gezdirdi.

"Tanrım, Mitch. Benim ve kasabanın tüm yiyeceklerini yediğinden beri çok güzelleşmişsin."

Mitch eliyle Sissy'nin yanağını okşadı. "Senin hatan. Kimse sana bu kadar iyi yemek yapmanı söylemedi."

"Seni beslemekten bir şeyler çıkmasına sevindim." Elleri Sissy'nin omuzlarını ve boynunu okşayarak saçlarına kaydı. Bir avuç tuttu, başını geriye çekti ve gözlerinin içine bakabilmek için eğildi. "Seni içime almak için sabırsızlanıyorum."

Lanet olsun. Gerçekten, sadece... lanet olsun.

Mitch Sissy'yi öptü, dili ağzının içinde kayıyor, onun lezzetli tadının tadını çıkarıyordu. Elleri Sissy'nin sırtından aşağı kayarak kıcının yanaklarını kavradı ve onu çıplak görme ihtiyacı kontrolü tamamen ele geçirene kadar sıkıca tuttu. Tişörtünü kavrayan Mitch, başının üzerinden çekerek arkasından yere fırlattı.

Tişörtünün altına siyah bir bikini giymişti, ipleri omuzlarından aşağı sarkıyordu. Sarkan uçlardan birini işaret parmağına doladı ve ipler gevşeyip boynunun arkasından ayrılana kadar çekti. Ellerini indirdi, ipler hâlâ parmaklarındaydı ve üst kısmın da onu takip etmesini izledi.

Hiç de utangaç ya da güvensiz olmayan Sissy ellerini iki yanında tutarken, adam da onun dolgunluğuna baktı. Göğüsleri dolgundu ama büyük değildi, açık kahverengi meme uçları zaten sert ve istekliydi. Göğsünde birkaç hafif yara izi ve köprücük kemiğine yakın bir yerde daha yeni bir yara izi vardı. Mitch parmağını yara izlerinin üzerinde gezdirdi ve doğrudan göğüslerine yönelmediğinde Sissy'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi hemen fark etti.

"Ne?"

Sissy onun ellerini yakaladı ve göğüslerine bastırdı. "İşe koyul, hoss. Bütün gün bekleyemem."

Mitch ellerini geri çekti. "Beni acele ettirme. İşim bitene kadar bu göğüslerle kendimi eğlendireceğim. Sen sadece orada otur ve benim güneşimin tadını çıkar."

Mitch öne doğru eğilip ağzını sol göğsünün etrafına sardığında, Sissy Mitch'e "güneşlenme" ile ne yapabileceğini söylemek üzereydi. Nefes nefese kalmış, vücuduna yayılan zevk karşısında şok olmuştu. Ağız sıcaktı ve dili... yetenekliydi.

Ellerini başının etrafına sararak, gözlerini sıkıca kapattı ve onu kendine yakın tuttu. Adam sertçe emdi ve Sissy'nin amcığı zamanla sıkıştı.

ekiştirmelere.

Kısıık bir inilti çıkardı. "Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye fısıldadı.

Adam geri çekildi ve onu kucağından itti. "Giysilerinin geri kalanını da çıkar," diye emrettikten sonra ayağa fırladı ve odadan çıkıp merdivenleri koşarak ıktı.

Geri döneceėini dűřünen Sissy řortunu odanın diėer ucuna fırlattı ve bikini űstűnűn arkasını çözerek çıkarmayı bitirdi.

Bikinisini yere bıraktıėı sırada Mitch merdivenlerden hızla indi, ayaėı takıldı ve aile odasının giriřini geçip geri kayarak aile odasına girdi. Bir avuç prezervatifi omzunun űzerinden kanepeye fırlatarak kadının űnűnde durdu.

"Bunlar nereden geldi?" "Ailenin

zulasından-"

Sissy elini kaldırdı. "Bařka bir řey sűylemek

istemiyorum." "H    ıplak değilsin," dedi ona.

"Hiç tutarlı değilsin. Ya çok yavaş ya da çok hızlı gidiyorum."

"Her neyse." Mitch onu biraz geriye itti ve űnűnde dizlerinin űzerine   ktű. Bikinisinin altından tuttu ve bacaklarından ařaėı doėru çekti. "Adım at." Kadın bikinisini çıkardı ve Mitch bikiniyi omzunun űzerinden attı.

"Bir dakika içinde d  neceėim," dedi yűzűnű onun amına g  mmeden   nce.

Adamın dili zaten ıslak olan yarıėına sűrtűnűrken kadın gűldű ve tekrar soluk soluėa kaldı, adamın elleri daha da yaklařabilmesi için kadının kalçalarını ayırdı.

Efsanevi aslan dili. Tanrı'nın istediği şekilde kullanıldığında eti kemikten ayırabilirdi. Başka bir şekilde kullanıldığında ise Sissy kıvranıyor ve daha fazla ayakta kalabileceğinden emin olamıyordu.

Parmaklarını Mitch'in saçlarına geçirerek onu daha da yaklaştırdı ve bacaklarını daha da açtı. Mitch'in iri elleri bacaklarının arkasından yukarıya doğru kayarak kığını kavradı, dili amında çalışmaya devam ederken onu yoğurdu ve sıktı.

Gözleri kayarak kapanan Sissy, hislerin onu yıkadığını hissetti. Bu kadar iyi bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu, ona rahatlayabileceğini ve ne isterse yapmasına izin verebileceğini hissettiren bir şey...

Sissy'nin gözleri birden açıldı ve Mitch'ten uzaklaştı. Ne yapıyordu? Kurallarını biliyordu... sınırlarını. Her zaman sınırlar olmalıydı. Ama o yakışıklı yüzünde endişeden ve sularından başka bir şey olmadan ona baktığında, biraz daha paniğe kapıldığını hissetti ve sınırları kaymaya başladı.

Bunun peşini bırakmak istemeyen Sissy, her zaman çok iyi yaptığı şeyi yaptı. Kontrolü ele aldı.

"Kalk," diye emretti ve Mitch'i saçlarından tutup kaldırdı. Mitch de onunla birlikte gitti ve onu kanepeye geri itmesine izin verdi. Mitch'in önünde dizlerinin üzerine çökerek kot pantolonunun fermuarına uzandı. Açıldığında, yıpranmış kotu ve altındaki yumuşak pamuklu boxer'ı kavradı ve kalçalarını kaldırması için homurdanarak çekti. O da kaldırdı ve kadın kot pantolonu aşağı çekip çıkardı.

Adam tamamen çıplakken, Sissy önündeki mükemmelliğe bakmak için kendine bir an verdi. Tüm bu güç, bir gergedanı boğabilecek bir horozla altın bir pakete sarılmıştı.

Ellerini bacaklarına koyan Sissy dizlerinden başladı ve avuçlarını sert, kaslı etin üzerinde kaydırdı. Kendini biraz yukarı kaldırarak eğildi, dudakları adamın iç uyluğunu sıyırdı ve ardından dili geldi. Son birkaç saniye içinde lezzetli bir şekilde sertleşen ve kalınlaşan sikine ulaştı.

Yavaşça, dilini her bir damara ve çıkıntıya karşı okşadı, adımlarını aşağıya doğru izlemeden önce başını daire içine aldı. Adam alçak sesle homurdandı ve kadın

kediyi itiyordu. Ama umurunda değildi. Şu anda onun ve sikinin kontrolü tamamen kendisindeydi, bundan daha tatlı bir şey olamazdı.

Sissy dudaklarını onun sikinin başına sardı, emerken dili ön spermi yaladı. Mitch dişlerinin arasından tısladı ve Sissy taşaklarını tutarak onu bütünüyle yutarken aynı zamanda sıktı.

Aman Tanrım!

Bunun dışında Mitch temel düşüncelerin ötesindeydi. Sissy zihnini silip süpürmüştü. Akıl yürütme, plan yapma ya da insanların hayatlarıyla dalga geçme yeteneği, onun hınzır ağzının kullanımıyla bir anlığına yok olmuştu.

Bir kadını yatağına alacak kadar ona güvenmeyeli uzun zaman olduğu için, onu uçurmak için çok daha fazlası gerekmecekti. Ama bu herhangi bir kadın değildi. Bu "hınzır gülüşlü" Sissy'ydi. O ana kadar ona karşı duyduğu çekimle ne kadar uzun süredir savaştığını fark etmemişti. Onu ne kadar istediğini. Ve şimdi ona sahipti ve beyin hücrelerini kafasından söküp alıyordu.

Mitch inleyerek ellerini Sissy'nin saçlarına daldırdı ve onu kendine doğru çekti. Onu kendine doğru sımsıkı tuttu ve uzun zamandır gecikmiş bir orgazmın gücünün içinden geçip doğrudan ağzına girmesine izin verdi.

Sissy onun kalçalarını kavradı, ağzı sikinin etrafına sıkıca sarıldı, vücudundan gelenleri yuttu ve emdi. Boşalması bitmeden önce üç kez sarsıldı ve mutlak rahatlama ve zevk dolu bir iç çekti.

Nefes nefese kanepeye yaslandı. Sissy'nin saçlarını bıraktı ve o da adamın sikini bıraktı.

Sissy arkasına yaslandı, kıkını topuklarına dayadı, başparmağıyla ağzının kenarlarını sildi.

Eğer adamın hiç uyarmadan ağzına boşalmasına kızdıysa bile bunu belli etmedi. Aslında, Sissy Mae şu anda oldukça ukala görünüyordu. Hayır.

ama orada başka bir şey daha vardı. Mitch'in tam olarak anlayamadığı bir şey.

Kadın konuşmaya başladı ve Mitch parmağını kaldırdı. "Bana bir dakika izin ver," diyerek onun sözünü kesti.

Omuz silkti ve Hint usulü yere oturdu.

Mitch ellerini saçlarının arasından geçirdi, teri yüzünden uzak tutuyordu ve yarı kapalı göz kapaklarının ardından Sissy'yi izlemeye devam etti.

Bir dakikasını aldı ama aniden yüzündeki ifadenin ne olduğunu anladı: kontrol. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu.

Aynı ifadeyi, aleyhlerinde hiçbir kanıt bulunmayan pezevenklerin ya da cesedi başarıyla bir yere sakladıklarına inanan cinayet zanlılarının yüzlerinde de görmüştü.

Doğru, az önce aldığı oral seks muhtemelen çoğu erkeği, onlardan sıkılana kadar kölesi yapmıştı.

Onun mantığını da biliyordu. Eğer onu kontrol altında tutarsa, kendini de kontrol altında tutabilirdi. Yatakta yeterince vahşi olur ve onun daha fazlası için geri gelmesini sağlardı ama kalbi asla gerçekten içinde olmazdı. Asla gerçekten içinde olmayacaktı. Ve o bunu neden istesin ki? Herhangi birinden anlamsız sikişler alabilirdi. Kesinlikle akıl sağlığı için Sissy Mae Smith'ten çok daha az tehlikeli olan kadınlardan da alabilirdi.

Hayır, hayır. Bu onun için işe yaramazdı. Bu şey sadece güneş doğana kadar sürse bile, o birkaç saat içinde onun her şeyini istiyordu. Ve onun her şeyine de sahip olacaktı.

Mitch oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve sonra sadece ona baktı. Kendini beğenmiş gülümsemesi solana ve biraz gergin görünmeye başlayana kadar ona baktı. Ahh. Polis olmanın harika faydaları.

"Ne?" diye sordu sonunda, dizleri birbirine dayanan ve kolları baldırlarını sarana kadar bacakları yukarı kalktı. Tek bir hareketle kendini ona tamamen kapatmıştı.

"Islak mısın?"

Sissy homurdandı. "Çoğu zaman."

Tanrım, ne eşleşme ama. Gezegendeki en azgın iki insan olmalıydılar. Mitch motive olduğunda kelimenin tam anlamıyla bütün gece devam edebilirdi. Ama kadınlar arkadaşlarına ne kadar saçma sapan şeyler söylerse söylesin, bunu her zaman kabul etmezlerdi.

Yine de Sissy'nin ona gerçekten ayak uydurabilecek tek kadın olduğunu hissediyordu. Ama bütün zamanını onu nasıl kontrol edeceğini bulmaya çalışarak geçirmesini istemiyordu. Etrafını koklayan köpekleri kontrol edebiliyordu ama o bir köpek değildi.

Mitch ayağa kalktı ve eliyle ona işaret etti. "Ayağa kalk."

Gülümseyerek yavaşça ayağa kalktı. Kendini yeniden güvende, kontrol altında hissediyordu çünkü adam yeniden sertleşmişti ve hiç şüphesiz onun kendisini istediğini biliyordu. Bunu yüzünde ve hareketlerinde görebiliyordu.

"Ne?" diye sordu usulca, artık iki metre boyundaydı.

Sadece parmaklarının ucunu kullanarak yüzünü, yanaklarını okşadı. Sissy'nin gözleri kapanmaya başladı ama başını salladı ve geri adım attı. Ondaki uzaklaşmak için.

Mitch bir elini onun boynunun arkasına kaydırarak, gevşek bir tutuşla onu yerinde tutarken, tenini kendi teninde hissedene kadar yaklaştı. Yırtıcı hayvanlar gibi Mitch ve Sissy birbirlerine bakarak kimin daha güçlü, daha kuvvetli olduğunu anlamaya çalıştılar.

Sonra ikisi de gülümsedi çünkü o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Mitch onu sertçe öptü, tek eli Sissy'nin ensesinde kalmıştı, Diğeri beline dolanıyor ve kıcını kavrayana kadar aşağı iniyordu. *O da*

gerçekten kıcımla ilgili bir şey var. Onu sıkıca içine çekti ve Sissy sert horozunun karnına kazdığını hissedebiliyordu ve daha fazla bekleyemedi.

Sissy kollarını Mitch'in boynuna doladı ve bacaklarını yukarı kaldırıp beline doladı. Mitch'in ağzı Sissy'ninkini yağmalarken, iri elleri kıcını kavradı, sıktı ve bıraktı.

Her zaman her şeyden çok uzak görünen Mitch - gururu olmayan gerçek bir göçebe aslan - ona tam yanındaymış gibi hissettirdi. Bunun nasıl bir afrodisyak olduğuna inanamıyordu.

Görünüşe göre her ikisi için de.

Kanepede otururken, Sissy hâlâ kollarındaydı, Mitch bir eliyle onu sıkıca tutarken diğer eliyle de kanepede prezervatif arıyordu. Sissy onun omuzlarını, sırtını okşadı. Mitch dönüp onu kanepeye itene ve önünde çömelene kadar öpüşmeleri hiç bitmedi. Kalçalarını kavradı, yukarı kaldırdı ve onu kanepenin kenarına çekti. Sissy ellerini avuç içleri düz olacak şekilde arkasındaki kanepenin minderine dayadı. Mitch'in sikini ıslak yarığına yerleştirmeden önce prezervatif takmasını izledi.

Ama sonra hareket etmedi. Sırılsıklam, azgın ve endişeli olan Sissy'nin sabrı saatler önce tükenmişti. Kararlı bir şekilde Mitch'i saçlarından yakaladı ve sertçe çekti.

Mitch onu aşağı çekip ileri doğru iterken yüzündeki gülümseme ölümcüldü, siki müthiş bir hamleyle ona çarpıyordu.

Başı geriye düşen Sissy saf bir zevkle soluk soluğa kaldı. Daha da iyisi, Mitch'in iyi bir dakika boyunca hareketsiz kalmasıydı, horozu onun içinde zonkluyordu. Büyüktü, onu tamamen dolduruyordu ve sonra biraz daha. Acı vardı... ve o bunu seviyordu.

"Bana bak."

Sissy emir üzerine başını kaldırdı. Dişleri dışarıdaydı, gözleri büyük bir kedinin gözleri gibiydi. Sonra kendi dişlerinin de dışarıda olduğunu fark etti, gözleri muhtemelen

kurda dönüştü. Dahası, pençelerini serbest bırakmıştı ve şu anda annesinin en sevdiği kanepeyi parçalıyordu.

Umurunda değildi. O kaltağa yeni bir kanepe alacaktı. Daha sonra. Çok daha sonra.

Mitch'in ağzının bir tarafı kalktı ve Sissy, Mitch'in dişlerinin devasa boyutuna hayret etti. Doğru, onun dişlerini daha önce de görmüştü ama ikisi de çıplakken ve sevişirken hiç görmemişti. Korkmuş olması gerekirdi. Ama korkmamıştı. O kadar tahrik olmuştu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile.

"Becer beni," diye emretti, buna bir saniye daha dayanamadı. "Sik beni. Beni."

Sesi birkaç oktav düşmüştü. Mitch dizlerini kanepeye koyarak ve dik oturarak cevap verdi. Kalçalarını geri çekerek sikini kadından uzaklaştırdı ve gözleri kadının yüzüneyken tekrar eve çarptı.

Sissy tekrar hırladı, Mitch onu sertçe becerirken içindeki Dişi Kurt'un tamamen serbest bırakılması mutlak bir zevkti. Adam geri çekilmedi; kadın da çekilmesini istemiyordu. Sissy annesinin kanepesini yerle bir ederken ve Mitch hayatı buna bağıymış gibi ona tutunurken gözleri kilitli kaldı.

Tüm vücudu titremeye başladığında Sissy endişelenmeye başladı. Orgazmları her zaman açık ve basit olmuştu. Vurur, birkaç kez nefesi kesilir, kıvrılır, bir iç çeker ve gülümserdi. O mutluydu, adam mutluydu ve dünyada her şey yolundaydı.

Ama bu... bu kontrol dışı ve tehlikeli bir şeye dönüşüyordu. Vücudu yanıyordu, ter içinde kalmıştı, inlemeleri kısa kesik kesik çığlıklara dönüşmüştü ve lanet olası titremesini durduramıyordu. Ve tüm bu süre boyunca Mitch onu izlemeye devam etti.

Bunu da yapan buydu. Yüzündeki ifade, gözlerindeki açlık. Ona çok fazla çarptı ve Sissy o uçurumun kenarından uçtu, tüm vücudu kilitlendi... o...

Ondan kopardığı çığlık uzaktan yakından insani değildi ve eve çok yakın bir yerde kimsenin yaşamadığına şükrediyordu çünkü şerif

ve bu utanç verici olmaz mıydı?

Mitch onun ılığına kendi kkremesiyle cevap verdi. Kükredi, sarsıldı ve boşaldı. İşi bittiğinde küfürleri mırıldanarak kadının üstüne düştü ve onu kanepeye doğru itti.

Terden sıırılsıklam olmuş bedenleri, ağır nefes alışları gevşeyip kalp atışları normale dönene kadar kilitli kaldı.

Sonunda Mitch kendini onun üzerinden kaldırdı ve sırtını kanepeye dayayarak yere kaydı. Artık yırtılmış olan minderde rahatsız olan Sissy onun yanına oturdu.

Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey konuşmadılar. Bunun yerine Sissy gözlerini odanın diğer ucuna dikti ve Mitch prezervatifini çıkarıp yan masadaki kutuda duran kâğıt mendillerle sildi ve hepsini kanepenin yanındaki çöpe attı.

Sissy, onlar gitmeden ve ailesi dönmeden önce p kesinlikle dışarı çıkarması gerektiğini biliyordu, yoksa bunu zamanın sonuna kadar duyacaktı.

Saatler gibi gelen ama aslında sadece on dakika kadar süren bir konuşmadan sonra Mitch nihayet konuştu.

"Bu senin hatan," dedi.

Bölüm 14

Sissy öne doğru eğildi, kollarını kaldırdığı dizlerine dayadı ve ona ters ters baktı. "*Benim* hatam mı? Bu nasıl benim hatam olabilir?"

Mitch ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, o orgazmın etkisinden kurtulabileceğinden emin değildi. "Öyle ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Derin bir nefes alan Sissy başını salladı. "Anlıyorum." Bir parmağını adamın sol pazusunu kaplayan siyah Kelt dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Bunu sevdim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı dalgınca, ne yapacağını merak ediyordu Sonraki.

"Bunu yapmayı çok hassas hale getiriyor." Sonra o yanıltıcı küçük yumruk dövmenin kapladığı noktaya çarptı. "*O da*

neydi öyle?"

"Bundan mutlu olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu ayağa kalkarak. "Ve bu *senin* hatan. *Senin suçun!*"

Mitch ayağa kalktı. "Bu nasıl benim suçum oluyor? Bir erkeğin hayatını tüketen amcığa sahip olan ben değilim!"

"Ve fazla kilo almış bir eşek gibi asılı olan da ben değilim!"

Mitch elini kaldırarak, "Bekle, ne hakkında tartışıyoruz?" diye sordu.

Bir an sessiz kaldı ve sonra parmaklarını şıklattı. "Kendimi kapana kısılmış hissediyorum."

"Öyle mi? Bilmiyorum. Lanet olası göğüslerin beni büyülüyor," diye mırıldanarak bitirdi.

"Yeniden sertleştiğine inanamıyorum," diye iç geçirdi.
Huş
u.

"Bu bir aslan olayı. Gerçekten açık sözlü olmak gerekirse, saatlerce devam edebilirim."

Nefes nefese kalan Sissy'nin eli karnının üzerinde durdu ve aniden hareket etti
ona doğru. Otomatik olarak, içgüdüsel bir şekilde ona doğru ilerledi.
Neredeyse birbirlerinin kollarına girmişlerdi ki ikisi de durdu ve arkalarını döndüler.

"Kurallara ihtiyacımız var," dedi kadın, adamın aklından geçenleri yankılayarak. "Kurallar. Evet, kuralları severim."

"Sen bir polissin."

"Bu konuyu şimdi mi açacaksın?"

"Bana ters davranma." Ondan uzaklaştı. "Net çizgiler. Sınırlar. Ben sınırlardan yanayım." Ve sınırları ne kadar sevdiğini göstermek için işaret parmaklarıyla havada küçük bir kare çizdi.

"Doğru. Sınırlar." "Aşk

konusması olmayacak."

"Yani, kirli gibi mi? Ağzını nereye koyacağını ya da parmaklarımı nasıl sokmak istediğimi söylemem gibi-"

"Hayır." Ona baktı. "Ama aşk muhabbeti konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını hissediyorum."

Mitch omuz silkti, hâlâ ne demek istediğini anlamamıştı. "Başka ne var?"

Sissy ellerini birbirine sürterek yürümeye devam etti ama her uzaklaştığında Mitch'in tek yapabildiği kışına bakmaktı. Lanet şey yine onunla konuşuyordu!

"Sevişme dışında, gereksiz, sevişmeyle ilgili olmayan dokunuşlar gibi sevgi işaretleri olmayacak. Ve randevuya çıkmayacağız. Bana çiçek getirmeyeceksin."

"Ya da çikolata?"

"Mantıksız davranmayalım." Kapıya doğru yürüdü ve geri döndü. "Bunu basit ve karmaşıklıktan uzak tutacağız. Seks ne kadar muhteşem olursa olsun, asla bundan fazlası olmayacak." Şimdi onun önünde durarak ellerini kalçalarına koydu. "Peki neden biliyor musun Mitchell?"

"Neden ne?"

İç çekerek ve gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, "Neden bunun basit ve karmaşık olmaması gerektiğini?" diye tersledi.

"Eminim biliyorum ama şu anda o kadar azmış durumdayım ki bu cümleyi zar zor kurabiliyorum."

Sissy onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çünkü senin, Mitchell, basit ve karmaşık olmayan bir kadına ihtiyacın var. Tercihen tam insan. Benim de yoluma çıkmaması için kontrol edebileceğim bir erkeğe ihtiyacım var. Yani ne olursa olsun, bu işin kontrolden çıkmasına izin veremeyiz. Anladın mı?"

Ve haklıydı da. Sissy, adamın kafasını karıştırabilecek ve asla kurtulamayacağı türden bir kadındı. Seksi, talepkâr, öngörülemez ve son derece dengesizdi. Eğer bir şey başlatmıyorsa, tam ortasındaydı. Güzel ve tehlikeliydi. Bir avcının avcısıydı.

Ama daha da kötüsü, daha da yıkıcı olanı, o gidiyordu. Sadece Smithtown'dan değil, Sissy de dahil olmak üzere tanıdığı ve değer verdiği herkesten ayrılıyordu. İfade verdiğinde tüm hayatı değişecek ve Sissy tatlı ve tuhaf bir anıdan başka bir şey olmayacaktı. Bu yüzden onun kurallarına uymalı ve onun sınırları içinde kalmalıydı.

Yine de Mitch bu mantığın hiçbir öneminin olmadığını bilecek kadar akıllıydı. Çünkü gerçekten dikkatli olmazsa, kalbini bu kadına kaptıracak ve muhtemelen hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duyacaktı.

"Kontrolden çıkmasına izin vermek yok," diye tekrarladı

ona. "Katılıyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Kadın tekrar uzaklaştı. Birkaç dakika sonra, "Kıçıma bakıyorsun, değil mi?"

Mitch ellerini havaya kaldırdı. "Dillerini!"

Dönüp ona baktı, elleri yine kalçalarındaydı. "Kontrolünü sağlayamazsan bu iş yürümez Mitchell Shaw."

"Sakın bana söyleme." Aletini işaret etti. "Ona söyle."

Sissy başını salladı. "Onunla konuşmaya başladım... ağzıma giriyor."

"Gördün mü? *Hiç yardımcı olmuyorsun!*"

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Boğazını temizleyen Sissy ona doğru yürüdü. Ellerini iki yanında tuttu ve gözleri adamın adem elmasına odaklandı. "Tekrar cinsel ilişkiye girmek ister misin?"

Mitch kaşlarını çattı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kadın ayağını yere vurdu. "Bunu duygusallıktan uzak tutmaya çalışıyorum, salak herif. Şimdi benimle çalış."

"Tamam. Tamam." Şimdi boğazını temizledi. "Evet. Seninle tekrar cinsel ilişkiye girmekten oldukça memnun olurum..."

Sissy başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. Göğüsleri adamın göğsüne sürtündü ve Mitch saf zevkten kaynaklanan bir ürpertiyle savaştı. Eğilerek onu dudaklarından öptü. O da onu öptü, ağzı kapalı, gözleri açıktı. Bu yeterince güvenli görünüyordu. Mitch elini kızın sırtından aşağı indirdi ve kıkına koydu. Ne kadar umutsuzca istese de sıkmadı ya da başka bir şey yapmadı.

Kıkı sıkmaq için yaratılmıştı.

Ama sonra birden Sissy, "Piç kurusu," diye hırladı ve ellerini adamın saçlarına daldırdı ve ağzı adamın ağzındaydı. Bacaklarını Mitch'in beline dolanana kadar kaldırdı.

Mitch kanepeden bir prezervatif daha aşırđı. Merdivenlerden yukarı çıkmayı planlamıştı ama gerçekten canı sıkılınca Sissy'yi duvara çarptı.

Boynuna odaklanıp ağzıyla yumuşak deriyi emerken prezervatifi taktı, Sissy nefesini tutup ona karşı kıvrandı. "Becer beni, Mitch. Tanrım, sık beni."

Ona o kadar sert çarptı ki, Sissy'nin başı duvara çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Evet, evet," diye homurdandı, alnı adamın omzuna yaslanmıştı. "Her neyse. Sadece sık beni."

Mitch geri çekildi ve Sissy'nin soluk soluğa ve iniltili sesi kulağına çarparak geri girdi. Hızını artırdı, Sissy topuklarını omurgasına, parmaklarını omuzlarına bastırarak onu kışkırttı.

"Daha sert," diye yalvardı. Aslında bu daha çok bir emirdi. Ve Mitch'in umurunda değildi. Bir erkeğin hayatında sadece kendisine söyleneni yapması gereken zamanlar vardı. Özellikle de bunu ona söyleyen kadın onu kurutuyor ve hayatının yolculuğuna çıkarıyorsa.

Ama Sissy gelip pençelerini serbest bırakarak sırtını parçaladığında ve Mitch onun adını haykırdığında, hayatlarının en büyük belasına bulaştıklarını anladı.

Bölüm 15

Oturma odasından çıkmayı bile başaramadılar. Denemişlerdi. Birkaç kez. Ama her seferinde mobilyaların, merdivenlerin ya da zeminin üzerinde yapıyorlardı.

Ailesi eve gelmeden önce yapması gereken bir sürü temizlik vardı. Babası muhtemelen fark etmezdi ama annesi... kahretsın.

Mitch'in kolu sırtında olduğu ve çok ağır olduğu için Sissy dönmekte zorlandı. Sırt üstü döndüğünde başını kaldırıp kapının yanındaki resimli pencerenin diğer tarafında Ronnie ve Dee'yi gördü. İkili gülmekten iki büklüm olmadan önce Ronnie parmağıyla cama "fahişe" yazmakla meşguldü.

Aptallar.

Sissy Mitch'in kolunu savurmaya çalıştı ama kol hareket

etmiyordu. "Hey." Bir şey yok. "Hey!"

Mitch kafasını kaldırdı. "Ha? Ne?" "Çekil."

Altın rengi gözlerini ona dikti ve kadın amcığında cevap niteliğinde bir çekilme hissetti. Gördün mü? Bu asla olmazdı!

"Sabah sevişmesi yaşamayacak mıyım?" diye sordu.

"Hayır. Kımıl da."

"Huysuzsun," diye yakındı kolunu hareket ettirirken, elini yanağının altına kaydırıp gözlerini kapatırken.

Haklıydı, bu da onu daha çok sinirlendiriyordu. Normalde sabahları huysuz olmazdı, tabii bir gece önce ciddi bir içki içmediyse. "Özür dilerim" diye mırıldandı. Ve ayağa kalktı.

Yerdeki battaniyeyi alıp vücuduna sardıktan sonra ön kapıya gitti ve verandaya çıktı. "Ne oldu?"

"Parson's Lake'e gitmek ister misin?" Parson's Lake, Ralph'ın yaşadığı göle bağlı değildi, bu yüzden Smithtown çevresinde yazın en gözde yer haline gelmişti.

"Evet. Tabii. Tabii. Bana on dakika ver."

Ronnie içeri baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Belki yirmi dakika daha iyi olur?"

"Başlama yine."

Dee'nin bakışları Mitch'in üzerindeydi ve sonunda, "Tanrım, bir aygır gibi asılmış," dedi.

Ronnie gülerek arabaya doğru yürüdü, Dee arkasındaydı ve Sissy kapıyı çarptı.

Mitch sırtıttı. "Bir aygır gibi, ha?"

"Sakın başlama," diye tekrarladı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Banyoya girdiğinde duşu açtı ve battaniyeyi bıraktı. Kendine baktı ve biraz yüzünü buruşturdu. Sırtında, kalçalarında, kıkırda ve omuzlarında çürükler vardı. Omuzlar mı? Sonra Mitch'in onu ayak bileklerinden tuttuğunu hatırladı ve... unuttu. Eğer bunlardan herhangi birini düşünmeye başlarsa, buradan asla çıkamazdı.

"Bana kızgın falan mısın?"

Mitch kapı aralığında durmuş, yumruğuyla sol gözünü ovuşturuyor ve sağ gözüyle onu izliyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Sana kızgın değilim. Sadece aptalca bir şey yapmadığımızı umuyorum."

"Ne demek istiyorsun? Seni ayak bileklerinden tuttuğum zamanki gibi-"

"Hayır," diye umutsuzca onun sözünü kesti. "Özellikle o değil. Hepsi."

"Sınırlarımız var, değil mi?" Ve parmaklarıyla küçük bir kare çizdi. "Hatırladın mı? Bana yemin ettirmiştin."

Evet, ettirmişti. Ama şimdi kendi sözünü tutup tutamayacağını bilmiyordu. Ya da tutmak isteyip istemediğini. Bu da kendisini gülünç derecede zayıf hissetmesine neden oluyordu.

"Doğru. Hatırlıyorum."

Mitch arkasından yaklaşıp kollarını onun beline doladı ve burnunu boynunun yan tarafına soktu. "Şimdilik bunların hiçbiri için endişelenmeyelim, tamam mı? Sadece şu anda sahip olduğumuz şeyin tadını çıkaralım."

"Evet. Tamam."

Dudakları boynunu sıyırdı ve Sissy'nin gözleri doldu.

"Mitch, gitmem gerek."

"Yiyecek ve içecek almaya gittiler. Ronnie onlar dönmeden önce en az yarım saatim olduğunu söyledi. Ve ikimizin de duş alması gerek."

Mitch başka bir şey söylemeden onu kucağına aldı ve duşa götürdü, Sissy'nin itiraz çılgınlıklarını duymazdan geliyor ve bundan zevk alıyor gibiydi.

Mitch yastığı uyuyan kardeşinin yüzüne çarptı ve sonra vücudunun ağırlığını kullanarak yastığı aşağı bastırdı. Bren'in kolları çılgınca çırpındı ve Mitch, kardeşi ellerini Mitch'in göğsüne dayayıp ittirene kadar bir akıl hastası gibi güldü.

Odanın ortasındaki bir sandalyeye düşen Mitch, ağabeyi yataktan kalkıp peşinden gelmeden önce nefes almak için sadece bir saniye bulabildi.

"Kahretsin." Mitch aşağıya inip koridordan geçerek kaçtı. Ama ön kapıdan geçmeden ağabeyi onu saçlarından yakaladı, geriye doğru çekti ve sonra duvara çarptı.

Kulaklarının çınlaması nihayet durduğunda, Brendon onu yere yapıştırmış, iri, şişman yüzü Mitch'in yüzünün üzerinde geziniyordu.

Mitch ağabeyinin o kendine özgü sesi çıkardığını duydu. "Sakın üzerine tükürmeye kalkma *orospu çocuğu!*"

Ronnie Lee doğrulup güneş gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirdi. "Lütfen ona sınırlarla ilgili bir konuşma yapmadığını söyle."

"Tabii ki yaptım."

"Ellerinle o aptal kareyi de mi yaptın?" Dee homurdandı, soğutucunun içinde kim bilir ne arıyordu.

"Görselliğin yardımı oluyor. Erkeklerin kadınlardan daha görsel olduğunu biliyorsun."

Ronnie güneş gözlüklerini burnuna geri itti ve şezlonga uzandı. "Neden seninle uğraşıyorum ki?"

"Çünkü senin saçmalıklarına tahammül eden birkaç kişiden biriyim." "İyi

noktaya değindin." Ronnie bikini altlarını yeniden ayarladı. Hiç

bilmiyordu

nasıl yerleşip rahatlayacağını bilmiyordu. Sürekli kıpır kıpırdı. Bu bazen Sissy'yi deli ediyordu. "Sanırım kabul etti."

"Tabii ki kabul etti."

Güneşte oldukça kolay yanan Dee, güneş kremi daha fazla sürdü. "Ne demek 'tabii ki'?"

"Çünkü benim az olmamın hiç olmamamdan daha iyi olduğunu

biliyor." "Pek güvensiz bir kız değilsin, değil mi Sissy Mae?"

Sissy başını sallamadan önce bir an düşündü. "Hayır."

"Hayal mi görüyorum," diye araya girdi Ronnie, "yoksa Mitch gittikçe büyüyor mu?" Sissy kaşlarını kaldırıp Dee'ye bakınca Ronnie hemen başını salladı. "Onu demek istemedim! Genel olarak demek istedim."

"Yediklerine bakılırsa daha da büyüyor *olmalı*."

Dee yüzünü korumak için beyzbol şapkasını aşağı çekti. "Gil'i uzak tutacaktır."

Sissy'nin gözü seğirdi. "Yine buraya mı döndük?"

"Kim ilkin unutulabilir ki?"

Sissy, Ronnie'nin hüzünlü ses tonu karşısında iç çekti. Brendon Shaw'a aşık olduğundan beri Ronnie Lee, kişiliğinin Sissy'nin pek de hoşlanmadığı kızsı bir yanını göstermişti.

"Öyle yaptın," diye karşı çıktı.

"Onu unutmadım. Greg'ti."

Dee başını salladı. "Hayır, değildi."

"O da öyleydi."

Sissy doğrulup bikinisinin üstünü yeniden ayarladı. "Hayır. Greg 'oh Tanrım, lütfen beni yap' Titremesi senin ilk orgazmındı. Larry Crenshaw senin ilk yatağındı. Ancak o seni boşaltmadı. Böylece çabucak unutuldu."

"Ben ilk orgazmımı hatırlıyorum," diye ekledi Dee görünürde bir neden yokken. "Onunla ve arka koltuğuyla yatmışım."

"Ben de ilkini hatırlıyorum çünkü siz düveler onu unutmama izin vermiyorsunuz."

"Beni asıl endişelendiren ne biliyor musun?" Ronnie bir süre dudağını çiğnedi. "Ne yapacağı konusunda endişeleniyorum. Güce aç kurt için gerçek değerini kavramış görünmüyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Annenle babanın çiftleşmesi hakkındaki tüm o söylentileri hatırlıyor musun?"

"Evet. Ama hepsi saçmalık."

"Ama Gil bunu bilemeyecek kadar aptal."

"Çiftleşmeye zorlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Onun için hiçbir şey yapmazdım. Tabii ki ona hiç güvenmedim ya da ondan hiç hoşlanmadım."

Sissy bunu hiç düşünmemişti. Kurtların çoğunda zorla çiftleşme nadiren görülürdü ama Smith'lerin zaman zaman bunu yaptığı biliniyordu. Aslında, güçlü bir dişiyi çiftleşmeye zorlarken ölen Smith kurtlarının hikâyeleri vardı. Ve çoğu kurt bunu Sissy ile denemezdi, ama Gil yeterince çaresizse...

"Arkamı kollayacağım."

"Güzel. Tek istediğim bu," dedi Ronnie, soğutucudan bir bira çıkararak. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Sen ve Sissy dün gece bardan çıktınız. Her şey... tamam mı?"

"Yani dün gece azgın antiloplar gibi seviştik mi?"

"Basit bir 'her şey yolunda gitti' yeterli olurdu, biliyorsun."

"Evet, ama o kadar da eğlenceli değil, kardeşim."

Kardeşler yan yana durmuş, açık buzdolabına bakıyorlardı. "Yemek yapmak ister misin?" Mitch sordu.

"Pek sayılmaz.

Sen?" "Hayır."

"Mısır gevreği," dediler birlikte ve bir sonraki dolaba geçerek tüm kutuları indirip kahvaltı masasına yerleştirdiler.

Brendon kaseleri ve kaşıkları getirirken Mitch de sütü aldı. Otuz dakika boyunca Reed'lerin dolaplarındaki tüm mısır gevreklerini yediler ve iki buzdolabındaki tüm sütleri bitirdiler.

"Sanırım iyi vakit geçirdiniz."

"Evet. Ama kesin sınırlarımız var." Ve Mitch parmaklarıyla küçük bir kare çizdi.

Bren gözlerini kırıştırdı. "O da neydi

öyle?" "Onun sınırları. Görselliği

seviyor."

Brendon omuz silkti. "Her neyse. Senin için nasıldı?"

Mitch yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, Sissy gerçekten iyi bir arkadaş, ama dürüst olmalıyım" - daha yakına eğildi ve kardeşi de aynısını yaptı - "O kadın beni neredeyse kör ediyordu."

"Bu bilgiyi almak için eğildiğime çok memnunum."

"Enayi."

"Onunla ciddi olabileceğini mi düşünüyorsun? Bunu aynı anda hem rahatsız edici hem de tuhaf buluyorum."

"Bilmiyorum. Bu kalıcı olamaz, Bren. İstesem bile
Ola
bilir
."

"Sissy'nin senin için Ohio'ya taşınacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"İstese bile ona asla soramam. O kadın bir sürü hayvan. Ronnie'nin burada olmasına gerçekten çok sevindim çünkü Sissy tek başına pek iyi değil."

"Yani onu asla sürüsünden ayırmazsınız." "Alır mıydın? Ronnie ile mi?"

Bren başını salladı. "Hayır, almazdım. Onları kaç kez evimizin etrafında gizlenirken ya da buzdolabımızda iyi bir şey olup olmadığını öğrenmek için sabahın köründe bizi uyandırırken bulursam bulayım."

"Gördün mü? Anladın mı? Ne kadar zor olursa olsun Sissy'nin sınırlarına uymalıyım." Ve bu çok zor olacaktı. Bunu zaten biliyordu.

Mitch masanın üzerindeki boş kutulara ve süt kutularına baktı. "Bruh... Ben hâlâ açım."

"Açlıktan ölüyorum."

"Taze mi pişmiş mi?"

"Tazesini denemek ister misin?"

Mitch ayağa kalktı ve mutfaktan çıkıp verandaya doğru yürüdü. Birkaç geyik en fazla elli adım ötede otluyordu.

Sırıtarak, "Bruh... saat on ikide aile yemeği!"

"Sissy Mae Smith, yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Sissy iri yarı kadına baktı, yüzü bilerek boştu. "Uh... merhaba... uh... Brenda!"

"Bertha," diye tısladı Ronnie hindili sandviçini yerken.

"Doğru. Bertha. Üzgünüm."

Bertha dinlenmiş onu ellerüzerinde onu Kalçalar. "Sen sadece gördüm Ben Geçen Şükran Günü'nde."

Sissy ona kocaman bir gülümseme ve neşeli bir "Tamam" cevabı verdi.

"Ben de lisede, ortaokulda ve ilkokulda her gün seninle takılırdım."

"Uh-huh."

Bertha bir dişini gösterdi. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum! Sen Brenda'sın-"

"Bertha!" Ronnie yine tısladı. "Her

neyse."

Dişi Kurt hırladı ve tekrar arkadaşlarının yanına yürüdü.

"İnanılmazsınız."

Sissy güldüğünü görmemeleri için başını eğmek zorunda kaldı. "Bunu her seferinde yapıyorum. Gezegendeki en aptal köpek olmalı."

"Onu rahat bırakmalısın."

"Ama eski bir dost olarak ona Bobby Ray'in düğününden bahsetmem gerekmez mi?" Bertha ile Jessie Ann Ward-Smith arasındaki nefret ilişkisi dillere destan olmuştu. Ve Sissy'nin ona işkence etmeye olan ilgisini kaybetmesinden çok sonra

küçük vahşi köpek, Bertha basitçe geri çekilmedi. Ve bunun tek bir nedeni vardı: Bertha'nın Bobby Ray'e olan ilgisi.

"Sissy Mae..."

"Gelin ne kadar güzel görünüyordu?"

"Kes şunu."

"Damat ne kadar mutlu?"

"Hiç peşini bırakmıyorsun, ha?"

"Sekizinci sınıfta bana yumruk atmasını mı diyorsun? Bu çok saçma."

Onlar onu durduramadan Sissy ayağa fırladı ve Bertha ile arkadaşlarının yanına gitti.

"Cehenneme gideceksin," diye milyonuncu kez hatırlattı Ronnie ona.

Travis ailesinin evine girdi ve havayı kokladı. Etrafta kimse yoktu ama bütün ev kedi ve seks kokuyordu.

Lanet olsun. Bu kız bacaklarını kapalı tutamıyordu. Ve kedinin kendi türünün çoğunda olmayan bir faydası vardı. Travis'in, Sissy'nin yürümeye başladığı günden beri Smithtown'ın üç yüz mil yarıçapındaki her erkeğe yaptığı gibi adamın aklını karıştırarak onu mahvettiğini görmeden lanetleneceği bir yararlılık.

Kız kardeşinden nefret etmiyordu. Onun inandığı gibi değil. Ama Travis ondan hoşlanmıyordu. Onu hiçbir zaman kardeşlerinin en güçlüsü olarak kabul etmedi ve bunu Travis'i rahatsız ettiğini bildiği için yaptı. Onu rahatsız etmek hoşuna gidiyordu. Olay çıkarmayı seviyordu. Bunun için yaşıyordu. Ve eğer kasabayı terk edip bir daha geri dönmezse, Travis gözyaşı bile dökmezdi. Kızları ve kız kuzenleri vardı, o yüzden bir kız kardeşe pek ihtiyacı yoktu.

Onu yakından izlemek zorunda kalacaktı. Kediye kendi avantajına kullanabilirdi ve Travis onun bu kasabada herhangi bir avantaj elde etmesine izin vermezdi. Bunu göze alamazdı.

Travis takımın oyun kitabını ailesinin mutfak masasına bıraktı ve Mitch'e o geceki antrenman için gözden geçirmesini söyleyen bir not bıraktı. Dışarı çıktığında Donnie koşarak ormandan çıkıyor ve ona işaret ediyordu.

"Bunu görmen gerek."

İçini çekerek - tabii neredeyse her şey onu kızdırıyordu - Travis kardeşinin peşinden gitti. Ailesinin arazisindeki gölün yanındaki ormandan çıktıklarında Travis olduğu yerde durdu.

"Vay

anasını."

"Biliyorum.

"

Shaw kardeşlerin, Travis'in dokuz puanlık bir geyik olduğunu tahmin ettiği bir timsahla halat çekme oyununu izlediler. Geyik de hâlâ tekmeliyordu ama bu ne kardeşleri ne de timsahı durdurdu.

Donnie, "Çılgınlık genini hissediyorum, dostum," diye

mırıldandı. "Öyle mi dersin?"

Smith kardeşler yavaşça ormanın içine doğru geri çekildiler. Ne timsahın ne de aslanların onları fark etmemesini umarak sessizce ilerlediler. Arabalarına döndüklerinde, garaja varana kadar tek kelime etmediler.

Hıçkırarak ağlamak en güzel kısmıydı. Bertha değil. Sissy güzel Smith-Ward düğününü anlatıp durduktan sonra ağlamadı. Bertha her zamanki gibi acısını şiddetle bastırmıştı. Ama çarptığı o zavallı küçük Omega sadece oradan geçiyordu. Sonra, Omega'nın kız kardeşi Bertha'nın peşine düşmüş ve bu da büyüleyici bir yumruk yumruğa kavgaya yol açmıştı. Sissy, Bertha'nın bu şekilde

bu günlerde. Ama hıçkırma hıçkırma ağlama... işte bu, bir erkek ayırmaya çalıştığında ve bu yüzden suratına yumruk yediğinde ortaya çıktı.

Bu en iyisiydi.

Yine de, kanla kaplı iki aslan koşarak geldiğinde tüm bunlar arka planda kaldı. Birinin ağzında yarım bir geyik vardı; diğeri de onu almaya çalışıyordu.

"Bahse girerim yine Ralph'la kavga ediyorlardır."

Ronnie ona baktı. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü yarım bir geyik için kavga etmezler. Yarısını Mitch, diğer yarısını da Bren alırdı. İkisi de mutlu olur."

"Anlıyorum." Ronnie sırtıttı. "Mitch'e aşık olduğunu öğrendiğinde ne yapacaksın?"

"Ağzını patlat." Başını

sallayarak, "Bildiğim iyi

oldu."

Brendon geyiği yakaladı ve Mitch onu yere serdi, ikili leş için iki pitbullun tenis topu için kapışması gibi kapıştılar. Sissy ve Ronnie futbol antrenmanından sonra akşam yemeği planlarını tartışırken, güneşlenen kurtların geri kalanı sessizce onları izledi. Kardeşler arka ayakları üzerine kalkıp birbirlerinin yeyleyle kaplı boyunlarını parçaladığında, Ronnie Sissy'ye "Dee nereye gitti?" diye sordu.

"Dee'yi bilirsin. O bir hayalet. Canının istediği zaman ortadan kaybolur. Çok da iyidir. Ben bile fark etmiyorum."

Kardeşler yorgunluktan bitap düşmüş olmalılar çünkü ikisi de Sissy ve Ronnie'nin iki yanına çökmüş, nefes nefese kalmış, kanlar içinde ve oldukça mutlu görünüyorlardı.

"Mitch'in neredeyse havaya uçacak olması dışında, bu çok güzel bir tatil oldu." Herkes ona bön bön baktığında Ronnie tekrarladı,

"Mitch'in neredeyse havaya uçacak olması dışında." dedim.

"Doğru. Hak etti."

Mitch yelesini Sissy'nin bacağına sürttü ve Sissy ona tiksintiyle baktı.
"zerime kan bulaştırıyorsun."

İşte o zaman tüm yüzünü harekete geçirdi.

Sissy i çekti. "Neden zahmet ediyorum ki?"

Futbol antrenmanı gerçekten iyi gidiyor gibiydi, ancak tüm oyuncular ona ve Brendon'a bakıp duruyordu ve Mitch'in nedenini bilmiyordu. Doğru, erkek mükemmelliğinin büyüleyici bir örneğiydi, ama bu onu tuhaflaştırmaya başlamıştı.

Mitch sahadan çıkıp Sissy'nin yanına gitti. Sissy ona su şişesini uzattı ve o da minnetle şişeden iti. Puslu ve sıcak bir gündü ve ter içinde kalmıştı. Yine de Sissy'nin gözlerini ondan ayırmaması hoşuna gitmişti.

"Kardeşlerin bana ve Bren'e bakıp duruyor. Sence bir gecede eşcinsel mi oldular?"

"Sadece umut edebilirim. Bu onları çok daha ilginç yapardı. Ama sanırım seni Ralph'la boğuşurken gördüler."

"Kavga değildi. O attan vazgeçmedi ve Bren'le ben onu yere serdik. O bizimdi."

"Tatlım, sanırım timsahtan daha zeki olman gerektiğini unutuyorsun çünkü zamanının sadece yarısında aslan oluyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Sissy ayağa kalktı ve Mitch onun bir çift şort daha giydiğini fark edince gülümsedi. Daha da iyisi, sadece bikini üstünü ve bikini altının üzerine de şortunu giymişti. Çok seksiydi.

Boş şişeyi geri aldı ve alçak sesle, "Üç dakika içinde misafir takımın tuvaletinde buluşalım," dedi.

Sonra da koşar adımlarla uzaklaştı.

Mitch boğazını temizledi ve etrafına bakındı. Takım mola vermiş, saha kenarındaki soğutuculardan sporcu içecekleri ve su almaya gitmişti.

Ronnie gözlerini sahadan ayırmadan, "Tribünlerin arkasına ve etrafına git," dedi. Brendon'a el sallamak için elini kaldırdı.

"Sanırım ikiniz bunu ilk kez yapmıyorsunuz, değil mi?" Ronnie başını kaldırdı ve ona göz kırptı. "Çok tatlısın, Mitch Shaw."

Kıkırdadı ve tribünlerin arkasına, sahanın uzak ucuna doğru yürüdü.

Mitch kadınlar tuvaletine doğru yürüdü ve parmak arası terlik giymiş iri ayakları aramak için kabinlerin altına göz attı. Görünüşe göre banyo, Sissy'nin ayağında bir şey olmadan gitmediği ya da gidemediği tek yerdi. Bunun için kendini minnettar hissediyordu.

"Sissy mi?"

"Yine kızlar tuvaletinde gizleniyorsun, ha?"

Adam arkasını döndü ve kadın kapıyı kapatıp kilitledi.

"Nereye gittiğini görmeye geldim."

"Gerçekten mi? Beni külotum ayak bileklerimdeyken bulmayı ummadığına emin misin... savunmasız ve savunmasız?" Mitch güldü. Sissy hayatında bir gün bile savunmasız kalmamıştı.

"Peki ya olsaydım?" Gülümseyerek ona doğru bir adım attı. "Ne yapardın?"

Sissy kapıya doğru geri çekildi. "Hiçbir şey." Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Çaresiz kalırdım. Benden tamamen faydalanabilirdin."

"Yapabilirdim." Aralarında bir santim bile yoktu ve Mitch onun yanağını kavrayarak yerinde tuttu. "Ve ben de yapardım."

"Biliyordum," diye fısıldadı, bakışları Mitch'in ağzına odaklanmıştı. "Senin her yerinde kötü çocuk yazıyor."

Mitch'in tutuşu sıkılaştı ve inleyerek ağzını onunkiyle birleştirdi. Dilini içeri sokarak istediğini aldı. Sissy'nin elleri eşofmanını kavradı ve onu yolundan çekmeye çalıştı. Mitch geri adım attı ve onları tutan ipi hızla çözdü. Onu izleyen Sissy şortunu ve bikinisinin altını aşağı itti. Şortunun cebinden bir prezervatif çıkarmış ve şortu yere düşene kadar dudaklarının arasına sıkıştırmıştı bile. Sonra paketi yırtarak açtı ve Mitch'in eşofman altı yeterince aşağı iner inmez prezervatifi onun sikinin üzerine kaydırды. Zaten o kadar sertti ki acıtıyordu ve Mitch hemen ona uzandı.

Onu yukarı kaldırdı, sırtı kapıya yaslandı ve bir bacağını beline doladı. Hızlı bir hareketle onu içine itti ve kapıya doğru sertçe bastırdı. Sissy bir çığlık attı, ama omzunu ve kafa derisini sıkıca kavrayarak onu devam etmeye teşvik etti.

Mitch, onun içinde olmanın, amcığının sikinin etrafında sıkılaşmasının, içindeki yaşamı sıkmasının keyfini çıkarmak için kendine birkaç dakika verdi.

Sissy'nin ayağının topuğu sırtının alt kısmına battı ve boynunun yan tarafını ısırdı. Kadın tek kelime etmeden ona tam olarak ne istediğini söylemenin bir yolunu bulmuştu. Mitch kalçalarını geri çekti ve ileri doğru atıldı. Tekrar tekrar kadının içine doğru itti, ancak Sissy inleyip kulağına doğru soluyana kadar durup kalçalarını ona doğru sürttü, parmakları onu kazıyordu. Onu çılgına çevirdiğinde, yukarı doğru itti, boşalana kadar ona sertçe bindi, yüzünü boynuna gömdü ve doruk noktasını titreyerek çıkardı.

İşte o zaman bıraktı, içinde patladı, elleri göğüs kafesini o kadar sıkı kavradı ki ezeceğinden korktu.

Birbirlerine tutundular, sert nefesleri genel bir soluk alıp vermeye dönuştü. Tam o sırada kapının çalındığını duydular.

"Uh... Sissy?" Gelen Ronnie'ydi.

Sissy yüzünü kaldırdı, açık kahverengi gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Evet?" "Mola bitti ve Mitch'i arıyorlar."

"Birazdan gelir."

"Tamam."

Mitch hiç ses duymamasına rağmen Ronnie'nin uzaklaştığını biliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sissy gözlerini kapatıp başını kapıya yasladığında.

Gülümsedi. O hınzır gülümsemelerinden biriyle. "Hayatım, gayet iyiyim." Sissy memnun bir iç çekiş yaptı ve Mitch onu bu kadar rahatlatan kişi olduğu için kendini iyi hissetmekten alamadı. "Yine de dışarı çıksan iyi olur. Kardeşim koca kafalı bir bebek gibi mızmızlanmadan önce."

Sissy bacaklarını aşağı indirdi ve Mitch'i geri itti. Geri adım atmak istemediğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Aleti hâlâ içindeyken ve kolları ona sarılmışken çok rahattı.

"Yemin ederim," dedi kabinlere doğru giderken, "bu gece seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Seni çiğ çiğ sikeceğim."

"Böyle şeyler söylediğinde odaklanmayı kolaylaştırmıyorsun." "Evet,"

dedi kıkırdayarak, "Biliyorum."

Sissy dışarı çıktı, kıyafetlerini tekrar yerine yerleştirdi. Dağınık saçlarıyla hiçbir şey yapamıyordu. Yıllar boyunca duyduklarına göre

Saç kesimi her zaman yeni sevişmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Ronnie tuğla duvara yaslanmış, bir ayağını kaldırmış ve duvara dayamış bir şekilde onu bekledi. "Tanrım, siz ikiniz."

Sissy sırtıttı. "Ne diyebilirim ki? Çocuk beni çalıştırıyor." "Evet, bunu söyleyebilirim."

Arkadaşlar tribünlere doğru yürüdüler, antrenman yeniden başladığı için sahanın etrafında dolaşıyorlardı. "Bütün bunlar bittiğinde onun kırık kalbinin parçalarını toplamak zorunda kalacak mıyım?"

"Bundan şüpheliyim."

"Öyle diyorsun ama bilmiyorum..."

İkisi de tarlanın ortasındaki Mitch'e baktı. Sissy'nin kendisine baktığını biliyor gibiydi ve bakışları onunkileri buldu. Gülümsedi ve tam o sırada top kafasının yan tarafına çarptı. Ayaklarından fırlayıp yere çarpışını izlediler.

Sissy irkildi. "Oops."

"Onun dikkatini dağıtıyorsun. Ve bunu duyacaksın."

Travis sanki bir işaretmiş gibi koşarak yanlarına geldi. "Kediye ne yaptınız?"

Sissy konuşmak için ağzını açtı ama Ronnie daha kelimeler çıkmadan araya girdi.

"Sissy Mae."

Sissy ağzını kapattı.

"Oynayacağına söz vermiştin," diye hatırlattı Travis boş yere.

"Ve oynuyor."

"İyi oyna, Sissy Mae. Seninle on dakika ve o..."

Mitch'in takımın yavaş oyuncularından biri tarafından gafil avlanmasını izlemek için baktılar.

Sissy saçlarını geriye attı ve tribünlere doğru yöneldi. "Demek istediğın anlaşıldı."

Bölüm 16

Mitch Sissy'den ayrıldı ve dizlerinin üzerine kalktı. Onu yüzüstü çevirdi ve kalçalarından tutarak geriye doğru çekti, öyle bir güçle içine girdi ki aynı anda hem haykırdı hem de güldü.

Yatak başlığını kavradı, adam onu becerirken geri itti ve daha fazlasını vermesini istedi. Kadın yatakta bir şeytandı. Açık konuşmak gerekirse, bir erkek gibi beceriyordu. İstedğini alıyordu ve eğer ayak uydurabilirseniz, harikaydı. Eğer yapamazsanız, New York'ta bir dakika içinde kışınızı arkada bırakırdı.

Neyse ki Mitch ona kolayca ayak uydurabiliyordu. O ana kadar yıllardır Sissy gibi bir sevgili aradığını fark etmemişti. Onunla her adımda eşleşebilecek birini.

Antrenmandan sonra Ronnie ve Bren'le yemeğe çıkmışlardı. Şaşırtıcı derecede eğlenceliydi, o ve Bren hiç olmadıkları kadar iyi anlaşıyorlardı. Ama arada bir Mitch, Sissy'yi ona bakarken yakalıyordu ve onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu...

Kışını eve getirdiğimde.

Birbirlerine saldırmaya başlamadan önce arabadan bile çıkamadılar. Arabadan inip eve girdiklerinde, aile odasını -zavallı aile odasını- geçemediler. Son birkaç gündür çok fazla sikiş görmüştü. Mitch bu kez Sissy'yi yere çarptı ve onu oraya götürdü. Kendine engel olamıyordu. O kadar hırçın küçük bir horoz alayıydı ki, buna bayıldı.

Bu dört saat önceydi ve nöbetler arasındaki kısa molalar dışında, ikisi de gece için uyumaya hazır görünmüyordu.

Mitch, vücutları terden kayganlaşmış olan Sissy'nin üzerine eğildi ve saçlarını yakaladı. Başını yana çekti ve boynunu, omzunu öptü. Sonra başını geriye doğru çekip ağzını öptü, dilleri birbiriyle çarpışıyor ve alay ediyordu.

Sissy kadar sert bir sürüşten hoşlanan bir kadınla hiç tanışmamıştı. En azından çok fazla deri ve latekse ihtiyaç duymayan biriyle. Mitch'in düğümlere ve zincirleri içeren karmaşık senaryolara hiçbir zaman sabrı olmamıştı. Kelepçelerini çıkarmaya karşı değildi ama o basit bir Philly çocuğuydu. Ve sevdiği şey sert, terli çıplak sevişmelerdi.

Sissy de seviyordu. Ama sadece almakla kalmıyordu. Onun vahşi dişi kurdu nasıl alacağını biliyordu. Şimdi bile sağ elini geri çekti ve Mitch'i saçlarından kavradı. Sertçe çekti ve "Beni boşalt" dedi.

Mitch sırtıttı ve elini kadının sırtına koyarak onu aşağı itti. Yanağını yastığa dayadı ve iki eliyle yatağın kenarını kavradı. Mitch dik oturarak kadının içine girdi. Kadının kalçalarının arasında bir yardım eli dışında bir şey beklemediğini anladığında, kolunu geri çekti ve kıkına sert bir tokat attı.

"Ow! Seni bas-"

Kızın kıkına bir tokat daha

attı. *"Şunu yapmayı kes!"*

Ve tekrar.

İşte o zaman Sissy yastığa doğru çığlık attı, sertçe boşaldı, titreyen vücudu onunkine çarptı.

"Oh, Tanrım; oh Tanrım; oh Tanrım; oh, Tanrım." Bir dalga daha vurdu ve dişleri yastığını yırtarak parçaladı.

Mitch daha fazla dayanamadı. Kendini bıraktı, boşalırken başı arkaya düştü, bunun gücü kalan tüm gücünü tüketti.

Bir mırıltıyla Sissy'nin sırtına doğru indi ve Sissy yatağa düştü. Kaburgalarına iyi hedeflenmiş bir dirsek Mitch'i sırt üstü yatmaya zorladı ve Sissy dönerek onun yanına kıvrıldı. Mitch kolunu onun omzunun altından geçirdi ve parmaklarıyla boynunu okşayarak onu kendine çekti.

İkisinden birinin bir şey söyleyeceğini düşündü ama ikisi de söylemedi. Belki de ilk kez söyleyecek bir şey yoktu.

"Sen sıkı bir Led Zeppelin hayranı mısın?"

Sissy büyük makarna kâsesini masaya koyarken güldü. "O babam. Anlattığına bakılırsa ezelden beri hayranıymış."

Mitch çırılçıplak mutfak sandalyelerinden birine çöktü. Ailesi dönmeden önce yapması gereken bir sürü temizlik vardı.

"Plakları, kasetleri ve CD'leri var. Plaklar da muhtemelen değerli bir şeydir."

"Onları asla satmaz. Jimmy Page'e çok sadıktır." Sissy Mitch'in önüne bir kâse koydu ve maşa yardımıyla kâseye alabildiği kadar makarna doldurdu. "Ben Zeppelin dinleyerek büyüdüm."

"Şimdi nefret ediyor musun?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır." Yine de Mitch'in CD çalara biraz Eric Clapton koymuş olmasına minnettardı. "Ama annemin Johnny Cash'e karşı bir ilgisi var ve kafama silah dayasanız bile bana onu dinletemezsiniz."

Mitch kaseye baktı. "Buraya ne karıştırdın?"

"Neden sürekli bunu konuşuyoruz? Yaptığım her şeyi sevdiğini biliyorsun."

"Evet, ama-"

"Ye şunu ve beş yaşında bir çocuk gibi davranmayı bırak."

"Tamam. Ama beğenmezsem tükürür ve dramatik öğürme sesleri çıkarırım."

Sissy kâsesini yarısına kadar doldurdu ve Mitch'in inlediğini duyunca hiç şaşırmadı.

"Bu çok iyi."

"Sana söylemiştim. Beni neden sorguladığını anlamıyorum." "Zebra mı tadıyorum?"

"Elimde ne kaldıysa."

"Bu arada, Brendon yanında nakit getirmiş, yani para konusunda sorun yok."

Sissy bir an için ona baktı. "*Seni doyuracak kadar parası olduğuna emin misin?*"

"Bak kadın, ben büyüyen, erkeksi bir gencim. Yemeğe ihtiyacım var."

"Ben hâlâ tenya olup olmadığına baktırman gerektiğini söylüyorum. Ya da senin durumunda, bir kaset yılanı."

Mitch on beş dakikadan kısa bir süre içinde kendi makarna kâsesini ve servis kâsesinde kalanları bitirmişti ve şimdi onun henüz yemediği şeylere bakıyordu.

"Beni yalnız bırak."

"Hadi ama. Gecenin geri kalanı için bana ekstra enerji verecek."

"Anladığım kadarıyla ihtiyacın olan son şey fazladan enerji."

"İyi o zaman. Aç bırak beni."

Sissy başını salladı ve yemeye devam etti. Yavaş yavaş, acele etmeden. Mitch'in parmaklarının sabırsızlıkla formika masaya vurmaya başlaması iki dakika kadar sürdü.

"Daha uzun sürecek mi?" diye sordu. Sissy sadece

gülebildi. "Acele ettirme beni."

Mitch kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Benim zavallı, huysuz bebeğim."

Bu ona bir tıslama getirdi ve Sissy yemeğini yemeye geri döndü.

"Kardeşin..." Sissy ona baktı ve Mitch ekledi, "Travis." "Peki ya o?"

"Siz ikiniz birbirinize karşı hep böyle miydiniz?"

Sissy elindeki kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "O salakla olan ilişkimi bu kadar güzel ifade eden başka biri olmamıştır herhalde."

"Sanırım bunu evet olarak kabul edebilirim."

"Annem bana, ben daha beşikteyken Travis'in yanına gelip, 'Ondan hoşlanmıyorum. Bana dik dik bakıyor' demiş."

"Öyle mi?"

"İlk başta ona inandığından emin değildi, bu yüzden bir süre beni izledi. Babam içeri girerdi ve ben kıkırdar, ellerimi ve ayaklarımı sallardım. Sammy ve Bobby Ray içeri girerdi ve ben onlara uzanırdım. Jackie ve Donnie... Yine kıkırdamaya başlardım ve annem o zaman bile bunun alaycı olduğunu söylerdi. Ama Travis içeri girdiğinde, her ne yapıyorsam hemen bırakır ve ona bakardım. O odadan çıkana kadar bakardım. Ve ben

Annemin ya da babamın kollarında olmadığım sürece o odadayken uykuya dalamazdım."

"Bunlar etkileyici içgüdüler."

"Hayatta kalmak istiyorsan bazen başka seçeneğin olmuyor." "O yüzden mi gittin?"

"New York'a gelmeyi mi kastediyorsun?"

"Hayır. On sekiz yaşındayken. Ronnie ile birlikte."

"Ronnie on sekiz yaşındaydı; ben on dokuzuma yeni girmiştım. Ve ayrıldım çünkü bu lanet kasabada kimse ayrılmıyor. Yani, tatil için Smith'in yönettiği diğer kasabalara giderler. Smithburg. Smithville. Smith County. Ama dışarıda başka neler olduğunu asla görmek istemediler. Beş yaşındayken seyahat edeceğimi biliyordum. Dünyayı göreceğimi. Smithtown her şeyin başlangıcı ya da sonu değil, ama bunu babama anlatmaya çalışın."

"Ben hiç seyahat etmedim" -Mitch dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğuna dayadı- "ama hep seyahat etmek istemişimdir."

Sissy boş kâsesini itti. Seyahat hakkında konuşmaya bayılırdı. "Nereye gitmek isterdin?"

Mitch omuz silkti. "Bilmem ki. Herhangi bir yere sanırım." "Sen nerelerde bulundun?"

"Doğu Yakası'ndan hiç ayrılmadım bile." Sissy arkasına yaslandı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Florida'daki Disney World dışında güneye gittiğim en uzak yer burası, ki bence her ailenin bir noktada gitmesi gerekir. Sanırım bu anayasada var."

Sissy güldü. "Pekala hayatım, seni dışarı çıkarmamız gerekiyor."

"Beni önce nereye götürürsünüz?"

Sissy gözlerini kısarak bir süre düşündü. "Sana kolay bir başlangıç yapardım. Seni İrlanda'ya götürürdüm. Çoğunlukla İngilizce konuşurlar ve aileni bulabilirsin. Oradaki aslanlar da çok güzeldir."

"Burası girmene izin verilen yerlerden biri mi?"

"Oh, evet. Bobby Ray yıllar önce o cezayı ödememe yardım etti. Ben de seni Asya'ya götürürdüm. Başlangıç olarak büyük şehirlere. Tokyo, Pekin, Hong Kong. Bu tür şeyler."

"Peki ya Kore?"

"Evet." Sissy burnunu biraz kırıştırdı. "Belki şu anda değil. On yıl kadar sonra kesinlikle sorabilirim."

"Bir dakika. Kuzey Kore'den mi yoksa Güney

Kore'den mi bahsediyoruz?" "Şey... ikisinden de."

"Bu çok kötü." Mitch biraz öne eğildi ve onun boş kâsesine baktı. "Sanırım hem Kuzey hem de Güney Kore bittiğine ve sen de sonunda yemeğini bitirdiğine göre yapacak başka bir şey bulmamız gerekecek."

Sissy sandalyesinden kayarak kalktı ve geri geri gitti. "Uyumalıyız," diye kıkırdadı.

"Daha sonra." Adam onun için masanın etrafına geldi ve onu buzdolabına doğru itti. Annesinin biriktirmeyi çok sevdiği mıknaatısların sırtına battığını hissedebiliyordu.

Bir kolunu başının üzerinde tutarken, diğerini boynundan aşağıya ve göğsüne doğru kaydırmak için kullandı. Eli göğsünü kavradı, parmakları meme ucuyla alay etti. Sissy ona doğru uzanırken inledi.

"Ayrıca," diye mırıldandı, yavaşça dizlerinin üzerine çökerek, "yemeğimi bitirdiğimi hiç söylemedim."

Bölüm 17

Jen Lim Chow, Philadelphia Bölge Savcı Yardımcısı, üç çocuk annesi, Harvard Hukuk mezunu ve leopar, kiralık arabasını Şerif Departmanı ofislerinin yanındaki kaldırıma çekti ve bunaltıcı Tennessee sıcağına adımını attı.

Tanrım, lanet olası bir Cumartesi günü burada ne işi vardı?

Kahretsin, burada ne yaptığını biliyordu. Davasını kurtarmaya çalışıyordu. Kariyerinin en büyük ve en tehlikeli davasını. Bir suç örgütünün başı kolay kolay alaşağı edilemezdi. Ve gizli bir polisin tanık olduğu birinci derece cinayet. Her şey mükemmel olmalıydı ama tüm davanın dayandığı en önemli tanığı şu anda tam insanlardan en güvende olduğu yerde saklanıyordu ama bir avuç kış koklayan köpekten dolayı sürekli tehlike altındaydı.

Smith sürülerini ve Smith'in yönettiği kasabaları duyarak büyümüştü. Her cinse açık olan bu kasabaların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Diğerlerinin çoğu köpekti ve Smithtown da onlardan biriydi. Bubba Ray Smith tarafından yönetiliyordu. Evrenin çoğu tarafından bilinmese de, şekil değiştirenler arasında kötü bir üne sahipti çünkü bir kurdun akli başında olduğu söylenemezdi. Tabii ki akli başında denebilecek çok fazla Smith yoktu.

Arabasının etrafından dolaşıp temiz kaldırıma adımını atan Jen, insanların nasıl böyle yaşayabildiğini merak ediyordu. Her şeyin asla sıkıcı olmadığı bir şehre ihtiyacı vardı. Burada yaşamak onu delirtecekti. Günün ortasında sokaklarda sadece birkaç insan vardı. Ve lanet olası bir sessizlik.

Bu nasıl normal olabilirdi?

Jen ofisin ön kapısını iterek açtı ve yüzüne çarpan hoş soğuktan dolayı keyifle iç çekti. Yolda gelirken Smithtown'da klima, cep telefonu, tuvaletlerin içeride olması gibi genel olanakların olmayabileceğinden korkmuştu...

"Alo?" diye seslendi. Cevap alamayınca havayı kokladı. Ama bu işe yaramadı. Koklayabildiği tek şey köpek, köpek ve daha fazla köpekti. Dürüst olmak gerekirse, lanet köpekleri birbirinden ayırt edemiyordu ve genellikle bunu denemeye de niyeti yoktu. "Burada kimse var mı?"

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Jen vahşi bir sıçrayış yapmaktan ve pençelerini korkmuş bir ev kedisi gibi tavana geçirmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Dişi Kurdun nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kesinlikle sinsiydi.

"Evet. Selam." Patentli zoraki gülümsemelerinden biriyle dişinin yüzüne döndü. "Philadelphia Bölge Savcılığı'ndan geliyorum."

"Anlıyorum.

O hoş gülümsemesini koruyarak, "Mitch Shaw'ı bulmaya çalışıyorum."

Dişi kurt sarı köpek gözleriyle ona baktı ve Jen de daha normal olan altın rengi gözleriyle ona karşılık verdi. Smith'lerin kendi kasabalarında yaşamak zorunda kalmalarına şaşmamalı, bu insanların gözleri ve cüsseleri arasında. Tanrım, bu kadın rahatlıkla altı-bir ya da daha fazlaydı ve Jen Dişi Kurt'un ayaklarına baktı-evet! Bir kadında bulunabilecek en büyük ayaklar. Dişi kedilerin aksine, Dişi Kurtların gücü vücut büyüklüklerinden belli oluyordu. Muhtemelen Philadelphia Eagles'ın ilk defans oyuncularından olabilirdi.

"Şimdi mi?"

"Evet. Burada olduğunu biliyorum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Sizin ya da ofisinizden birinin bana yardım edebileceğini umuyordum."

Dişi Kurt yavaşça ona doğru yürüdü ve Jen'in yanında durduğunda onu kokladı ve Jen izin verse onun kışını da koklayacağına bahse girebilirdi.

Kadın homurdandı ve masalardan birine doğru yürüdü. Bir sandalyeye çöktü ve cep telefonuna uzanmadan önce ayak dediğı o dev U-botları yıpranmış ahşabın üzerine koydu. Birini hızlıca aradı ve onunla konuşurken Jen'e baktı.

"Selam. Benim. Mitch'i görmeye gelen biri var. Evet." Sonra aramayı kesti, telefonu masanın üzerine koydu ve Jen'e bakmaya devam etti.

Üç dakika kadar sonra Jen daha fazla dayanamadı. "Eee...?" "Eğer gelmek isterse burada olacak."

Jen bu cümlelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ve Princeton'dan birincilikle mezun olmuştu.

"Onu görmeye gidemez miyim? Kiralık bir evim var-" "Hayır."

Dişlerini gösterme isteğı neredeyse onu boğacaktı ama Jen bunu zorlukla kontrol altında tuttu.

Dişi Kurt, karşısındaki masanın üzerinde duran küçük renkli televizyonu uzaktan açmadan önce ona, "Otursan iyi olur," dedi. Araba yarışları... tabii ki. "Buraya gelmesi biraz zaman alabilir."

"Neden?"

Dişi Kurt ona bir bakış attıktan sonra tekrar televizyona döndü ve Jen'i dışarıda bıraktı.

Jen derin bir nefes alarak döndü ve duvara dayalı plastik sandalyelere doğru yürüdü. Oturdu, bacak bacak üstüne attı ve beklemeye başladı.

Mitch, Sissy üstteyken yere düşene kadar yatağın kenarına bu kadar yakın olduklarını bilmiyordu. Adam kadının içindeydi ve Sissy düştüklerinde bile tutuşunu hiç kaybetmedi. Kadın egzersiz falan yapıyor olmalıydı çünkü o muhteşem amcığıyla bir erkeğin sikini koparabilirdi.

Elleri adamın saçlarına gömüldü ve onu sertçe sürerken öptü. Kadının inlemeleri ve hırıltıları adamı çıldırtıyordu ve adam çaresizlik içinde kadının kalçalarını kavrayarak onu daha sert ve daha hızlı bir şekilde kendisine doğru hareket ettiriyordu.

Uyumamışlardı. Zahmet edemezlerdi. Her gün yatak odasında eşinizle karşılaşmıyordunuz. Ama Mitch karşılaşmıştı. Bunu artık biliyordu. Her zaman Sissy ile benzer cinsel dürtülere sahip olduklarını hissetmişti ama ne ölçüde olduğunu hiç bilmiyordu. Dişi aslanlar oldukça yakındı, ama bir erkekle sevişmeyi bitirdiklerinde, genellikle giyinip gidene kadar onu hırpalayarak bunu belli ederlerdi. Ama Sissy henüz yorulmamıştı ve nöbetler arasındaki yemek molaları onların devam etmesini sağlıyor gibiydi.

Nefes nefese kalan Sissy ondan uzaklaştı, ellerini omuzlarına dayadı, sırtı eğildi, başı geriye atıldı. Amını adama dayamıştı ve Mitch onun boşalmasına çok az kaldığını biliyordu. Şimdi ayağa kalktığına göre, Mitch göğüslerini kavradı, meme uçlarını başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıca tuttu. Onları sıkıp yuvarladı ve Sissy boşalmadan saniyeler önce bileklerini kavradı.

Sissy'nin vücudu daha gevşemekten titremeye başlamadan, Mitch ikisini de üstte olacak şekilde çevirdi. Kadının ellerini kavradı ve tekrar tekrar içine girerken başının üzerinde tuttu.

"Evet, evet," diye soludu tekrar boşalmadan saniyeler önce, Mitch bu sefer onunla birlikteydi.

Tamamen boşaldığında, Mitch bir tuğla yığını gibi onun üzerine düştü ve ardından gelen rahatsızlık homurtularını görmezden geldi. Sonsuza kadar orada yatmayı planlamıyordu... sadece gözleri açılana ve kulaklarındaki çınlama durana kadar.

Bir kez daha tatmin olmuş bir şekilde iç geçiren Mitch, Sissy'nin üzerinden yuvarlandı ve onun nefes verdiğini duyunca sırtıttı.

"Bunu yapmayı bırakmalısın. Ben üzerine düşülecek bir kanepede değilim."

"Bu benim suçum değil." Ve değildi de. Bunu ona o yapmıştı. Daha önce hiçbir kadının ona yapamadığını yapmış, onu yıpratmıştı.

"Yemeğe ihtiyacım var," dedi

ona. "Yemeğimiz bitti."

"Bu kasabada teslimat yapmıyorlar mı?" "Evet,

ama-"

Dışarıdan gelen bir ses onun sözünü kesti. "Sissy!"

"Kahretsin." Sissy yavaşça yan tarafına yuvarlandı ve vücudunun üst yarısını yukarı itti. Yüzünü buruşturdu ve Mitch elini sırtında gezdirdi.

"İyi misin?"

"Evet." Sissy tökezleyerek pencereye gitti, iterek açtı ve dışarı eğildi. "Ne oldu?"

Mitch'in bir anını aldı ama sonunda Dee-Ann'in sesini tanıdı.

"Mitch'i görmek için şehre gelen bir kadın. Philadelphia'daki savcılık ofisinden."

"Onu kontrol ettiniz mi?"

"Sahip olduğu araba Kelly Chun adında birinin üzerine kayıtlı ama savcılıkta bu isimde birini bulamadık-"

"Onu tanıyorum," diye araya girdi Mitch.

Kelly Chun, ADA Jen Chow'un kimsenin nerede olduğunu bilmesini istemediği zamanlarda kullandığı isimdi. Mitch sırttı. Chow metropol bir şehri bırakıp Güney'in derinliklerindeki küçük bir kasabaya gittiğine göre gerçekten endişeli olmalıydı, ayrıca hiçbir zaman "köpek" hayranı olmamıştı.

sürekli onları aradım. Bu yüzden Smithtown'a gelmek çifte darbe gibiydi.

Ayağa kalkarken Sissy'ye "Gidip onu görmeliyim," dedi.

Sissy pencereden dışarı bakmadan önce bir süre ona baktı. "Birazdan kasabada olur."

"Tamam. Onlara haber veririm. Şerifin ofisinde." Sissy başını sallayarak pencereyi kapattı.

Ona bakarak, "Gitmeden önce bir duş almak isteyebilirsin," dedi.

"Öyle yapmayı planlıyorum." Sissy onun her tarafını sarmıştı ve bu hoşuna gitmişti. Mitch onun elini tuttu.

"Hadi gel."

"Nereye?"

"Benimle geliyorsun. Jen'i kontrol ettikten sonra yemek yiyebiliriz. Senin de en az benim kadar duşa ihtiyacın var." Mitch arkasından kollarını Sissy'nin vücuduna doladı ve başının üstünü öptü. "Sanırım saçında hâlâ benim aşk nektarımdan biraz var."

"Öncelikle, ona öyle demeyi kes. İkincisi, eğer bunu bana bir daha yaparsan-"

"Sana bunun bir kaza olduğunu söylemiştim." Ama yine de gülmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı.

"Kıçımın kazası," diye yakınlıkla ondan uzaklaştı ve banyoya doğru ilerledi. "Bazı şeyler vardır ki asla tesadüf değildir Mitchell Shaw, bu da kesinlikle onlardan biri."

Sissy'nin tahminine göre, zengin, züppe, her şeyi bilen ve herkesten daha iyi olduğunu düşünen bir düveden daha kötü tek bir şey vardı...

Zengin, züppe, her şeyi bilen ve herkesten daha iyi olduğunu düşünen bir kediydi.

Şerifin ofisine girdikleri anda Jen Chow, sanki bir Türk hapishanesinde mahkûmlarla birlikte takılmaya zorlanmış gibi ayağa kalktı.

"İşte buradasın!" demişti. "Buraya hiç gelmeyeceğini sanmıştım."

"Özür dilerim. Geciktim."

Evet. Mitch kafasını Sissy'nin kalçalarının arasına soktuğunda uzun bir duşa dönüşen hızlı bir düşün gecikmesi.

Tanrım, adam doyumsuzdu ve Sissy buna hiç aldırımıyordu. Birden fazla kez "memnun edilmesi zor" olmakla suçlanmıştı. Ve bunun nedeni çoğunlukla birlikte olduğu erkeğin kendisinden çok önce yıpranmasıydı. Sissy yirmi yaşına geldiğinde, kendisine ayak uydurma umutları olmadığı için tam insan erkeklerden tamamen uzaklaşmıştı. Kurtlar daha iyiydi ama o zaman bile, "*Artık uyuyacak mısın?*" cümlesi ona birden fazla kez söylenmişti.

Mitch ona adım adım ayak uydurmayı başaran ilk kişi olmuştu. Ya da itiş kakışta. Elbette Sissy şimdi bu sınırları koymanın kendi yararına olduğunu fark ediyordu. Mitch gibi bir erkeğe kolayca kendini kaptırabilirdi. Tamamen kontrol edilemez bir erkek. Ve aslanlar kesinlikle en kötüsüydü. Erkekler kendilerine hizmet edilmesi için yaşarlardı ve kimseden, hatta diğer dişi aslanlardan bile bir bok almazlardı. Sadece canları istediğinde nazik, canları istemediğinde ise düpedüz huysuz olurlardı. Muhtaç ve talepkârdılar ve dünyanın onlara hizmet etmesini bekliyorlardı.

Sissy kendinden başka kimseye hizmet etmediğinden, bu tutum onun için kesinlikle bir sorun olacaktı.

Ama o akıllıydı. Sınırlarını belirlemişti ve Mitch'in bunlara uyacağını biliyordu. Çünkü Mitch tam olarak onun istediği şeyi istiyordu. Gerçekten iyi seks.

Harika seks.

Yine de Sissy, Jen Chow'un Mitch'le konuşmasını izlerken, eli Mitch'in kolundaydı, Sissy yine o duyguya kapıldı. O kıskançlık hissi. Ve bu onu deli gibi kızdırıyordu.

Chow iki sorgu odasından birini işaret etti. "Hadi konuşalım. Özel olarak," diye ekledi Sissy'ye bakarak.

"Elbette." Mitch, Chow'un peşinden gitti, omzunun üzerinden Sissy'ye kısa bir süre baktı ve "Hemen döneceğim," dedi.

Başını salladı, gülümsüyormuş gibi yaptı ve masadaki sandalyelerden birine çökerek
Bekle.

"Şu New Yorklu dedektif... Mick bir şey mi?"

Mitch sabrını zorladı. Jen'le uğraşırken buna ne kadar ihtiyacı olduğunu unutmuştu. "Dez MacDermot'u mu kastediyorsun?"

"Evet. Onu. Bu dişi aslanın askeri eğitilmiş olduğuna inanıyor." "Mantıklı."

Çantasını karıştırdı. "İsimleri aldık ve ölmemiş ya da hâlâ görevde olanları çapraz kontrolden geçirdik... ve bu dördüne ulaştık." Masanın üzerine dört fotoğraf koydu. "Tanıdığınız biri var mı?"

Mitch başını salladı. "Hayır. Ama bu çok şirin." "Dedektif,"
diye iç geçirdi. "Odaklan."

"Sadece söylüyorum." Adam sırtıttı ve Jen bir süre onu inceledi. "Daha sağlıklı görünüyorsun."

"Daha iyi besleniyorum. Ve egzersiz yapıyorum."

"Buna öyle mi diyorlar?"

"Futbol takımındayım."

"Foo-" Jen masadan kalktı ve yürümek için ayağa kalktı. "Tüm davamın sana bağlı olduğunu anlamıyor musun?"

"Ve ben hâlâ nefes alıyorum. O yüzden neden şikâyet ediyorsun bilmiyorum."

"Bu köpeklerle oynayarak vakit geçirebileceğiniz bir tatil değil, Dedektif."

Mitch yavaşça ayağa kalktı. "Ve neredeyse ölüyordum. Ve eğer dışarıdaki *köpek* olmasaydı, ölecektim. Bu yüzden bu insanlar hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et. Hafızamın zayıflamasını istemem, Avukat Bey."

Jen ellerini havaya kaldırdı ve ondan bir adım geri çekildi. Ne zaman zorlayacağını ve ne zaman geri çekileceğini bilerek kariyerinde bu kadar hızlı ilerlemişti.

"Sizi kırdıysam özür dilerim. Ve bence şimdilik burada kalman iyi bir fikir." Evrak çantasını almak için masanın etrafından dolaştı ama Mitch bunun kendisiyle burada birlikte kapana kısıldığı dengesiz, köpek sever erkek aslan arasına biraz mesafe koymak için olduğunu biliyordu. "Hoş geldiniz tabelasını geçtiğim anda peşime düştüler. Eminim bu kasabaya gelen herhangi bir kedi için de daha azını yapmayacaklardır."

Yarım saat sonra Sissy, "Hemen döneceğim "in göreceli olabileceğini fark etti ve masadan kalkarak binadan dışarı çıktı. Tipik bir Tennessee yaz günüydü; sıcak ve puslu. Ana Cadde'de dolaştı, mağazalara baktı ve satın almak istediği bir şey olup olmadığına baktı. Elbette, bütçesinin büyük bir kısmı büyük boy bir kediye beslemeye gittiğinden, bir sonraki maaş çekine kadar pek fazla oyun alanı yoktu. Ama bakmaya bayılıyordu ve eğer kendini özellikle kötü hissediyorsa, her zaman annesinin hesabına para yükleyebilirdi. Hiçbir şey onu annesiyle sabahın erken saatlerinde yaptığı ve parasızlıktan yakındığı telefon görüşmelerinden daha fazla eğlendiremezdi.

Sissy o sokaktan geçerken bir ses duyunca, Eggie Amca'sının yine çöplüğe daldığını düşündü. Ama öplüğün etrafından dolaştığında, yaşlı Ju-ju Teyzesini öplüğün arkasında saklanırken buldu.

"Ju-ju Teyze!" Onun yanına çömeldi. "Canım, burada ne yapıyorsun?"

Zavallı Ju-ju Teyze. Aklını uzun zaman önce yitirmişti ama Sissy onu hiçbir zaman tek başına dolaşırken bulmamıştı. Aileden biri her zaman onu izliyordu.

Ailesinin akıl sağlığı her zaman sorgulandığı için herkes Ju-ju Teyze'nin de diğer Smith'ler gibi yıllar içinde sürgüsünü kaçırdığını düşünmüştü. Ancak Sissy, Ju-ju Teyze'nin, Sissy ya da kardeşleri daha doğmadan yıllar ve yıllar önce Büyükanne Smith'e meydan okuyana kadar aklını kaybetmediğine dair bir söylenti de duymuştu.

Belki de bu yüzden Sissy, Ju-ju Teyze'nin Sissy'yi diğer torunlarından ayırt edebileceğini düşünmese de ona karşı bir yakınlık hissediyordu.

"Hadi seni eve götürelim tatlım."

Teyzesine doğru uzandı ama beklediğinden daha güçlü eller omuzlarını kavradı ve kurttan nadiren ayrılan gözler ona kilitlendi.

"Sissy'yi bulmaya geldim. Onu görmem gerek."

"Buradayım hayatım. Ben Sissy'yim." Ama teyzesinin onun deliliğinin ötesini asla göremeyeceğini biliyordu.

"Ona kendine dikkat etmesini söylemelisin. Tepedeki o yaşlı kaltak onu istiyor. Onu istiyor çünkü ondan çok korkuyor. Onu ağdırdıklarını duyuyorum."

Sissy, Büyükanne Smith'in ya da Smith teyzelerin ondan korktuğundan hiç kuşulanmıyordu. Ama bunu Ju-ju Teyzesiyle arka sokakta tartışmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Teyzesinin ayağa kalkmasına yardım eden Sissy ona söz verdi: "Ona söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"O kaltak o küçük kızdan da annesinden nefret ettiği gibi nefret ediyor. İkisinden de eşit derecede nefret ediyor."

Bu sözlerde kesinlikle doğruluk payı vardı ama Sissy'nin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Onun yerine teyzesini ara sokaktan dışarı çıkardı. Kaldırırma çıktıklarında, Sissy şerifin ofisine geri dönüp Mitch'e söyleyebilmeleri için nerede olacağını bildirirken teyzesine göz kulak olacak birini bulmak için etrafına bakındı.

Caddeden aşağı bakarken Patty Rose'un köşedeki küçük bir hediyelik eşya dükkânından çıktığını gördü.

"Hey, Patty Rose!"

Kardeşinin arkadaşı dondu kaldı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Yavaşça Sissy'nin yüzüne döndü, gülümsemesi parlaktı. "Sissy Mae? Burada ne yapıyorsun?"

"Mitch'i bekliyorum. Bak, Ju-ju Teyze'ye bir saniye göz kulak olur musun? Onu eve götürmeden önce içeri girip Mitch'e nereye gittiğimi haber vermek istiyorum."

"Ben götürürüm." Ju-ju Teyze'yi tuttu. "Emin

misin? Sorun değil."

"Hayır, hayır. Gerçekten, sorun değil. Çok isterim."

Madem bu kadar istekli görünüyordu... "Tamam o zaman." Sissy teyzesine gülümsedi. Bir zamanlar o da tüm Smith kadınları gibi uzun boylu ve güçlüydü. Ama zihnini kemiren her neyse, vücuduna da aynısını yapmış gibiydi. "Kendine iyi bak Ju-ju Teyze." Sissy biraz eğildi ve teyzesini alnından öptü. Ju-ju genellikle kimsenin ona dokunmasından hoşlanmazdı ve teyzesi bir kez olsun hareketsiz durduğu için bu düşüncesizce bir hareketten başka bir şey değildi.

Ju-Ju Teyze, çok yaklaşmaya çalışan diğer herkese yaptığı gibi Sissy'yi itmek yerine gözlerini kırıştırdı ve gözleri kurttan

insan.

"Tatlı kız," dedi Sissy'nin omzunu okşayarak. "Tatlı, tatlı kız. Korkmalarına şaşmamalı. İhtiyacın olduğunda bu yeteneğini kullan Sissy. Kalbini kurtaracak tek şey o olabilir."

Yürüdü gitti, Patty Rose da peşinden. Patty kollarını tekrar Ju-ju'ya dolamaya çalıştığında, yaşlı Dişi Kurt onu sopayla uzaklaştırdı.

Sissy o anın tuhaflığından sıyrıldı ve doğruca
Onu

"Hey, Sissy."

Sissy iç geçirdi. Zaten dikkati dağınıktı, ayrıca
Piç rüzgârın altında kalmıştı. Ona doğru yaklaşmıştı.

"Gil." Başını kaldırıp ona baktı. Mitch'e baktığı kadar uzağa bakması gerekmiyordu, bu da Gil'in birdenbire gerçekten küçük görünmesine neden oldu. "Neden sürekli etrafta dolanıyorsun? Yapacak bir işin yok mu? Çalışmıyor musun?"

"Elbette var. Artık kendi işimin sahibiyim. Buradan çok uzakta olmayan bir garaj."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Sissy, "Garaj mı? Ağabeyimin garajı gibi mi?"

"Hemen sinirlenme. Şehrin öbür ucundayım. Kardeşinin evinin yakınında bile değilim."

Smithtown binlerce mil uzunluğunda olsaydı, bu bilgi onu yatıştırırdı. Ama Smithtown küçüktü ve söz konusu olan onun akrabalarıydı. O pislik Travis olsa bile. "Bu işten paçayı sıyrılabileceğini sanıyorsun, değil mi?"

"Neyden kurtulacağımı?"

"Smithtown'ı ele geçirmek. Alfa Erkek olmak." "Bu-"

"Bana yalan söyleme Gil Warren."

Gil ona yaklaştı, gözleri yüzüne odaklanmıştı. "Peki ya istediğim buysa, Sissy Mae? Birlikte neler yapabileceğimizi bir düşünsene."

Homurdandı. Sonra kokladı. Gözleri kısıldı. "Az önce Patty Rose'la mı konuşuyordun?"

"Onu hediyelik eşya dükkanında gördüm."

"Oh. Öyle mi? Peki hediyelik eşya dükkanından ne alıyordun, çünkü doğru hatırlıyorsam hediye vermeyi pek sevmezdin, seni cimri piç."

"Ben sadece-" Gil'in sözleri, yüzüstü yanlarındaki tuğla duvara itildiğinde acımasızca kesildi. En kötüsü onu itenin Mitch olması değildi, ama Sissy Mitch'in Gil'i gerçekten fark etmediğini hissediyordu. Bunun yerine, Gil'in kafasının arkasından tutup yüzünü tuğlaya çarparak onu yolundan çekmeye çalışıyordu.

"Hazır mısın?" Mitch kayıtsızca sordu.

Sissy etrafına bakındı, herkesin dikkatini çektiklerini görünce pek de şaşırmadı. Muhtemelen Sissy'nin Gil'i yere sermesini bekliyorlardı ama ilk kez buna gerek kalmamıştı.

"Evet, ben hazırım. İşiniz bitti mi?"

"Evet. Ama bir ya da iki sandviç yiyebilirim." "Aç

olamazsın."

"Cevabımın değişmesini bekliyormuşsun gibi bunu söyleyip duruyorsun."

Onun elini tuttu ve sokağa doğru yöneldi. Onlar gittikten sonra Gil'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve dürüst olmak gerekirse, onu çoktan unutmuştu.

Bölüm 18

Kahve sıcak ve lezzetliydi, sandviçler iyi ve boldu. Ama Mitch'i gülümseten şey arkadaşlığıydı.

Sissy bir sandviçini çoktan yemişti -*sadece bir sandviçle nasıl hayatta kalabiliyordu*- ve şimdi ayaklarını pelüş deri koltuğa uzatmış, sağlam kâğıt bardaktan kahvesini yudumluyordu.

"Ve sen sormadan söyleyeyim, onun kim olduğunu hâlâ bilmiyorlar."
Mitch sandviçini ısırdı. "Bu bir gizem."

"Tavuk salatanızın bu güzel görüntüsü için teşekkür ederim."

"Üzgünüm, bebeğim."

Kadın gözlerini kırıştırdı ve kahverengi gözleri adama kilitlendi. "Bana ne zaman böyle seslenmeye başladın?"

"Uh... bu saniye mi?"

"Ben senin bebeğin değilim." Sonra parmaklarıyla o küçük kareyi yaptı ve "Sınırlar" diye mırıldandı.

"Sissy-"

Kapının üstündeki zil çaldı ve tanıdık bir Dişi Kurt içeri girdi. "Bayan Janette." Mitch ağzını sildikten sonra ayağa kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Seni görmek de güzel, hayatım." Yeğenine gülümsemeden önce Mitch'e sandalyesine dönmesini işaret etti. "Sissy Mae."

"Janette Teyze. Ne istiyorsun?"

"Bir şey istediğimi de nereden çıkardın?"

"Janette Teyze!"

"Sh-sh-sh," Mitch'in sağ tarafını işaret etti. "Bakmamın sakıncası var mı?"

Mitch omuz silkti ve kadın yaralarını incelemek için tişörtünü çekti. Uzun parmaklarını derisine bastırdı ve başını salladı. "İyileşiyor. Annen iyi iş çıkarmış." Masaya oturdu ve servis görevlisi önüne büyük bir fincan kahve koydu. "Tabii bu aşk ısırıkları görmeyi biraz zorlaştırıyor."

Sandviçini yeni ısırmıştı ama neyse ki henüz yutmamıştı. Yoksa hepsini geri yutacaktı.

Teyze ve yeğen birbirlerine sırtttılar. "İkinizi düğünde izlediğimde bir şey gördüğümü biliyordum. Bu gözler hiçbir şeyi kaçırmaz. Bende bir... hatta bir... kurdun gözleri var."

Mitch yine de yemeğinde boğuldu, ama bu sefer gülmek için. Sissy gülümsedi. "Biz hâlâ sadece arkadaşız. Hepsi bu."

Janette Mitch'e baktı. "Sana sınırlarla ilgili bir konuşma yaptı, değil mi?"

"Görsellerle birlikte," diye güldü Mitch.

"Erkeklerin görsellere ihtiyacı vardır," diye tersledi Sissy. "Bir de ağzın kapalıyken çiğnemeyi dene."

"Bizim küçük Sissy'mizi evcilleştirecek misin, Mitchell?"

Sissy sinirli bir şekilde yüzünü ovuşturdu ve Mitch dürüstçe cevap verdi, "Birini evcilleştirmeye çalışmak için gerçekten çok tembelim. Bana kalsa bütün günümü bir ağacın altında uyuyarak geçiririm, belki arada sırada karnımı güneşlendirmek için dışarı çıkarım, sonra da birinin bana yemek getirmesini beklerim. *Sonsuza kadar* böyle yaşayabilirim."

Janette başını geriye attı ve güldü. "Senden hoşlanıyorum, Mitchell Shaw. Komiksin."

Adam cömertçe ona patates cipslerinden ikram etti ama Janette akıllıca bir hareketle reddetti.

"Siz ikiniz daha tatlı yemediniz mi?"

"Unut gitsin," dedi Sissy gerekenden çok daha sert bir ifadeyle.

"Hadi ama Sissy Mae. O çok sevimli." Uzandı ve Mitch'in yanağını çimdikledi. "Biraz turta istemez misin, Mitchell Shaw?"

"Hayır. *İstemez.*"

"Ne tür bir turta?" Mitch, Sissy'nin teyzesinin evine gitmek istemediğini anlamıştı, onu suçladığı da söylenemezdi. Bazen akrabalarla baş başa kalmak en kötüsüydü.

"Her türlü. Sissy sana turta dükkanımızdan

bahsetmedi mi?" Mitch donakaldı. "Turta dükkânı

mi? Turta dükkanınız mı var?"

"Mason-Dixon'ın bu tarafında bulabileceğin en iyi turtalar, hayatım."

"Turta dükkânı olduğunu bana nasıl söylemezsin?"

Sissy başını salladı. "Buna pişman olacaksın Janette Teyze."

Gerçekten de Mitch Shaw'ın hiç utanması yoktu. Sissy bunu Lewis Kardeşlerin Turta Dükkânı'na girip de önünde diz çöktüğünde anlamıştı.

soğuk kasayı. Ellerini cama dayadı ve küçük bir çocuk gibi her bir turtaya baktı.

"Ben... Ben karar veremiyorum," diye soluk soluğa kaldı. Sanki Mitch'in karar vermesi gerekiyormuş gibi. Bu kutudaki her şeyi bitirebilir ve bir saatten daha kısa bir süre sonra hâlâ aç olabilirdi.

"Hepiniz buna pişman olacaksınız," diye yineledi teyzelerine ve hepsi güldü.

"Nereden başlamalıyım?" Mitch sonunda sordu. Sissy'ye baktı. "En sevdiğin hangisi?"

Tanrım, bu zor bir soruydu. Teyzelerinin yapabildiği bir şey varsa, o da turta pişirmektir. Başka birinden asla yemeyeceği turtaları bile teyzelerinden afiyetle yerdi. Turtaları yerel olarak o kadar popüler olmuştu ki, sonunda bölgenin tarafsız bir yerinde başka bir dükkan açmak zorunda kalmışlardı, böylece diğer ırklar ve tam insanlar kasabadaki herkesin karıştığı o çirkin kavgaları başlatmadan gidebileceklerdi.

"Vişneli."

"Kiraz mı?"

"Güven bana."

"Güveniyorum," diye basitçe cevap verdi ve teyzelerinin bakıştıklarını gördü. Bunu yapmalarından nefret ederdi - bu bir şeyler düşündükleri anlamına gelirdi. Düşünmeye başlamalarından nefret ederdi. Belaya yol açıyordu.

"Bir dilim kiraz lütfen."

Sissy sonunda ayağa kalkmış olan Mitch'in yanına yürüdü. "Çok kibarsın."

"Bunu hak edenlere karşı her zaman kibarımdır."

"Mitch, hayatım, sen şuraya otur, biz de sana sütle birlikte bir dilim getirelim. Nasıl olur?"

"Mükemmel olur." Sissy'ye baktı. "Kibarlığın sana ne kazandırdığını gördün mü?"

"Ee, Sissy?" Darla Teyze dirseklerini Sissy'nin önündeki tezgâha dayadı, vücudu yeğenininkine doğru eğildi.

"Evet, Darla Teyze?"

"Clyde'da arabayla dolaştığını duydum." "Mitch onu kontrol etmek istedi."

"Bunu özölüyor sun, değil mi? Kimse seni durdurmadan olabildiğince hızlı sürmeyi."

Sissy'nin gülümsemesi kayboldu ve teyzelerinin onu sadece sevdikleri için görmek istemediklerini fark etti. Onu tuzağa düşürmüşlerdi! "Hayır."

"Neye hayır?"

"Bana masummuşum gibi davranmayın. Ne istediğinizi biliyorum ve bunu unutabilirsiniz."

Francine bir dilim limonlu kremayı tezgahın üzerinden Sissy'ye doğru itti. "Şimdi, sevgili kızım-"

"Yapma sevgilim. Bunu yapmayacağım. Unut gitsin. Bunca yıldan sonra benden bunu yapmamı istemenin tek nedeni annemin sana geri çekilmeni söylemek için burada olmaması."

"Çünkü annenin senin yeteneklerine inancı yok. *Bizim* gibi değil."

Sissy başını salladı. "İşte bu çok utanmazcaydı."

Francine ellerini tezgâha vurdu. "Oh, hadi ama, Sissy Mae! Bunu bizim için yap."

"Hayır." Sissy bir dilim turtasını ve Roberta'nın uzattığı bir bardak sütü aldı.

"Haydi, Sissy. Bunu kasaba için yap."

"Zavallı Mitch'in burada aylara karşı oynaması yetmiyor mu?"

Hepsi, bir dilim vişneli turtayı yerken orgazm olmuş gibi görünen "zavallı Mitch'e" baktı.

"Mitch aldırmaz. O sadakati anlar."

Sissy Francine'e ters ters baktı. "Bu çok kabaydı. Ve Ronnie olmadan bunu yapamam-"

"O zaten evet dedi. Dee de öyle."

Sissy yemeğini masaya koydu ve oturdu. Kıçını koltuğa yerleştirdiğinde önünde kiraz kalıntıları olan boş bir tabak ve boş bir süt bardağı vardı.

"O benimdi," diye hırladı.

Mitch homurdandı ve yemeye

devam etti.

"Ronnie ve Dee varken bana gerçekten ihtiyacınız yok."

"İhtiyacımız olduğunu biliyorsun." Francine, Sissy'nin karşısına oturdu. "Barron Pride ile uğraşırken ihtiyacımız olan tek şey hız değil."

Sissy Mitch'in kolunu dürttü. "Beni değerli Gururlarınızdan birine karşı savaştırmaları umurunda mı?"

Mitch bir çatal dolusu turtayı ağzından birkaç santim uzakta tutuyordu. "Buradaki Pride'lardan herhangi biri böyle turta yapıyor mu?"

Francine sırtıttı. "Yakınından bile geçmiyor."

"O zaman, hayır, umurumda değil. Şimdi beni rahatsız etme."

Darla yürüdü ve Mitch'in önüne üç dilim turta daha koydu. "Bu bizim çikolata kremamız, Boston kremamız ve cevizimiz. Ve

Denemek istediğın başka bir şey ya da eve götürmek istediğın bir iki turta varsa bize söylemen yeterli."

Roberta onun önüne bir galon süt koydu. "Böylece sürekli gidip gelmek zorunda kalmayız."

Mitch Sissy'ye baktı. "Bu güzel tanrıçalar sana ne derse onu yap ve bundan çok mutlu ol!"

Sissy, teyzelerinin kendini beğenmiş gülümsemelerini engellemek için olsa gerek, gözlerini ovuşturdu.

Düvelere rüşvet vermek.

"Bir dahaki sefere önce benimle konuşmadan hiçbir şeyi kabul etme," diye tersledi Sissy ertesi sabah erkenden, Travis'in arka bahçesinden geçip arazisindeki iki devasa ahırdan birine doğru yürürken. Hiçbir Smith hayvan sahibi olamayacağına ve hayvanlar da onlardan biri her geldiğinde paniğe kapılmayacağına göre, buralarda bu kadar çok ahır olmasının tek bir nedeni vardı. Bok saklamak için.

Artık sadece birkaçı parlıyordu ve çoğu yasal işlerde çalışıyordu... çoğu. Ama yine de ahırlarını koruyorlardı çünkü Bubba Smith'in dediğı gibi, "Asla bilemezsin, değil mi?"

"Bu benim suçum değil. Shaw'ın suçu. Ona turta rüşveti verdiler!"

"En zayıf kardeşler onlar olmalı," diye mırıldandı Sissy. Dee'ye baktı. "Peki senin bahanen ne?"

Omuz silkti. "Annem istedi."

Sissy uzun uzun iç geçirdi ve Travis'in ahırının büyük kapılarını açtı. Hâlâ oradaydılar. Herhangi bir NASCAR yarışçısının ağzını sulandıracak üç yarış arabası. Belli ki ağabeyi arabaların bakımını yapıyor, hatta onları yeniliyordu. Kesinlikle parlıyorlardı ve Sissy hepsinin kaputunu açtığında motorlar mükemmel görünüyordu.

"Sence onları biraz güçlendirmeli miyiz?" Ronnie elini tavanda gezdirerek sordu.

"Zararı olmaz." Sissy kesinlikle arabalarla uğraşmayı umursamıyordu. New York'ta yaşadığı için artık pek şansı yoktu ve Bobby Ray onu kamyonetinin yanına bile yaklaştırmıyordu. Tamir konusunda ona güvenmediği için değil, ama test sürüşüne çıkmaktan söz ettiğinde gerçekten paniğe kapılıyordu.

Sissy saçlarını at kuyruğu yapmadan önce saatine baktı. "Bu bebekleri şarkı söyler hale getirmek için üç günümüz var. O yüzden işe koyulalım."

Mitch yanındaki yatağa bir ağırlık düştüğünde uyandı. Arkasını döndü ve Sissy'ye gülümsedi. Yatağın başucundaki saate baktı. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Onu bütün gün görmemişti ve onu çok özlemişti.

"Hey, ba-"

"Bana dokunursan kollarını koparırım." Kadının kıyafetlerini değiştirmediyini ya da duş almadığını fark etmesi bir anını aldı. Ve o daha sorunun ne olduğunu anlayamadan kadın horlamaya başladı.

Mitch kaşlarını çatarak, saatlerdir onun eve gelmesini bekleyen ereksiyona baktı. "Bana bakma. Bu benim suçum değil. O kötü kadınlar ve turtaları yüzünden." Sonra buzdolabında ona bıraktıkları turtalar olduğunu hatırladı. Eğer sikişemezse.

Bölüm 19

Brendon antrenmanın başlamasını beklerken kardeşine baktı. Mitch bu günlerde gerçekten iyi görünüyordu. Daha sağlıklı. Daha güçlü. Daha mutlu... Şu an hariç. Alışılmadık derecede huysuz görünüyordu. "Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok." Mitch boynunu kırdı. "Ama sana şunu söyleyeyim, yemek seksin yerini tutmaz. En azından iyi bir seksin."

Ahhhh. Brendon şimdi anlamıştı.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Ronnie dün gece eve geldiğinde çok yorgundu. Sadece bir tur için enerjisi vardı."

Mitch yavaşça kardeşine doğru döndü ve Brendon bir adım geri çekildi. "Ama bir kere bile olmadı. Yani, işimiz bittiğinde baygındı ve... uh... Şimdi konuşmayı keseceğim."

Travis elinde bir toppla koşarak yanlarına geldi. "Hazır mısınız?"

"*Hazır görünmüyor muyum?*" Mitch topu Travis'ten kaptı. "Hadi şu lanet şeyi başlatalım."

Travis -ki Brendon adamın soğukkanlı bir kayıtsızlıktan başka bir şey gösterdiğini hiç görmemişti- Mitch'in hızla uzaklaşmasını izledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Her şey yolunda." Brendon omuz silkti. "Ama ne iyi bir fikir olurdu biliyor musun? Ekipmanlarımızla oynamak. Pedler, kask...hepsi. Sadece

güvende ol."

Döndüler ve Mitch'in topu takım arkadaşlarından birine pas verişini izlediler. Top göğsüne tam isabet etti ve Brendon yüzünü buruşturdu çünkü kemiklerin kırıldığını duyduğundan emindi.

Travis başını salladı. "Muhtemelen iyi bir fikir."

Sissy istemediği lastikleri elinin tersiyle itti. "Bunlar iyi." Seçtiklerine dokundu. "Bunları alacağız ve yarış günü için sekiz takım daha istiyoruz."

Satıcı başını salladı ve çekip gitti. Sissy lastiklerden birini kaptı ve arabasına doğru yuvarladı.

Kolları ağrıyordu. Yorulmuştu. Ve lanet olsun, hormonlu bir tavşan kadar azgındı. Ama çoğu köpek gibi, Sissy de bir kez söz verdi mi, ona sadık kalırdı.

Ayrıca, görünüşe göre, üç kasaba arasındaki bahis havuzunda aslanlar önde gidiyordu. Doğru, Sissy bu yarışlardan birini yapmayalı yıllar olmuştu ama yeteneğini kaybetmemişti. Ya da neredeyse kuduz derecesindeki kazanma arzusunu.

Bunun için annesini suçluyordu. Her şey için. Bu özel rekabet Sissy daha doğmadan önce başlamış ve Lewis dişilerinden kızlarına geçmişti. Sissy en son yarıştığında köprücük kemiğini kırmıştı ama Ronnie kazanmıştı ve Barron Gururu bu olayın peşini bırakmamıştı. Kin tutabiliyorlardı, Lewis kardeşler de öyle.

Yine de Sissy, annesi yanında olsa kızının yarışmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Mızızlanan ve mutsuz bir Sissy'yi sağlığına kavuşturmak zorunda kaldıktan sonra olmazdı. Janie Mae kendisini dinleyen herkese birden fazla kez, "O lanet köprücük kemiğinin iyileşmesini beklemek hayatımın en uzun üç günü olmuştur," demişti.

Sissy, asla yapmayacağına yemin ettiği tek şeyi yaptırdıkları için ailesinden neredeyse nefret ediyordu... annesine ihtiyaç duymak.

"Hadi şu lastikleri takalım," diye homurdandı, babası gibi konuşmaya başlamıştı.

Tamamen kendi halinde görünen Dee, neredeyse zıplayarak arabanın yanına gitti.
Araba.

Sissy elleri belinde kuzenine kaşlarını çatarak baktı. "Eğer sesini yükseltmezsen tezahüratını kesersen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Dee boğazını temizledi ve lastiğı tuttu. "Tamam o zaman."

Travis kaskını çıkardı ve topallayarak gelen Donnie'ye işaret etti.

"Sorun nedir?" Travis topallayarak yaklaşan kardeşine sordu
Yeterince.

"Açık konuşmak gerekirse... hiçbir şey alamayacak."

Travis, Mitch'in bir hücum yan oyuncusunu yere indirmesini izledi. Zavallı Bart'ın yere düştüğünü duyduklarında tüm takım irkildi.

Mitch takımda her pozisyonda oynayabilen oyunculardan biriydi. Ona nerede ihtiyaç duyarsanız, oraya uyum sağlar ve başarılı olurdu. Ve çocuğı oynarken izledikçe Travis bu çocuğa ihtiyacı olduğunu daha iyi anladı. Sadece bu maç için değil -muhtemelen bu maçta geniş alıcı olacaktı- önümüzdeki birkaç yıl boyunca yapacakları diğer ciddi müsabakalar için de.

Sorun Sissy'ydi. Mitch'e ihtiyaç duyduklarında kasabaya dönmesinin anahtarı oydu. Ama Sissy hiçbir erkeğı uzun süre bağı kalmazdı. Sorunun diğer tarafı ise Sissy'nin çocuğı neredeyse işe yaramaz hale getirene kadar tüketmesiydi.

Babasının deyimiyle bir muamma.

"Yarış ne zaman?"

"Çarşamba. Herkes orada olacak."

Elbette herkes orada olacaktı. Dişiler arasında küçük bir rekabet gibisi yoktu. Tam insanlar çamur güreşi ve ıslak tişört yarışmalarına devam edebilirdi. Travis, sinirlendiğinde etini kemiğinden ayıracak kadınlar arasındaki bir kapışmayı izlemek için tüm bunları seve seve es geçerci.

"Pekâlâ. Antrenmanı iptal edelim. Gidip Sissy'ye yardım edelim." Donnie şaşkınlıkla başını eğdi. "Pekâlâ."

Sissy ön taraftaki göçüğü düzeltmeye devam ederken yanında duran botları gördü. Yavaşça çömeldiği yerden başını kaldırdı ve dudak büktü.

"Ne istiyorsun?"

Travis Ray gülümsedi ve Sissy bir dişini gösterdi.

Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Sadece yardım etmeye geldim." "Sen mi? Bana yardım etmek mi?"

Sissy ayağa kalktı. "Neden?"

"Bir kardeş kardeşine yardım edemez mi-" "Tekrar deneyin."

"Bizim sadakatimiz-"

"Yine."

Travis omuz silkti. "Beşe bir aslanların lehine. Ama siz kazanırsanız, ben temizlerim."

Sissy başını salladı. "Evet. Kulağa doğru geliyor." Çekici ona uzattı. "O zaman işe koyulsan iyi olur, hoss."

Mitch aile odasının kapısını açtı ve içeri girdi. İçeri adımını atar atmaz, pişmekte olan yemeğın kokusu gözlerinin tam ortasına çarptı. Takımın kendisine verdiği futbol malzemelerini bıraktı ve doğruca mutfağı yöneldi. Sissy tezgahın üzerine oturmuş, bacakları alttaki dolap kapaklarına çarpıyordu, kucağında bir yarış dergisi açıktı.

Yukarı baktı ve gülümsedi. "Hey. Akşam yemeğı birazdan hazır olur-oh!"

Mitch onu kucağına aldı ve merdivenlere doğru taşımaya başladı.
abucak
bunun çok uzak olduğuna karar verdi ve onu mutfak masasının

üzerine bıraktı. "Mitchell-"

Eliyle kızın ağzını kapattı. "Konuşmak için uygun bir zaman değil. Sadece şu şortu ve külotu çıkar. Şimdi."

"Evet, ama-"

"Yine mi konuşuyorsun?"

"Sadece yahninin altını kapat."

Döndü ve yemeklerini ısıtan ateşini hızla kapattı. Arkasını döndüğünde kadın şortunun düğmelerini açıyordu.

"ok. Yavaş." Şortunu tutup bacaklarından aşağı çekti ve külotuna uzanıp onu da tamamen yırttı. Sissy başını salladığında kendi eşofmanı kışının yarısına kadar gelmişti. "Şimdi ne olacak?"

"Prezervatif. Ve beni tersleme."

Döndü ve uzaktaki dolaba uzandı, birkaç şeyi hareket ettirdi ve sonunda büyük bir kutu prezervatif çıkardı. Geri döndüğünde Sissy kesinlikle öfkeli görünüyordu. "Kafan mı iyi senin? Bunları oraya koymak mı? Ya anneler eve gelirse ve biz-"

"Zaten oradaydılar."

Sissy gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Kutu zaten oradaydı. Annemle babamda olduğunu varsayıyorum-"

Ciyakladı ve masadan aşağı atladı.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Annemle babam" -masayı işaret etti- "bu masanın üzerinde yapmışlar."

"Evet. Muhtemelen. Ve şimdi de biz. Kaldır kıcını da buraya gel."

Yine ciyakladı, sesi bir kız gibi çıkıyordu. "Bunu orada yapmayacağım... ailemin... *yaptığı* yerde... yapmayacağım."

"Temizlendi." "Mesele bu

değil!"

"Saçmalıyorsun. Ailenin bu evin her yerinde prezervatifleri var. Eminim-"

İşte o zaman ciyakladı ve koşmaya başladı.

Merdivenlerden yukarı koşarken "Otele gidiyoruz" diye bağırdı. "Ya da... ya da arabada yaşayacağız! Burada kalmak dışında her şey olur!"

Mitch kutudan bir prezervatif aldı, eşofmanlarını, spor ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeleyerek çıkardı ve Sissy'nin peşinden merdivenlerden yukarı koştu. Onu odasında, yanlarında getirdikleri spor çantalarına giysilerini tıktırırken buldu.

"Pis, iğrenç, kontrolden çıkmış yaşlı insanlar," diye öfkeleni nefesinin altında. "Eğer seks yapacaklarsa, yataklarında, yorganın altında, kapı kapalı ve kilitli olmalı." Dik durdu ve dönüp ona baktı. "Ya torunları ziyarete gelseydi ve onları bir çift... gibi masanın üzerinde sevişirken bulsalar..."

"Kurtlar mı?"

"Kapa çeneni." Ellerini havaya kaldırdı. "Burada kalamayız. Bu kadar basit."

"Hayır," dedi Mitch, avucunda tuttuğu giysiyi çekip odanın öbür ucuna fırlatarak. "Basit olan şu ki, benim ihtiyaçlarım var. Karşılanması gereken ihtiyaçlar. Şimdi."

Elleri çıplak kalçalarında, "Ben fahişe değilim, Mitchell Shaw. Halledilmesi gereken bazı ihtiyaçların var, hemen şu insan dolu kasabalardan birine git ve kendine bir fahişe bul."

Mitch onun tişörtünü yakaladı ve kendine doğru

çekti. "Hey!"

"Şu anda herhangi birinin bana yardım edebileceğini mi sanıyorsun? Ben kimseyi istemiyorum, Sissy Mae. Seni istiyorum. Seni şimdi istiyorum. Çıplak, ıslak ve hazır. Bir fahişe bulabileceğimi biliyorum. Dün gece bir tane bulabilirdim. Ama bunu istemiyorum. Seni istiyorum, şu yatakta, bacaklarını iki yana aç... şimdi kımılda!"

Bunun bir erkeğin ona söylediği en güzel, en romantik şey olmasından endişelenmeli miydi? Muhtemelen. Ama öyleydi. Eğer eriyen türden bir kız olsaydı, adamın ayaklarının dibinde bir çikolata birikintisi olurdu.

Bunun yerine başını yukarı kaldırdı ve yatağa doğru yürüdü. Tişörtünü çıkardı ve omzunun üzerinden attı. Yavaşça yatağın kenarına yanaştı ve ona en iyi kışını oynattığından emin oldu. Onun hırladığını duyunca döndü ve sırt üstü uzandı. Bacaklarını açtı, dizlerini büktü ve parmağının kıvrımıyla ona işaret etti.

Mitch tişörtünü kafasına geçirdi ve ona doğru yürüdü. Yatağın kenarına diz çöktü ve prezervatifi yastığın yanına koydu. Mitch onu izlerken kollarını dizlerinin altından geçirdi, dizlerini kaldırdı ve onu yataktan biraz aşağı çekti. Başını eğdi ve yüzünü onun kalçalarının arasına gömdü.

Dili amına girdiğinde Sissy'nin nefesi kesildi, kolları çılgınca etrafına uzandı. Sadece dilinden değil, Mitch'in amını okşayışından da.

kullandı. Her kıvrımı, her kıvrımı, ulaşabildiği her şeyi ve her şeyi yaladı... ve Tanrı biliyordu ki, o dille ulaşamayacağı pek bir şey yoktu.

Sissy onu olduğu yerde sabit tutacak bir şeye tutunmaya çalıştı. Ama yatağa yayılmıştı, yatak başı ve ayakucu ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Ve Mitch vazgeçmedi. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yiyip bitiriyor, onu yukarı çıkarıyor ama daha boşalamadan geri çekiyordu. Düşüyor olmasaydı ondan nefret ederdi-

Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Kahretsin! Kendi sınırlarını hatırlamak zorundaydı. Şimdiye kadar deneyimlediği en muhteşem başın - kesinlikle hiçbir *zaman* - kendi kurallarını değiştirmesine izin veremezdi. Onun kuralları, ziyaret ettiği bazı ülkelerin kurallarının aksine, çiğnenmek için yapılmamıştı. Kendisi tarafından bile.

Sonunda Sissy uzandı ve ellerini Mitch'in saçlarına gömdü. Mitch'in ağzı Sissy'nin klitorisine yapışıp emdi ve Sissy'nin çığlık çığlığa orgazm olmasına neden oldu.

Vücudu sarsılırken, Mitch geri çekildi. Ama sadece bir anlığına. Sonra geri döndü, prezervatifle kaplı siki ona çarpıyordu.

Sissy kemerli, tekrar haykırdı. Mitch onun ellerini kavradı ve onu becerirken başının yanında sabitledi. Yüzüne baktı ve gülümsedi. "Tanrım, seni özledim."

Aptalca bir şey söyleyeceğinden endişelenen Sissy kendini olabildiğince kaldırdı ve Mitch'i öptü. Ağzında ve dilinde hâlâ kendi tadını alabiliyordu ve adam ıslak yüzünü onunkine sürmekten sapıkça bir zevk alıyordu.

Gülüştüler, seviştiler ve boşaldılar ve Sissy hayatında çok büyük bir şeyin değiştiği hissinden kurtulamadı.

Bölüm 20

Tarafsız bir bölgeye gidip orada yarışacaklarını düşünmüştü. Mitch bir kez daha ciddi şekilde yanılmıştı. Smithtown'ın ortasındaki "saha" gibi, ayıların koştuğu Collinstown'ın ortasındaki "pist" de Daytona'ya taş çıkartabilirdi. Ve daha da ilginç olanı, altı kadının katıldığı bir yarışın bu kadar kalabalık çekmesiydi. Tribünler yer değiştiren yerlilerle ve sahip olabilecekleri tam insan arkadaşlarıyla doluydu.

Her zamanki bira ve sosisli sandviçler satılıyordu ama aynı zamanda kasabanın adını taşıyan tişörtler, sweatshirtler ve ceketler de dahil olmak üzere üst düzey eşyalar da satılıyordu. Aşırı takıntılı bir şekilde sevimli bir şeydi. Bir şehirde, bu tür etkinliklerden kaçmak ve kimsenin fark etmemesini sağlamak için çok fazla tam insan vardı. Ama burada, oldukları gibi kontrolden çıkmış şekil değiştirenler olmanın tadını çıkarabiliyorlardı. Mitch bunu sevdiğini itiraf etmek zorundaydı.

Tam zamanlı olarak burada yaşamayı hayal bile edemiyordu ama içinde bir parça, çok yakından incelemediği bir parça, onu ve Sissy'yi zaman zaman görmeye devam ediyordu. Turta yiyor, top oynuyor, anne babasının hala sağlıklı bir cinsel hayatı olduğu için çıldırıyordu. Evet, bunu hayal etmesi gittikçe kolaylaşıyordu. Bu da ona Sissy'nin asla tam zamanlı olarak sahip olamayacağı bir şey olduğunu hatırlattı. Philly'ye döndüğünde, bu iş bitmek zorundaydı.

Ayaklarını korkuluklara dayayan Mitch, "Ronnie'yle mutlu musunuz?" diye sordu.

Brendon omuz silkti. "Sanırım. Yani, ben mutluyum. Sanırım o da mutlu.
Mutlu olmadığında da bunu bana söylemekten çekinmiyor."

Mitch sırttı. "Ayrıntılı olarak."

"Bir keresinde çizelgeli bir grafik çıkardı." Brendon birasını yudumladı.
"Peki ya sen ve Sissy?"

"Peki ya biz?"

"Hadi ama, kardeşim. Ben kör değilim. Siz ikiniz birbirinizden hoşlanmaya başladınız."

"Bu son olamaz."

"Sürekli söylüyorsunuz ama bu ikinizi de-" "Evet, evet, evet, biliyorum."

"O zaman ne halt ediyorsun?" "Ne

yaptığımı biliyor gibi mi görünüyorum?"

Sissy'nin teyzeleri arkalarındaki koltuklara geçtiler ve hem Mitch hem de Bren ayağa kalkmaya başladılar.

"Hepiniz yerinize oturun." Bayan Francine elini sallayarak onları aşağı indirdi. "Bize aldırmayın."

Mitch arkasına baktı ve kaşlarını çattı. "Smith erkekleri yok mu?"

"Oh, hayatım, hepsi Sissy ve diğerleriyle birlikte arabaları hazırlıyorlar."

Mitch kıkırdadı. "Gerçekten mi? Hepsi mi?"

Bayan Francine başını salladı. "Biliyorum. Zavallıcıklar."

Eğer amcası Jackie'yle arasına girmeseydi, Sissy koca bebeği yere serecekti.

Amcası başını sallayarak Jackie'yi uzaklaştırdı. "Babanın huyunu almışsın," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

"O başlattı, Bud Amca."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama şu anda içinde bulunduğun duruma konsantre olmalısın. Tanrı biliyor ya, o salağı istediğin zaman dövebilirsin."

"Haklısın."

"Bil bakalım seni görmek için ormandan kim çıktı?" Bud kenara çekildi ve Sissy'nin gözleri büyüdü.

"Eggie Amca!" Yaşlı kurdun kollarına atladı. Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Herkes Eggie'nin insana dönüşmesini, kıyafetlerini giymesini ve eşi ile kızı dışında herkesin yanında insan olarak bulunmasını sağlayacak pek bir şey olmadığını biliyordu.

"Selam küçük kız." Sesi öğütölmüş çakıl gibi gürölüyordu. Sözlerini duymaktan çok hissediyordunuz. "Eggie Amcan için o kedilere göz kulak ol."

"Bakacağım." Yanağını öptü ve Dee kollarını arkadan babasının omuzlarına doladı.

"Hey, baba."

"Hey, şeker böceğim, dışarıda dikkatli olmanızı istiyorum. Unutma, kediler iyi oynamaz."

Sissy parmaklarını çıtlattı ve Paula Jo Barron ile kız kardeşlerine baktı. "Sorun değil," diye mırıldandı.

Mitch'in tek yaptığı basit bir soru sormaktı. "Kaç tur?" Bu da Brendon'ın, Mitch'in şu anda gerçekten umurunda olabilecek NASCAR kuralları hakkındaki bilgisini ortaya koymasına neden oldu.

"Ve hız yolları ile-" "arasındaki farkı bilmek ister misin?"

"Hayır." Mitch omzunun üzerinden teyzelerine baktı. "Kaç tur?"

"Genellikle yirmi kadar."

Mitch ve Brendon birbirlerine ve teyzelerine baktılar. "Kulağa pek de zorlayıcı gelmiyor."

Hepsi gülümsedi ama bu Mitch'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

Hoparlörlerden İstiklal Marşı çalındı ve Mitch ile Brendon dışında herkes ayağa kalktı; Francine ikisinin de kafasına vurana kadar bunu pek düşünmemişlerdi.

Amerikalılar olarak görevlerini yerine getirdikten sonra tekrar yerlerine oturdular ve Mitch arabaların piste çıkışını izledi.

Altı. Sadece altı araba vardı.

Yine omzunun üzerinden bakarak, "Sadece altı araba mı yarışıyor?" diye sordu.

"Evet," dedi Francine ve ona vişneli bir cankurtaran uzattı, biraz acıkmaya başladığı için aldı.

Mitch ve Brendon bir kez daha bakiştılar. "Doğru olmayan bir şeyler var." Mitch şimdi vücudunun üst kısmını çevirerek doğrudan arkasındaki kadınlara bakabiliyordu. "Neler oluyor? Bize söylemediğiniz şey ne?"

"Size ne söylemediğimizin pek önemi yok, değil mi? Artık ikiniz de bu konuda bir şey yapamazsınız, değil mi?"

"Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Kahretsin."

Bren alçak sesle söylemişti ve başka biri olsa telaşlanmayabilirdi ama Mitch telaşlanmıştı. Hemen dönüp piste baktı ve arabaların çoktan asfaltı yırtmaya başladığını fark etti. İlk başta herhangi bir yarış gibi görünüyordu ama pistte sadece altı araba vardı ve bunlardan üçü

farklı altın tonlarıydı. Sonra yan tarafında 48 numara bulunan açık altın rengi arabalardan biri Ronnie Lee'nin kiraz kırmızısı arabasına çarptı. Bir dokunuş değil, tam bir çarpma, neredeyse onu duvara zorluyordu.

"Kahretsin."

Mitch öne doğru eğildi ve tam tahmin ettiği gibi, siyah arabadaki Sissy arabayı durdurdu. Önce 48'e arkadan çarptı, etrafından dolandı ve ona yandan çarptı. Altın araba duvara çarptı ve Mitch onun dışarıda kalacağını düşündü. Ama dişi aslan öyle yapmadı. Piste geri çekildi. Daha da şaşırtıcı olanı, her iki hareket için de ne ceza bayrağı ne de arabalar yavaşladı. Mitch sıkı bir yarış hayranı değildi ama izinli olduğu pazar günleri NASCAR yarışlarını izlediği için bazı kuralları biliyordu.

Görünüşe göre, o kuralların hiçbirisi burada

geçerli değildi. "Arabaların içinde Roller

Derby gibi."

"Onu öldüreceğim," diye hırladı Bren. "Eğer bunu atlatırsa, onu öldüreceğim."

Mitch kardeşinin nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Sissy frene bastı ve Paula Jo tarafından hırpalanmaktan kıl payı kurtuldu. Sissy gibi Paula Jo'nun da amacı son turu en iyi zamanda tamamlamak değildi. Bu rol kız kardeşi Lucy ve Ronnie Lee içindi. Sissy, Dee, Paula Jo ve Paula Jo'nun ortanca kız kardeşi Karen Jane'in rolü, Ronnie Lee ya da Lucy'nin son turu hiç atamamasını sağlamaktı. Mümkünse bitiş çizgisini kesinlikle geçmemeliydiler.

Diğer takımı durdurmak ya da takım arkadaşlarını korumak için tam yirmi turları vardı. Küçük bir kazadan doğan ve aniden normal, yasalara saygılı insanların bugünlerde "yol öfkesi" olarak adlandırdığı şeye dönüşen acımasız bir oyundu. Ve sadece kadınlar yarıştırdı çünkü erkekler "yeterince çalgın değillerdi," diye açıklamıştı Sissy'nin büyükbabası bir gün.

Sissy vites değiştirdi ve Paula Jo'nun yanında yırtıldı. Tam ona arpacaktı ki Paula Jo ondan önce davranarak Sissy'yi neredeyse tamamen bayılacağı bir dönüşe zorladı. Sonra Paula Jo, Ronnie Lee'nin peşinden gitti.

"O kaltak."

Ve şimdi Sissy kızgındı.

Mitch bir nefes verdi. "Tamam. şimdi de kızgın."

Bren'in gözleri raylardan hiç ayrılmadı. "Nereden

biliyorsun?" "Ben biliyorum."

Sissy, Bren'i haklı çıkarmak istercesine 48 ve 52 arasındaki pistin ortasını yırttı. Aralarına girdikten sonra, önce sola çarparak 48'i pistin ortasındaki imlere düşürdü ve hızla geri dönerek 52'yi duvara çarptı.

"Vay canına."

Mitch omuz silkti. "Sana söylemiştim."

Kalabalık çılgına döndü, herkes ayağa kalktı. Arkalarındaki teyzeler bile "Parala şu dveleri, Sissy!" diye bağırıyordu.

Brendon yaklaştı, ağzı Mitch'in kulağının yanındaydı. "Bir gün, ses geçirmez bir odada birkaç birayla sadece sen ve ben olduğumuzda, şu anda ne kadar korktuğumuzu tartışacağız."

"Tamamdır, kardeşim." Anlaşmalarını mühürlemek için, kardeşler arkalarına bakmadan önce yumruklarını birbirine vurdular.

Tabii o sırada gördükleri şey onları daha da korkuttu.

Sissy ığlık attı. Hayır. Birkaç gece önce ailesinin tüm çocukluğunu kullandığını öğrendiğinde attığı histerik çığlık gibi değil

Evini bir tür seks kulübü olarak görüyordu - ve bu olay onu yıllarca tiksintiyle ürpertecekti - ama "*Herkesi öldürmeye hazırım!*" çılgınlıklarından biriydi. Bunları çok sık kullanmazdı ama kullandığında da akıllı insanlar yolundan çekilirdi.

Elbette Paula Jo zeki değildi. O sadece herhangi bir nedenle kimsenin yolundan çekilmezdi. Eğer can düşmanı olmasalardı, Sissy muhtemelen kaltaktan hoşlanırdı.

Bayrağı gördü ve son tura girdiklerini anladı. Bu yarışlarda kullandıkları hemen hemen tek bayrak buydu.

Sissy gaza bastı ve aslanların yanından geçerek solundaki Ronnie Lee'nin yanına gitti. Ronnie öndeydi ve bu yarış kazanabilirdi ama kediler onu saf dışı bırakmak için ellerinden geleni yapıyorlardı çünkü Lucy ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Ronnie gibi hızın üstesinden gelemezdi.

Dee-Ann Ronnie'nin sağına yanaştı. Arabasının çamurluk ve yan panellerinde büyük ezikler vardı ama Sissy onun arabasının daha kötü görüldüğünü biliyordu. Elbette, Dee'den daha kötü bir öfkesi vardı.

Aslanların Ronnie'yi durdurmak ya da kaybetmek için bir turu daha vardı. Sissy'nin daha önce yaptıklarını hiç görmediğini hatırladığı bir hareketle, yeni bir şey olsa gerek, çılgına döndüler.

Karen Jane Sissy'nin yanından geçti ve önünü kesti. Sonra da frene bastı. Sissy'nin hareket etmek için saniyeleri vardı, kendi frenlerine basıp direksiyonu çevirdi; tam o sırada Paula Jo arkadan ona çarptı ve Sissy'yi pistten çıkarıp ortadaki çimenlik alana savurdu.

Lucy, Ronnie ve Dee'nin arasına girdi ve Dee'nin sol tarafına iyi yerleştirilmiş bir darbe indirdi. Sissy'nin kuzeni döndü ve duvara çarptı.

Tamam. Sissy daha önce de kızmıştı ama şimdi...

Sissy pistin ortasından geçti. Normal bir yarışta, piste bağlı olarak tamamen yasadışı ve bazen fiziksel olarak imkansızdır. Ama bu oyunun sadece iki kuralı vardı; kasıtlı olarak bir arabaya çarpamazdınız.

Araba dışarı çıktıktan sonra ve arabalarının dışındaysa bir sürücüye kesinlikle kasıtlı olarak çarpamazsınız. Her iki ihlal de Smithtown ya da Barron County hapishanelerinde yatmanıza neden olurdu.

Sissy asfalta çarptı ve arka tekerlekleri yere indiğinde bir nevi savruldu. Ama olması gereken yere varmıştı. Zamanlamayı öyle ayarlamıştı ki, piste girdiğinde Ronnie Lee tam onu geçiyordu. Paula Jo ve Karen Jane'i geri iterek pisti boydan boya kesti. Lucy gizlice yanından geçti ama Ronnie Lee her zaman o küçük kızıdan daha hızlı olacaktı. Sissy'nin en büyük endişesi ablalarıydı.

Dişlerini sıkarak çılgınca savruldu ve döndü, arka tarafı Paula Jo'nun ön tarafıyla çarpıştı. Atalet Paula Jo'yu kız kardeşinin arabasının sağ arka tarafına itti. Bu da Karen Jane'i Sissy'nin üzerine doğru döndürdü.

Bunun gücü Sissy'yi itti ve aniden... Sissy Mae havalandı.

Sissy'nin arabası takla atıp ters döndüğünde Mitch ayağa fırladı, kalbi göğüs kafesinde bir delik açtı. Sonra arabası durmadı. Devam etti, çılgınca hareketini yapmak için yasadışı olarak kullandığı çimenlik alana geri döndü. Kaç kez takla attığının sayısını unutmuştu. Ama sonunda yere indiğinde, Ronnie Lee son turu atmış ve damalı bayrak dalgalanmıştı.

Kalabalık yine çılgına döndü ve Mitch korkuluklardan atlayıp pistte Sissy'nin arabasına doğru koşmaya başlamadan önce kısa bir süreliğine Avrupa'daki futbol ayaklanmalarını hatırladı.

Oraya kardeşlerinden önce varmış ve hiç düşünmeden arabanın ezilmiş yan kapısını söküp arkasına fırlatmıştı. Birine çarpmış olabilirdi ama umurunda değildi.

"Sissy?"

Onun yanına çömeldi, en azından altı noktalı emniyet kemerinden kaskına kadar tüm uygun teçhizatı takmış olduğunu görünce rahatladı.

tamamen siyah yanmaz yarış kıyafeti ve boyunluk.

Tanrım, o lanet boyunluğa gerçekten ihtiyacı olduğunu

biliyordu. "Sissy!"

Gözleri açıldı ve etrafına bakarak gözlerini kırıştırdı. Sonunda ona baktığında tek bir şey sordu.

"Kazandık mı?"

Bölüm 21

Onu arabadan çıkarmak zorunda kaldılar çünkü koltuğu -ve kendisi- ezilmiş metal tarafından sıkıştırılmıştı ve kendi başına çıkması imkânsızdı. Mitch yardım etti ve amcaları söylediğinde onu tamamen dışarı çekti. İşte o zaman ona "Kaç parmağımı kaldırabiliyorum?" diye sordu.

Bu kolaydı. "Seksen beş bin!" "Harika."

Sissy, Mitch'in onu yere yatırmaktan ya da daha iyisi ambulansa bindirmekten başka bir şey istemediğini hissetmesine rağmen ayağa kalktı. Ama kolunu Mitch'in omzuna dolayarak onu ayakta tutmasını sağladı. Yere ve kardeşinin hareketsiz haline baktı. "Travis'e ne oldu?"

Mitch yüzünü buruşturdu. "Kapıyı kopardıktan sonra ona çarptım. Tamamen bir kazaydı."

"Evlen benimle," diye bağırdı kendini durduramadan.

Ama Mitch sadece sırtıttı ve "Bunu şimdi aklı başında değilken söylüyorsun. Sonra senden faydalandığımda bana bağıracaksın."

Sissy gülmeye başladı ama biri arkadan kafasına yumruk attı. Mitch'in kolu onun etrafında olmasaydı, Sissy arabaya kafa üstü düşecekti.

"Seni hilekâr düve!"

Sissy homurdandı. "Ben aldatmadım, seni kör sürtük. Gerçi yapabilirdim de. Ama benim mucizem şu ki, senin tembel kedi kışına karşı kazanmak için hile yapmama gerek yok!"

Paula Jo, Sissy'ye uzandı ama Dee onu itti ve kaskını savurarak Paula'nın yüzünün sağ tarafına çarptı. İşte o zaman işler çirkinleşti çünkü teyzeler de olaya dahil oldu.

Gerçekten de orta yaşlı kadınların birbirine girmesini izlemek gibisi yoktu. Sissy teyzelerini ayırmaya çalıştı, ama bu uzun süredir tutulan bazı kinleri içeriyordu. Ayrıca, Paula Jo ve kız kardeşlerinin Dee ve Ronnie'yi alt etmesiyle uğraşmak zorundaydı. Ve hâlâ her şeyden en az üç tanesini görüyor olması da yardımcı olmuyordu. Ama ne zaman tökezlese, ne zaman düşecekmiş gibi hissetse, güçlü eller onu sıkıca tutuyordu. Ve Mitch onun yanından hiç ayrılmadı.

Sonunda ayıların canı sıkıldı ve yardımcıları herkesi kendi bölgelerine geri göndererek dağıldılar. Mitch onu omzuna attı ve arabasına kadar taşıdı. Onu arka koltuğa bıraktı. "Hastane mi?"

Sissy güldü. "Hayatta olmaz. Gitmemiz gereken bir parti var, sevgilim."

Mitch içini çekti ve sürücü koltuğuna oturdu. "Nedense bunu söyleyeceğini biliyordum."

Ronnie Lee bir elinde Meksika birası şişesi, diğerinde alçıyla Sissy'nin etrafında dans etti. Evet, Paula Jo'nun arabasından aldığı son darbeye bileğini kırmıştı ama bu galibiyeti daha da havalı kılıyordu çünkü her şeyi kırık bir bilekle yapmıştı!

Ne kadar havalıyım değil mi?

Elbette Shaw ona hâlâ çok kızgındı. "Bana söylemeliydin," diye hırladı. "Aptalca davrandığında bunu bilmeye hakkım var."

Cro-Magnonvari bir şekilde çok tatlıydı. Ama bu yarışı kaçırmamasına imkân yoktu. Ayrıca, Sissy ve Dee ile yarışmaya bayılıyordu.

Birlikte ortalığı kasıp kavuruyorlardı.

Sissy bir yerini kırmamayı başarmıştı ama arabası takla attığı için yüzü epeyce morarmıştı. Yine de Smithtown'daki yerel barda Smith Pack'in geri kalanıyla AC/DC çalarken umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Ama Ronnie'yi asıl rahatsız eden Mitch'ti. Mitch onu endişelendirecek bir şey söylediği ya da yaptığı için değil. Ama hiçbir şey söylemediği ya da yapmadığı için. Şu anda bile Brendon'la birlikte bir masada oturuyor, bir bacağı masaya dayamış, elinde bir şişe Bud içiyordu. Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerini Sissy'den ayırmıyordu. Ronnie, Sissy'nin hiçbir şey anlamadığını düşünüyordu.

Görmüyordu, değil mi?

Mitch Sissy'ye aşıktı ya da çoktan aşık olmuştu. Bir erkek, bir ya da iki takla daha atarsa Sissy'nin boynunu kırabileceği aklına gelmedikçe yüzünde o ifadeyi göremezdi. Doğru, şekil değiştirenler inanılmaz derecede güçlüydü ve diğerlerinin yapamayacağı şekilde hastalıklardan ve hasar görmüş organlardan kurtulabiliyorlardı ama yok edilemez değillerdi. Tabii ki yarışı daha eğlenceli kılan da buydu.

Ama ona çarpıyordu, değil mi? Tek bir yanlış hareketinde Sissy'yi sonsuza dek kaybedebilirdi.

Ve aptal bir sürtük olan Sissy'nin hiçbir şeyden haberi yoktu! "Belki de Mitch'i eve götürmelisin."

Sissy güldü. "Neden? Sokağa çıkma yasağına kadar eve gelmezse annesi endişelenir mi?"

Ronnie bir dişini gösterdi ve müzik AC/DC'den Charlie Daniels'a geçerken Sissy sırttı, bu da tüm kalabalığın voo-hoo yapmasına neden oldu.

"Sadece hiç eğleniyor gibi görünmediğini söylüyorum." Daha yakına eğildi. "Ve bence onu endişelendirdin."

"Endişelenmemeli."

"Neden endişelenmesin?"

"Çünkü sınırları olan insanlar birbirleri için endişelenmezler." Sissy tekrar doğrulmadan önce kışını yere doğru salladı. "Onun tek endişesi bu gece seks yapıp yapmayacağım olmalı... ve bana öyle bakmayı kesmeli."

"Ne gibi?"

Sissy bir kaşını kaldırdı ve Ronnie onu başından savdı. "Tamam, tamam. Tamam." Sissy kollarını havaya kaldırarak arkasını döndüğünde Ronnie, "Ama sen bir aptalsın," diye ekledi.

Tekrar arkasını dönen Sissy dürüstçe, "Ne diyorsun?" diye sordu. Ronnie omuz silkti. "Hiçbir şey."

Kutlama partisi harikaydı, yemekler muhteşemdi, müzik ve bira muhteşemdi. Dürüst olmak gerekirse, Sissy'nin uzun zamandır deneyimlediği en iyi partilerden biriydi ve onu şaşırtan şey, kardeşleriyle bir kez bile tartışmamış olmalarıydı.

Ancak eve dönerken kasları ağrımaya başlayınca Sissy artık yarışlara katılamayacağını fark etti. "Gençlerin" görevi devralma zamanı gelmişti. Kendisi on altı yaşında başlamıştı, yeğenleri neden farklı olsun ki?

Ayrıca, dehşet verici bir şekilde, bu saçmalık için fazla yaşlanmıştı.

Eve girdiklerinde Mitch onun elinden tuttu ve üst kata çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Duş almaya. Ucuz içki ve diğer kediler gibi kokuyorsun. Rahatsız ediyor. Ben."

Sissy itiraz etmedi ve bunun yerine Mitch'in onunla ilgilenmesinden keyif aldı. Onunla birlikte duş a girdi, saçlarını yıkadı ve saç kremi ni düzgünce sürdü, Sissy bu beceriyi annesinden öğrendiğini tahmin edebiliyordu. İkisi de durulandıktan sonra Mitch onu kuruladı ve onunla birlikte yatak odasına gitti. Bütün bunlar olurken pek konuşmamıştı ve Sissy nedenini bilmiyordu. Ama Sissy bu konuda endişelenmeyecekti. Soru sormak sadece anlamlı konuşmalara yol açardı ki Sissy bundan ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalışırdı.

Saçlarını havluyla kuruladı ve eski tişörtlerinden birini giydi, başka bir şey giymedi, Mitch'in duş a birlikte girdiklerinden beri ereksiyon halinde olduğunu görünce daha fazlasına ihtiyacı olmayacağını düşündü.

Saçlarını yüzünden taradı ve Sissy'nin sandalyenin üzerine attığı yığından temiz bir çift eşofman aldı. "Ben aşağı iniyorum," diyerek onu şaşırttı. "Seninle sonra konuşuruz."

"Burada kalmayacak mısın?"

"Hayır. Bu gece değil."

Mitch'in yatak odasının kapısını açmasını izledi ve bir hevesle, "Neden?" diye sordu.

Mitch kapıyı öyle sert çarptı ki Sissy'nin tüm vücudu sıçradı, duvara zarar verdiğini hissetti.

"Az önce bana neden diye mi sordun?" Mitch arkasını döndü ve Sissy onun gözlerinde gerçek bir öfke gördü. Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce hiç görmemişti. Kızgınlık ve sabırsızlık görmüştü. Ama hiç gerçek bir öfke görmemişti. Mitch'ten değil.

"Uh...evet."

"Ve az önce yaşadıklarım dan sonra bana bunu sorma cüretini mi gösteriyorsun?"

Şimdi Sissy'nin kafası tamamen karışmıştı. "Neler yaşadın sen?" "Ben ne

yaptım... sen... sen o l a m a z s ı n..." Vay be, Mitch bitirememiş. Cümleler. Bu iyi bir şey olamazdı.

Birdenbire onu omuzlarından yakaladı, parmakları kaslarına saplandı. "Bugün neredeyse öldürölmeni izlemekten zevk alacağımı mı düşündün gerçekten?"

"Tam olarak-" "Kapa çeneni!"

demezdim.

Sissy o kadar şaşırmıştı ki, adamın dediğini aynen yaptı.

"Öncelikle, neyin peşinde olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilseydim, buna bir son verirdim."

"Durdururdun-"

"Kapa çeneni! İkincisi, arabanın o şekilde takla atmasını izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? İçinde sıkışıp kaldığını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek?"

Bu soruların hiçbirine gerçekten cevap istiyor gibi görünmediği için Sissy hiçbir şey söylemedi.

"Peki ne için? Hiçbir şey için. Kesinlikle hiçbir şey için boynunu riske attın. Aptalca soruna cevap olarak, bu gece burada kalmayacağım çünkü çok *kızgıyım!*" Onu serbest bıraktı, kapıyı çekerek açtı ve dışarı çıkarken kapıyı tekrar çarparak kapattı.

Sissy orada ne kadar süre durup kapalı kapıya aval aval baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dakikalar ya da saatler olabilirdi. Hayatında ilk kez, Sissy söyleyecek söz bulamıyordu.

Ama penceresine fırlatılan çakıl taşlarının sesi onu geçici suskunluğundan kurtardı. Pencereyi iterek açtı ve Ronnie Lee ile Dee'nin eskiden "kaçış ağacı" dediği şeyin altında durduklarını gördü.

Üzerine birkaç külot ve şort geçiren Sissy pencereden dışarı çıktı ve hemen dışındaki ağaca tırmandı. Kolayca manevra yaparak aşağı indi ve kuzeni ile arkadaşının önüne sağlam bir şekilde indi.

"Hadi teyzelerinizin dükkânını basalım. Turtaya ihtiyacımız var," dedi Ronnie ve Sissy, Ronnie'nin yüzündeki ifadeyi tanıyarak başını salladı. Anlaşılan o ki, Brendon'dan da bir şey alamayacaktı. Yani evet, ikisinin de turtaya ihtiyacı vardı.

Brendon, Mitch'i sabahın üçünde göl kenarında oturmuş, durgun suya bakarken bulduğunda pek de şaşırmamıştı. Elbette, yanında bir timsahla oturmuyor olmasını tercih ederdi. Onunla yırtıcı bir halat çekme oyunundan zevk almak bir şeydi, ama ona ailenin evcil köpeği gibi davranmak başka bir şeydi.

"Hey." Bren Mitch'in yanına oturdu, Ralph da diğer tarafa. "O gerçekten gerekli mi?"

"Bana arkadaşlık ediyor." Dirseğini dizine dayayıp çenesini kaldırdığı yumruğunun üzerine koyarak Hint usulü oturan Mitch içini çekti. Brendon'ın yıllar önce, babası nihayet ona bir oğlu daha olduğunu söylediğinde tanıştığı on dört yaşındaki çocuğa benziyordu. "Bundan daha önce bahsetmemiş miydin?" diye sormuştu babası, tipik bir ilgisizlikle.

Mitch iç çekerek, "Sissy dışarı çıktı," dedi. "Ve onu suçlamıyorum. Kendimi kaybettim."

"Kendini kötü hissetme. Sanırım Ronnie'yi ağlattım."

Mitch ona baktı. "Ronnie'mi ağlattın mı?"

"Başlama yine. Sen bu işe karışmadan da yeterince kötü hissediyorum." Bren ellerini havaya kaldırdı. "*Ama o kadın ödümü kopardı!*"

"Evet, bunu anlamadıklarını hissediyorum. Sissy bütün zaman boyunca bana Galce konuşuyormuşum gibi baktı."

"Buralarda sert oynarlar. Ya da bana öyle söylendi." "Sert oynamayı

anlarım. Kendinizi bir araca bağlamak alev alabilir ya da binlerce parçaya ayrılabilir ve sonra

Aynı durumda başkalarının olması benim konfor alanımın çok dışında."

Brendon kardeşinin Ralph'in başını okşamasını izledi. "Konfor alanlarından bahsetmişken... bunu yapmakta bir sakınca görmüyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Mitch, boştaki eli hâlâ Ralph'i okşarken. "Ama durursam bacağımı koparmasından korkuyorum. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyorum. Timsahların sadece üç günde bir yemek yediğini biliyor muydun?"

Brendon başını sallayarak, "Mitchell..." dedi.

"Ne?"

"Ona söylemelisin, kardeşim."

"Sissy'nin timsahları o kadar ilginç bulduğunu sanmıyorum." "O değil, seni aptal! Ona aşık olduğunu."

"Ah. O." Mitch yine iç çekti. "Ralph'i okşamaya devam etmeyi tercih ederim."

"Sence kaçır mı?" Ronnie Lee, Brendon'ın onu sevdiğini öğrendiğinde kaçmıştı. Flo Jo gibi kaçmıştı.

"Hayır. Kaçmaz. Sissy asla kaçmaz. Söylediklerimi görmezden gelecektir. Son bir yıldır birbirimiz için ne ifade ettiğimizi görmezden gelecek, şu son birkaç günü unutacak. Sonunda beni tamamen görmezden gelecek."

"Seni görmezden gelemez."

Mitch biraz homurdandı. "Nasıl anladın?"

"Bruh... burada oturmuş bir *timsahı* severken bir yandan da bana onun yeme alışkanlıkları hakkında bilgi veriyorsun. Seni görmezden gelmesine nasıl izin vereceksin?"

"Haklısın. Ama onu sevemem, kardeşim."

"Zaten seviyorsun."

"Biliyorum. Ama yapamam."

"Böyle zamanlarda sana vurmaya başlamak istiyorum."

"Hiçbir şey değişmedi, Bren. Hâlâ ifade veriyorum. Hâlâ tanık koruma programına giriyorum. Ona kaçmaktan ve yeni bir isimden başka bir şey teklif edemem. Bu yüzden onu sevemem. Anladın mı?"

Ve Brendon o ana kadar Mitch Shaw'un ne kadar bencil olmayan küçük bir pislik olduğunu fark etmemişti. Lanet olsun ona!

Mitch bir Ralph'a bir de Brendon'a baktı. "Sanırım horluyor." "Ya da bunlar açlık hırıltıları."

"Piç kurusu."

Dez son iki hafta boyunca Shaw davasıyla ilgili yaptıkları şeyleri sıraladı. Ne yazık ki komutanı bundan hiç etkilenmemişti. Dez'e gözünün önünden çekilmesini söylediğinde düpedüz sinirlenmiş görünüyordu.

Dirseklerini masasına dayayan Dez, ellerini saçlarında gezdirdi. Herkes gibi o da hayal kırıklığına uğramıştı ama bu kadın bir hayalet gibiydi. Parmak izi yok, saç yok, lif yok ve silahlı kuvvetler de pek yardımcı olmuyordu. Şekil değiştirenler arasında bile hâlâ her zamanki politik saçmalıklar vardı.

"Belki de ülkeyi terk etmiştir." Onun gibi bir profesyonelin birden fazla pasaportu, kimliği ve bağlantıları olmalı.

"Hayır." Souza ayaklarını masasının üzerine koydu. "Ülkeyi terk etmedi. Henüz değil."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"İstedikini elde edene kadar gitmeyecek. İstedikî şey de o para. Oğlunuzun başına konan ödül çok büyük. Eğer yasalara bağlı olmasaydım, o kadar para için onu kendim öldürürdüm."

"Bu çok hoş, Souza. Teşekkür ederim."

"Sana sadece olduğu gibi söylüyorum. Tekrar deneyecek."

Dez masasını işaretlemek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. O kadar tertemiz ve mükemmeldi ki bu onu çıldırtıyordu. Aslında tüm ofis böyleydi. Üst düzey ve yüksek teknoloji.

Parmağını masasının üzerinde gezdirdi ve sustalısının yanında olmasını diledi. "Bu davanın ilerlemesini istiyorlar. O yüzden sanırım adam Philadelphia'ya dönene kadar bekleyecek."

Souza bir şey söylemeyince Dez masasından başını kaldırdı. "Ne?"

"Philly'de başkaları da olacak. Onu ortadan kaldırmaya ve yoluna çıkmaya çalışacak tam insanlar. Onu tamamen kendine isteyecek ve tanıklık etme şansı *bulmadan önce*."

Dez arkasına yaslandı. "Onu bulduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Tam insanların bağlantıları olmaz ama onun olur." Souza bir kaşını kaldırdı. "Tennessee'ye gitmeyi düşündün mü Desiree?"

"Bilerek mi yoksa kafama silah dayayarak mı?"

Mitch, Ralph'ı göle geri bıraktıktan sonra Bren'i Ronnie'yle barışması için gönderdi. Zaten tartışmaları uzun sürmeyecekti.

Mitch Sissy'nin evine geri döndü ve onu verandanın üst basamağında sırtı bir tarafa, ayakları diğer tarafa dayalı olarak uzunlamasına otururken bulunca biraz şaşırdı. Tanrım, çok seksiydi. Bu onu çılgına çevirdi.

"Hey," dedi gülümseyerek.

"Selam." Sondan ikinci basamağa oturdu, onun duruşunu taklit etti ama yüzü ona dönüktü ve dizlerini bükme zorunda kaldı. "Sana daha önce bağırduğım için özür dilerim."

"Seni çok korkuttuğum için özür dilerim." Güldü. "Buralarda farklı olduğumuzu unutup duruyorum. Bizim için normal olan şeyler diğer herkes tarafından tamamen delilik olarak görülüyor."

"Tamamen deli değil. Siz birbirinize çarpmaya başlayana kadar iyidim. Lanet olası bir bayrak ve ceza bekleyip durdum."

"Biz ceza vermeyiz."

"Bunu şimdi biliyorum."

"Şey... bana mantıksızca bağırarak kadar önemsemen benim için çok şey ifade ediyor. Sinirli küçük bir kız gibi."

"Ve yıllar önce kaçtığın bir kasabaya iyi bir gösteri sunmak için kalıcı omurilik hasarını ve önümüzdeki yirmi yıl boyunca yirmi dört-yedi saat annen tarafından bakılmayı göze aldığını bilmek de benim için çok şey ifade ediyor. Hem de para ödülü olmadan."

Sissy'nin gözleri biraz daha kısıldı. "Touché, Monsieur Pussy. Touché."

Mitch uzanıp Sissy'nin elini kavradı. "Yukarı çıkıp başka ne gibi Fransızca şeyler yapabileceğimizi öğrenmek ister misin?"

"Sonra görüşürüz." Sissy bacaklarını korkuluktan sarkıtıp ayağa kalktı, eli hâlâ Mitch'inkini kavıyordu. "Hadi gel. Cougar Hill'e gidelim ve güneşin doğuşunu izleyelim."

"Puma Tepesi mi? Bir tepeye bir kedinin adını mı verdin?"

"Büyük büyük büyükbabamın, diğer tüm kedileri kovduktan sonra Smithtown'dan ayrılmak istemeyen Jed adındaki pumayı tepeden aşağı attığı yer. Ve benim büyük büyük büyükbabam güldü ve güldü. O kadar komik olduğunu düşünmüş ki tepeye Puma Tepesi adını vermiş."

Mitch, Sissy'nin onu bu meşhur tepeye götürmesine izin verdi, Sissy'nin eli onunkinde sıcak ve sıkıydı. "Ah, Sissy, bu doğru değil."

Bölüm 22

Smitty, Jessie Ann ile balayına çıktıkları özel tropik ada plajının beyaz kumları üzerinde bir ileri bir geri volta atıyordu. Tüm ada iki hafta daha sadece onlara aitti.

Hiçbir zaman manzarayı seven biri olmamıştı ama Smitty bile buranın kesinlikle çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gurme yemekler, tüplü dalış ya da sadece yalnız kalmak da dahil olmak üzere her türlü ihtiyaçlarıyla ilgilenecek harika bir personeli vardı.

Burası bir cennetti.

Ve son kırk beş dakikadır Smitty bu cennetin sahilinde volta atıyordu, Jessie dışarı çıkana kadar köpeği Shit-starter da hemen yanındaydı. Üzerinde onun büyük boy tişörtlerinden biri vardı, darmadağınık ve iyi sikilmiş görünüyordu. Smitty hiç kimseyi onu sevdiği gibi sevemeyeceğini biliyordu.

Onun arkasında durup kollarını beline dolamadan önce volta atmayı bırakmasını bekledi.

"Neyin var?"

"Bilmiyorum. Ama içimdeki cehennem azabı hissinden kurtulamıyorum."

"Eğer hissettiğiniz buysa, muhtemelen haklısınız. Aradın mı Evde mi?"

"Evet. Ve hepsi bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor." Smitty hırladı. "Hepsi yalancı."

"Sissy ile konuştun mu?"

"Hayır. Ziyaret için Tennessee'ye döndüğünü söylediler ama telefonuna cevap vermiyor."

"Ne olmuş yani?"

"Sissy büyük bir tatil olmadığı sürece eve gitmiyor, o zaman bile ancak ben de onunla gidersem çünkü Travis'i uykusunda öldürmeye çalışmasını engelleyebilecek tek kişi benim."

"Eğer bu kadar endişeliysen, geri dönmeliyiz."

Smitty gözlerini kapadı ve beline dolanan küçük elleri kavradı. Tanrım, bu kadını seviyordu. Eşini. Karısını.

"Balayımızı mahvetmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ama bu çok daha önemli. Ya Sissy büyük bir tehlike içindeyse... ya da... ya da... bir şey olursa?"

Smitty yavaşça geliniyle yüzleşti. O güzel yüzünde ona yalan söylediğini anlatan o mükemmel boş ifadeyle ona baktı.

"Canın çok sıkılıyor, değil mi?"

On saniye kadar sürdü ama birden "*Tanrım, evet!*" diye patladı. Ellerini kaldırdı ve açıkladı, "Seks... harika. Seninle sıkıldım mı? Asla. Ama seks arasında..." Ellerini havaya kaldırdı. "*Sıkıldım!*"

Jessie şimdi volta atmaya başladı. "Paketim yok; o lanet çocukların ne yaptığını bilmiyorum; kim bilir ofisimde neler oluyor; ve dikkatimi dağıtacak hiçbir video oyunum yok." Örnek vermek için elleriyle bir şey tutuyormuş gibi garip bir şey yaptı ve başparmakları ileri geri hareket etti. Smitty anlamamıştı ama söz konusu Jessie Ann olduğunda kabullenip yoluna devam etmenin en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. "Ve benimle küçük bir *Dungeons & Dragons* oynamayı düşünmüyorsun bile." Volta atmayı bıraktı ve ona döndü. "Biraz daha sıkılsaydım, Bobby Ray Smith, kendimi ateşe verirdim!"

"Bir şey söyleyebilirdin."

Jessie içini döktükten sonra kızardı ve çıplak ayaklarına baktı. "Her şeyi mahvetmek istemedim. Bu çoğu insan için rüya gibi bir balayı."

"Bir sürünün parçası olmayan insanlar. Tek başımıza iyi değiliz, tatlım."

"İnsanlar nasıl olur da bir sürüyle birlikte yaşamaz? Bu beni aşar." O kadar ciddiydi ki Smitty'nin tek yapabildiği gülümsemek oldu.

"Onlar idare ediyor. Ama bizim yapmamıza gerek yok." Ona doğru yürüdü ve kollarını beline dolayarak onu kendine çekti. "Şöyle bir fikre ne dersin? Bizi alacak tekneyi ve uçağı bulur bulmaz eve gideriz, paketlerimizle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin oluruz ve onlardan herhangi birinin başlattığı pisliği düzeltiriz. Sonra sen ve ben New York'un en pahalı, en züppe, en kaba oteline yerleşiriz ve o kadar sert ve gürültülü sevişiriz ki sonunda bizi dışarı atmak zorunda kalırlar. Böylece hem hayalimizdeki balayını yaşarız, hem de paketlerimiz tükürük mesafesinde olur. Bu nasıl bir plan Jessie Ann?"

"Bunu açıklayamam ama"-Jess başını salladı-"kulağa garip bir şekilde... harika geliyor."

"Öyle, değil mi?"

Onu yumuşak öpücüklerle uyandırdı ve nazikçe duşa çağırdı. Banyodan çıktığında, adam onun için kahvaltı hazırlamıştı bile. Waffle ve domuz pastırması, şekil değiştirenlerin tercih ettiği bir kahvaltı gibi görünüyordu.

Adamın kendisine uzattığı koltuğa oturdu ve adam ona servis yaparken bekledi. Adam yemek boyunca ona özlemle baktı ve sonra ortalığı temizleyeceğini ve kızın dinlenmekten başka bir şey yapmaması konusunda ısrar etti.

En azından, Sissy'nin tam kontrol sahibi olduğu fantezi dünyasında böyle oluyordu.

Gerçek şu ki Mitch onu çığlık atana kadar becerdi. Sonra kışını tokatladı ve duş almak için yürürken ona "waffle ve pastırmaya bayılacağını" söyledi. Kadın onu banyoya kadar takip edip duş perdesinin arkasından kendi waffle ve pastırmasını yapması için bağırdığında, Mitch uzanıp onu içeri çekti. Prezervatif almak istemedikleri için birbirlerini elleriyle ve ağızlarıyla boşalttılar. Duştan çıktıklarında sadece bir havlu vardı ve Mitch onu ayak bileklerinden baş aşağı asana kadar beş dakika boyunca onun için kavgaya ettir. Sonra da kız ona "Yüce Lord Mitchell" diyene kadar kalkmasına izin vermedi. Sonunda onu ayağa kaldırdığında, "Yüce Lord" meselesi yüzünden bir tokat kavgasına tutuştular ve Sissy havluyu kaptığı gibi koşmaya başladı. Neredeyse odasına girecekti ama Mitch kapıyı çarpıp kapatamadan kapıyı açtı. Mitch onu havluyla kurulamak için ısrar etti, ama onu her yerde salladı ve sonunda ciyaklayıp ona tekme atana kadar havluyu başının üzerinde tuttu.

Sonunda kıyafetlerini giydiklerinde öğle yemeği vakti yaklaşmıştı, bu yüzden şehre inip yemek yemek için kardeşinin lokantasına gitmeye karar verdiler çünkü bütün gün kahvaltı servisi yapıyordu ve Mitch'in gönlü gerçekten de o waffle'lardaydı. Mitch arabanın anahtarlarını aldı ve Sissy'nin alamaması için başının üzerinde tuttu. Sissy de onun taşaklarını yakaladı ve anahtarları ona verene kadar çevirdi.

Neyse ki şehre doğru kısa süren yolculuk, Sissy'nin her zamanki gibi görmezden geldiği bir sürü kükreme ve "yavaşla lan!" çığlıklarından oluşuyordu. Ama şimdi güvenli bir şekilde bir kabine yerleşmişlerdi ve ağzı yemekle doluyken Mitch ona "Senin neyin var?" diye sormaktan kendini alamadı.

Onlar Sissy'nin patates kızartması tabağı yüzünden birbirlerine hırlarken Brendon ve Ronnie oturdu. Ronnie'nin alçısı çıkarılmıştı ve şimdi ACE bandajı takıyordu. Bir gün sonra kırık bileği sadece silik bir anı olarak kalacaktı.

Sissy Brendon'a baktığında bir şeylerin canını sıktığını fark etti onu.

"Sorun nedir?" Sissy dişlerinin elinin etinde kaydığını hissetti. Deriyi kırmadılar ama anlamı açıktı. Gözlerini kocaman açtı.

Mitch'e ters ters baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Sissy Mae," diye azarladı Sammy kasanın arkasından.

"Evet," diye azarladı Mitch masanın karşısından. "Ağzından çıkana dikkat et." "Beni oraya getirtme ve o yapışkan yeleni Senin."

"O alaca. Benim al yelem."

"Dez buraya geliyor," diye araya girdi Brendon.

Sissy ve Mitch bir Brendon'a bir de birbirlerine baktılar. Sonra gülmeye başladılar ve bir türlü duramadılar.

"Bu kadar komik olan ne anlamıyorum."

Sissy'nin kahkahalarını kontrol altına alması bir an aldı. "Dez. Tennessee'de. *Bu çok* komik."

"Buraya neden geldiğini merak etmiyor musun?"

"Hayır. Ama eminim bize anlatmak için sabırsızlanıyorsundur."

"Buraya geliyor çünkü Mitch'i öldürmeye çalışan kişinin işi bitirmek için buraya geleceğini düşünüyor."

"Kimsenin haberi olmadan kasabaya girebilmesi için ona iyi şanslar." Sissy başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

Brendon Sissy'yi görmezden gelerek Mitch'e şöyle dedi: "Bence hemen Tanık Koruma programına girmelisin. Duruşma sonrasına kadar beklememelisin."

Sissy'nin bütün vücudu önce soğudu, sonra ısındı. Mitch'in Tanık Koruma Programı'na gireceğini hiç düşünmemişti. Günlerdir seks yapmakla meşguldüler. Ama onu bir daha göremeyeceği düşüncesi neredeyse fiziksel olarak hasta hissetmesine neden oluyordu. Ama onun da güvende olmasını istiyordu.

"Yapamam," diye yanıtladı Mitch, artık istemediği patates kızartmasının kalanını bitirirken. "Maçım var."

Brendon kardeşine uzunca bir süre ters ters baktıktan sonra, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırladı.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Bir söz verdim. Maç bitene kadar gitmeyeceğim. Ayrıca, o aylara karşı iyi bir şansımız olduğumu düşünüyorum."

Kabinden kayarak çıkan Brendon ayağa kalktı. "Seninle dışarıda

konuşabilir miyim?" "Bana bağırıcaksan olmaz."

Brendon bakakaldı, Mitch de ona bakakaldı, ta ki Sissy "Seni kulübeden atmadan onunla git" diyene kadar.

Mitch iç çekerek kardeşinin peşinden gitti.

"İyi misin?" Ronnie, garson kız önüne duble çikolatalı shake koyduğunda biraz arkasına yaslanarak sordu.

"Evet. Neden?"

"Çünkü Shaw Tanık Koruma'dan bahsettiğinde yüzünde bu ifade belirdi."

"Evet. Sanırım unutmuşum."

"Shaw kardeşinin güvende olmasını istemekle onu bir daha göremeyeceğinden korkmak arasında gidip geliyor." Ronnie pipetinden çikolatalı milkshake yudumladı. Durduğunda, "Ve bunu unutabilirsin," dedi.

"Neyi unutabilirim?"

"O'Farrell'a her ne yapmayı planlıyorsan. Unut gitsin."

"Öyle olduğumu kim söyledi-" Sissy, gözlerinin arasına bir parça krem şanti isabet edince konuşmayı kesti. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Gerekliydi çünkü aklının nasıl çalıştığını biliyorum. O yüzden bunu masaya yatıralım, olur mu? Eustice amcanı arayıp bulunduğu yerden 'işleri halledip halledemeyeceğini' soramazsın. O'Farrell'a saldırabilsin diye hapisanesinin yerini de değiştiremezsin." Lanet olsun. Kadın onu iyi tanıyordu. "Mitchell Shaw hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bir adamı öldürmenin, onu korumak için bile olsa, sana puan kazandırmayacağıdır." Omuz silkti. "Pisliklere karşı zaafı var. Bunu yapacak, tüm hayatından vazgeçecek çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyor."

Sissy iç çekti, Ronnie'nin haklı olduğunu biliyordu. "Böyle zamanlarda keşke aileme daha çok benzeseydi."

Sırtını sokak duvarına yasladı - hiç bu kadar temiz sokaklar görmemişti
-Mitch basitçe "Hayır" diye cevap

verdi. "Ama-"

"Yani hayır, Bren."

"Eminim babam yapardı-"

"Babamın ne yapacağı ya da İsa'nın ne yapacağı umurumda değil. Cevabım hala hayır."

"Evet, ama... eğer bunu bir şekilde *halledersek*, o zaman-"

"Bruh, kelimeleri bile söyleyemiyorsun. Ve bunu yapmak kelimeleri söylemekten daha kolay değil."

Bren'in omuzları biraz düştü. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Ağabeyi ve ablasından nefret ettiği, onların babalarının tüm sevgisini kazandıklarına ve kendisinin arada sırada gelen doğum günü kartlarından başka bir şey almadığına inandığı zamanlar her şey çok daha kolaydı. Onların oturup Batı Philly'den gelen zavallı yavruya güldüklerine ya da o hiç yokmuş gibi davrandıklarına inandığı zamanlar çok daha kolaydı. Ama artık farklı olduğunu biliyordu. Annesi ve Pride'ıyla birlikte kalabildiği için şanslı olduğunu biliyordu. Fark etti ki

Brendon ve Marissa'nın büyümesi onunkinden daha kolay olmamıştı. Hepsi de babalarını seviyordu ama o, Eski Okul erkeklerinin çoğu gibi soğuk ve huysuzdu. Babaları bir imparatorluk kurarken, ikizler ne denizciler gibi küfreden, gürültücü, otoriter kadınlarla Pazar barbeküleri yapmış ne de her futbol maçına gelip Super Bowl'muş gibi tezahürat yapan yaklaşık yirmi beş akrabaya sahip olmuştu.

Sonuç olarak, Mitch Bren'i de kaybetmek istemiyordu... ya da Marissa'yı... ya da hiç kimseyi. Ama doğru olanı yapmak zorundaydı, tanıklık etmek zorundaydı. O'Farrell'ı şimdi alaşağı etmezse, kimsenin etmeyeceğini hissediyordu. Ve eğer bu gerçekleşirse, yaşlı piç ölmeden önce kaç tane daha on beş yaşında fahişenin boğazı kesilecekti.

"Belki bir şeyler yapılabilir," diye yalan söylerken bunun doğru çıkması için dua etti. "Belki bir tür ziyaret." Mitch sırttı. "Ama benimle Doğu Booney sıkık Ohio'da ya da beni nereye koyarlarsa orada buluşman gerekecek."

"Sen mi? Orta Batı'da mı? Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

"Güney'de oldukça iyiyim. Beni burada seviyorlar." "Çünkü top oynuyorsun."

"Ve iyi oynuyorum."

"Lafı açılmışken" -Bren saatine baktı- "birkaç saat sonra antrenmanımız var ve benim biraz kestirmem lazım."

Kardeşler birlikte ara sokaktan çıktılar ve Sissy ile Ronnie Lee'yi restoranın dışında buldular. Mitch Sissy'nin yüzünü görünce kaşlarını çattı. Kız üzgün görünüyordu ve onu görünce hemen saklamaya çalıştı. Onun kendisinden bir şey saklamasını istemiyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ronnie Lee, Brendon'ın etrafından dolaştı ve cüzdanını çıkardı. "Alışverişe gidiyoruz." Brendon'ın kredi kartını çıkardı ve

cüzdanını cebine geri koydu.

"Antrenmanda görüşürüz çocuklar." Sissy uzaklaşmak için döndü. "Bekle." Sissy ona bakana kadar bekledi. "Buraya gel."

Ona doğru yürüdü.

"Daha yakına."

Gülümsedi -gerçek bir gülümseme- ve bir adım daha yaklaştı. "Şimdi öp beni."

"Burada mı? Herkesin önünde mi?"

"Evet. Dışarıda. Herkesin önünde."

"Sen bu kadar talepkâr ve huysuzken, nasıl karşı koyabilirim ki?" Ayak parmaklarının ucuna kalktı, kolları adamın boynuna dolandı. Onu yavaş ve kolay bir şekilde öptü. Mitch bu öpücüğün içinde kayboldu, kolları onun beline dolandı ve onu vücuduna sıkıca çekti. Orada ne kadar durduklarını bilmiyordu ama birden Ronnie Sissy'nin koluna girmiş ve onu çekip götürmeye başlamıştı.

"Tanrım, hepiniz. Neden bir oda tutmuyorsunuz?"

"Sen beni sürükleyip götürürken bunu yapamam!" Sissy omzunun üzerinden Mitch'e baktı ve göz kırptı.

İkisi sokakta kasıla kasıla yürürken, gülerek ve birbirlerini yavrular gibi itip kakarak -Ronnie minik koşu şortu ve kesik bir tişört, Sissy ise kot pantolonu ve dar atletikle- Mitch ve Bren onları izliyordu.

Ve iki kardeş de hırladı.

23. Bölüm

Kardeşi kestirmeye gittiği ve Sissy alışverişe çıktığı için Mitch'in antrenmandan önce iki saati vardı ve bu süre oturup düşünmek için çok fazlaydı. Bu yüzden yiyecek aramaya çıktı.

Pastaneye girdiğinde teyzelerin ne kadar misafirperver olduğuna şaşırdı. Ona aileden biriymiş gibi davranıyorlardı ve bu hoşuna gitmişti.

"Buraya otur, ufaklık." Francine bir sandalye çekti ve eliyle okşadı. Gülümsedi ve masaya oturdu.

"Annem bana bazen böyle seslenir."

"Onunla düğünde tanışmıştım, değil mi?" Mitch başıyla onaylayınca Francine gülümsedi. "Ondan hoşlandım. Tam benim tarzımda bir kadın. Senin gibiler gibi kibirli değil. Bugün ne tür bir turta istersin hayatım?"

"Limonlu beze çok güzeldi."

"Limonlu beze olsun o zaman."

Turtayı getiren Janette'ti. Ve bir dilim de değil. Kocaman bir şey getirmiş, turta keseceği, çatalı ve tabağıyla birlikte önüne koymuştu. İlk dilimi onun için kesti ve Darla masanın üzerine koyduğu galon sürahidten ona bir bardak süt doldurdu.

Adam yemeye başladığında üç kız kardeş oturup onu izlediler. Öğleden sonraydı ve burası terk edilmişti. Ama bu uzun sürmeyecekti. Onlar

Günün sonunda insanlar yemeklerinin yanında tatlı almak için geldiklerinde en yoğun zamanlarını yaşıyorlardı.

"Sorun nedir hayatım?" Francine dirseğini masaya dayamış, çenesini avucunun içine almış bir halde sordu. Sıcak, dostane gözlerle onu izliyordu.

"Hiçbir şey. Sadece aklımda bir sürü şey var."

"Bunların bizim Sissy ile bir ilgisi var mı?"

Mitch yalan söylemenin bir anlamı olduğunu

düşünmüyordu. "Evet. Var." "Ona aşık mısın?"

Mitch başını eğerek yemeğine odaklandı. "Bazıları öyle diyebilir."

"O sana aşık mı?"

"Tanrım," diye mırıldandı Mitch, bir dilim daha kesmek için turtaya doğru uzanırken, "Umarım değildir."

Ve böylece turta çekilip alındı. "Umarım değildir de ne demek? Bizim Sissy'nin senin için yeterince iyi olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Mitch sinirli bir iç geçirdi. "Tabii ki size bunu söylemiyorum. Elimde olsa Sissy'ye istediği her şeyi verirdim. Onunla geçirdiğim zamanı bitirmek istediğimi mi sanıyorsun? Onunla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki ama bu mümkün değil."

"Sissy ile herhangi bir şey yapabilseydin," diye sordu Janette, "bu ne olurdu? Ve temiz tutmak."

Mitch gülümsedi. "Herhangi bir şey mi? Onu bir randevuya götürürdüm. Biz hiç çıkmadık ki."

"Mitchell, hayatım, sorunun ne olduğunu anlamıyorum." Francine biraz ofladı. "Sen ve bu adamlarla ilgili tüm bu şey... geçen gün onlara ne diyordun?"

"Pislikler."

"Evet. Bu pislikler. Bu sonsuza kadar devam edemez. Sana zarar vermeye çalışanı yakalayacaklar."

"Bir şey fark etmeyecek, Bayan Francine. Her şey bittiğinde - buradan ayrıldığımda - Tanık Koruma programına gireceğim."

Francine dik oturdu. "Ne yapacaksınız?"

"Gerçekten bildiğinizi sanıyordum. Sana söylediğimi sanıyordum." Mitch dirseklerini masaya dayadı. "Belki de söylemedim. Artık bilmiyorum. Şu anda çok şey oluyor. Biri beni öldürmeye çalışıyor, yeğenine aşığım, maç yaklaşıyor..."

Önüne büyük bir dilim turta ve bir bardak süt daha kondu.

Francine uzanıp onun yanağını okşadı. "Bize her şeyi anlatmanı istiyorum, hayatım."

Sissy yeni deri ceketini gösterirken Dee'nin kahkahalarını duymazdan geldi. "Bak düve, saçakların modası asla geçmeyecek."

Ceketi çekip çıkardı, kabaca çantaya geri soktu ve Ronnie'nin elinden bir bira kaptı.

Dee, tribünde onun yanına oturan Sissy'ye baktı. "Söylentiye göre," diye mırıldandı kuzeni yanında, "Mitch'i öldürmeye çalışan her kimse bu tarafa doğru geliyor olabilir."

"Olabilir. Kimse kesin olarak bilmiyor. Ama şerif departmanı ve Elders alarmda." Sissy kuzenine baktı ve gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

Sissy bir an düşündü ve sonra sormaktan zarar gelmeyeceğini fark etti, "Biliyor musun, bunu yapanın bir dişi aslan olduğunu söylüyorlar."

"Öyle mi? Ve?"

"Dez onun asker olduğunu düşünüyor."

Dee'nin bakışları tarlada gezindi ve sordu, "Bu doğru mu? Böyle düşünmesine ne sebep oldu?"

"Bu dışının yaptığı atış, Mitch'i bulunduğu yerden vurması... iyi eğitilmiş olmalı. Ama kokusundan başka bir şey bırakmamış. Saç yok, lif yok, bizim türümüzün genellikle başka kimse bulamadığında bulabileceği hiçbir şey yok."

Sissy burada hassas bir konuya değindiğinin farkındaydı. Kuzenine ordu için ne yaptığını sormamıştı çünkü Bobby Ray'den zaten biliyordu. Dee'nin birimi, kendi türlerini bilen ve onları avlamayı bir spor haline getiren tam insanlarla ilgileniyordu. Genellikle zengin, gizli ve son derece tehlikeliydiler. Sadece avladıkları için değil, genel olarak Sissy'nin türü için. Dee de avcılarını avlardı. Yaptığı işte çok iyiydi ama Sissy onu son gördüğünde, tüm bunların kuzenini yıpratıldığını söyleyebilirdi.

Gerçekten... bir beden bu işi ancak bu kadar uzun süre yapabilir ve akıl sağlığını koruyabilirdi.

Dee başını salladı. "Eski arkadaşlarımı arayacağım." "Teşekkürler."

Travis mola verip onları sahadan gönderirken kuzeni homurdandı. Mitch hemen yanına geldi ama Sissy ayağa kalkıp onu kendi seçtiği yere sürükleyemedi önünde çömeldi ve kaskını çıkardı.

"Hey."

"Selam." Gülümsedi. "Bak, bir yer buldum-" "Bu gece bir randevuya çıkalım diye düşünüyordum."

Sissy aniden konuşmayı kesti, kelimeleri yuvarlanarak durdu. "Uh... ne?"

"Bir randevu. Sen ve ben. Güzel olur."

"Güzel mi?" Sissy sesindeki tiksintiyi engelleyemedi. "Ben güzel şeyler yapmam."

"Denesen ölür müsün?"

"Muhtemelen."

Mitch sırıttı. "Seni ailenin evinden alırım. Yemeğe çıkacağız, o yüzden güzel giyin."

"Ben güzel giyinmem."

"Başla." Yanağına bir öpücük kondurdu ve diğer oyuncuların ve Gatorade'in yanına döndü.

"Az önce bana çıkma mı teklif etti?"

Ronnie başını salladı. "Öyle

görünüyor." "Peki, neler oluyor?"

"Neden bana soruyorsun? Antrenman başlayana kadar seninleydim."

"Dee-Ann?" Ama Dee hayalet şeyini yapmıştı ve görünürde yoktu. Sissy'nin bunu nasıl yaptığını öğrenmesi gerekecekti.

"Gidecek misin?" Ronnie, Sissy'nin birasını alıp yarısını yudumlayarak sordu.

"Sanırım. Yani... bir randevu mu? Ben mi?"

"O zaman şimdi gitsek iyi olur. Seni düzgün giydirmek için kim bilir neler yapmamız gerekecek."

Mitch kardeşinin uzattığı şişedeki suyu içti.

"Sissy ve Ronnie nereye gidiyor?" Bren kaşlarını çatarak sordu. "Eve, sanırım. Sissy'yi bir randevuya götürüyorum."

Sanki dünya durmuştu. Bütün oyuncular ona bakakaldı. Sissy'nin kardeşleri bile. Herkes onun Sissy ile seviştiğini bildiği için bu garip görünüyordu.

"Ne?"

"Sissy'yi randevuya mı götürüyorsun?"

"Evet." Mitch Travis'in sorusu karşısında omuz silkti.

"Ne olmuş yani?" "Dürüst olmak gerekirse, daha önce biriyle çıktığını sanmıyorum."

Jackie gülerek, "Ve istediğini elde etmek için ona şarap içirip yemek yedirmek zorunda değilsin," dedi... Mitch kaskını Jackie'nin suratına çarpana kadar. Jackie de burnunu tutarak ağlamaya başladı.

"Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?" Mitch hafifçe sordu. Ekip başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Randevuma hazırlanmam gerektiği için antrenmana dönelim derim."

Sissy duştan çıktı ve etrafına bir havlu sardı. Hızla saçlarını taradı ve koridora çıktı.

"Tamam, Ronnie, hadi..." Koridorun sonuna kadar baktı. Teyzeleri koridorun diğer ucundaydı ve onu bekliyorlardı...

"Ne... Ne yapıyorsunuz burada? Ronnie nerede?"

Francine sakince, "O hoş genç adam seni güzel bir yemek için dışarı çıkarmak istiyor," diye açıkladı. "Biz de senin kapıdan çıkarken mahallenin fahişesi gibi görünmediğinden emin olmak istedik."

Sissy gözlerini kırptırdı. Sonra da kaçmaya çalıştı.

Mitch Ronnie'nin arabasından indi ve boynunu kırdı, bakışları eve odaklanmıştı. Tüm bunların nasıl olup da gerçekleştiği onu hayrete düşürmüştü. Turtacıda oturup yemek yiyor, Sissy'nin teyzeleriyle konuşuyor, onlara daha önce hiç kimseye, hatta Sissy'ye bile söylemediği şeyleri anlatıyordu. Turtayı suçladı. Ona o lezzetli turtaları yedirdikçe daha çok konuşuyordu. Ama onlar çok tatlı ve anlayışlıydı. Bu onu gerçekten daha iyi hissettiriyordu.

Ve onu gönderdiklerinde, "Sissy'ye mutlaka çıkma teklif et. O bunu hak ediyor." O da hak ediyordu.

Mitch arabanın içine uzandı ve kırmızı gül demetini çıkardı. Bunun Sissy'nin sınırlarını aşmak olduğunu biliyordu ama bunu aşması gerekiyordu. İlk buluşma için bir kadını almaya eli boş gidilmezdi. Annesi onun kıcını tekmeleyecekti.

Mitch derin bir nefes alarak verandanın merdivenlerini çıktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama cam kırılma ve küfür sesleri duydu.

"Sissy?" dedi kapıdan.

Ve böylece evin içinden gelen tüm sesler kesildi. "Sissy?" Mitch tekrar söyledi ve kapı koluna uzandı.

"Bir dakika bekle." Teyzelerinden birinin sesine benziyordu bu. Darla olabilir mi?

Mitch yaklaşınca fısıltıları ve itiş kakışa benzeyen sesleri duydu.

Sonra Sissy'nin, "Hayır, hayır, hayır!" dediğini duydu.

Mitch kapıyı tekmelemek için geri çekildiğinde kapı kendiliğinden açıldı ve Sissy'nin teyzeleri onu verandaya itti. Sissy içeri girmek için döndü ama teyzeleri kapıyı yüzüne çarpıp kilitlediler.

Mitch bir adım daha geri çekilip Sissy'ye bakarak, "Sissy?" dedi. Kadın yavaşça arkasını döndü ve Mitch gülümsedi. "Tanrım, bu *sensin*."

"Tek kelime etme, Mitchell Shaw. Bir kelime bile. Bir kelime bile. Kelime."

"Görünüyorsun-"

"Ne? Neye benziyorum?"

Mitch omuz silkti. "Çok sevimli."

Sissy'nin gözleri kısıldı. "*Seni piç*," diye tısladı arabaya doğru hışımla gitmeden önce.

"Bekle."

"Hayır!"

Arabanın kapısını çekip açamadan elini yakaladı. "Bak, kızma. Sadece seni daha önce hiç görmemiştim" -Mitch bakışlarını kızın başından ayaklarına doğru sürükledi- "daha önce sundress giymiştin."

Üzerinde küçük mavi puantiyeler olan *beyaz* bir güneş elbisesi, askılı ve üç inç topuklu mavi sandaletler ve - öldürücü olan - saçlarını arkada tutmak için uyumlu mavi bir saç bandı.

Tanıdığı Sissy Mae Smith'ten olabildiğince uzak görünüyordu.

"Daha önce hiç yapmadın ve bir daha asla yapmayacaksın. Şimdi, öldürmeye başlamadan önce beni buradan çıkar-" Sissy ona döndü ama adamın elindeki çiçekleri görünce vücudu dondu kaldı. "Nedir onlar?"

"Çiçekler. Senin için."

Sissy ayağını yere vurdu ve işaret parmaklarıyla yine o lanet olası kutu taslağını çizdi. "Sınırlar," diye tısladı.

Mitch kendi parmaklarıyla kutunun dış hatlarını taklit ederek karşılık verdi: "Randevu. Şimdi bin şu lanet arabaya."

Kadın çiçekleri Mitch'in elinden kaptı ve arabanın yolcu tarafına bindi. Mitch kıkırdarak aracın etrafında yürüdü ve sürücü tarafına bindi.

İçeri girdikten sonra gülümseyerek, "İtiraf etmeliyim ki, otuz yaşında bir bakireyken giydiğin bu kıyafetin içinde oldukça seksi görünüyorsun," dedi.

"Kapa çeneni."

"Tek istediğim seni aşk nektarımla kirletmek." Sissy

sonunda gülümsedi. "Öyle demeyi kes!"

Sissy neyin daha garip olduğunu bilmiyordu. Trajik bir şekilde bir numara küçük olan ayakkabılar mı? Sürekli çözülen minik bağları olan güneş elbisesi mi? Lanet olası saç bandı mı?

Yoksa bu lanet olası konuşma mı?

Otuz dakika boyunca oturup konuşacak bir şeyler bulmaya çalışmışlardı. Sissy buna inanamıyordu. Bu Mitch'ti. Gece geç saatlere kadar çok kötü bir televizyon programı izlerken sekiz saat boyunca sohbet ettiği, sonra da şafak söktüğünü fark edip kahvaltı etmek ve iki saat daha sohbet etmek için lokantaya gittikleri Mitch. Mitch'e birden söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Mitch'in de durumu pek iyi değildi. Parmaklarıyla masaya vurmaya devam ediyordu ve kadın kısa bir süre parmaklarını ısırıp koparmayı düşündü.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Bu berbat bir şey.

"Ne? Karides kokteylin mi?"

Kahretsin. Sissy bunu yüksek sesle söylediğini fark etmemişti ve şimdi o altın gözler onu izliyordu.

"Hayır. Bu." Son on dakikadır elinde tuttuğu karidesi tabağına geri bıraktı. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok ve tanıdığım en geveze iki insan olduğumuzu düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor."

Mitch iç çekti. "Biliyorum. Kendimi garip hissediyorum. Ben hiç garip hissetmem." Kısa bir süre kaşlarını çattı ve ekledi: "Başkalarının kendilerini garip hissetmelerine neden oluyorum."

Sissy masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini okşadı. "Ve bu konuda da gerçekten çok iyisin."

Elindeki patates kabuğu tabağını itti. "Tamam. Peki sorun nedir?"

"Biziz. Bu biz değiliz. Yani, ben lanet olası Gidget gibi görünüyorum ve sen de şey gibi davranıyorsun... şey gibi..."

"Ne gibi?"

"Brendon gibi."

Mitch yüzünü

buruşturdu. "Ew."

"Yani, o spor ceketin içinde rahat mısın?"

"Rahat *görünüyor* muyum? Dışarısı yüz iki derece ve o bana bu lanet şeyi giydirdi. Bana takım elbise giydirmeye çalıştı."

"Neden?" Sissy kuru bir sesle sordu. "Randevumuzdan sonra bir cenazeye gitmeyi mi planlıyorsun?"

Sonunda Mitch sırttı. "Kendi cenazem olmadığı

sürece hayır." "Çıkar şunu, Mitchell."

"Tamam." Ceketini büyük omuzlarından çıkarmaya başlamıştı bile. "Sen de elbiseyi çıkar."

Sissy'nin elleri kravatlara uzanırken durdu ve ona sırttı. "Harika."

Adamın sırtışı daha da büyüdü. "Denediği için bir kediye suçlayamazsın."

"Piç kurusu." Ama bu sefer kızgın değildi.

"Tamam. Elbise üzerinde kalsın ama o saç bandı..."

Sissy, o sözünü bitiremeden saçını yırtıp attı ve saçlarını salladı. "Daha iyi misin?"

"Oh, evet."

Ve Sissy bunu söylemesinden hoşlandı. Sanki şehvet onu ele geçiriyordu.

Dirseklerini masaya dayayarak eğildi ve adamın pantolonuna bakmaya çalıştı. "Kurşun pipo mu kullanıyorsun, hoss?"

"Şu anda kendi tesisat şirketimi kurabilirim."

Sissy güldü, sümüklü kedilerin ve ayıların ona baktığını biliyordu ama umurunda değildi. Smithtown'dan ayrılmışlar ve Taylor County'ye gelmişlerdi. Burada çoğunlukla umursamaz tam insanlar yaşıyordu ve burası ırklar için tarafsız bölge olarak kabul ediliyordu. Elbette, bu lüks et lokantası işlerinin çoğunu yerel kediler, köpekler ve ayılardan alıyordu. Gerçekten iyi biftekleri vardı ve çok sağlıklı porsiyonlar veriyorlardı.

Garson yarım kalan mezeleri götürürken Mitch, "Pekâlâ," dedi. "Teyzelerinin sana bu elbiseyi nasıl giydirdiğini anlatmalısın."

"Beni güreşerek giydirdiler. Francine neredeyse kolumu kırıyordu... Ne yapıyorsun?"

Mitch başını geriye atmış ve gözlerini kapatmıştı. "Teyzelerinin yerine geçiyorum.
-Ronnie ve Dee-Ann ile birlikte. İşte." Ona baktı ve devam etmesini işaret etti. "Devam et. Bütün senaryoyu hazırladım. Yetmişli yılların hapishanedeki kadınlar filmlerinden biri gibi."

"İşin içinde yağlar var, değil mi?"

"Bebeğim, işin içinde her zaman yağ vardır."

Sonunda ayakkabılar da çıktı, dikkatsizce masanın altına atıldı ve Sissy Mitch'e New York bifteğinden biraz ikram ederken ayaklarını altına soktu. Mitch gibi o da etini az pişmiş tercih ediyordu.

"Bana bu gece buraya nasıl geldiğimizi açıkla. Teyzeler bana hiçbir şey söylemedi."

"Seninle bir randevuya çıkmak

istedim." "Hepsi bu mu?"

"Bu kadar. Biraz daha ilginç olamadığım için üzgünüm."

"İlginç değil. Ama genellikle erkeklerin şık bir yemeğe gitmek istediklerinde akıllarına gelen ilk kız ben değilim."

"Benim için öylesin. Senden hoşlanıyorum, Sissy. Ve eğer o lanet kutuyu parmaklarınla bir daha çizersen, onları kırarım."

Kadın hızla yemeğine baktı ama adam onun gülümsediğini hissetti. "Peki, öyle olsun. Öyle olsun. Ben sadece başımızın belaya girmesini önlemeye çalışıyorum."

"Bunun için biraz geç."

"Biliyorum."

Mitch bıçağını ve çatalını bıraktı. "Pekâlâ, bazı katı ve soğuk gerçeklere bakalım. Tüm hayatlarını başkalarının sınırlarıyla oynayarak geçiren iki insan için sınırlar meselesi işe yaramıyor."

"Aman Tanrım." Sissy gülmeye başladı. "Haklısın."

"Öyleyse gerçeklerle yüzleşelim. Gelecek hafta Philly'ye geri döneceğim. Tanıklık edeceğim ve sonra gideceğim. Temelli olarak."

Sissy ona baktı ve başını salladı. "Biliyorum." "O

zaman birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını

çıkartalım."

Sissy elini onunkinin üzerine koydu ve adamın aleti bu masum hareketle anında sertleşti. "Beni asla unutamayacağını anlıyorsun, değil mi? Bundan sonra birlikte olduğun her kadını benimle kıyaslayacak ve onları eksik bulacaksın."

Şaka yapıyordu ama Mitch kesinlikle haklı olduğunu hissediyordu. Ama Mitch zevkini alabildiğin kadar al türünden bir adamdı. Bay Kahraman gibi davranıp birlikte geçirdikleri zamanı kısa kesmeyecekti. Bunun yerine her anın, her saniyenin tadını çıkaracaktı.

"Ve sana benim yaptığım gibi yapacak birini asla bulamayacaksın. Benimle ilgili fanteziler kurmadığın sürece yatakta tatmin olmayacaksın. Umarım buna hazırsındır."

"Sanırım bu konuda acı çekmem gerekecek."

"Ve acı çekeceksin." Mitch masaya doğru biraz eğildi. "Ama henüz."

Sissy gülümsedi. "Ben, şey, cebine bir şey koymuştum. restorana geliyor."

"Öyle mi?" Mitch genellikle birinin cebine bir şey koyduğunu ya da cebinden bir şey çıkardığını anlamak konusunda oldukça iyiydi. En sevdiği teyzelerinden biri azılı bir yankesiciydi ve ona birkaç şey öğretmişti. Ama Sissy onunla gurur duyardı. Çünkü yanındaki koltuğa fırlattığı spor ceketini alıp cebini karıştırdığında, içine gömülmüş siyah dantelli bir tanga buldu.

"Bunları ne zaman çıkardın?"

"Teyzeler ayakkabılar için tartışırken."

Mitch tangayı tekrar cebine soktu ve kabinden kayarak çıkmaya başladı. "Gitme zamanı."

"Hayır. Hayır, Mitchell Shaw." Sissy'nin gülümsemesi aynı anda hem acımasız hem de hınzırcaydı. "Bana bir randevu sözü verdin ve bu randevuya çıkacağım."

"Oh, hadi ama!"

Kabinin onun oturduğu kısmını işaret etti. "Kıçınızı oraya geri koyun bayım. Böylece randevumuzu düzgün bir şekilde bitirebiliriz."

Mitch iç çekerek kadının karşısına geçti. "En azından tanganı koklayabilir miyim?"

"Sadece banyodayken. Kimsenin rüküş olduğumuzu düşünmesini istemeyiz, değil mi?"

Sissy o güzel kabinde arkasına yaslandı, ayakları masanın altında Mitch'in kucağındaydı. Yemekleri biteli çok olmuştu, konuşuyorlardı ve Mitch Sissy'nin ayaklarını ovuyor, özellikle de ayak parmaklarına dikkat ediyordu.

"Pekâlâ, on dört yaşındayken nasıl biriydin?"

Sissy güldü. "On dört mü? O rakamı nereden çıkardın?"

"Çıkarmadım. Hiç tartışmadığın tek yaş bu. Bir gün uyandığında göğüslerinin olduğunu söylediğin on üç yaşına kadar tartıştın. Ve on beş yaşında araba yapmaya başladığında. Peki neyi atlıyorsun? Sissy Mae Smith on dört yaşında nasıldı?"

"Kaba biriydim, Mitch. Gerçekten

kabaydım." "Pişmanmışsın gibi

konuşuyorsun."

"Hayır." Ve yalan söylemediğini fark etti. "Pişman değilim. Yaptığım bazı şeylerden pişmanım ama bu, durum gerektirseydi onları tekrar yapmayacağım anlamına gelmiyor."

"Gerçek bir Alfa'nın sözleri."

"Evet. Sanırım. Ama bir Smith olarak büyüüp de biraz..."

"Dengesiz mi?"

Sissy kaşlarını çattı. "Ben biraz kaba diyecektim." "Evet, ama Smitty kötü biri değil."

"Bobby Ray'in seçici bir hafızası var. İşine geldiğinde iyi biri olabilir ama o çocukla ters düşersen Tanrı yardımcın olsun."

"Etmemeye çalışıyorum. İfade verene kadar işe ihtiyacım var."

"Bir keresinde alışveriş merkezindeyken koca bir ayının Jessie Ann'in kışını avuçladığını hatırlıyorum. Şimdi birlikte takılmıyorduk ama aynı anda kitapçada araba dergilerine bakıyorduk ve Jessie Ann inek bölümündeydi-"

"Sanırım kitapçının geri kalanı da bu."

"Şirin. Her neyse, etkisiz vahşi tokatlarından birini attı ama Bobby Ray hiçbir şey söylemediği için şaşırdım. Bu noktaya kadar sürekli onu koruyordu. Bir hafta sonra Reed'lerle birlikte bowling salonunun dışında o ayıyı beklediklerini öğrendim. Onu fena benzetmişler. O da büyüktü, bu yüzden sanırım ikiye dört kullanıldı, ama bunu bana söylemeyin."

"O zaman biliyordun, değil mi?"

"Neyi biliyordun?"

"Smitty ve Jessie Ann'in-"

"Birbiriniz için mi yaratıldınız? Evet, biliyordum. Donanmaya onsuz gitmesine şaşırmıştım. O zamana kadar onu hamile bırakmadığına da şaşırmıştım. Hiçbir şey olmasa bile, sevimli çocukları olacak. Büyük kafalı çılgın melezler olacaklar ama şirin olacaklar." Bu Mitch'i güldürdü.

"Peki ya sen?" diye sordu. "On dört yaşında nasıl biriydin?" Mitch

bir dakika düşündü ve dürüstçe cevap verdi. "Azgın."

"Şimdi de azgınsın."

"O zamanlar daha

azgındım." "Bu

gerçekten

korkutucu."

"Tanrı'ya şükür o zamanlar evdeki tek erkek yavru bendim. Kendi odam vardı. Sürekli mastürbasyon yapardım."

Sissy güldü. "Bu küçük ayrıntı için teşekkür ederim."

"Bana bir soru sordunuz. Mümkün olduğunca açık sözlü olmaya çalışıyordum."

"Çok kavgaya karıştın mı?"

Homurdandı. "On üç yaşıma geldiğimde altı-iki yaşındaydım. Sadece son sınıflar benimle uğraşmaya çalıştı ama Brendon'la tanıştıktan sonra bıraktılar." Sırıttı. "Benimle ilk tanıştığında gözüm morarmıştı ve aklını kaçırmıştı. Ona kimin yaptığını söyledim çünkü gerçekten umursadığını sanmıyordum. O herifin ağzını burnunu kırdı. Philly'de bu kesin bir önemseme işaretidir."

"Peki nasıl oldu da ona güvenmedin? Neden ona bu kadar zorluk çıkardın?"

"Çünkü on dört yaşındaydım. Ve Marissa. O çok kabaydı."

"Ama şimdi biliyorsun, değil mi? Seni ne kadar sevdiklerini?"

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Çünkü bilmen gerekiyor. Bak, Travis'in yaşasam da ölsem de umurunda olmayacağını biliyorum. Aynı şey Jackie için de geçerli. Donnie her iki şekilde de gidebilir. Ama Bobby Ray ve Sammy'nin beni sevdiğini ve koruyacağını bilmek diğerlerini telafî eder. Seni ne kadar sevdiklerini bilmen gerek. Çünkü sana söyleyeyim, buraya gelmek Brendon'ın en sevdiği şeylerden biri değil."

"Gerçekten mi?" Mitch gerçekten şaşkın görünüyordu. "Çünkü ben burayı Çok seviyorum.
."

"Öyle mi?"

"Evet. Güzel bir yer. Sessiz olun."

Sissy bir şeyler söylemeye başlamıştı ama Garson kız yine geldi. Kız orada durup kıpırdamayınca Sissy ona ters ters bakarak geri çekilmesini sağladı.

"İstedğin bir şey var mı, sevgilim?"

"Um..." Küçük tam insan yutkundu. "Aslında kapatıyoruz... ya da kapalıyız... ya da her neyse. Ama kalmakta özgürsünüz!" diye aceleyle tükürdü ve koşarak uzaklaştı.

Mitch etrafına bakındı. "Kahretsin. Geriye kalan tek müşteriler biziz." Sissy yine güldü. "Belki de eve gitme vakti gelmiştir."

Mitch yavaşça ona baktı, o altın bakışlar onu oracıkta çırılçıplak soyuyordu. "Bence bu çok iyi bir fikir," diye homurdandı.

Sissy masaya doğru eğilerek hırladı, "O zaman o güzel kıcını kaldırsan iyi edersin, hoss. İhtiyaç duymaya başladım."

Bölüm 24

Arabadan çıkmayı bile başaramadılar. Mitch bir saniye önce kontağı kapatırken, bir saniye sonra kucağında inatçı ve kararlı bir Sissy Mae vardı. Olağanüstü bir hızla koltuğu ve onu dümdüz etti - Mitch, Barracuda'daki koltukların arkaya yatıp yatmadığını bile bilmiyordu. Ama eğer yatamıyorlarsa, Sissy ve Ronnie Lee'nin ilk iş olarak bunu düzelteceklerini hissediyordu.

Yan camlar açık olsa bile arka camı buharla doldurmayı başarmışlardı ve Mitch şimdiden Sissy'nin elbisesinin üst kısmını beline kadar indirmişti.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce bir arabada sevişmekten hiç bu kadar zevk almamıştı.

Mitch Sissy'nin başını yana çekti ve boynunu ve omzunu öpmeye başladı - işte o zaman onları izlediklerini gördü.

"Aaah!"

Sissy sıçradı. "Ne? Ne-" Gözleri kısıldı ve sürücü tarafındaki camdan dışarı bakarken dişlerinin dışarı kaydığını gördü. "Siz yaşlı sürtükler ne halletti ediyorsunuz?"

"Sissy Mae," diye açıkladı Francine, biraz eğlenmiş görünmesine rağmen, "sadece fahişeler bir erkekle ilk buluşmada yatar."

"Senden gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

Janette biraz eğildi ve arabanın etrafına bakındı. "Güzel. Ama Ronnie Lee'nin arabasıyla oynarsan kıcına tekme yersin."

"Git. Uzaklaş."

Darla Sissy'ye bakarken düşünceli görünüyordu. "Tıpkı annen gibi memelerin var."

"İşte bu!" Sissy doğruldu ve hemen başını tavana çarptı. "*Lanet olsun!*"

"Ağzı da annesi gibi," diye güldü Francine. Kız kardeşlerine işaret etti. "Bu muhabbet kuşlarını kendi işleriyle baş başa bırakalım. Siz çocuklara tatlı bıraktık. Afiyet olsun."

Sissy başının arkasını ovuşturdu ve Mitch'e baktı. "Yetim kalmak bu kadar korkunç olabilir miydi? Yani, gerçekten mi?"

Mitch omuz silkti. "Onları severim."

"İyi o zaman. O zaman teyzelerin olabilirler." Mitch'in göğsüne yaslandı ve Mitch onun elini iterek başının arkasını okşadı.

"Sadece seni sevdikleri kadar sevdikleri için taşaklarını patlatıyorlar. Bu bir iltifat."

"Her neyse." Onun göğsüne biraz daha yerleşti. "Sissy?"

"Hhhmm?"

"Bize tatlı bırakmışlar."

Başı sanki ağır çekimdeymiş gibi adamın göğsünden kalktı ve açık kahverengi gözleri düşük kaşlarının arkasından ona baktı. "Ve?" diye sordu, kelimeleri söylemesi için ona adeta meydan okuyarak.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Tatlı daha sonra harika olacak. *Çok daha sonra.*"

Bir dişi aslan kadar kibirli bir şekilde burnunu çekti ve sırtını adamın göğsüne yasladı.

Lanet teyzelerinin bozduğu ruh haliyle Sissy, muhtemelen geride bıraktıkları turta ya da kekleri kesmeye başlamayı umarak eve girdi. Ama Mitch'e kahve isteyip istemediğini sormak için arkasını döndüğünde, onu yaralı bir impala gibi kendisine bakarken buldu.

"Ne?" Kendine baktı ve...hayır. Her şey yolundaydı. Arabadan çıkmadan önce üstünü başını düzeltmişti, çünkü akrabalarından daha fazlasının etrafta dolaşmasına izin vermezdi.

"Buraya gel." Bir adım attı ve Mitch elini kaldırarak onu durdurdu. "Elbiseni çıkar."

Bunda bir sorun yoktu. O lanet şeyden nefret ediyordu. Sissy'ye göre elbiseler, kaçmaları gerektiğinde kadınları yavaşlatmak için tasarlanmıştı. Omuzlarındaki kayışlar çoktan çözülmüştü ve göğüsleri çıplak kalana kadar dar korsajı çekiştirdi. Elbiseyi kalçalarının üzerinden yere doğru itti.

Adam kıkırdadı. "Ayakkabılar nerede, bebeğim?"

"Uh... Restoranda masanın altında." Sissy ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ayakkabılar olmadan idare edebilir misin?"

"Sanırım. Ama sence de baldırlarımı harika göstermiyorlar mı?"

Küçük bir homurtu olarak başladı ve sonra Sissy gülmekten iki büklüm kanepeye yığıldı. Mitch'in ona bunu yapmanın bir yolu vardı. Bir an onu ateşlendiriyor, bir an sonra da histerik bir şekilde güldürüyordu. Her ikisini de aynı anda yapabildiğinde, Sissy çok kötü olacaktı.

Mitch onu sırtüstü yatırdığında çoktan çıplaktı. Onu kaldırdı ve merdivenlerden çıkarken kollarında taşıdı. Onu içeri aldı

ve onu yatağa attı. Gülmeyi bıraktıktan sonra ona baktı.

"Benim için hazır mısın, Sissy Mae?"

Kadın yine homurdandı. "Durmalısın."

Mitch ellerini kalçalarına koydu, bir kaşını kaldırdı ve "Bu mükemmellik seviyesine katılmaya hazır mısın?" dedi.

"Durman için sana *yalvarıyorum*."

Başını başka yöne çevirdi, çenesini kaldırdı. "Erkeklerde iyi ve doğru olan her şeyin bu gerçek sembolünden?"

İşte o zaman Sissy yine kendini kaybetti, yatakta bir ileri bir geri yuvarlandı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Yatak eğildi ve Mitch Sissy'nin ayak bileklerinden tutarak bacaklarını ayırdı ve onu kendisine doğru sürükledi. Bacaklarını beline doladı ve öne doğru düşerek elleriyle kendini yakaladı. Sissy'nin üzerinde durup gözleriyle onu izledi.

"Tanrım, seni güldürmeye bayılıyorum."

Ve bunu öyle bir duyguyla söyledi ki Sissy ısındı ve damladı, kendini dirseklerinin üzerine itti ve Mitch'in ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Mitch inledi ve onun içine doğru gevşeyerek ağırlığıyla onu yatağa bastırdı.

Mitch'in ön kolları Sissy'nin başının iki yanına dayandığında öpüşmeleri daha derin, daha yoğun hale geldi. Mitch onun içine doğru kaydı ve Sissy dizlerini yukarı çekerek onu daha da içine çekmeye çalıştı. Elleri aşağı uzandı ve kışını kavradı, sıktı ve parmaklarını gergin etin içine soktu.

Bir şeyler farklıydı ve Sissy ne olduğundan emin değildi. Ve bunu anlayacak kadar uzun süre odaklanamıyordu bile. Mitch'in hamleleri yavaş, derin ve güçlüydü. Kontrolünü kaybedip pençelerini ya da daha da önemlisi dişlerini serbest bırakacağından korkan Sissy, bir kolunu Mitch'in boynuna dolayarak

Mitch ona. Serbest kalan eli geriye uzandı ve yatak başlığını kavradı. Sanki onu bu dünyaya, bu ana bağlayan tek şey oymuş gibi hissediyordu. Böyle zamanlarda tenis topunun peşinden koşan bir köpek yavrusu gibi adamın peşinden gitmezse lanet olsun.

Adam etrafını tamamen sarmışken Sissy'nin kendini kapana kısılmış hissetmesi gerekirdi. Altından çıkmak için savaşmalıydı, tam tepede olmak, kontrolü ele almak için. O her zaman kontrolü ele alırdı. Ama adamın ona yaptıklarını seviyordu ve bununla savaşmak istemiyordu.

Bu yüzden savaşmadı. Mitch'le ya da kendisiyle savaşmadı. Sadece ona ve yatak başlığına tutundu ve onu gitmek istediği yere götürmesine izin verdi.

Bir şeyler farklıydı. Farklı... ve... ve çok *şaşırtıcı*. Mitch ne yapacağını bilemiyordu. Sissy onun altında sıcak ve katıydı, nefesi kulağına yumuşak bir nefes gibi geliyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve çenesini, yanaklarını, boynunu öptü. Ağzını öptüğünde, Sissy'nin ona olan tutuşu sıkılaştı ve vücudu onun altında titremeye başladı.

Mitch avuçlarını Sissy'nin iki yanındaki yatağa dayadı ve kendini onun üzerine kaldırdı. Onu daha yavaş ama daha sert aldı, her itişin ona ne yaptığını görmek için yüzünü izledi. Onun hissettiklerine yakın bir şey hissedip hissetmediğini görmek için izliyordu.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve bakışları onunkileri yakaladı. Kolları yukarı uzandı ve o uzun parmakları saçlarına saplandı, adını mırıldanana kadar kafa derisine masaj yaptı. Sonra Sissy'nin gözleri bulutlandı, nefesi boğazında düğümlendi. Mitch salıverilmesini erteledi, onun yerine Sissy'ninkini izlemeyi tercih etti. O kadar güzel boşalmıştı ki, gövdesi kamburlaşmış, başı geriye atılmıştı. Dudağını ısırdı ve ondan uzağa baktı. Ama Mitch, Sissy'den bir hıçkırık yükselip tekrar doruğa ulaşana kadar onu sikmeye devam etti. Bu sefer hiçbir şey saklamadı. Yüzünü onun boynuna gömebilene kadar onu aşağı çekti, kısa, sert nefesler onun teninde yarışıyordu.

Mitch boşaldı. Onun içine gömüldü, ona sarıldı.

Birlikte çok fazla zamanları olmamıştı ama birlikte oldukları zamanı Mitch asla unutamayacağını biliyordu.

Bölüm 25

Barron Sürüsü'nün baş dişi aslanı **P**aula Jo Barron gazetesini okuyor ve birasını içiyordu. Bazı günler çok sıkılıyordu. Bugün olduğu gibi. Dışarısı oturup terlemekten başka bir şey yapamayacak kadar sıcak ve bunaltıcıydı. Her ne kadar barı klimadan dolayı güzel ve soğuk olsa da, burada yapacak pek bir şey yoktu. Maaş bordrosunu çoktan yapmıştı ve kız kardeşlerinden birini bilardoda bir kez daha yenecek havada değildi. Smithtown'daki futbol maçı yarın saat üçe kadar başlamayacaktı. O ayların Smith Pack'in kışını bir yıl daha tekmelemesini izlemek için Paula Jo canını ve uzuvlarını tehlikeye atarak bölge sınırlarını geçebilirdi.

Ama gerçekten de Paula Jo böyle günlerde ayrılmayı düşünüyordu. Küçük kasabasını geride bırakıp yeni bir yer bulmak nasıl bir şey olurdu? Nashville gibi büyük bir şehre ya da Teksas gibi bambaşka bir eyalete taşınmak? Her zaman burada olmamak nasıl bir şey olurdu?

Ama bu düşünceler aklına gelir gelmez tekrar dışarı çıktılar. Nasıl gidebilirdi ki? Pride'ı yönetme konusunda kız kardeşlerinden hiçbirine güvenmiyordu. Çılgın teyzelerine de kesinlikle güvenmiyordu. Ellerindeki mevcut erkek çifti muhtemelen daha fazla dayanamayacaktı ve Paula Jo, Karen Jane'in yerine geçecek kişileri sadece apış arası ne derse onu yaparak seçeceğini ve Lucy'nin de karşısına çıkan ilk güzel yüzlü ve tatlı dilli kişi tarafından kandırılacağını biliyordu.

Ayrıca, ayrılırsa para için ne yapacaktı? Barronlar zengin değildi ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaklardı. Doğru, fakir de değillerdi ama geçen ay çatı neredeyse çökmek üzereyken

tamir etmek için kredi aldılar. Paranın öylece durup kullanılmayı beklemesi gibi bir durum söz konusu değil.

Güzel olmalı, diye düşündü her zamankinden biraz daha az acıyla. Ve işte o zaman içeri girdi.

Kesinlikle bir dişi aslan. Onu ele veren sadece kokusu değil, aynı zamanda hareket etme şekliydi. Altın rengi gözleri tüm odayı tarıyordu. Saçlarını kısacık kestirmiş ve kulaklarına kadar uzatmış olsa da, altın sarısı saç yelesinden başka bir şeyle karıştırılamazdı. Doğru, asla erkeklerin yeleleri gibi olamazdı ama Paula'nın tahminine göre her yırtıcı dişinin içinde biraz erkeksi bir yan vardı.

Ancak şu andaki sorun, bu dişi aslanın Paula Jo'nun sürüsünden olmamasıydı. O bir yabancıydı ve Paula Jo yabancıları kovardı.

Kadının gözleri onu gördü ve kaçmak yerine omzuna astığı sırt çantasıyla ona doğru yürüdü. Bol cepli haki pantolon ve dar beyaz bir tişört giymişti. Paula Jo ondan gelen silah yağı kokusunu da aldı.

Bu kadın silahlıydı.

Paula Jo tekrar Lucy'ye baktı ve küçük kız kardeşi adamları almak için arka kapıdan çıktı. Bu koca piçlerin üremekten başka bir işe yaradıkları tek şey korunmaktı. Şu anda tembel kıçları Karen Jane onları doyurduktan sonra arka taraftaki ağaçlardan birinin altında uyuyordu.

Günlük bir iş bulsalar Paula Jo kalmalarına aldırmazdı ama tembellik tembellikti. Ve Paula Jo'nun buna ne vakti ne de sabrı vardı.

Kadın onun önünde durdu. "Burayı siz mi işletiyorsunuz?" diye sordu. Ve bardan bahsetmiyordu. Gerçek bir Güneyli gibi de konuşmuyordu. Bir Yankee. *Eww*.

"Ben işletiyorum. Gitmeden önce senin için ne yapabilirim?" "Biraz para kazanmaya ne dersin?"

Paula Jo yavaşça doğruldu, Lucy bara geri döndüğünde bacaklarını yere indirdi, erkekler de hemen arkasında esniyor ve gözlerini ovuşturuyorlardı. Evet, yine uyuyakalmışlardı.

Tembeller!

Masaya çarpan bir gümbürtü Paula Jo'nun önce dişiye sonra da masaya bakmasına neden oldu. O eski tahtanın üzerine bir bufaloyu boğacak kadar büyük bir tomar para düşürmüştü.

"Bu ilk yarısı. Bana yardım et, bir yarısı daha var."

Striptizcilikten sonra sayılarla arası hep iyi olan Karen Jane desteyi kaptı ve hızla çevirdi.

"En az on bin," dedi Paula Jo'ya.

Tanrım, yirmi bin için kimi öldürmemiz gerekiyor?

"Ne istiyorsun?"

"Tek ihtiyacım olan senin bir "-ve dişi aslan sırtarak dişlerini gösterdi
-"Dikkat dağıtma."

"Gitmen gerek!"

Sissy irkilerek Travis'in yüzüne baktı. Tam önünde duruyordu, etrafını saran ve aralarında Mitch'in de bulunduğu Smithtown Takımı'nın seksi kızlarına bakmaya gelen kadınlara bakmıyordu bile. "Neden?"

"Onun dikkatini dağıtıyorsun ve bu yarınki maçtan önceki son antrenmanımız. Yani gitmen gerekiyor."

"Birkaç kez topu elinden kaçırdı ama bu nasıl benim hatam olabilir?"

"Topu en az kardeşi kadar kötü kullanıyor."

"Hey!" Ronnie arkadaşı adına hakaret ederek

araya girdi. "Burada olamazsın."

Sissy'nin gitmekle ilgili bir sorunu yoktu ama bu kardeşine biraz işkence etmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Ama nereye gidebilirim? O buradayken ben ne yapacağım?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Buradaki amacın bu

mu?" Sissy gülümsedi. "Belki de."

Travis kaşlarını çattı ama Sissy onu iyice köpürtmeden önce Patty Rose araya girdi. Hep öyle yapardı. Sissy'nin futbol sahasında Travis'in kıcını tekmeleme olasılığı çok gerçekti ve Ronnie'nin deyiimiyle "güçlenmelerini" riske atamayacak kadar fazlaydı.

"Artık kesin şunu. Kardeşler böyle davranmamalı."

Sissy gözlerini kardeşinin arkadaşına dikti. "Bu mahallede yeni misin?"

Travis homurdandı, "Sissy Mae!"

Patty Rose çantasına uzandı ve cüzdanını çıkardı. "Neden amcanın barına gidip Travis ve benimle birkaç kadeh içmiyorsun? Buradaki hanımlardan birkaçını tanıyorum" -Sissy'nin arkasında oturan kadınları işaret etti- "hepinizle tanışmak için biraz zaman harcamak isterler."

"Özellikle de içkiler zaten ödenmişse," diye mırıldandı Ronnie nefesinin altından.

"Yemin ederim," diye devam etti Patty Rose, her zaman yaptığı gibi Ronnie'yi görmezden gelerek, "Mitch'in buradaki işi biter bitmez onu hemen buraya göndereceğiz. Değil mi tatlım?"

"Her neyse." Travis hışımla sahaya geri döndü.

Artık kardeşi gittiğine göre... "Patty Rose, içkilerimizi ö d e m e k zorunda değilsin."

"Oh, sorun değil." Sissy'nin eline küçük bir tomar para tutuşturdu. "Siz şimdi gidin, ben de Mitch'e nereye gittiğinizi haber vereyim."

Sissy omuz silkti. "Tamam. Teşekkürler."

Dee, Ronnie Lee ve bir avuç genç dişi kurtla birlikte bara doğru yola koyuldular.

Mitch kaskını çıkardı ve Travis'in sahaya geri koşmasını izledi. "Neler oluyor?"

"Geri dönecek. Ronnie ve Dee ile bara gidiyor." "Neden?"

"Çünkü senin dikkatini dağıtıyordu ve bu beni kızdırıyordu."

Mitch, Travis'e yanıldığını dürüstçe söyleyebilmeyi diledi ama bugün en iyi oyununu oynamıyordu. Dün gecenin anıları sürekli beynini doldururken olmazdı.

Tanrım, onu seviyordu. Az da değil. Bir gün unutacağı bir şey değildi. Sissy Mae'yi seviyordu ve kesinlikle başka hiç kimse onun için yapamazdı. Ama hep aynı şeye geri dönüyordu: Onu bundan alamazdı. Onu ailesinden ya da sürüsünden ayıramazdı. Elbette, eğer tek erkek kardeşi Travis olsaydı, ondan hemen kendisiyle gelmesini isterdi. Ama Bobby Ray vardı ve ikisi de Marissa ve Bren gibi birbirlerine güveniyorlardı.

Yakında onu terk etmek zorunda kalacağını bilmek kalbini kırıyordu. Bundan birkaç yıl sonra bir kurtla eş olacağını düşünmek onu cinnet geçirmeye itiyordu.

"Hey, altın çocuk." Mitch dişlerini birbirine geçirdi. Travis'in ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu. "Geri dönecek. Yani takıma bir şeyler verebileceğini mi düşünüyorsun?"

değerli kedi zamanınızdan birkaç dakika ayırabilir misiniz?"

Bir şeyler söylemeye başladı ve Bren kolundan tutarak Mitch'i geri çekti. Mitch yüzyılın Pride-Pack savaşını başlatamadan, "Biz hallederiz," dedi.

Sissy hiç eğlenmiyordu. Sadece Mitch'i özlediği için de değil, ki özlüyordu. Ya da bu koca şapşala sırlıslıkla aşık olduğu ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediği için. Ya da onu hükümet sistemi içinde sonsuza dek kaybettiğinde bununla nasıl başa çıkacağını.

Doğru, tüm bunlar onu rahatsız ediyordu ama rahatsız edici bir kaşıntı gibi onu rahatsız eden şey bu değildi.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve Sissy bunu tam olarak anlayamıyordu. Genç dişi kurtlardan oluşan grupta bir gerginlik vardı ve Sissy birasını yudumluyordu. Dee bir kola ile yetinirken, Ronnie Lee hiçbir şey içmedi.

Dee'nin şimdiye kadar ortadan kaybolmamış olması ona çok şey anlatıyordu. Dee kolayca sıkılır ve her zaman kolayca kalkıp giderdi ama bu sefer öyle yapmamıştı. Kaldı. Ve izledi.

Üç arkadaşı rahatsız eden şey neydi? Kızları. Neden onları bara kadar takip etmişlerdi, Sissy'nin hiçbir fikri yoktu ama ayrılmaya hazırdı. Üçü burada güvenmediği kızlarla takılmak yerine teyzelerinin pastanesinde takılabilirdi.

Sissy, Ronnie ve Dee'ye baktı ve gitmeye fazlasıyla hazır olduğunu belirtmek için başını hafifçe eğdi.

Ronnie başını salladı ve kızlardan biri -Shayla mıydı neydi- elini masaya vurduğunda neden gittiklerine dair saçma bir bahane uydurmak için öne doğru eğildi.

"Nasıl oluyor da burada Alfa değilsin?" diye sordu Sissy'nin pek de hoşuna gitmeyen bir alaycılıkla.

"Çünkü annem Alfa."

"O sonsuza kadar yaşamayacak. O zaman geri dönmeyi düşünüyor musun?" "Hayır."

"Eminim korkuyorsundur. Yeterince güçlü olmadığından korkuyorsundur."

Sissy omuz silkti. "Haklısın. Korkuyorum. Burada Alfa olamayacak kadar korkuyorum." Ronnie ve kuzenine işaret etti ve üçü de ayağa kalktı. Sissy içkilerini karşılamak için ön cebinden birkaç yirmilik çıkardı ve masaya attı.

"Hanımlar," dedi ve masanın etrafından dolaşarak çıkışa doğru adım attı. Ancak Sissy, bir şişe tekila ayaklarının dibinde patlamadan önce zar zor geri adım attı. Çıplak ayaklarına.

Sissy derin bir nefes aldı ve sadece başını çevirerek şişeyi fırlatan kişiye baktı. "Küçük kız, sen aklını mı kaçırdın?"

"Senin çok korkutucu ve sert olduğunu söylüyorlar. Ben saçmalık diyorum."

"İstediğin her şeyi diyebilirsin ama ben buradan çıkıyorum ve sen geri çekiliyorsun."

Kız cevap olarak bir şişe tekilayı daha yere, bu kez Ronnie'ye yakın bir yere fırlattı. Sissy'nin tahminine göre çok yakındı.

Sissy arkadaşını geri itti ve masanın etrafından dolaşarak kıza doğru ilerledi. Kız bir aptal gibi ileri atıldı ve Sissy'nin pençesine düştü. Sissy onu boğazından tuttu ve gözlerinin içine baktı.

Barmen ona, "Onu arkaya götür, Sissy Mae," diye emretti. Bu bar amcalarına ait olduğu için başıyla onayladı ve kızı arka çıkışa doğru sürükledi.

Dişi kurtlardan oluşan bir yığın olarak arka kapıdan içeri daldılar ve Sissy kızı yere fırlattı. Ayağını ensesine koyan Sissy, hiçbir şeyi kırmak için değil, sadece onu yerinde tutmak için bastırdı. Kız

ona kalıcı bir zarar vermek istemiyordu; sadece yavrunun büyük şemada nereye düştüğünü öğrenmesini istiyordu.

Ama kız yeri tırmaladı ve umutsuzca yalvardı, "Alın onu üzerimden. Lütfen! Alın şunu üzerimden!" Cesaretinin bu kadar çabuk kaybolmasına şaşırarak Sissy omzunun üzerinden Ronnie ve Dee'ye baktı. Dört dişi kurt Ronnie'yi tutuyordu ve iki erkek Dee'yi yakalamıştı. Kuzenine baktı ve Sissy Dee'nin o sokaktaki herkesi öldürmek üzere olduğunu anladı.

Ne haltlar dönüyordu?

İşte o anda Sissy onu duydu.

"Hey, bebeğim," dedi Gil usulca, kız kardeşi ve iki kuzeni arkasında duruyordu. "Küçük Shayla'nın o sevimli kışını buraya geri getireceğini hiç düşünmemiştim."

Ronnie yer değiştirmeye başladı ama Sissy elini kaldırarak onu durdurdu. Sissy Alfa'ydı ve Ronnie onun liderliğini takip etmek zorundaydı.

Sissy ayağını genç dişi kurdun boynundan kaldırarak onu yolundan çekti.

"Bu da ne Gil? Ne istiyorsun?"

"Her şeyi berbat ettiğimi ilk itiraf eden ben olacağım. Yaptığımı biliyorum. Ama hâlâ çok iyi bir çift olduğumuzu düşünüyorum."

Sissy ona ve Dee'ye baktı ve içinde bulundukları durumda bile üçü de gülmek zorunda kaldı.

"Biliyor musun," dedi Sissy, hâlâ kıkırdarak, "annem her zaman senin çok zeki olmadığını söylerdi. Ve onu dinlemeliydim."

"Annen bana tapıyor."

"Aslında"-Sissy burnunu kıvırdı-"sevmiyor. Aslında, eğer babana benziyorsan Warren'ın küçük toplarıyla lanetlendiğin konusunda beni uyarmıştı."

"Unut bunu, Sissy. Beni kızdıramayacaksın."

"Güven bana sevgilim, seni kızdırabilirim. Eğer doğru hatırlıyorsam, bana yumruk atman için 'Hayır, istemiyorum'dan fazlası gerekmiyordu."

"Bu uzun zaman önceydi. Bitti artık. Ve ben artık farklı bir adamım."

Sissy grubun etrafına baktı. "Sen buna değişmek mi diyorsun? Beni çiftleşmeye zorlamaya değişim mi diyorsun?" Sırıttı. "Planladığın şey bu, değil mi? Zorla bir çiftleşme mi?"

"Ailen için işe yaramıştı."

"Tanrım, sen aptalsın. Babam annemi hiçbir şey yapmaya zorlamadı. Zorlamak zorunda kalmadı çünkü annem onu istedi. Ne yazık ki baban aynı şeyi söyleyemez. Ama doğru hatırlıyorsam, annem yıllar önce Smithtown'a gitmeden önce onu Smithville'in hemen dışında ağlayıp sızlayarak bırakmıştı. Şimdi bu deneyimi kendin için tekrarlamayı mı umuyorsun?"

Gil'in her zaman kırılgan olan öfkesi bir anda patladı ve ileri doğru saldırgan bir adım attı - ki Sissy muhtemelen bunu yapacağını biliyordu. Sissy bir adım geri çekilip kollarını kaldırarak Gil'in suratına bir yumruk indirdi. Bunu tam da Ronnie'yle birlikte İrlanda'ya akşamdan kalma ve beş kilodan başka bir şeyleri olmadan gittiklerinde onlara öğretildiği şekilde yapmıştı. Louis McCanohan, onları en sevdiği barın arkasında birkaç insan müsveddesini öldürmek üzereyken bulduğunda yanına almıştı. Altmış yaşındaki kurt onlara insan olarak nasıl dövüşeceklerini öğretmişti, böylece her durumda kendi başlarının çaresine bakabileceklerdi.

Elleriyle kanayan burnunu kapatan Gil ona ters ters baktı. "Burnumu kırdın."

Sissy gevşemeden ve ayak parmaklarının ucunda durarak başını salladı. "Evet, kırdım. Eğer bunu yapacaksak, evlat, hadi yapalım."

Gil dişlerini göstererek tekrar üzerine yürüdü ve Sissy onun soluna doğru adım atarak yumruğunu karnına indirdi. Adam iki büklüm olduğunda dizini kaldırdı. Çenesine nişan alıp kırmaya çalışmıştı ama Gil zamanında hareket edince zaten kırık olan burnuna isabet etti.

Adam tekrar ona doğru atıldı ve Sissy dans ederek önünden çekildi, ancak dönüp sağ böbreğine iki kez vurdu. Tek dizinin üzerine çöktü, acı muhtemelen bir dişinin insan olarak kıcını tekmelemesinin utancı kadar kötü değildi.

Görünüşe göre, o da artık bununla uğraşmak istemiyordu çünkü Gil yer değiştirdi ve dönerek Sissy'ye saldırdı. Kendini ona doğru fırlattı ve Sissy ellerini kaldırarak Gil'in ön pençelerini yakaladı. Yere düştüler ve yere düştüklerinde Sissy kurda dönüşmüştü. Dişlerini göstererek ve vücudunu hazırlayarak ondan uzaklaştı.

Ronnie daha fazla beklemedi. Yer değiştirdi ve onu yakalayanların kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama onlar da yer değiştirdi ve onu yere yapıştırarak olduğu yerde sabitlediler. Sissy'nin akrabalarına seslenmeyi umarak uludu ama dişiler boynuna oturarak hırlamaktan başka bir şey yapmasını engelledi. Dee'yi kontrol etmek için iki erkek daha katılmıştı ama Dee onlara çok zarar veriyordu. Ama henüz kaçıp Sissy'ye yardım edecek kadar değil.

Sissy, Gil'in tekrar üzerine gelmesini beklemedi. Ağzı açık bir şekilde Gil'in üzerine yürüdü ve boğazını hedef aldı. Ancak Gil'in kız kardeşi ve kuzenleri, diğerlerinin Ronnie'yi yakaladığı gibi onu yakaladı ve Gil için onu yerinde tutarak yere sabitledi.

Bu noktada Ronnie daha sert mücadele etti, ne planladıklarını biliyordu ve bildiği her şeyin ötesinde dehşete düşmüştü. Bu Smith'lerin hiç olmadığı kadar barbarcaydı. Bir Smith erkeği dişisini kendi başına idare edebilmeliydi. Eğer yapamazsa, o zaman ona layık değildi.

Sissy Mae Smith'le başa çıkabilecek tek erkek futbol sahasına geri dönmüş, pasları yakalıyor ve Sissy'nin kardeşlerini etkiliyordu. Mitch onu seviyordu ve sonunda Sissy de onu sevdiğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Kasabadaki herkes bunu biliyordu. Dedikodular yayılıyordu ve herkes

Bubba Smith'in yavrularından birinin daha sürü ve ırk dışında biriyle çiftleşmesini nasıl karşılayacağı. Özellikle de bir kediyle.

Gil söylentileri duymuş ve bu umutsuz hamleyi yapmaya karar vermiş olmalıydı. Ya da belki Sissy'nin kardeşlerinden biri onu bu işe bulaştırmıştı. Ronnie bunu bilmiyordu. Sadece arkadaşına ulaşması gerektiğini biliyordu. Ona hemen ulaşmalıydı.

Travis, kız kardeşi gittikten sonra antrenmanın gidişatından çok memnundu. Yıldız oyuncusunun dikkatini dağıtmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bunu kabul edemezdi!

Çocuğu her yıl maç için zamanında buraya getirmenin ama Sissy'yi o sırada nerede olursa olsun bırakmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Bunu düşünmek zorundaydı. Birkaç gün arayla onları öldürmezdi, değil mi?

Mola verdi ve koşarak buz sandıklarının yanına gitti. Arkadaşı elinde bir spor içeceğiyle onu bekliyordu. Patty Rose en güzel şey değildi, ama sertti, iyi bir yetiştiriciydi ve daha da iyi sevişiyordu. Kesinlikle daha kötüsünü yapabiliirdi.

Ayrıca, onun hırsları kendisinininkilere rakipti. Yanında böyle bir dişi varken, yaşlı piçin boyun eğmesini sağladıktan sonra kesinlikle babasının yerini alacaktı.

"Teşekkürler," diye homurdandı. Kadın ona sırtıttı ve adam kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?"

Kadın bir adım daha yaklaştı. "Sanırım küçük sorunumuzu hallettim."

"Kulübeyi mi diyorsun? Onu düzeltmek için bekleyeceğimizi sanıyordum."

"Hayır." Gözlerini devirdi. Travis onun çoğu gün aptal olduğunu düşündüğünü biliyordu ama sorun değildi. Bazen canı sıkıldığında ona bir fahişe gibi davranıyordu. Bu onları ödeşmiş gibi yapıyordu.

"Sonra ne olacak?"

Bir adım daha yaklaştı. "Gil Warren ve Sissy."

Travis omuz silkti, bu konuşmadan ve eşinden sıkılmaya başlamıştı bile. "Peki ya onlar?"

"Onu almasına izin verdim."

"Ona sahip olmasına izin mi verdin?" Ne demek istediğini anlamamıştı.

Parmak uçlarına basarak Travis'in kulağına fısıldadı: "Biz konuşurken onu çiftleşmeye zorluyor."

Travis geri adım atarak eşine baktı. "Ne?"

"Beni duydu." Gülümsedi ve Sammy ile Mitch'e bakarak dinlemediklerinden emin oldu. "Bunu günlerdir planlıyorduk."

Adamın eli kızın boğazındaydı ve gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu ayağa kaldırdı. "*Ne yaptınız?*"

Sissy kendisini tutan dişi cadıların altından kalkmak için mücadele etti ama onlar bırakmıyordu ve Gil ona doğru geliyordu.

Gil Warren bu şekilde onu gerçekten kendine bağlayabileceğini düşündüyse çok yanılmıştı. Smith bir dişiyle zorla çiftleşmek, siz uyurken boğazınızın kesilmesiyle sonuçlanabilecek hızlı bir yoldu.

Ama Sissy için bu aşağılanmayla ilgiliydi. Ne olursa olsun Gil'in işaretini hep taşıyacaktı. Ve bu yüzden her zaman zayıf olarak görülecekti. Alfa Dişi olmaya layık görülmecekti. Travis ve eşi bunu biliyordu ama Gil anlamıyordu. Bu zorla çiftleşmenin zirveye hızlı bir yolculuk olduğunu sanıyordu. Ama onları sadece kalıcı Beta statüsüne mahkûm ediyordu. Hatta belki de Omega. Ve bunun düşüncesi onu hasta ediyordu.

Hayır. Hayatta olmaz! Bunun olmasına asla izin vermezdi. Hâlâ damarlarında kan varken olmazdı.

Kendisini tutan dişileri sarsan bir hırlamayla Sissy iki büküm oldu ve kendini Dişi Kurtların altından dışarı sürükledi. Onu tekrar yakalamaya çalıştılar ve o da dönerek onlara saldırdı, birinin burnunu parçaladı ve kendisinden uzaklaşmalarını sağladı.

Bir hırıltıyla arkasını döndü ve Gil'le yüzleşti. Dişlerini gösterdi ve Gil'e kendisine doğru gelmesini işaret etti.

Gil bir koşu adımı attı ve Sissy yaklaşan dövüş için vücudunu hazırladı, ancak önüne iri bir cisim atladı, o da geri ve yana doğru adım attı.

Gil, bir Smith dişisinden daha çok korktuğu bir şeyle, Smith erkeğiyle karşılaşınca şok içinde geriye doğru tökezledi.

Bobby Ray dişlerini gösterdi ve Gil'in etrafında dolanırken vücudunu alçalttı. New York Smith Sürüsü'nün geri kalanı etraflarını sardı ve hâlâ Ronnie'yi tutan Dişi Kurtları kolayca uzaklaştırdı. Ancak Reed oğlanları Dee'yi tutan erkeklerin peşine düştüler çünkü muhtemelen kız kardeşlerini tutan küçük kızları parçalamayı doğru bulmuyorlardı.

Sissy, Bobby Ray'in balayından neden bu kadar erken döndüğünü bilmiyordu ve ona eve gelmesini kim söylediye onu tekmeleyecekti ama bu daha sonra olacaktı. Şu anda onu gördüğüne çok sevinmişti.

Gil, Bobby'den uzaklaşmak için manevra yapmaya çalıştı ama Sissy onun yan tarafına geçerek bar sokağının arkasındaki küçük ormanlık alana doğru koşmasını engelledi.

Artık onu tuzağa düşürdüklerine göre, kardeşler Gil'in aniden titreyen vücudunun üzerinden birbirlerine baktılar.

Beklediler. Bir. İki. İki. Üç kalp atışı - sonra onu parçaladılar. Kürk, kan ve et arka sokakta uçtu ve Gil acı içinde uludu.

Bobby Ray ve Sissy her zamanki gibi senkronize bir çift olarak hareket ediyorlardı. Bu yüzden bu kadar iyi Alfalar olmuşlardı. Bobby Ray onu sırt üstü yatırıp ağzını Gil'in boğazına dolayana kadar Gil'in canını yakmayı bırakmadılar.

Isırdı ve Gil'in vücudu gevşedi, pençeleri havada, gözleri kısıktı. Gil Warren bundan asla kurtulamayacaktı. Smith'in yönettiği hiçbir kasabada asla Alfa olamayacaktı. Bunu bilen Sissy başını geriye attı ve uludu, sürüsü de ona katıldı.

Ama o altın rengi bulanıklık geçip gittiğinde kısa bir süre durdu. Mitch Gil'i ağzına alıp bir bez bebek gibi ileri geri sallamaya başlayınca Sissy tökezledi. Gil'in vücudunu duvara çarptı ve sonra onu Brendon'a fırlattı. Gil'i sallama ve birkaç kez duvara çarpma sırası Brendon'daydı.

Gil tekrar Mitch'e fırlatıldı ve Mitch onu sırtından tutarak Sissy'ye baktı. Mitch'in Gil'in işini bitirmesine izin vermek istiyordu - Tanrım, çok istiyordu. Ama bu bugün olmazdı. Başını salladı ve Mitch başını salladı.

Başını savurdu, yelesi havaya kalktı ve Gil sokağın karşısına uçarak duvara çarpıp yere düştü.

Hepsi de duydu. Bir omurganın ikiye ayrılma sesini.

Elbette Mitch daha kötüsünü de yapabilirdi. Ve zaman içinde -yıllar, gerçekten- Gil'in sırtı muhtemelen iyileşecek ve tekrar yürüyecekti. Ama şimdilik...

Pekala. Bu Sissy'nin sorunu değildi.

Mitch Sissy'ye doğru yürüdü, altın rengi gözleriyle onu izliyordu. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordu. Sissy başını salladı ve Mitch alnını onunkine değdirdi, yelesini boynuna ve burnuna sürttü. Onu en azından geçici olarak işaretlemişti ve Brendon hemen arkasında, Travis de dahil olmak üzere ekibin geri kalanı da onu takip ederek uzaklaştı.

Bobby Ray kız kardeşine baktı ve Sissy, bu özel konuşmayı yapacak havada değildi, dönüp ailesinin evine ve teyzelerinin muzlu kremalı turtasına - daha o sabah Mitch'ten saklamıştı- geri döndü;onnie, Dee ve New York Smith Dişi Kurtları da hemen arkasındaydı.

Bölüm 26

"O çocuğun akılsız olduğunu hep biliyordum." Francine bir dilim turtayı Sissy'nin önüne koydu. "Ama bu kadar aptal olduğunu hiç bilmiyordum."

Sissy başıyla onayladı ve Gil Warren'ı tartışmaktan çok karnını doyurmaya odaklanmış bir halde turtayı mideye indirdi. Dee ailesinin yanına dönmüş ve annesine her şeyi anlatmıştı. Bunun üzerine kız kardeşlerini aramış ve onlar da hemen oraya koşmuşlardı. Sissy, Mitch'in saklı turtayı bulup yediğini fark ettiğinde diğer teyzeler de gelmişti. Ellerinde başka turtalarla.

"Sissy'nin eninde sonunda kabul edeceğini düşündü." Ronnie bacaklarını yukarı çekti, çıplak ayaklarını koltuğa dayadı, kollarını baldırlarına doladı. "Babasından ve Bayan Janie'den bahsetmeye cüret etti."

Francine başka bir karton kutuyu açtı ve çikolatalı kremalı turtalarından birini çıkardı. "Bu Bubba'nın hatasıydı. O ve lanet olası kardeşleri çok rekabetçi oldukları için bu söylentinin büyümesine izin verdi. Anlattıklarına göre, Lewis dişilerini zorla almak için Smithville'e inen Vikinglermiş."

Sissy ve Ronnie buna güldüler, ta ki Francine çikolatalı turtayı boş bir sandalyenin önüne koyup yanına da bir çatal koyana kadar. Önce birbirlerine, sonra da etraflarına baktılar. Eve ilk geldiklerinde, diğer Dişi Kurtlar sandalyeleri ve kanepeleri karıştırırken ya da oturma odasında yerde yatarken zamanlarının çoğunu yüzlerindeki ve kollarındaki kan ve kiri temizleyerek geçirmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse, evde başka kimin olduğunu görmek için evi kontrol etme zahmetine girmemişlerdi. Mitch ve Brendon dışında kim koca bir turtayı kendine ayırabilirdi ki...?

"Bu benim için mi?" Jessie Ann aşırı istekli bir köpek yavrusu gibi merdivenlerden koşarak indi ve önündeki turtayla birlikte kendini sandalyeye attı. Francine'e gizlemediği bir hayranlıkla baktı. "Çikolatalı kremalı turtalarınızı çok özledim, Bayan Francine."

"O zaman hemen içine dal tatlım. Bebeğin açlıktan ölmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Sissy süt bardağından bir yudum aldıktan sonra Jessie'ye, "Balayın için gerçekten üzgünüm, Jessie," dedi.

"Üzülme," dedi Jessie iyi huylu bir tavırla, çatal ağzının önünde duruyordu. "Kardeşini seviyorum, ama duvarlara tırmanmaya başlamıştım. Ayrıca" -önündeki ziyafeti işaret etti- "turta."

Başka bir şey söylemeden turtadan ilk ısırığını aldı. Jessie'nin gözleri yuvalarından fırladı ve sandalyesinde geriye doğru yuvarlandı.

Sissy saatler sonra ilk kez gülümsedi. Kızda gerçekten de bir şeyler vardı. O karışık ırk tarzında şapşal. Ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Sissy'nin Bobby Ray'e düğünde verdiği kimlik bileziğini takıyordu. Jessie Ann'in muhtemelen Bobby Ray'e küçük bir servete mal olmuş elmas bir bileziği olduğunu biliyordu. Ama onun için en önemli şey, yıllar önce genç Bobby Ray tarafından satın alınmış olan gümüş kaplama kimlik bileziği idi. Ve bu da Jessie Ann'i Sissy'nin tanıdığı pek çok insandan daha havalı yapıyordu -her ne kadar bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de.

Birkaç lokma daha yedikten ve coşkulu yanıtlar aldıktan sonra Jessie, "Manhattan'da bir dükkân açmayı düşündünüz mü?" diye sordu.

Francine başını salladı. "Pek sayılmaz. Orada iyi satacağımızı düşünüyor musun?" "Vahşi köpeklerin sizi bir yıl daha iş hayatında tutacağından eminim. zamanın sonu."

"Çok tatlısın hayatım-"

"Gerçekten, Bayan Francine, sadece tatlı olmaya çalışmıyorum. Sürümüz her zaman yeni yatırımlar arar ve siz ve kız kardeşleriniz bir turta zinciri kurabilirsiniz. Van Holtz biftek evi gibi, ama o kadar züppe değil." Van Holtz Sürüsü Amerika ve Avrupa'nın en zengin sürüsüydü ve bunun nedeni de ailelerinin sahip olduğu ve işlettiği biftek evleriydi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Francine'in sesi dalga geçmekten çok meraklanmış gibiydi.

"Kesinlikle. Tabii ki, amiral gemisi mağazanızın Pack evimizin yakınında olması gerekecek."

Bir an için karşısındakinin dişi kurtlarından biri olmadığını unutan Sissy otomatik olarak, "İyi ki kardeşim etli butlu kadınlardan hoşlanıyor çünkü kığın genişleyecek," diye takıldı.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları geri alabilmeyi diledi.

Ama Jessie hiç vakit kaybetmeden karşılık verdi: "Harika. Artık senin kotunu giymeye başlayabilirim. Bunun sadece hamileliğin son dönemlerinde mümkün olacağını sanıyordum."

Ronnie'nin az önce büyük bir yudumla içtiği süt masaya püskürdü ve Sissy az önce yuttuğu turta parçasıyla neredeyse boğuluyordu. Francine dilini şaklatıp pisliği temizlerken Sissy ve Ronnie kahkahalarla uludular ve Jessie turtasının etrafında sıırttı.

Erkekler verandada oturup bira içerken Gil Warren ve küçük sürüsünün Gil tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkar çıkmaz kasabanın dışına itilmesine karar verildi. Kararın ardındaki nedenlerin kardeşler arasında farklılık gösterdiği açıktı. Smitty ve Sammy Ray, Gil'in küçük kız kardeşlerine karşı haddini aştığını ve bundan geri dönüş olmayacağını düşünüyorlardı. Smith bölgesine ait değildi, o kadar. Travis Ray, Jackie Ray ve... uh... diğer Ray için -Mitch adamın adını asla hatırlayamıyordu- mantık çok daha kurtçaydı. Gil Warren zayıf olduğunu ve kasabanın gen havuzunu kirletmesini istemedikleri bir soydan geldiğini kanıtlamıştı. Bu yüzden

Kız kardeşlerinin neredeyse hiç istemediği bir çiftleşmeye zorlandığı gerçeği onları hiç etkilememiş gibi görünüyordu ve Mitch, Sissy'nin neden Smitty'ye bağlı kaldığını kolayca anladı. Balayını erken bitirmiş ve onu kontrol etmek için New York'tan Tennessee'ye gelmişti. Başının dertte olduğunu anladığında, Mitch'in kız kardeşlerinden biri olsaydı yapacağı gibi yardımına gitmişti.

Travis Sissy'nin yardımına gitmişti çünkü Mitch'in yarınki maçta oynayamayacak kadar üzgün olmasını istemiyordu.

"Bütün bunlarla yarınki maçtan sonra ilgileneceğiz." Travis Smitty'ye baktı. "Yarın oynayacak mısın?"

"Bir kez olsun küçük kardeşine yardım etmeye geldiğine göre, evet, oynayacağım."

"Güzel." Travis başka bir şey söylemedi - "Evliliğini kutlarım" ya da "Düğününü kaçırdığım için üzgünüm kardeşim"- ve kurt sürüsü de peşinden eve doğru yürüdü.

"Balayın için üzgünüm, Smitty."

Smitty Mitch'in özrünü elinin tersiyle itti. "Üzülme evlat. Sissy doğru olanı yaptı. İkinizi de güvenli bir yere götürdü."

"Evet." Mitch Sissy'yi düşünerek gülümsedi. "Başta çok mutlu değildim ama beni buraya getirdiği için memnunum."

"Eminim öylesindir." Sonra Smitty ona vurdu. Sertçe.

Mitch tökezleyerek geri çekildi, bayılmamak için kendini zor tutuyordu. "*Kız kardeşim mi? Küçük kız kardeşim mi?*"

Brendon Mitch ve Smitty'nin arasına girdi. "Oha!"

Mitch başını sallayarak ve karanlığı uzak tutmaya çalışarak, "Düşündüğün gibi değil," dedi.

"Bu doğru mu? O zaman ne?"

Mitch hemen cevap vermedi ve Smitty hırladı. "Sana güvenmişim, *Oğlum*. Ve ben buraya geldim ve senin sadece kullandığını öğrendim-"

"Onu seviyorum." Mitch bunu sessizce söyledi ama her şey sessizleştiği için bağırması da olabilirdi. Gece hayvanları bile her ne yapıyorlarsa durdular.

Smitty kollarını göğsünde kavuşturdu, ani öfkesi geldiği gibi hızla kayboldu. "Bu doğru mu?"

"Evet, doğru. Kız kardeşini seviyorum."

Smitty birkaç saniye Mitch'i izledikten sonra yumruğunu tekrar geri çekti. Bren onu engellemeye çalıştı ama Mitch vuruş için bekledi.

"Sana vurmama izin vereceksin, değil mi?"

Mitch omuz silkti. "Seni önemsiyor, bu yüzden mümkünse seninle kafeste bir ölüm maçına çıkmamayı tercih ederim." Ellerini kaldırdı. "Öfke yumruklarımın ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun."

Smitty onu tekrar tarttı ve Mitch onun gülmemeye çalıştığını görebiliyordu. "Onu mutlu etsen iyi olur kedicik, yoksa Sabina'nın bıçaklarını taşaklarını kesmek için kullanmasına izin veririm." Erkekler irkildi. Çünkü hepsi de Sabina'yı bıçaklarını herhangi birinin üzerinde kullanmaya ikna etmenin fazla zaman almayacağını biliyordu. Jessie'nin vahşi köpek sürüsü içinde en kuduz olanı oydu.

"Duruşmadan sonra burada olmayacağım." Ve birdenbire tüm New York Sürüsü'nün dikkatini yeniden üzerine çekti.

"Yine mi geldin?"

Boğazını temizledi ve Bren ona aklını kaçırmış gibi baktı. Ama Smitty'nin ona yalan söylediğini düşünmesini istemiyordu. "Duruşmadan sonra Tanık Koruma Programı'na gireceğim. Sissy için geri dönmeyeceğim. Buraya geri dönmeyeceğim." Ve bu onu öldürüyordu.

Ama Smitty bir şey söyleyemedi Travis verandaya fırladı. "*Sen neden bahsediyorsun?*"

"Bunu bildiğinizi sanıyordum."

"Peki ya kız kardeşim?" Smitty homurdandı.

"Peki ya gelecek yılki oyun?" Travis hırladı.

Smitty kardeşine baktı. "Maç mı? Sissy'nin geleceği söz konusuyken kendi lanet oyunundan mı bahsediyorsun?"

"Gerçekçi olalım Bobby Ray. Sissy önüne çıkan ilk ata atlamayacak değil ya. Bu çocuk sadece bir ara istasyon."

"Hey!" dedi Shaw kardeşler hep bir ağızdan.

"Alınma ama kardeşimin sana ya da herhangi bir erkeğe karşı ciddi hisleri olduğunu düşünemezsin."

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var Travis?"

Kendi saçmalıklarına o kadar dalmışlardı ki, hiçbiri New York Smith Sürüsü Dişi Kurtları'nın evin önünde durduğunu fark etmemişti. Adamlar verandadan onlara baktı. Ortadaki sevimli küçük Jessie Ann, Smitty'ye elini salladı. Kendisinden çok daha uzun ve iri olan öfkeli dişi kurtların arasında kaybolmuş görünüyordu.

"Eee?" Sissy, Ronnie hemen arkasında olduğu halde merdivenlerden yukarı çıkarken sordu. "Ne söyleyeceksen söyle Travis. Yüzüme karşı."

Travis Mitch'e baktı ve başını salladı. "Hayır. Sorun değil. Belki başka zaman."

"Merak etme. Mitch oynayacak. Ve iyi oynayacak. Bundan emin olacağım.
O yüzden sadece söyle."

"Bunu burada yapmamı istemezsin, Sissy Mae."

"Hayır," diye araya girdi Sammy. "Bunu burada yapmanı istemiyorum."

"Sorun değil Sammy. Gerçekten. Ne söyleyeceğini duymak isterim. Devam et, Travis. Söyle."

"Tamam. Hepimiz biliyoruz ki bu çocuk şu anda sana verebileceklerinden başka bir şey umurunda değil. O gittiğinde, bir başkası, bir başkası ve bir başkası daha olacak. Her zamanki gibi. Değişen bir şey yok. Gerçi bunu birkaç yıl tutman için dua ediyordum, çünkü çok iyi top oynuyor. Ama sen aynı fahişesin-"

Orospu kelimesi bardağı taşıran son damla oldu ve yumruğunu Travis'in suratına indirerek iri adamı yere serdi. Onlar sersemlemiş bir halde öylece dururken, Sammy ağabeyini tişörtünden yakaladı, havaya kaldırdı ve yumruğunu Travis'in suratına tekrar indirdi... ve tekrar... ve birkaç kez daha.

Sonunda Bobby Ray ve Sissy onu tutup geri çekmek zorunda kaldılar. Sissy kolunu Travis'in omuzlarına dolamıştı ve ona sürekli "Geçti. Bir şey yok." diyordu.

Ama iyi huylu Sammy'nin de belli ki kendi sınırları vardı ve Travis az önce bu sınırları aşmıştı.

"Ona bir daha öyle dersene ne yapacağım konusunda seni uyarmıştım! *Seni uyarmıştım!*"

Travis doğrulup sırtını verandanın korkuluklarına dayadı. Kan, parçalanmış burnundan aşağıya doğru yüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı.

"Sanki ona daha önce hiç öyle denmemiş gibi davranıyorsun," diye tersledi Travis, saygınlığının bir kısmını korumaya çalışarak.

Sammy tekrar üzerine yürüdü ama Bobby Ray onu engelledi, gerçi Mitch'in içinde Travis'in canına okumak istediğine dair bir his vardı.

Travis küçük, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve Tanrı biliyor ya, ona yine öyle diyecekler."

Mitch'in yakaladığı şey onun gözlerindeki bir şeydi. O bir anlık bıkkınlığı. Mitch ona doğru uzandı ama Sissy oyunculardan birinin kapının önüne bıraktığı futbol kaskını tuttu. Kaskı başının üzerine kaldırdı ve sonra bir dizinin üzerine çökerken, Sissy kaskı tekrar aşağı indirdi.

Kask Travis'in dizine çarptı ve kemiğin kırıldığını duyduklarında hepsi aynı anda sıçradı ve irkildi. Sonra kurt acı içinde uludu.

Nefes nefese kalan ve öfkesi dalga dalga yayılan Sissy tekrar ayağa kalktı. "Mitch'in yarın senin için oynayacağına söz verdim. *Senin* oynayacağın hakkında hiçbir şey söylemedim. Neyse ki Bobby Ray yardım etmek için burada." Kaskı Donnie'ye fırlattı, o da kaptı ama akıllıca mesafesini korudu.

Sissy elini Mitch'in koluna sürterek uzaklaştı, dişi kurtları da arkasından onu takip ediyordu.

Brendon ayaklarının dibinde ağlayan, çığlık atan kurda baktı. "Onu hastaneye götürsek iyi olacak. Bunu ayarlamaları gerekecek." Smitty'ye baktı. "Ama önce karını ağaçtan indirsek iyi olur."

"Ağaçtan..." Smitty parmaklıklara en yakın büyük ağaca baktı. "*Jessica Ann!*"

"Bana bağırma," diye tersledi. "Bu içgüdüsel!" Sadece başını görebilmeleri için biraz eğildi, geri kalanı hâlâ ağaca gömülüydü. "Angry-Sissy tepelere doğru koşmam anlamına geliyor ama koşacak havada değildim. Sonraki en iyi şeyi yaptım."

Mitch gülümsedi. "Bir köpeğin ağaca tırmanabilmesinden etkilendim."

Tabii ki bu Smitty'nin ona ters ters bakmasına neden oldu. "Bana yardım eden sen misin? Bunun bana yardım etmek olduğunu sanmıyorum."

Bölüm 27

Saat üçte Mitch arayıp Sissy'ye aralarında Brendon ve Bobby Ray'in de bulunduğu bir grubun Travis'i bacağının düzeltilmesi için hastaneye götürdüklerini haber verdi. Görünüşe göre kırık o kadar kötüydü ki iyileşmesi bir haftadan fazla sürecekti.

Mitch'in sesi telefonda bu kadar gururlu çıkmasaydı Sissy kendini çok kötü hissedecekti. Hatta bir noktada ona, "Onu döven kız arkadaşım olduğu için onunla gitmem gerektiğini düşündüm," dedi.

İlk kez biri ona böyle seslenmişti ve o da otomatik olarak "Kimden bahsediyorsun sen?" diye cevap vermemiştir.

Bunun yerine kanepeye kıvrıldı, Ronnie diğer dişi kurtlarla birlikte yerde uyuyordu ve "Beni delirtti" dedi.

"Beni de kızdırdı. Ama onun canına okuyan sen olduğun için mutluyum. göt."

Neredeyse bir saat konuştular, ta ki Mitch ona "Görünüşe göre onu geri götürmek. Bu gece Smitty'nin sürüsüyle kalacağım. Maçtan önce görüşür müyüz?"

"Tabii ki görüşürüz. Aslında düşünüyordum da... um... Philly'ye döndüğünde ben de seninle gelebilirim. Sadece sen ifade verene kadar," diye açıklamaya çalıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda "Neden?" diye sordu.

"Çünkü yalnız kalmanı istemiyorum."

"Sissy... bu benim için çok şey ifade eder. Benim seksi korumam gibi olacaksın."

Güldü. "Birinin arkanı kollaması lazım." "Gitmem gerek."

Birkaç saat sonra konuşuruz."

"Tamam." Gerçekten söylemek istediği kelimeler tam oradaydı. Dilinin ucundaydı. Ama bunları kan bağı olmayan birine ya da en yakın kız arkadaşlarına hiç söylememişti. "Um..."

"Sissy?"

"Hı?" "Seni

seviyorum."

Sissy bir nefes verdi, eli telefonu daha sıkı kavradı. "Ben de seni. Yani... Ben de seni seviyorum."

"Bu o kadar da zor değildi, değil mi?"

Gözlerini devirdi ve adamın sesindeki espriye gülümsedi. "Kapa çeneni."

"Sonra konuşuruz, bebeğim."

"Evet." Telefonu kapattı.

Sissy aşık olmuştu ve bu hiç de düşündüğü kadar korkunç bir şey değildi.

"Seni seviyorum,

Mitchy!" "Ben de seni

seviyorum, Sissy!"

Sonra Ronnie ve Sissy'nin kuzenlerinden biri öpüşme sesleri çıkarmaya başlarken Dişi Kurtların geri kalanı gülmekten yerlere yattı.

"Hepinizin canı cehenneme!"

Mitch sadece birkaç saattir uyuyordu ki, uzandığı kanepenin daldığını ve birinin kafasının arkasına bir tokat attığını hissetti.

Hırlayarak omzunun üzerinden baktı ve ters ters baktı. "Desiree."

"Mitchell." Kadın sıırttı. "Nefes aldığını gördüğüme sevindim."

"Uyuyordum."

"Evet. Ama iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Birkaç saat içinde top oynayacağım, o yüzden..." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Oh, bu çok hoş. Senin küçük katilini bulmak için Hicksville'e geliyorum ve sen beni başından savıyorsun."

"Uyumama izin vermiyorsun, değil mi?"

Sırıtişı büyüdü. "Aslında Smitty beni buraya seni almam için gönderdi. Seni tatlı sesimle uyandırmam gerektiğini söyledi."

Dingin tonlar mı? Kadının sesi çakıl üzerindeki zımpara kâğıdı gibiydi. Ve Smitty bunu biliyordu.

"Teşekkürler." Esnedi ve gözlerini ovuşturarak kendini yukarı çekti. "Herhangi bir ipucu var mı?"

Dez omuz silkti. "Bu tarafa doğru geldiğinden oldukça eminiz. Kafan şu anda çok değerli. Belki duvara asarlar."

"Kapa çeneni."

"Ya da tüm vücudunu doldururlar ve birisinin doldurulmuş armadillosunun ve kaplan derisi halısının yanına konabilirsin."

"Senden nefret ediyorum."

Güldü. "Biliyorum. Mace onu b ö y l e uyandırmamdan nefret ediyor. Gerçi köpekler olduğunda daha çok nefret ediyor."

"Onu o köpeklerle yaşamaya nasıl ikna ettin bilmiyorum."

"Beni sev... köpeklerimi sev."

"Araban var mı?" Mitch aniden ona sordu.

"Evet. Bej rengi güzel bir kiralık araba."

"Giyindiğimde beni bırakır mısın?"

Brendon tuvalete giderken yanından geçerken "Elbette," diye cevap verdi.

Durdu ve Dez ile Mitch'e baktı. "Dez... senin kedilerle ne alıp veremediğin var?"

Sadece birkaç saat uyuyabilmişlerdi ve koca evde *hiç* yiyecek bulamamışlardı. Lanet kedi. Şimdi Smith Sürüsü Dişi Kurtları lokantada kahvaltılarını bitirmiş ve büyüdükleri ama New York'un hızlı şehir hayatı için geride bıraktıkları sokaklara geri dönüyorlardı.

Ronnie Sissy'nin ayaklarına baktı. "Belki de şu toynaklarını bir manikürcüye yaptırmalıyız. Biraz ciladan zarar gelmez."

"Son gördüğümde hâlâ senin çizmelerini giyebiliyordum. O yüzden o kayaları fırlattığın camdan eve dikkat et."

İki arkadaş birbirlerine sırtıttı ama koku onlara çarpınca aniden durdular. Aslında hepsine çarpmıştı.

Paula Jo ve Pride, yüz­süz fahişeler gibi üst­süz cipleriyle yanlarına geldiler.

"Hey, Sissy Mae."

Sissy öne çıktı. "Ne yapıyorsun burada? Aklını mı kaçırdın?"

"Bir karar vermem gerekiyordu." Sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Benim türüm" -ve sol elini kaldırdı- "senin türün." Paula Jo, başını sallayarak devam etti, "Ama sonunda, gerçekten daha önemli bir karar vermek zorunda kaldım."

Yine sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Güneyli"-ve sonra sol elini-"Yankee."

Sissy kısa bir süre gözlerini kaçırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dikkatini dağıtmak için tutulduk. Yirmi bin vaadiyle on bin dolar sallayan bir Yanki aslanı. Biz o on binle biraz eğleniriz, o da diğer on bini Yanki kışına sokar diye düşündük." Paula Jo, Sissy'nin gözlerinin içine baktı. "O senin erkeğin için burada, Sissy Mae. Ve o çılgın sürtük onu elde edene kadar durmayacak."

"Alo?" Dee eve doğru yürüdü ve notu oturma odasındaki sehpalardan birinin üzerinde buldu.

*Kahvaltı için lokantaya gittim. Maç için bizimle orada ya da sahada
b u l u ş u n .*

-Sissy

Tipik. Düveler onu beklemedi bile. Elbette aniden ortadan kayboluyordu ve Sissy'nin bunu umursamadığını biliyordu. Bu yüzden harika bir Alfa olmuştu - Sissy çoğu Alfa gibi Dee'nin her anını onunla geçirmesi için ısrar etmemişti. Sissy sürüsünü anlıyor ve ona göre hareket ediyordu.

Ama Dee, Sissy ile Travis arasında olanları duymuştu ve kuzeninin yanında olamadığı gerçeğinden nefret ediyordu.

Ve Dee'ye göre Travis başına geleni hak etmişti. Kendi erkek ya da kız kardeşi olmadığına sevinmesini sağlıyordu. Elbette, Travis'i

Bobby Ray ya da Sammy, ama Travis ya da Jackie de olabilirdi.

Onları lokantada çoktan kaçırdığını düşünen Dee, maç saati yaklaşana kadar eve gitmeye karar verdi. Mutfğa gitti ve içeri adımını atar atmaz kokuyu aldı, bakışları otomatik olarak 45'lik ona kilitlenirken aynı anda kalktı. Hiç düşünmeden, sadece yılların verdiği eğitimle, Dee ayağını yanındaki mutfak sandalyesinin altına soktu ve bir tekme atarak sandalyeyi odanın diğer ucuna fırlattı. Sandalye dişi aslana çarptı ve silah elinden düştü.

Dişi aslan önce silahına sonra da Dee'ye baktı. Bir süre sonra tanıdık gelmesiyle gözleri büyüdü. "Vay, vay, ne kadar uzağa gitmemişiz."

Dee'nin başı yana eğildi. "Öldüğünü sanıyordum Mary. Bize senin öldüğünü söylediler." İşte bu yüzden Dee, Mary'nin tetikçi olabileceğini hiç düşünmemişti; eski yoldaşlarından birkaçını çoktan araştırmıştı ama hepsi kesinlikle nefes alıyordu ve mazeretleri vardı.

"Onlara göre... ben öldüm. Tanrı biliyor ya, o işte yeterince para kazanamıyorduk, yapmamız gerekenleri düşünürsek." Silah tutan elini esnetti, muhtemelen sandalyenin ona çarptığında yarattığı acıyı gidermeye çalışıyordu. "Ben de kendi işimi yapmaya karar verdim. Büyük paralar kazanmaya. Ama benimle maaş günüm arasına girebileceğini sanma, küçük köpekçik. Hiçbir zaman *o kadar* iyi olmadın."

Dee'nin silahlarından hiçbiri yoktu ve dişi aslanın silahı buzdolabının altına kaçmıştı. Bakışlarını hızla temiz tezgâhın üzerinde gezdiren Dee, birkaç tornavidanın yanında asılı duran bıçak bloğunu ve çekici gördü. Çekici almaya gitti. Bıçaklarla dövüşmek tam bir kabustu. Yapabilse bile -tamam, bunun için eğitilmişti, ama aynı zamanda bunun büyük bir atardamarı kesmenin kolay bir yolu olduğu konusunda da eğitilmişti.

O çekici kaptığı anda Mary elinde bir av bıçağıyla Dee'nin üzerine atılmıştı. Dee vücudunu çevirdi ve Mary onun yan tarafına çarptı. Dee, kadının elini mutfak masasına vurarak çekiçle kırdı.

Mary bir kükreme savurdu ve Dee'yi tezgâha doğru itti. Bıçağın gitmesiyle dişi aslan ellerini Dee'nin bileklerine doladı. Dee ayağını Mary'nin ayağına vurdu ve kafasını Mary'ninkine çarptı.

Mary ondan uzaklaşarak Dee'yi tekrar itti, bu sefer Dee mutfak masasının üzerine atlamadan önce masaya çarptı. Dee içgüdüsel olarak dışarıda daha fazla silah olduğunu biliyordu ve peşinden koştu. Mary eski paravan kapıya henüz ulaşmıştı ki Dee onu arkadan yakaladı ve kapının momentumu onları kapıdan geçip verandaya çıkmaya zorladı.

"Pekâlâ, neler oluyor?"

Mitch Dez'e baktı ve kaşlarını çattı. "Ne hakkında ne oluyor?"

"Sen ve Sissy mi? Dostum, Smitty çok kızdı. Sana piç kurusu dedi. Neden?"

Mitch iç geçirerek pencereden dışarı baktı. "Bu soruları Sissy'ye soramaz mısın? Ben bir erkeğim."

"Erkeklerle daha iyi

anlaşıyorum." "O zaman

Smitty'den al."

"Hışımınla uzaklaştı, Jess de peşinden gitti. Haydi!" Neredeyse koltukta bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Anlat bana! Ben bir dedektifim. Bana anlatmak zorundasın."

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum." "Ne

pahasına olursa olsun."

Mitch döndü ve ona ters ters baktı. "Bu söz için uygun bir kullanım değil."

"Söyle bana!"

"Hayır. Acı çek. Ve buraya dön." "Peki. Ronnie Lee'ye soracağım." "Güzel. Öyle yap."

"Sana şunu söyleyeyim, bu cep telefonu yasağı olayı beni delirtiyor. Bir şeyler döndüğünü *biliyordum* ama kimse bana söylemiyordu."

"Katilimi bulmaya odaklanman gerekmiyor mu?"

"Sen henüz ölmedin. O yüzden kendine gel."

Bu kadından neden hoşlanıyordu? Belki de garip bir şekilde büyüleyici olduğu için. Yine de her sabah o sesle uyanmak... Mace'e daha fazla güç veriyordu.

"Ev hemen şurada."

Arkasını döndü ve kısa toprak yoldan aşağıya doğru sürdü. "Banjo sesleri duyuyorum." "Kes şunu. Bunu söylediğini Sissy'ye söyleyeceğim."

"Sıçan."

Evin önünde durdular. Mitch ön camdan dışarı baktı. "Burada olduklarını sanmıyorum." Bu onu gerçekten hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü Sissy'yi yatak odasında ya da banyoda hızlı bir sevişmeye götürmeyi planlamıştı. O anda onlar için en iyisi neyse o olacaktı.

Evin içinden gelen bir ses radyo ve klima seslerini aştı. Ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Dez'le bakiştılar ve hemen kapılarını açtılar. Mitch kaputun köşesini dönerken bir kadın ve Dee-Ann paravan kapıdan içeri daldı.

Yere indiler ve dişi aslan olduğunu tahmin ettiği kadın, sundurma parmaklığının arkasında duran sırt çantasına uzandı. Bir silah çıkardı ve Dez, "Silah!" diye bağırdı.

Mitch yukarı çıkmaya başlamıştı ama dişi aslan onları görünce Dez ve Mitch'e nişan aldı ve otomatik silahını ateşlemeye başladı.

Nasıl oldu da her şey bu kadar çabuk boka sardı? Bir saniye önce Mitch Shaw'ın taşaklarını patlatıyordu ve bunu şaşırtıcı derecede eğlenceli bulmuştu. Ve sonra, çılgın sarışın bir sürtük onlara ateş açmıştı.

Dez, kiralık arabanın kapısını kalkan olarak kullandı ve sarışın aracına ateş ederken bekledi. Kısa süreliğine durduğunda, Dez çömeldi ve kapının dışına eğildi, 45'liğı elindeydi. Sürtük karşılık vermeden önce üç el ateş etti. Ama sonra üzerinde tişört ve şorttan başka bir şey olmayan esmer bir kadın, elinde bir av bıçağıyla Dez'in üzerine yürüdü.

Esmer kadın kolunu büyük bir kavis hareketiyle yukarı kaldırmadı, onun yerine kadının yüzünü kesti. Sarışın kükredi ve esmere ters bir yumruk atarak onu evin içine geri gönderdi. Sonra sarışın ayağı fırladı ve tekrar ateş açtı.

Dez arabanın arkasına saklandı ve kadının merdivenlerden indiğini, mermi yağmurunun yeniden doldurulmak üzere kesildiğini duyabiliyordu. Dez hâlâ çömelmiş halde tekrar dışarı çıktı ve tekrar ateş açtı. Kediye omzundan vurdu ama şekil değıştirenlerin trajedisi, kolay kolay yere düşmezlerdi.

Bunun yerine, Dez sadece sürtüğü kızdırmayı başarmıştı. Silahını Dez'e doğru savurdu. Ama o daha ateş etmeye başlayamadan esmer kadın verandadan fırladı ve iyi yerleştirilmiş bir vuruşla sarışını yere serdi.

Sarışın yüzüstü yere yığıldı ama boşta kalan elini -parçalanmış omzuna bağı olan elini- kullanarak aşağı uzandı ve pantolonunun bir başka cebini karıştırdı. Daha küçük olan başka bir bıçak çıkardı ve esmerin kalçasına sapladı.

Dez silahını temizledi ve arka cebinden bir şarjör daha çıkardı.

Esmer bıçaktan acı içinde havladı ve sarışın o anı kullanarak kendini yukarı çekip esmeri geriye savurdu. Ayağı kalktı ve

döndü, silahı esmerin kafasına doğrulttu.

Dez şarjörü taktı, sürgüyü geri çekti ve ateş etti. Nişan alacak zamanı yoktu ama sarışının dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

Ve sonra bir kükreme duydu. Hepsi

duydu. "Mitch! Hayır!"

Ama artık çok geçti. Çoktan yer değiştirmiş ve ürkütücü görünen bir ormanın kenarında durmuştu. Sarışının onu görmesine yetecek kadar bekledikten sonra ormanın içine doğru kaçtı. Ve hepsi onun takip edeceğini biliyordu.

O da takip etti. Ama Dez'in kiralık arabasına tekrar kurşun sıkmak için geri dönene kadar değil.

Dez ön koltuğa atladı, ateş kesilene kadar ellerini başının üzerinde tuttu. Bu sırada sarışının çoktan gitmiş olacağını bildiğinden, kendini yerden kaldırmakla meşgul olan esmere yardım edebilmek için arabadan indi.

"İyi misin?"

"Evet."

Dez elini uzattı ve esmer kız elini tutup Dez'in onu yukarı çekmesine izin vermeden önce bir an için ona baktı. Kalçasındaki yaradan hâlâ kan sızıyordu ama Dez onun için fazla endişelenmedi. Sissy gibi o da bir öküz kadar güçlü görünüyordu.

"İyi olacak mısın? Sonra gitmem gerek-"

"Hayır. Yapamazsın. Şu ormana gittiler. Takip edemezsin."

Dez esmerin "o orman" derken neyi kastettiğini bilmiyordu. Neyin karşıtı olarak? *Diğer* ormanlar mı?

O daha sormadan arkalarından arabalar yanaştı. Gümbürdeyen tanklar gibi ses çıkaran gerçekten güzel arabalar.

Sissy ilkinden indi. "Nerede o?"

"Kaltağı ormana götürdü," dedi esmer kadın.

Sissy koşmaya başladı, adımlarını değiştiriyordu. Görmek inanılmazdı. Uzuvarları akıcı bir şekilde insandan kurda dönüşüyor, koyu siyah kürkü derisinden fıskırıyordu.

"Onunla gitmeliyiz."

Ronnie şimdi onun yanında duruyordu ve Dez'in kolunu kavradı, eli bir mengene gibiydi. "Gidemeyiz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Her zaman Ronnie'nin Sissy Mae'yi her yerde, hatta cehennemde bile takip edeceğini düşünmüştü ama Ronnie kıpırdamıyordu. Hiçbiri hareket etmiyordu.

"O ormana kimse giremez, Dez. Hiç kimse."

Sissy körlemesine koşuyor, Mitch'in kokusunu takip ediyordu. Onu bu ormana gelmemesi konusunda uyarmıştı. Ve onu uyarmasının bir nedeni vardı. Büyükanne Smith bu ormanın sahibiydi. Bu tepenin sahibiydi. Toprağa güç aşılamıştı. Başkalarının ruhlarından ve kemiklerinden söküp aldığı güçle.

Mitch'in soyu, akrabalarının geldiği İrlandalı paganlar, o yaşlı kadın için parlak bir işaret olacaktı.

Güç, o kadının geliştiği şeydi. Onu bu kadar uzun süre hayatta tutan şey buydu. Şimdi, Sissy o nefret edilen tepeyi aşp ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, derinlere inip kendi gücünü bulmak zorundaydı. Ju-ju Teyzesinin Sissy'nin sahip olduğunu iddia ettiği ve Büyükanne Smith'in sözde korktuğu gücü.

Çünkü Ju-ju Teyzesi haklıydı... Kalbini kurtaracak tek şey bu olabilirdi.

Mitch, Sissy'nin onu asla girmemesi için uyardığı tepelere doğru koşmaya başladı. Koşabildiği kadar hızlı ve uzağa koştu. Ama dişi aslan daha hızlıydı. İnsan olarak bile.

Ve yer değiştirmiyordu çünkü başparmakları olmadan silahını kullanamazdı. Bire bir kedi olarak, onu asla alt edemezdi.

Mitch o köhne evlere yaklaştığında ve o koku dikkatini çektiğinde, dişi aslan onun önünde kayıyor, yolunu kesiyordu.

Altın rengi soğuk gözleriyle onu izliyordu ve Mitch, onu şimdi öldürmeye değer mi yoksa değişmesini sağlayabilir mi diye düşünöğüğünü biliyordu. Eğer canavar olarak kalırsa, öldüröğüne dair elinde gercek bir kanıt olmayacaktı. Ama Mitch'in ona yardım etmeye niyeti yoktu ve o da bunu biliyordu.

Omuz silkti. "Sadece tanıklık etmek için ortaya çıkmayacağından emin olmam gerekiyor." Silahını kaldırdı ve ona nişan aldı. Adam pençelerini toprağa gömdü, ona atlamaya hazırlanıyordu. Ama o zaman hareket edemediğini fark etti. Korkudan da değer. Basitçe hareket edemiyordu. Hem de hiç.

Paniğe kapılmak üzereyken yüzüne sıçrayan kan onu neredeyse kör ediyordu.

Dişi aslanın kolları dışarı fırladı ve silah elinden düştü. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra her ikisinin de bakışları kadının karnına -ve karnına saplanmış olan yabanın çatallarına- kaydı.

Kadın bir şey söylemek için ağzını açtı ama Mitch dirgen daha da içeri sokulup acımasızca bükölürken ne olduğunu asla bilemeyecekti. Kadının başi öne düştü ve kan akmaya başladı. Yabaya asılı kaldı, ta ki yol kenarında bir leş gibi düşene kadar.

Mitch yutkundu ve şimdi onu izleyen köpek rengi gözlerle baktı. Kadın yaşlıydı. Doğer görünenden daha yaşlı. Ve burada her ne yapıyorsa onu değiştirmişti. Kürkü, pençeleri, kemik yapısı da dahil olmak üzere bazı kısımları kurda, diğer kısımları ise insana aitti. Ağerlığını

Mitch'e doğru topallayarak yürüdü. Topallıyordu çünkü tek bacağında pençe yerine ayak vardı.

Mitch gözlerini ondan ayıramıyordu ve yaba tekrar havaya kalktığında bir iki adımdan daha yakındı. Hâlâ hareket edemiyordu. Ve denedi. Tanrım, denedi.

Böylece Mitch ölmeyi bekledi. Neredeyse üç yıldır ölmeyi beklediği gibi. Ama ölmeye razı değildi. Şimdi değil. En güzel zamanlarından bazılarını ateşli küçük bir dişi kurtla geçirmişken olmazdı. Sissy onun için her şey demekti ve bir parçasının hâlâ her şeyin yoluna girmesini umduğunu fark etti. Bir şekilde sonsuza dek birlikte olabilirlerdi. En büyük baş belalarından ikisi, akrabalarını -ve beyni olan herkesi- çıldırtacak bir ortaklık kurmuştu.

Ama bu ormandan canlı çıkamayacaktı ve bunun farkına varmak onu çileden çıkarıyordu.

Tarım aleti aşağı doğru inmeye başladığında, yaşlı kadın aniden durdu.

"Vay, vay," dedi en az geri kalanı kadar insani bir sesle. "Senden çok fazla öfke çıkıyor, kedi."

Burnu seğirdi ve biraz daha yaklaşıp kokladı.

"Sissy Mae kokuyorsun. Sen onun erkeği misin?" Mitch ona sadece bakmakla yetinince, "*Cevap ver oğlum*," dedi.

Mitch başını salladı.

"Sen de büyük bir erkek değil misin?" Yaşlı kadın homurdandı. Bir çeşit kahkahaydı. "Tıpkı annesi gibi... pis küçük fahişe."

İkisini de korkutarak kımıldadı. Ama pençesi havaya kalktı ve bacakları tekrar kilitlendi. Kendini olduğu yere çivilenmiş gibi hissetti.

"Senin türünün tek bir işe yaradığı zamanlar vardı evlat, o da Cumartesi geceleri takılacak bir şeydi." Kendi iğrenç şakasına güldü.

dirgenini tekrar havaya kaldırmadan önce. "Ama bugünlerde senin için başka işlerim var."

Çatalı kaldırdı. "Evet, senin parçaların bana yeter."

Çatal aşağı doğru eğildi ve Mitch onu izledi. Başka tarafa bakmadı, gözlerini kapatmadı. Ölümüyle yüzleşecekti.

İşte tam o anda Sissy koşup üzerine atladı, küçük kurt bedeni Mitch'le çılgın akrabasının arasına girdi.

Hırlayıp tersledi ve kadın tökezleyerek geri çekildi.

"O benim," diye tısladı yaşlı sürtük. "O benim bölgemde, Sissy Mae. O benim. Benim!"

Sissy dişlerini gösterdi, vücudu bir saldırı için gerildi. Ama yalnız değillerdi. Dördü de dişi olan diğer kurtlar yaşlı kadının arkasında daire çiziyordu.

Ve yaşlı kadın gülümsedi.

"Sadece sen varsın, Sissy. O mührü kıramaz. Senin gibi değil. Ve diğer dişi kurtlar... Buraya asla gelmezler. Tek başınasın. Tepeden aşağı in yoksa ona ne yapacağımı sana izletirim."

Sissy bir adım geri çekildi. Ve bir adım daha. Onun yanına gelene kadar geri çekildi. İşte o zaman başını onun yanına yasladı, vücudunu onunkine doğru itti ve başları yan yana gelene kadar ilerledi. Burnunu onun yelesine sürttü.

Görünmez zincirler serbest kaldı ve aniden Mitch hareket edebildi, vücudu tekrar kendisine ait oldu.

Cadı sersemlemiş görünüyordu. Dehşete düşmüş görünüyordu.

"Nasıl... nasıl yaptın..."

Diğer Dişi Kurtlar geri çekildi, uzaklaştı.

Mitch öne doğru bir adım attı. Bir tane daha. Bir adım daha. Sonra kükredi. Dişi kurtlar kaçtı ve yaşlı kadın ters ters baktı ama sahip olduğu güç kırılmıştı. Sissy tarafından kırılmıştı. Ve bunun için Sissy'yi asla affetmeyecekti.

"Al onu o zaman. Umarım kendi türüne ihanet ettiğin için aileni ve sürünü kaybettiğinde seni sıcak tutar."

Yavaşça dişi aslanın bedenine doğru ilerledi. "Sen şu tepeden aşağı in. Ama sakın buraya geri gelme, Sissy Mae. Bir daha asla hoş karşılanmayacaksın. Burada değil."

Dişi aslanın ayak bileğinden tutarak, "Kedini de yanında götür." dedi. Omzunun üzerinden onlara baktı. "Ben de benimkini alacağım. Bunun kemiklerini kullanabilirim."

Başka bir şey söylemeden, dişi aslanı da peşinden sürükleyerek evinden bozma kulübesine doğru yürüdü.

Mitch Sissy'ye baktı. Dişinin cesedini geri alıp almamaları konusunda ona güveniyordu. İçindeki polis denemek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse aslanın umurunda bile değildi.

Sissy başını salladı ve uzaklaştı. Mitch etrafına bir kez daha dikkatle baktıktan sonra onu takip etti.

Bölüm 28

Onları ilk **R** onnie gördü, muhtemelen Mitch'in kükremesini duyduğundan beri gözlerini ormandan ayırmadığı için.

Arkadaşı Mitch'in arkasında dışarı çıktığında Sissy'ye doğru koştu. Kollarını ona doladığında Sissy geri kaymıştı. Ronnie ona sarıldı ve gözyaşlarına karşı koydu. Gerçekten de Sissy'yi bir daha göremeyeceğinden korkmuştu. Davet edilmeden, izin almadan tepeye çıkanlar olmuştu ve ortadan kaybolmuşlardı ya da geri dönmüşlerdi... yanlış.

Yaşlı kadının sahip olduğu güç pek çok kişiye rakipti ve herkesten nefret ediyordu.

"Sorun yok. Biz iyiyiz."

Ronnie geri çekildi. "Gitmene izin mi

verdi?" "Fazla seçeneği yoktu."

Basit bir cümleydi ama Dişi Kurtlar arasında yankılandı. Gerçek anlamını anladılar. Sissy'nin gücü bir daha asla sorgulanmayacaktı. Ve yalnızca en cesur olanlar Alfa pozisyonu için ona meydan okuyabilecekti.

Ronnie sırttı. Gururluydu. Sissy bir gün ona, "Artık arkadaş olacağız," diyen o üç yaşındaki çocuktan çok daha ileriye gitmişti. Sen benim kadar güzel değilsin."

"İyi olmana sevindim, Sissy."

"Evet. Ben de."

Çıplak, aceleci Mitch yanlarından geçerken Sissy'nin elini tuttu ve onu arabalara doğru sürükledi. "Haydi. Gitmemiz gerek."

"Gitmek mi?"

Nereye?" "Maça!"

Sissy donakaldı -hepsi donakaldı- ve aval aval ona baktı. "Ciddi olamazsın," diye bağırdı Sissy.

Mitch onunla yüzleşti. "Bebeğim, ben geniş alıcıyım. Takım bana güveniyor."

Ronnie Sissy'nin arkasında durdu ve hepsinin düşündüğü şeyi söyledi: "Aman Tanrım. Artık o da *onlardan* biri."

"Hangi cehennemdeydin sen?" Travis sordu. Sağ bacağının tamamı alçıdaydı ve arkadaşı onu tekerlekli sandalyeye oturtmuştu. Sissy kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

"Beş dakikaya hazır olur." O ve Dee aceleyle formasını omuzluklarının üzerine geçirdiler.

"Hazır olsa iyi olur. Maç başlamak üzere."

"Biliyorum. Biliyorum."

Onu hazırladıktan sonra, Sissy ona kaskını uzattı. Ne yazık ki, kardeşinin üzerinde kullandığı kask değildi bu. O kaskı takması onun için kesinlikle harika olurdu. "Hazır mısın bebeğim?" diye mırıldandı.

"Ben hazır *doğdum*, bebeğim."

"Siz ikiniz *şunu keser* misiniz!" Travis hırladı.

"Sorun nedir, Travis?" Sissy dudaklarını sahte bir sempatiyle büzerek sordu. "Ağrı kesici ilaçların seni biraz huysuz mu yaptı?"

"Sahadan  ekil, Sissy."

"Ben gidiyorum." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve Mitch'i öptü. Arkasından Bobby Ray, "Küçük kız kardeşimi hırpalamayı kes," diye çıkıştı.

Sissy güldü ve Ronnie ve Dee'yle birlikte saha kenarından uzaklaşmaya başladı ki, ayıların takım ko u, Collintown'ın yedi ayak sekiz santimlik kütüphanecisi  ne atıldı. "Onlar oynamıyor."

Travis Mitch ve Brendon'a baktı. "Kurallarda kedilerin bizim için oynayamayacağını söyleyen bir şey yok."

"Ben onlardan bahsetmiyorum. Sana daha önce de söyledik Smith, eğer o" -Sissy'yi işaret etti- "ya da o" -Ronnie'yi işaret etti- "oynarsa biz oynamayız."

Mitch ona baktı. "Ah... Sissy?"

Sissy ko a doğru döndü. "Bunu hâlâ bize karşı kullandığına inanamıyorum. Yıllar geçti!"

"   ay boyunca  ekimdeydi. Bir vites değiştirici!  ekişte!" "O

benim yolumdaydı!"

Travis, Sissy'ye tribünleri işaret etti. "Git." Koç'a baktı. "Onlar oynamıyor. Sadece izlemek için buradalar."

"Bu doğru olsa iyi olur. Eğer herhangi bir zamanda sahada olurlarsa, hükmen mağlup sayılırsınız."

"Yani," dedi Mitch, Sissy'nin yüksek seviyedeki kızgınlığından açıkça zevk alarak, "oyundan nefret ediyorsun, her zaman söylediğin gibi sıkıcı ya da aptalca olduğu için değil. Ama büyük çocuklar oynamana izin vermediği için."

"Büyük  ocuklar mı? Daha çok büyük bebekler gibi."

Brendon ayıların Sissy ve Ronnie'yi izleyişini seyretti. "Siz ikiniz tam olarak ne yaptınız?"

Sissy cevap vermeye başladı ama Bobby Ray başını salladı. "Dava anlaşmasının bir parçası olarak ne söz verdiğini hatırlıyor musun?"

"Anlaşma mı?"

"Oh, unut gitsin!" Topuklarının üzerinde döndü ve tribünlere doğru tepindi.

Rahatladıklarında Dee gülerek Sissy'ye, "Sana o ayıların bu işin peşini asla bırakmayacağını söylemiştim," diye hatırlattı.

Ayı ona o kadar sert vurdu ki Mitch topu kollarının arasına alarak gol alanına doğru takla attı. Kalabalığın kükremesinden ve ulumalarından galibiyet golünü attığını anladı.

Büyük bir el ona doğru uzandı ve o da eli yakaladı. Brendon onu ayağa kaldırdı ve elini omuzlarına vurdu. Bazı kültürlerde bu sevecenlik olarak bile kabul edilebilirdi, bazılarında ise sadece saldırıydı.

"Güzel, küçük kardeşim."

"Düzgün göremiyorum. Ama sorun

değil." "O ayı sana ateş ediyordu."

"Peki sen hangi cehennemdeydin?"

"Sana saldıran diğer ayıları haklıyordum." Brendon sırttı. "Yetenekli olduğumu biliyordum."

"Topu senin ellerinden uzak tuttuğumuz sürece."

"Ye-"

Brendon hakaretini bitiremeden Sissy koşup kendini Mitch'in kollarına attı. Kollarını boynuna, bacaklarını beline doladı ve henüz çıkarmadığı için kaskını öptü.

"Çok ateşliydin!"

Mitch bir kolunu Sissy'nin kıcının altına koyarken diğerkoluyla kaskını çıkardı. "Öp beni, bebeğim."

Öptü ve son birkaç saatin tüm ağırları, sızıları ve yorgunluğu uçup gitti. Elleri Mitch'in saçlarına gömüldü ve vücudunu Mitch'in vücuduna doğru itti.

"Siz ikiniz bunu daha sonra yapabilir misiniz?" diye yakındı biri ama Mitch kimin yaptığını bilmiyordu ya da umursamıyordu.

Yine de Sissy biraz geri çekildi ve ona gülümsedi. "Seni yatağı götürmem gerek."

"Kimin yatağı ihtiyacı var ki?"

"Hasta olacağım." Smitty onları iterek geçti. "Ve babama söyleyeceğim!"

Mitch Smitty'ye biraz daha işkence edemededen Dez'in cep telefonuyla konuştuğunu ve ellerini saçlarında gezdirdiğini gördü. Sinirli ve endişeli görünüyordu. Bakışları Smitty'ye yönelip sonra hızla uzaklaştığında, Mitch onu tanıklık etmesi için geri istediklerini anladı.

Sissy'nin de bunu anladığını biliyordu, kulağına fısıldadığında, "Zamanı geldi, değil mi?"

"Evet, bebeğim."

Derin bir nefes aldı, kolları ve bacakları onun etrafında sıkılaştı. "Ama bu gecemiz var. Ve yarın bütün gün."

"Bu gece var. Ve yarın."

Alnını onunkine yaslayarak, "Yarın *bütün gün...*" diye iç geçirdi.

Bölüm 29

"Uyan!"

Mitch uyanmaya çalıştı, uyanmamaya karar verdi ve arkasını döndü. "Kalk. Kalk!"

"Ne?"

"Hareket etmelisin... *şimdi!*"

Kıyafetler yüzüne çarptı. "Giyin ve dışarı çık." "Bütün erkeklerine böyle mi davranıyorsun, Sissy?"

Ronnie kapı aralığında belirdi. "Neden hâlâ burada?" "Çünkü kıpırdamıyor!"

Mitch doğrulup oturdu. "Ne haltlar dönüyor?"

"Baba."

Kaşlarını çatı. "Bana öyle demeye başlama, Sissy. Ben bunu seksi bulan erkeklerden değilim."

"Sen değilsin, seni aptal. Babam."

"Peki ya o?"

"Eve geliyorlar." Ronnie, Sissy'nin ona fırlattığı giysileri aldı ve kafasına fırlattı. "Ailemiz bir saat içinde evde olacak. O yüzden kaldır kıcını."

"Brendon ve sen Ronnie'nin evini temizleyeceksiniz. Bunu biz temizleyeceğiz." "Hanımlar... bunun için biraz fazla yaşlı değil misiniz?"

İki dişi kurt Brendon'ın etrafını sardı ve Brendon onlar sallanmaya başlamadan önce ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Tamam, tamam. Ben gidiyorum."

Tüm mobilyalar yerlerine yerleştirildi ve dişi aslan ile Dee arasındaki kavga sırasında zarar gören her şey onarıldı ya da saklandı. Çarşafklar değiştirilmiş, neredeyse her yüzey temizlenmiş ve kedi DNA'sına dair her türlü iz ortadan kaldırılmıştı. Sissy tam pençe yırtıklarını gizlemek için koltuk minderlerini ters çeviriyordu ki kamyonun geldiğini duydu.

"Geldiler!" Ronnie merdivenlerden aşağı uçtu, Dee de arkasından. "Geldiler!"

"Biliyorum! Biliyorum!" Sissy minderleri içeri itti ve mükemmel görünüme kadar ayarladı.

Arabanın kapıları kapandı ve babasının alçak sesle bir şeylerden şikâyet ettiğini ve annesinin karşılık veren kahkahasını duyabildi. Ayak sesleri verandaya ulaştığında Sissy geri çekildi, gözleri tüm odayı tarıyor, annesini uyarabilecek herhangi bir şey arıyordu.

Aile odasının kapısı açıldı ve Ronnie ile Dee onun yanında sıralandılar. Annesi içeri girdi ve kızının orada dikildiğini görünce durdu. Gözleri kısıldı ve suçlayıcı bakışları hemen odayı taradı.

"Çekil kadın. Çok yorulдум." Bubba Smith odaya girdi ama kızını görünce durdu. "Sissy Mae?"

"Merhaba baba." Hızla ona doğru ilerledi ve kollarını omuzlarına doladı. "Hepiniz iyi vakit geçirdiniz mi?"

Bubba homurdandı. "Evde kalmayı tercih ederdim."

"Artık evde olduğumuza göre bunu söylemeyi bırakabilirsin." Annesi çantasını masanın üzerine bıraktı. "Ronnie Lee, annenle baban evlerine döndüler... senin de orada olman gerekiyor."

"Ah... şey..."

Janie gözlerini kırıştırdı. "Yüce Tanrım..."

Dee-Ann?" "Merhaba, Janie Teyze."

"Tanrım, kızım! Buraya gel!" Dee teyzesinin kollarına girdi. "Eve döndüğüne çok sevindim."

"Ben de öyle."

Janie geri çekildi. "Yüzüne ne oldu? Ve neden topallıyorsun?" Dudakları büzüldü. "Sissy seni şimdi neyin içine sürükledi?"

"Bu kadar. Ben gidiyorum."

Bubba kızının kolunu tuttu, o da fırlayıp gitmeden önce. "Kesin şunu artık." Sissy'yi önüne çekti ve çenesinin altına vurdu, gözleri sıcacıktı. "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun, Shug?"

Mitch, Ronnie'nin annesinin uzattığı tatlı çayı aldı. Ronnie'nin karşılık vermediği bir gülümsemeyle ona baktı. Kendi bardağını aldı ve Bren'le onun karşısındaki kanepeye oturdu.

"Peki nerede o?"

"Sissy'nin evinde."

Kadın uzun bir iç geçirdi. "Tipik. Orada Sissy'nin yanında ama beni görmek için buraya gelmiyor. Ya da babasını görmeye."

Mitch Ronnie'yi savunmak için ağzını açtı ama Bren dizini hafifçe kardeşinin dizine vurdu.

"Siz ikiniz aç mısınız?" Bren başını salladı ve Bayan Tala bir kez daha iç geçirdi. "Güzel. Sanırım bu, kızım erkeğine bakmak için burada olmadığına göre hepinize bir şeyler pişirmem gerektiği anlamına geliyor."

Mitch yine ona bir şey yapmak zorunda olmadığını söyleyecek oldu ama Bren'in dirseği Mitch'in böğrüne çarptı.

Kendini yukarı iterek iki kediye baktı. "Biftek ikiniz için de uygun mu?"

Kardeşler başlarını salladı.

"Çocuklar babalarıyla birlikte dışarıda. Sanırım onlara da yetecek kadar yapmalıyım." Başını salladı ve odadan çıktı.

"Bren-"

"Tek kelime etme, Mitch. Tek kelime etme."

Bubba küçük kızını kiralık arabaya kadar yürüttü. Ona her şeyi anlatmıştı... yani, yeterince anlatmıştı. Onu kaybedebileceğini bilmesine yetecek kadar.

Lanet bir kediye deliler gibi aşık olduğunu bilmesine yetecek kadar. Kelimeleri söylememişti ama Bubba işaretleri biliyordu. Kediye suçlamıyordu - bu sadece kedinin iyi bir zevki olduğu anlamına geliyordu. Ama her zaman Sissy'nin yuva kurmak için iyi bir kurt bulacağını ummuştu. Yine de uzun vadede tek önemseddiği küçük kızının mutlu olmasıydı.

Ve annesine çok benzediği için, onu mutlu etmek için herhangi biri gerekmecekti.

"Yani yarın ifade verecek mi?"

"Biraz hazırlık falan var ama hemen hemen." "Onunla

birlikte orada olacak mısın?"

"Evet,

efendim."

"Peki ya

sonra?

"Baba... Bilmiyorum. Onu seviyorum."

"Biliyorum." Bubba onu alnından öptü. "Ama unutma Sissy Mae, sürünün sana ihtiyacı var. Ama senin onlara daha çok ihtiyacın var."

Kollarını ona doladı ve sıcak sarılışlarından birini yaptı. "Biliyorum baba."

"Seni seviyorum," diye hatırlattı ona sertçe ve geri çekildi. "Şimdi buradan gitsen iyi olur. Önünde uzun bir uçuş var."

Bubba verandada durup bebeğinin uzaklaşmasını izlerken Dee Ann el salladı ve Eggie'nin evine doğru ormana doğru yürümeye başladı.

"Her şey yoluna girecek, sevgilim." Janie kolunu onun boynuna doladı. "Şimdi endişelenme."

Bubba başını Janie'nin yanağına yasladı. Janie'nin yanakları hâlâ çok yumuşaktı.
deri.

"İçeri girip etrafa iyice bir göz atacağım," dedi. "Bu Kızın bir şeyler saklıyordu."

"Biliyorsun," dedi adam kızının yanağını öpüp uzaklaşmasını izledikten sonra. "Sissy bize buralarda neler olup bittiğini anlatırken bir şey fark ettim."

"Öyle mi?" Janie paravanın kapısını açarak, "Ne?" dedi. "Ne fark ettin?"

"Bize anlattığı şeyleri senin zaten biliyor gibi göründüğünü fark ettim. Ve son bir iki gün içinde kız kardeşlerinizden epeyce telefon almışsınız."

Arkadaşı kapının önünde durakladı, gülümsedi ve eve girdi.

Bubba kıkırdayarak ellerini kalçalarına koydu ve kendi bölgesine baktı. Evde olduğu için çok mutluydu. O tekneler, turlar ve gemi yolculukları ona göre zaman kaybıydı.

Kardeşleri ormandan çıktılar, çoktan yer değiştirmişlerdi ve iyi bir av istiyorlardı. Bubba gülümseyerek giysilerini çıkardı ve üstünü değiştirmeye başladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdığını duydu Janie aile odasından. "*Kanepe minderlerime ne oldu böyle?*"

Elinde kanepe minderiyle hışımla verandaya geri döndü, ama Bubba'nın merdivenlerden inip akrabasına doğru koştuğunu görünce, "Ve o lanet timsahla yine halat çekme oynadığınızı öğrenmesem iyi olur!" diye çıkıştı.

Bölüm 30

"Hazır mısın?"

Mitch başını salladı. "Evet, hazırım."

Philly'ye döneli üç gün olmuştu, ifadesi bu sabaha ertelenmişti. Tıpkı söz verdiği gibi, Sissy de onunla gelmişti.

Adam kravatını tekrar çekiştirdi ve Sissy şakacı bir şekilde ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sonunda kendini boğacaksın."

"Bu şeyleri giymekten nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum. Ama saygın görünmek zorundasın."

Polislerin onu buraya getirmek için kullandıkları cipin camlarından dışarı baktı. Dün gece yağmur yağmaya başlamıştı ve yakında duracak gibi de görünmüyordu.

"Bu işi bitirmek ister misin?"

"Evet. Hadi gidelim."

Pencereye vurdu ve polis eskortlarından biri kapıyı açtı. Aracın etrafından dolaştı ve Sissy'nin kimse ona kapıyı açamadan çoktan inmiş olduğunu gördü.

Sissy onun elini tuttu ve adliyeye doğru yürümeye başladılar.

Sissy, huysuz kedi ADA yanlarına geldiğinde bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Seninle ve *onunla* konuşmam gerek." Yürüyüp gitti, Sissy ve Mitch de peşinden. Bir odaya girdi ve onlar içeri girene kadar bekledikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

"Kim? Kimdi o?"

Mitch çaresizce omuz silkmeden önce Sissy'ye baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Jen."

Odanın büyük bölümünü kaplayan devasa masaya bir dosya fırlattı. Dosya açıldı ve fotoğraflar ahşabın üzerine saçıldı.

Mitch eğildi ve parmaklarının ucuyla resimleri hareket ettirdi. "Bu O'Farrell."

"Ondan *geriye* ne kaldıysa," diye hırladı Jen.

Birkaç dakika sonra Mitch gözlerini kırptırdı ve dik durdu. "Bekle. Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Dedektif, annenizi herkes biliyor." "Annem *mi*?

Annemi mi suçluyorsunuz?"

"Ve bir de yeni kız arkadaşın Huckleberry Hound var!" "Dikkat

et," diye alay etti Sissy, "yoksa pençelerini sökme zamanı gelir."

"Hapiste bir amcası var," diye neredeyse hırlayacaktı kadın.

"Tennessee'de. Ve Yankilerle pek iyi geçinmez."

Mitch elini kaldırdı. "Herkes dursun." ADA'ya baktı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Ne demek 'şimdi ne olacak'? Artık hiçbir şey yok. Her şey bitti."

"Gerçekten mi?" Mitch Sissy'ye baktı ve omuz silkti. "Bu bir tür hayal kırıklığı."

"Neyi gerçekten büyüleyici buluyorum biliyor musun?" Jen sırtını masaya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Birden sakinleşmiş, hatta yüzünde bir gülümseme belirmiş gibi görünüyordu ama Sissy buna bir an bile inanmadı. Kadın sinirlenmişti. "Başına konan ödülün çoktan gitmiş olmasını etkileyici buluyorum."

"Evet, ama O'Farrell ile-"

"Ve aslında senin dokunulmaz olduğun söyleniyor."

Mitch kravatını tekrar gevşetmek ister gibi baktı. "Pardon?"

"Aslında söylentilere göre -dikkatinizi çekerim, ben sadece duyduklarımı tekrarlıyorum- eğer öldürülürseniz, yaralanırsanız ya da herhangi bir şekilde size *dokunulursa*, bunu yapan kişinin misilleme olarak öldürüleceği söyleniyor."

"Jen-"

"Hayır. Bekle. Daha da iyisi var. Görünüşe göre, bunların hepsi Pete O'Farrell'dan geliyor. Petey değil. O öldü. Ama oğlu, ki prensip olarak hala ölmeni isteyeceğini *düşünürsün*. Ama hayır, seni yıllarca hayatta ve iyi görmek istiyor gibi görünüyor."

"Uh..."

"Oh, ve eski mahallendeki insanlar annenin evinin önünden geçmeye korkuyorlar."

"Jen, ben gerçekten-"

"Hayır, hayır. Bu konu hakkında konuşmayalım." Kızgın kedi kendini masadan itti ve masanın etrafında dolaşarak dosyayı alıp resimleri yerine koydu. "Yine de komik. İnsanın hedefine bu kadar yaklaşmışken onu elinden almaları." Dosyayı çantasının içine itti.

"Onca çalışma. Tüm o çaba. Gitti." İki eli de çantanın sapında, Mitch'in önünde durmuş, ona bakıyordu. "Söyleyin bakalım Dedektif, Teşkilat'ta kalmayı düşünüyor musunuz?"

Mitch boğazını temizledi. "Hayır. Davanın sonunda istifa edecektim."

"Oh...ne kadar şanslısın değil mi? Şimdi gidip bunu bugün yapabilirsin. Senin için her şey yerli yerine oturuyor gibi görünüyor. Hayatın *çok iyi gidiyor.*" Cümlesinin son kısmını dişlerinin arasına tükürerek odadan çıktı.

Mitch Sissy'ye baktı. "Gergin kız." "Geri

dönecek mi?"

"Nedense bundan şüpheliyim."

Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra Sissy, "Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Şey, ben..." Mitch başını salladı. "Unut gitsin."

"Söyle."

"Sadece seni kızdıracak."

"Sadece söyle, Mitch."

"Tamam. Acıktım."

"Mitchell."

"Sen sordun. Açım." Geniş ve sevimli bir sırıtışı vardı. "Besle beni."

Mitch gözlerini annesine dikti. "Eğer bana yalan söylediğini anlarsam-ooh!
Yahni."

Gwen'in önüne koyduğu güveç kâsesine daldı.

"Yalan söylemiyorum. O'Farrell'ın satın almasıyla hiçbir ilgim yok."

Mitch bir nefes verdi. "Tamam. Güzel."

"Gördün mü, önce sen ifade verene kadar bekleyecektim... sonra da onu öldürtecektim. Böylece kendini bir şeyler başarmış gibi hissedebilirdin. Sonra Joey Amca-"

Mitch elini kaldırdı. "Lütfen tek kelime daha etme." "Evet, ama-"

"Hayır. Artık yok. Ve bu konu bir daha asla konuşulmayacak. Değil mi anne?"

"Eğer böyle yapacaksan, tamam. Şimdi yiyecek bir şeyler ister misin, bebeğim?"

Sissy annesinin ani konuşma değişikliği karşısında gözlerini kırptırdı. "Hayır, teşekkürler Bayan O'Neill."

"Roxy, bebeğim. Roxy."

"Sana ne diyorsam onu yap anne. Tamam mı?" Mitch önce masanın etrafına, sonra da kız kardeşine baktı. "Ekmek mi?"

Sissy ellerini havaya kaldırdı. "İki saat önce *yedin*."

"Neden her seferinde bu tartışmayı yapmakta ısrar ediyorsun?"

"Çünkü sürekli bir şeylerin değişeceğini umuyorum... tercihen *senin*."

"Ben değişmiyorum. Olduğum halimi seviyorum. Ben mükemmelim."

"Hayal görüyorsun sen."

"Siz ikiniz"- annesi sol eliyle onun, sağ eliyle de Sissy'nin yanaklarını kavradı, sonra dudakları büzülene kadar sıktı ve

"Sadece çok tatlı!" "*Anne!*"

Janie Mae yorganın kendi bölümünü dikerken üç kız kardeşi de kendi bölümleri üzerinde çalışıyordu. Dördüncü kız kardeş Darla, pasta dükkânlarının ana bölümünde telefonla konuşuyordu.

"Bitirdiğimizde çok güzel olacak, Janie Mae." Francine neredeyse bitmek üzere olan yorganı inceledi.

Son birkaç aydır ayda birkaç kez üzerinde çalışıyorlardı. Janie bunun Sissy ve Mitch için olacağını biliyordu. Sissy ya da Mitch'ten çok önce biliyordu. İkisi de kalas gibi kalındı.

"Sanırım öyle. Bu renkleri seviyorum. Ama biriniz bunu Sissy'ye versin. Eğer ona verirsem, otomatik olarak nefret edecektir."

Roberta başını salladı. "Siz ikiniz acınacak haldesiniz."

"Wayne Amca'nın cenazesinde annemle yumruk yumruğa kavga eden ben değildim."

"O başlattı!"

Darla tekrar içeri girdi, sandalyesine yerleşti ve kaldığı yerden devam etti. "Her şey halloldu."

"İyi. Eustice nasıl?" "Gayet iyi.

Hapishane ona yakışıyor."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür," diye mırıldandı Francine.

"Bazı sokak köpeklerinin bir şekilde hapishaneye girdiğini düşünüyorlar, bu yüzden iyiyiz."

Janette gözlerini ovuşturdu. "Sokak köpeklerinin hapishaneye girdiğine nasıl inanıyorlar?"

"Çünkü kimse gerçeği bilmek istemiyor," diye açıkladı Darla. "İnsanların kurtlara dönüşüp duştayken onu parçalamasındansa, başıboş bir pitbull çetesinin hapishanelere girip mafyaya rastgele saldırdığına inanmayı tercih ediyorlar."

"Bu çok üzücü. Tam insanlar üzücüdür."

"Peki Travis nasıl?" Roberta, bir buçuk metrelik orman kralını korumak için neler yaptıklarını çoktan unutmuş bir halde sordu.

"O iyi." Janie dikişine dönmeden önce elini kısa bir süre salladı. "Koca bir bebek gibi şikâyet ediyor. Ama duyduğuma göre, başına geleni hak etmiş. Küçük kız kardeşine söylediği şey yanlıştı. Ve Sammy bunu doğru bir şekilde halletti. İyi bir Alfa olacak. Bubba bunu şimdi görüyor."

"Sana bu çocuğun bir gün bu kasabanın Alfa'sı olacağını söylemiştim. Akıllı, sakın ve ben onun eşini daha çok seviyorum."

"Ve sen de Sissy'ye Travis'in yaptığının yanlış olduğunu söyleyeceksin, değil mi Janie?"

Janie, Francine'in sorusu karşısında sırtıttı. "Aslında ona nankör olduğunu ve ağabeyini rahat bırakması gerektiğini söyledim."

Üç kız kardeşi güldü ve Francine tiksintiyle ona baktı. "Neyin var senin?"

"O kızın işini kolaylaştırmayacağım. Oturup sürekli on altı yaşındayken ne kadar harika olduğunu anlatan kızlardan birine sahip olmayacağım. Dışarıda onun için kocaman bir dünya var ve ben ondan oraya gitmesini ve onu elde etmesini bekliyorum. Hiçbir şey kızımı geride tutamayacak." Sissy'nin ne kadar ilerlediğini ve veledin daha ne kadar ilerlemesi gerektiğini düşünerek gururla gülümsedi. "Ben bile."

"Mitch. Uyan, hayatım."

Oh, evet. Her sabah kesinlikle bu sesle uyanabilirdi.

Gülümseyerek, gözleri hâlâ kapalı, ona doğru uzandı ama Sissy güldü ve ellerini savuşturdu. "Kalkman gerek."

"Neden? Birkaç saat daha uyuyamaz mıyım? Hava aydınlanmadı bile."

"Çünkü saat gecenin yedisi."

Mitch tek gözünü zorla açtı. "O zaman bir saat önce kestirmeye gitmişken beni neden uyandırırıyorsun?"

"Çünkü aslında kırk sekiz saat önce kestirmeye gitmiştin." Şimdi Mitch'in iki gözü de sonuna kadar açıktı. "Ne?"

"Bağırmana gerek yok. Sanırım uykuya ihtiyacın vardı."

"Emin misin?"

Sissy sıırttı. "Kırk sekiz saat uyuduğundan emin miyim? Evet, eminim. Birkaç kez tökezleyerek tualete gitmen dışında, baygındın. Neyse ki bu sefer kan kaybından olmadı."

Bacağını okşadı. "Hadi bakalım. Kalkma zamanı. Annen sana yemek yaptı."

"Kalktım." Şu anda çarşafarla yapmakta olduğu çadırı işaret etti. "İşe koyulma vaktin geldi."

"Bu çok hoş."

"Sana çekici olacağıma dair hiç söz vermedim." Elbette, şimdi düşününce, Mitch Sissy'ye hiçbir şey için söz vermemiştı. Veremezdi de. Ama artık bu konu kapanmıştı. O'Farrell ölmüştı ve başına konan ödöl mucizevi bir şekilde ortadan kalkmıştı; bunu sormayacaktı. Bazı sorular cevaplanmamalıydı.

Ama yine de dikkatli olması gerekiyordu. Elbette, o her zaman dikkatliydi. Yani şu anda, Sissy'nin bu işi sonsuza dek yapmasıyla arasında hiçbir engel yoktu.

Paniklemediğinde, kaçmaya çalışmadığında ya da kusmadığında Sissy'ye baktı.

"Uh-oh. Neden bana öyle bakıyorsun?" "Konuşmamız gerek."

"Bu bekleyebilir mi? Belki bu gece daha sonra?" diye umutla sordu. "Hayır. Şimdi konuşmak istiyorum."

Sissy kapıya baktı, içini çekti ve yatağa oturdu. "Tamam. Konuşun."

"Bizimle ve bu işin nereye gitmesini istediğimizle ilgili..."

İşte o zaman Sissy işaret parmağını aldı ve onunla daireler çizdi. Ona acele etmesini mi söylüyordu?

"Eğer bunu istemiyorsan bana söyle, Sissy, böylece bu işi bitirebiliriz." Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman oldu. Bu işin bitmesini istemiyordu. Onu seviyordu. Hem de hiç fark etmediği kadar çok.

Sissy ellerini dizlerine vurdu ve ayağa kalktı. "Bu işin bitmesini istemiyorum," diye hırladı. "Ama hızlanmana ihtiyacım var!"

"Ne için?"

İşte o zaman ona doğru yürüdü ve çok acıyan meme uçlarından birini büktü.

"Ah!"

"Aşağıda bir salon dolusu insan senin aptal kıcının o merdivenlerden inmesini bekliyor, böylece hepsi 'sürpriz' diye bağırabilir çünkü bu lanet olası bir sürpriz parti!"

"Parti mi?"

"Evet. Parti. Senin için! Yemek var - sana bile yetecek kadar - kek ve dehşete düştüm... bir karaoke makinesi. Ve senin Yankee kışını ne kadar sevdiğimi göstermek için, Ronnie Lee'nin gitarıyla The Runaways'ın 'Cherry Bomb' şarkısını yorumlayacağım. Ama sen o *koca kedi kışını yataktan kaldırıp duşa girmeden ve önümüzdeki on dakika içinde aşağıya inmeden* hiçbir şey yapamam!"

Mitch sakince ona baktı. "Bunu en başta söyleseydin..."

Kızın gözleri kayınca ve dişlerinin parladığını görünce Mitch güldü ve kızın elinden tutarak onu yatağına çekti. "Özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

"Olsan iyi olur. Ve aşağı indiğinizde şaşkın görünseniz iyi olur bayım."

"Evet." Onun burnunu öptü. "Söz veriyorum. Tam bir şok ve huşu."

"Manzarayı çiğneme. Sadece ürkmüş görün."

Bu annesinin fikriydi ve Sissy ne kadar iyi gideceğinden emin değildi. Ama şu ana kadar her şey mükemmeldi. Mitch'in sürüşü, Jessie Ann'in sürüşünün büyük bir kısmı, Roxy'nin Gururu ve Shaw ikizlerinden oluşan bir parti, mekânı baştan aşağı doldurmuştu.

Ama güzeldi. Ve eğlenceliydi.

Sissy fırın eldivenlerini kullanarak büyük peynirli makarna tepsisini fırından çıkardı ve mutfak masasının üzerine koydu. Soğuması için birkaç dakika beklemek isteyerek eldivenleri çıkardı ve arkasını döndü.

"Ah." Bir adım geri çekildi. "Bobby Ray."

"Küçük kardeşim."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Bazen sana bunu söylemek çok zor." Fırının kapağını kapattı ve ocağı söndürdü. "Peki istediğin bir şey var mı?"

"Bugün Dee-Ann ile konuştum."

"Ve?" Kardeşi konuşmayı bırakıp ö y l e c e durunca Sissy zorladı.

"Üzerinde düşünüyor."

"Neden düşünüyor da yapmıyor? İkna edici değil miydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek-" İç çekti. "Ona buraya taşınmasını ve Sürümüze katılmasını çok istediğimizi söyledin mi? Buradaki ailenin bir parçası olmasını çok istediğimizi söyledin mi? Gelip bizim için çalışmasını çok istediğimizi söyledin mi?"

"*Bizim için çalışmak mı?* Benim için çalışmasını kastediyorsun, değil

mi? Mace için çalış." "Tüm bunları ona söyledin mi?"

Bobby Ray omuz silkti. "Anladım."

Sissy ellerini havaya kaldırıp ondan uzaklaştı. "Tamam. Bir sonraki aramayı kendim yapacağım. Yemin ederim Bobby Ray, sende Tanrı'nın bir tavşana verdiği kadar bile akıl yok."

"Sana bir teklifim var," diyerek onun olası tiradlarından birini akıllıca kesti. O bile bir kez başladı mı, gerçekten gidebileceğini biliyordu.

"Benim için mi?" Onunla yüzleşti. "Bir böbreğimi vermek

zorunda mıyım?" "Hayır."

"Daha iyi bir insan mı

olmalıyım?" "Hayır."

"Dünya barışını sağlamak

mı?" "Sissy Mae."

Güldü. "Özür dilerim. Teklifiniz nedir?" "Şu Asyalı

vahşi köpekle çalışıyoruz-" "Hangisiyle?"

"Jessie Ann'in"-kardeşi biraz hırladı-"arkadaşı."

"Oh. Kenshin Inu. Onu gerçekten önemsiyor olmalı. Düğünde ona öyle özlemle baktı ki."

Bobby Ray gitmek için hamle yaptı ama Sissy onun kolunu yakaladı. "Şaka yapıyorum. Yemin ederim, sadece şaka yapıyorum." Hâlâ gülerek onu geri çekti.

"Bu hiç komik değil."

"Peki teklifin nedir?"

"Mace'ten en az üç ila altı ay boyunca Dez ve Marcus'u bırakmasını isteyemem. Ve şimdi Jessie Ann hamile-"

"Japonya'ya gitmemi mi istiyorsun?"

"Çalışmak için, Sissy. *Çalışmak için. Çalışmak için.* Bir bok başlatmak için değil. Yarışmak için değil. Kumar oynamak için değil. Ve kesinlikle tutuklanmamak ya da tüm Japonya'yı sana karşı kışkırtmamak. Unutma, eskisi gibi hemen köşede konuşlanmış değilim." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "İlgileniyor musun?"

Böyle durumlarda yaptığı gibi çılgılık attı ve kendini ağabeyinin kollarına attı. Ağabeyi onu yakaladı ve sarıldı.

"Doğrudan Kenshin ve adamlarıyla çalışacaksın. Hepsi vahşi köpekler" - Sissy'yi kol mesafesinde tuttu- "o yüzden *kibar* ol."

"Sevgilim, ben iyi doğmuşum. İnsanlar beni sever. Ve Mitch geliyor." Tekrar çığlık attı ve kardeşine sarıldı. Bu kez o da ona sarılmadı.

"Ben bunu kabul etmedim."

Sissy ondan bir adım uzaklaştı. "Ama yapacaksın, Bobby Ray."

Bobby Ray kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bacaklarını iki yana açtı. "Yoksa ne olur?"

Sissy onun duruşunu taklit etti. "Ya Mitch benimle gelir... ya da karını ağaçların arasında saklanırken bulmaya alışsın."

"Bu çok kaba."

"Ben bir Smith'im. Ne bekliyordun ki?"

"İyi bir noktaya değindin."

Bobby Ray, "İyi. Gidebilir," diye hırlayana kadar kardeşler uzun dakikalar boyunca birbirlerine baktılar.

Sissy ciyakladı ve kendini ağabeyinin kollarına attı. "Tanrım,

Sissy. Kes şu gürültüyü!"

Mitch ablası Marissa'nın arkasına geçti. Eğildi ve kulağına fısıldadı, "Benim için ağladığını duydum."

Bütün vücudu kaskatı kesildi ve ona bakmadı. Akşam onu ilk gördüğünde sadece "Ölmediğine sevindim, çünkü Bren muhtemelen bu konuda sızlanmayı bırakmazdı" cevabını almıştı.

Dürüst olmak gerekirse, işkence görmeyi o istemişti.

"Çok erkendi. Ve hâlâ sarhoş olduğumdan oldukça eminim."

"Ya da"-yüz yüze gelene kadar etrafında dolaştı- "küçük kardeşini seviyorsun ve ona ne kadar çok sevdiğini asla söyleyemeyeceğinden korkuyorsun."

"Arrggh!" Onu iterek geçti. "Pislik herif!"

Adam gülmeye başladı, sonra Marissa geri döndü. Adamın yüzünü tuttu ve yanağından öptü, sonra da tokatladı. Sertçe. Bu tam Marissa'ya göre bir şeydi.

Başka bir şey söylemeden -ya da tokat atmadan- fırlayıp gitti.

Brendon başını salladı. "Ne zaman geri çekileceğini hiç bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Biraz bile değil." Mitch boş bira şişesini kaldırdı. "Bir tane daha ister misin?"

"Evet. Tabii."

Mitch boş şişeyi kardeşinden aldı ve mutfığa doğru yürüdü. Kadınlar daha fazla yemek hazırlıyorlardı ama Mitch hepsinden önce Sissy'nin peynirli makarnasının kokusunu alabiliyordu. İçine dalmak için mutfığa doğru yürümeye başlamıştı ki arka kapının çalındığını duydu.

Şişeleri geri dönüşüm için bir çöp kutusuna atarak -annesini şaşırtıcı derecede "çevreciydi"- kapıya yöneldi. Ama kapıyı açtığında sadece bakabildi.

"Beni içeri mi davet edeceksin?"

"Evet. Elbette." Mitch geri adım atarak yaşlı adamın içeri

girmesine izin verdi. "Başının belada olduğunu duydum."

Mitch güldü. "Öyle de denebilir." "İyi

olduğunu gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler."

Brendon mutfağa girdi. "Hey, Ronnie bir-" Durdu... ve ağzı açık kaldı. "Baba?"

"Brendon."

"Burada ne işin var?"

Alden Shaw sırtına bağıladığı çantasını beceriksizce düzeltti. "Kız kardeşinden bir mesaj aldım. Gerçi bana ulaşması biraz zaman aldı. Afrika'da bir oyun parkındaydım."

Mitch bu konuda babasını takdir etmek zorundaydı. Fırsat buldukça büyük kedilerle koşmayı severdi ve Afrika'dan Hindistan'a, Sibirya'ya sürekli seyahat ederdi. Mitch bırakın Philadelphia'yı, babasının en son ne zaman New York'a geldiğini bile bilmiyordu.

"Ailemin iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu." İki oğlunun arasına baktı. "İyi görünüyorsun."

Gülmemek için kendini zor tuttu ve Mitch, "Bir süre daha kalmak ister misin?" diye sordu.

"Annen için sakıncası yoksa."

"Bu benim partim. Seni burada istiyorum. O da oğluna bayılıyor."

Alden gülümsedi. "Eh, sen böyle söyleyince." Sırt çantasının askılarını tuttu ve omuzlarından kaydırmaya başladı. Brendon'ın çantayı çıkarmasına yardım edebilmesi için döndü. İkisi bu işi hallederken Sissy odaya girdi. Mitch'e göz kırptı ve peynirli makarnayı işaret etti. Mitch şiddetle başını salladı ve Sissy gülerek ona biraz hazırlamaya gitti.

Sırt çantasını çıkaran babası arkasını döndü. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Mitch yiyeceklerle dolu masayı işaret etti. "Burada ve yemek odasında bir şeyler var, o yüzden-"

"Janie Mae?"

Sissy, Mitch'in tabağına yemek yığarken dondu kaldı ve kaşığı kaldırarak yavaşça döndü. "Bana ne dedin sen?"

"Özür dilerim. Seni arkadan gördüğümde benzediğini düşündüm-"

"*Annem mi?*"

Alden ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı, tıpkı Mitch'in sık sık yaptığı gibi. "Annen on dokuz yaşındayken... eğer yardımı olacaksa."

Brendon Mitch'e, "Muhtemelen öyle değildir," diye mırıldandı.

Mitch bıçak olmadığı için minnettar olsa da kaşık hâlâ havadaydı. -"Annemi tanıyor muydun?" diye sordu.

"Çok uzun zaman önceydi ama evet." Ve sonra gülümsedi. Mitch bu gülümsemeyi biliyordu. Sissy'yle geçirdiği son birkaç hafta boyunca kendisinin de bu gülümsemeyi çok sık gördüğüne bahse girerdi.

Sissy'nin gözleri dehşet içinde kısa süreliğine kapandı. "Buna inanamıyorum."

"Aslında önemli bir şey değildi." Alden yine sırtıttı. "Sadece bir hafta sonu."

Lanet olsun. En azından kırk yıl kadar sonra, yaşlı adam hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Ve yüzündeki o ifadeyle ne dündü ama.

"Sen ve annem mi?"

Alden yardım etmeye çalışarak ama pek de yardımcı olamayarak ekledi: "Önemli bir şey değildi. Sadece onu görmezden gelen bir kurdu kışkırtmak için beni kullanıyordu. Yine de ona yardım etmekten çok mutluydum."

Mitch babasını koridora doğru itti. "Baba, neden annemi görmeye gitmiyorsun?"

"Gitmek zorunda mıyım?"

Sissy bir nefes verdi. "Nereye gitsem o kadın peşimi *bırakmıyor!*"

Mitch kaşığı Sissy'nin elinden aldı, kaşığa yapışmış kalın peynir, jambon ve erişte parçalarını görmezden gelmeye çalışarak ona seslendi. "Buradaki büyük resmi kaçıırıyorsun."

"Ben mi?"

"Annen. Benim babam."

"Hiç yardımcı

olmuyorsun."

"Ve kıskandırmaya çalıştığı bir kurt. Bunun Şükran Günü yemeği sırasında ortaya çıktığını düşünsene. Ya da Paskalya'da. Ya da bir vaftiz töreninde. Belki de yerel vaiz konuşurken... Sissy, olasılıkları bir düşün."

"Mitchell, bu korkunç, aşağılık bir fikir." Sissy Mitch'i tişörtünden tutup kendine doğru çekti. "Ve tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki, seni hiç bu kadar çok istememiştim."

Sissy arka verandaya çıktı ve Dez ile Ronnie Lee'nin arasına oturdu.

"N e l e r oluyor?" Uzandı ve vaftiz oğlunu Ronnie'nin kollarından aldı. Çocuk kıkırdadı ve tısladı.

"Dez yeni hayatıyla başa çıkmakta zorlanıyor." "Kediyle

çiftleşmeye karar verdiğinden beri biraz geç kaldı."

"Sorun bu değil. Benim sorunum sizin şu yıkıcı yeraltı dünyanız."

"Yeraltı dünyası mı?" Sissy sessizce

Ronnie'ye sordu. "Boş ver gitsin."

"Sorun şekil değiştirenlerin olması değil. Bununla başa çıkabilirim. Ama sizin kendi polisiniz, askeri birlikleriniz, devlet kurumlarınız var. İhtiyacınız olan o dev ayakkabıları alabilmeniz için kendi mağazalarınız."

"Hey."

Ronnie yine, "Bırak artık," dedi.

"Yani, bilmediğim başka ne var? Bana söylenmeyen başka ne var?"

"Desiree," diye içini çekti Ronnie, "her şeyi bilemeyeceksin. Bu hayat böyledir."

"Ama bilmek istiyorum. En kötüsüne hazırlıklı olmanın tek yolu her şeyi bilmektir."

"Her şeyi bilmek mi istiyorsun?" Sissy Marcus'un kulaklarını

gıdıkladı. "Evet! Her şeyi bilmek istiyorum."

"Pekâlâ o zaman. Mitch ve Brendon'ın babası Alden'in kırk yıl önce annemi becerdiğini öğrendim. İşte. Artık kesinlikle her şeyi biliyorsun."

Ronnie elini göğsüne götürdü, şoktan ağzı açık kalmıştı. Hatta biraz hırıldadı. "Hayır. *Asla*."

"Demek istediğini anladım." Dez, Sissy'nin omzunu sıvazladı. "Asla bilmek istemeyeceğin bazı şeyler vardır."

"Yani Japonya'ya gitmemi mi

istiyorsun?" "Hayır."

Mitch bekledi ama Smitty ona sadece bakmakla yetindi.

"Ama yine de beni gönderiyorsun,

öyle mi?" "Evet."

"Sissy ile mi?"

İşte o zaman Smitty'nin üst dudağı biraz kalktı ve dişlerini gösterdi. "Bak, Smitty-"

"Kız kardeşim," diye hırladı. "*Küçük* kız

kardeşim." "Ne diyebilirim ki? Benim gibi, o da...

büyüleyici." "Büyüleyici mi? Sen mi

büyüleyicisin?"

"İkimiz de öyleyiz. Ve büyüleyiciyiz. Bu bizim yeteneğimiz... ve

lanetimiz." "İkiniz de sinir bozucusunuz."

"Bunu daha önce de duymuştum." Omuz silkti. "Gil olmasını mı tercih ederdin?" "Bu komik bile değil."

"Yardıma olacaksa, onu gerçekten seviyorum."

Smitty parmaklarını çıtlatmadan önce biraz alaycı bir tavır takındı. "Pekâlâ o zaman," dedi sonunda.

"Teşekkürler."

"Peki ne planlıyorsun?" "Ne

demek istiyorsun?"

"Burada mı kalacaksın? Polis olmaya devam mı edeceksin? Yoksa bizimle kalıp çok daha fazla para mı kazanacaksın?"

Mitch, Smitty'ye kendisi kadar acı gelmediğini umduğu sert bir kahkaha attı. "Sanırım polislikle işim bitti. Japonya'ya gitsem de gitmesem de senin ve Mace'in yanında kalmayı umuyordum. Harika çalışma saatleri, az da olsa tehlike ihtimali, yüksek maaş ve kız kardeşin *çok seksi*."

Smitty bir kahkaha attı ve omzunun üzerinden, "Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur, hoss." diyerek uzaklaştı.

Mitch bilmiyordu ama öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Sissy son tabakları da kaldırdı ve Roxy ile kız kardeşlerinin mobilyaları evdeki yerlerine taşımalarına yardım etti.

"Harika parti, Roxy."

"Teşekkürler bebeğim." Boğazını temizledi. "Alden için de üzgünüm."

"Bunun için endişelenme. Bunu bir daha asla konuşmayacağız."

Roxy güldü ve onun omzunu sıvazladı. "İyi plan, bebek-kız."

Sissy esnedi ve Mitch'in tüm akrabalarına iyi geceler dileyerek üst kata çıktı. Mitch'le paylaştığı odanın kapısını açtı ve kapının girişinde durdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Keyfiniz için kendimi sergiliyorum."

Büyük boy yatağa uzanmıştı, tamamen çıplaktı, elleri başının arkasındaydı. Ama onu her zaman etkileyen sırtışıydı. Bu sırtışa bayılıyordu.

"Peki ya annen içeri girseydi?" "Sertleşmeyi

mahvetmeyelim, bebeğim."

Kıkırdadı ve kapıyı kapattı. "Özür dilerim."

"Şimdi buraya gel. Mitch-mobile ile gezintiye çıkma vakti geldi."

"Ben de senin biraz daha konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedi ve neredeyse tişörtünü ve kot pantolonunu yırtıp yatağa tırmanarak.

"Ve elli saat önce bu doğru olabilirdi." Sissy dilini kalçasının iç kısmında gezdirirken Mitch bir inilti çıkardı. "Ama senin ne kadar muhtaç olabileceğini biliyorum."

"Ben mi?" Sissy işaret parmağını aldı ve Mitch'in sertleşmiş sikine dokundu. Bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Bir piyanoyla zaman tutabilir."

"İyi. Kendime biraz almadan çok uzun zaman geçirdim." Ellerini kızın saçlarında gezdirdi ve ağzı tam onunkinin üzerinde olacak şekilde kabaca kendine çekti. "Ve şimdi benim ihtiyaçlarımı karşılama zamanı geldi."

Sissy dizlerini yukarı çekti ve sonra kalçaları Mitch'in göğsüne yaslanabilsin diye onları ayırdı. Elleriyle onun pazularını sıkıca kavradı ve ıslak amını ona doğru salladı.

"Ah, sevgilim. Böyle söyleyince, hoş bir Güneyli kız seni nasıl geri çevirebilir ki?"

Bölüm 31

Sissy'nin Mitch'in onu mıncıkladığını fark etmesi biraz zaman aldı. Gerçek bir hırpalama gibi değil, ki muhtemelen bundan hoşlanmazdı. Ama Mitch'in çocukluk yatağında çırılçıplak, ayakları duvara dayalı ve başı şilteden sarkmış bir halde yatarken, Mitch onun hemen altında yere uzanmış ve elleriyle saçlarını mıncıklıyordu.

"Onun yerine biraz ip ister misin, hoss?" "Hayır,

teşekkürler. Saçların yeterince telli zaten."

"Eğer bu kadar rahat olmasaydım, ölümcül darbelerle dolu bir kasırga olurum." Tembelce iç çekti. "Ama çok şanslısın."

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı pencereden ve yatağın üzerinden süzülüyordu ve Sissy aniden yolda olmak için yoğun bir istek duydu. Yaptıkları gibi koşmak değil, bir yerlere gitmek. Seyahat etmek. Tanrım, bunun için kaşınıyordu.

Mitch, elleri hâlâ Sissy'nin saçlarıyla oynarken, "Öyleyim," diye mırıldandı. "Sana teşekkür ettim mi?"

"Elbette ettin."

"Hayır. Hayatımı kurtardığın için değil. Ayrıca, bu senin köpek DNA'nda var. Bir St. Bernard gibi."

"Ölümcül darbelerden oluşan bir kasırga," diye hatırlattı ona.

Güldü, kocaman kollarını ona doladı ve onu yatağın üzerinden çekti.
yata
k.

Bütün gece uyumamışlardı. Bunun yerine, Mitch'in yatağının tadını
çıkardılar ve
Birbirlerine. Gülüyorlardı çünkü sessiz olmak için çok uğraşıyorlardı. Nerede
olurlarsa olsunlar, her zaman birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı.

Sissy'yi yere yatırdıktan sonra Mitch ayağa kalktı, sırtını karyolaya
dayadı. Sissy'yi uzun bacaklarının arasına yerleştirdi ve parmaklarını kafa
derisinin üstünden ensesine doğru gezdirerek saçlarıyla oynamaya başladı.
Sissy'nin mırlamak istediği pek fazla zaman yoktu ama bu kesinlikle onlardan
biriydi.

"Uzun zamandır kendimi bu kadar... doğru hissetmemiştim," diye devam
etti, "ve bu senin sayende oldu. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." O harika kollar onu sardı ve Mitch ona sıkıca sarıldı, yüzü
boynuna gömüldü. Evet, bu doğru hissettiriyordu. Mükemmeldi.

"Gitmem gerek." Sissy, Mitch'in vücudunun
gerildiğini hissetti. Bazı günler... o kadar kötüydü ki.

"Gitmek mi?" Mitch başını Sissy'nin harika kokulu boynundan kaldırdı.
"Nereye gideceksin?"

"Batı Yakası'nı düşünüyorum. Yola çıkmam gerek."

Gidecek miydi? Bu şekilde mi? Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra?
Lanet olası dişi kurtlar ve onların seyahat genleri! Peki ya birbirleri için ne
ifade ediyorlardı? Daha da önemlisi, *ona* ne olacaktı? Ona o lanet jambonlu
peynirli makarnayı kim yapacaktı? Kim onu mükemmel bir oral seksle
uyandıracaktı?

"Smitty Japonya hakkında bir şeylerden bahsetti." Tekrar yola çıkmanın
onu mutlu edeceğini düşünmüştü, ama orada

Onu. Tüm yol boyunca. Geride bırakmadı. Onun için ne kadar önemli olduğunu anlamadı mı?

Onun için ne kadar önemli olduğunun farkında değil miydi?

Ona hayatının geri kalanını onunla geçirme hediyesini vermeye hazırды ve o öylece çekip gidecek ve Batı Yakası'na mı gidecekti? Böylece tüm o ateşli Batı Yakası erkeklerinin etrafında olabilecekti?

Bu nasıl iyi olabilir?

"Evet, ama bu bir ay daha sürmeyecek. Belki iki ay. Bu iş anlaşmalarının nasıl gittiğini bilirsin. Bobby Ray her şey hallolmadan bizi oraya göndermeyecek."

"Peki ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bugün. En geç yarın." Omzunun üzerinden ona baktı. "Hiçbir yerde çok uzun süre kalmam. Ama her zaman eve dönerim. Bunu bilmen gerekir."

"Evet, sanırım bilmeliyim." Ona daha sıkı sarıldı. Kendine engel olamıyordu. "Neden Batı Yakası? Avrupa ya da Asya'ya gideceğini düşünmüştüm."

"Gidemem. Henüz pasaportun yok. Birkaç hafta sürer." Pasaportu.

Kurnaz küçük dişi kurt!

Mitch, Sissy ciyaklayıp bacaklarını tekmelemeye ve kollarını sallamaya başlayana kadar onu daha da sert sıktı.

"Bu çok kabaydı, Sissy Mae!"

"Enayi!" Güldü. "Gıdıklama!" Adamın ellerine vurdu.

"Ve," diye devam etti, "Batı Yakası'nı düşünüyorum çünkü hiç gitmediğini söylemiştin. Bence gerçekten hoşuna gidecek. Orası çok güzel. Eğer nereye gideceğini bilirsen."

Adam onun boynunu, omzunu öptü. "Sabırsızlanıyorum." Kulağını öptü. "Seni seviyorum, Sissy Mae."

Ona sırtıttı, onu öptü. "Ben de sana dünyayı göstermek için sabırsızlanıyorum Mitchell Shaw."

Mitch Sissy'yi kendine doğru çekti. "Ve şimdi bunun tadını çıkarmak için tüm hayatım var."

Mitchell Shaw'ın çenesini okşadıktan sonra ona o hınzır Sissy gülümsemesini verdi. "O zaman sevgilim, hadi gidip biraz eğlenelim."

HERKESE İYİ GECELER ile
tatil ruhuna girin,
Seksi bir antoloji
Donna Kauffman, Jill Shalvis ve HelenKay Dimon.
Donna'nın "Unleashed" adlı öyküsüne göz atın.

Ek haritalar için oldukça minnettardı, çünkü onlar olmadan umutsuzca kaybolurdu. Aslında, onlarla bile batı kanadının ucunda kendini bir şekilde geri döndürmüştü - en azından batı olduğundan oldukça emindi. Köpekler bile maceradan vazgeçmiş ve bir süre sonra nereye gittiklerini Tanrı bilirdi. Acıktıklarında ya da dışarı çıkmak istediklerinde onu bulacaklarından emindi, o yüzden bu konuda fazla endişelenmedi. Ama kendisi de acıkmaya başlamıştı ve bırakın garajı, mutfağa ya da kalması için tahsis edilen odalara nasıl döneceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Karanlık bir koridorda tökezleyerek ilerliyordu, koridorun ışık düğmesini bulamıyordu ki çok derinden gelen bir erkek sesi, "Eğer hırsızsanız, dikkatinizi alt kattaki resmi yemek odasına yönlendirebilir miyim? Sadece gümüş çay seti bile sizi en azından önümüzdeki on yıl boyunca çok daha iyi bir gizlilik donanımında tutacaktır. En azından bir el feneri alabilecek paranız olur."

Emma kalbi boğazına doğru fırlarken boğuk bir çığlık attı, sonra karanlıkta dondu kaldı. Hayvanlar dışında tamamen yalnız olması gerekiyordu. Önümüzdeki on iki gün boyunca tesiste ne bir uşak ne de bir aşçı yardımcısı olacaktı. Elbette defterde Cicero'nun uzun ve şaşırtıcı bir kelime dağarcığı olduğu yazıyordu. Ama en az iki kat ötedeydi. Ve evin hoparlör sistemini nasıl kullanacağını bildiğinden şüpheliydi. Elinde defterden başka pek bir şey olmayan Emma, en iyi savunmanın hücum olduğuna karar verdi. "Lütfen kim olduğunuzu ve buraya nasıl girdiğinizi belirtin. Güvenlik çoktan uyarıldı, o yüzden en iyisi-"

Zengin erkek kahkahası onun sözünü kesti. "Sen bakıcı olmalısın."

"O zaman sen de hırsız olmalısın," diye karşılık verdi, sinirleri daha da gerilmişti.

Daha fazla kahkaha. Her ne kadar çok seksi olsa da bu kahkahalar onu sakinleştirmeye yetmedi. Çünkü her ne kadar şaka yapıyor olsa da, iki saatten daha az bir süredir işte olduğu ve eve bir hırsızın girmesine izin verdiği fikri, gerçekten başına gelebilecek kadar sapıkça bir şeydi.

Büyük gölge yaklaştı ve yumuşak bir klik sesi duyulup koridor bir dizi kristal duvar aplikleriyle aydınlatıldığında savaş ya da kaç tartışmasının derinliklerine dalmıştı. Emma'nın beklenmedik misafirine ilk bakışı dengesini pek de sağlamadı.

Adam her kimse, onun 1.80'lik boyunu yarım metre kadar geçmişti, bu da dövüşme meselesini tartışmalı hale getiriyordu. Uçmak da muhtemelen onu çok uzağa götürmeyecekti. Savunma hattı koçu babasının göz açıp kapayıncaya kadar işe alacağı türden geniş omuzları, sivrilen beli ve yapılı bacakları, İrlandalı annesinin ona etli güveç ve bisküvi ikram ederken bayılacağı türden pırıl pırıl mavi gözlerinin tepesinde büyüleyici serseri gamzeleri vardı.

Öte yandan Emma'nın onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Cehennem kadar sıcak bir kahramandan
daha iyi bir şey yoktur.
HelenKay Dimon'ın Brava'dan çıkan son
kitabını hemen edinin...

Aklında sadece tek bir şey, tek bir kişi vardı. Noah. Arzu, onu geriye doğru savurmakla tehdit eden bir yoğunlukla içinden geçti. Oyma, tüm sağduyusunu bastırdı, Noah'yı uzak tutma konusundaki kesin kararlılığını yıktı ve yerine yakıcı bir ihtiyaç koydu.

İçinde kaynayan şehveti, bu akşam yaşadığı adrenalin patlamasına bağlıyordu. Bir ceset görmenin yarattığı şok ve ardından gelen her şeyin yarattığı dehşetin karışımı.

Nedeni ne olursa olsun, tek istediğı Nuh'un üzerine atlamak ve o korkunç gecenin anısını zihninden silmekti. Bu yüzden odaya girdi ve ondan küçük alanın izin verdiği kadar uzakta durdu.

Geçen dakikaların karnında zıplayan Noah ihtiyacını öldüreceğini ummuştı. Ama onun ellerini ters çevirip yerdeki görünmez noktaya bakmasını izledikçe, kendisine odaklanmasını daha çok istiyordu.

Nişanlarını bozmak onun bir parçasını yok etmişti. Sonrası daha da kötüydü. Noah'yı kafasından ve kalbinden temizlemek imkânsızdı. O orada kaldığı sürece, bir ya da iki sevişme seansı neye zarar verebilirdi ki? İkisinin de rahatlamaya ihtiyacı vardı. Oradaydılar, yetişkindiler ve hâlâ birbirlerinden etkileniyorlardı.

Ve bir hamle yapmak başka bir amaca hizmet ediyordu. Noah'ın onun altındayken ona hızlıca sorular sorması zordu.

On
a. "Saklanman bitti mi?" Boğuk sesi onun kalbini parçaladı.

"Tam burada duruyorum."

"O zaman Henderson hakkında konuşmaya hazır mısınız?"

Oh, bir şey için hazırды. "Hayır." İçini

çektı. "Tabii ki hayır."

"Henderson hakkında konuşmayı bitirdim."

Noah boş bir ifadeyle ona baktı. "Çünkü sen inandırıcı bir yalan bulabilir misin?"

"Çünkü konuşmak istemiyorum."

Bu olacaktı. Kadın. O. Onlar. Yatak. Onu hissetmeyi, dokunuşunu ve öpüşünü özlemışti. Ellerini tekrar üzerinde gezdireceği düşüncesi kanını kabarttı.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi adam.

"Güzel." Çünkü aklında tam olarak bu vardı. Bu elbiseden çıkmasına ve yatağa girmesine yardım etmesi.

"Bilmelisin ki ne yaptığın ya da yapmadığın umurunda değil."

Bu konuda ona inanıyordu. O yargılamıyordu. Herkesin kendi kurallarına göre yaşaması konusunda ısrar etmedi. İnsanları oldukları gibi kabul ederdi. Şimdi de onu olduğu gibi kabul etme zamanı gelmişti.

Perdeyi kapattı. "Çok misafirperversiniz."

"En iyi saldırı planını bulmak için benimle aynı seviyede olmalısın." Koyu renk gözleri kararlılıkla parlıyordu. Çok ciddi ve endişeliydi.

Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklarda onun kafa karışıklığını görebiliyordu. Ellerini yumruk haline getirişindeki kontrollü öfkeyi de.

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Gözleri kısıldı. "Ben de bundan korkuyorum."

"Sanırım bunu seveceksin."

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal etmek zor."

"Güven bana." Ona doğru yürüdü ve dizleri onunkilere değince durdu.

Bu pozisyon onu arkasına yaslanmaya zorladı ve ona istediği üstün gücü verdi. Onu kendi ihtiyaçlarına ve isteklerine karşı savunmasız bırakıyordu. Yüzünü görmek için başını kaldırmak zorunda kalana kadar onun üzerinde geziniyordu. Mükemmeldi.

"Lexy?"

"Konuşup durabiliriz ama biliyor musun Noah?" "Uh, hayır."

Yüz yüze gelene kadar avuçlarını onun dizlerine koyarak çömeldi. "Kucağına oturmayı tercih ederim."

"Ne?"

"Seni her yerinden öpmeyi."

Onun gerildiğini hissetti. Teninde bir kızarıklık gördü. Vücudundaki her kemiğin dikkat kesilmesini izledi.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Diyorsun ki-"

"İçimde kaydığını hisset."

İki eliyle arkasındaki yatak örtüsünü kavradı. "Umarım seksten bahsediyorsundur."

"Sıcak, terli, fantastik seksten."

Gözlerindeki şaşkınlığın yerini sıcaklık almıştı. "Benimle mi?"

Başka bir erkeğin ona dokunmasına izin verme fikri onu üşütmüştü.
"Sadece sen."

Cynthia Eden'in gelecek ay
Brava'dan çıkacak olan MIDNIGHT
SINS kitabına göz atın...

Todd evinin önünde fren yaptığında Cara, "İnmene gerek yok," dedi. Sesi amaçladığından daha yüksek ve keskin çıkmıştı. "Şimdi iyi olacağım." Onu eve bıraktığı için teşekkür etmeyi düşündü ama sonra bu fikri bir kenara bıraktı.

Evet, adamın onu sorgularken işini yaptığını biliyordu ama adamın ciddi bir pislik olduğu gerçeğini de görmezden gelemezdi.

Arabada onunla birlikte olmak onu tedirgin etmişti. Karakola aslında bir devriye arabasıyla gitmişlerdi. O arkada oturmuştu. Her iyi suçlu gibi.

Todd'un corvette'inin sınırları çok samimiydi. Deri koltuk altında yumuşak ve şık bir his uyandırıyor ve camlar açıldığında deri ve erkek kokusu arabanın içini dolduruyordu.

Cara kapı koluna uzandı. "Bekle."

Bu komutla parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnakları avucunu ısırdı. Adama baktı ve onun da bakışlarını kendisine diktiğini gördü.

Araba gölgelerle kaplanmıştı ama yine de adamın gözlerini görebiliyordu. Yüzünün güçlü çizgilerini. Cara dudaklarını yaladı. "Ne?"

"Hissediyorsun, değil mi?" Ona okşuyormuş gibi hissettiren bir fısıltı. deri.

Başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." O yalan da söyleyebilirdi.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Parmaklarının bir hareketiyle emniyet kemerini çözdü ve ona doğru eğildi. "Burada bir şey var."

Sıcak, vahşi seks vaadi. Güç ve büyüünün bedenine hücum etmesi ve onu zevkten çığlık attırması.

Ama bundan vazgeçmişti çünkü ateşli bir şekilde serbest kaldıktan sonra soğuk gerçekliğin küllerinden nefret ediyordu.

Fiziksel özellikleri ne kadar cazip olursa olsun, bir erkeğin bir iblisi sevmeyeceği gerçeğinden.

Adamın eli kalktı ve ona doğru uzandı.

Parmakları dışarı fırladı ve adamın bileğini sert bir şekilde kavradı.

Sessizlik. Sonra dedi ki, "Sadece sana dokunmak istedim."

Sesi samimi geliyordu ama... "Beni sadece bir hapishaneye göndermek istediğini sanmışım. hapishane."

Sözlerini inkar etmedi. Tutuşuna karşı koymadı. Bu da iyi bir şey, Çünkü o anki duygularıyla Cara ona bir succubus'un ne kadar güçlü olabileceğini gösterebilirdi.

Bunun yerine bakışları onun dudaklarına kaydı. "Merak ediyorum," dedi hırıltıdan biraz daha fazla kelimelerle. "Tadın da kokun kadar güzel mi?"

Lanet feromonlar. "İstediğin ben değilim." Bu itiraf zordu.

"Ah, bebeğim, ama aynı fikirde değilim." Adam yakındaydı, o kadar yakındı ki nefesinin yüzüne hafifçe değdiğini hissedebiliyordu.

"Anlamıyorsun-"

Onu öptü. Dudaklarını onunkilere yumuşak ve hızlı bir şekilde bastırdı.

Arzu kanını ısıtmaya başladığında Cara'nın parmakları onun etrafında sıkılaştı.

"Yeterli değil." Dudakları onunkilerin hemen üzerindeydi. "Başka bir tada ihtiyacım var..." Ve daha fazlasını istedi.

BRAVA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 850

Third Avenue

New York, NY 10022

Telif Hakkı© 2008 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

BRAVA ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 0-7582-3711-1

İndice

Bölüm 1 Bir düğünde ölümü düşünmek zordu ama o bunu gayet iyi idare ediyordu.

Bölüm 1

Bölüm 2 R onnie, Sissy'nin sırtını sıvazladı. "Harika bir tost."
"Tesekkürler." "Sadece bir tane üstü kapalı hakaret"

Bölüm 2

Bölüm 3 S issy Mae arkasını döndü ve başını yastıklara gömdü.

Bölüm 3

Bölüm 4 M itch bir kapının çarpıldığını ve seslerin yükseldiğini duyunca sarsılarak uyandı. Odanın etrafına baktı.

Bölüm 4

Bölüm 5 D esiree MacDermot-Llewellyn yeni ortağının bir ağacı koklamasını izledi. Eğer bacağını kaldırırsa.

Bölüm 5

Bölüm 6 S issy öğleden sonra saat bir gibi uyandı...yalnızdı.verandadan aile odasına gitmişlerdi.

Bölüm 6

7. Bölüm S issy, Mitch'i beslemenin bu kadar zevkli olacağını bilmiyordu - tabii ki masraflar haric.

Bölüm 7

Bölüm 8 M itch uyandığında kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Gücü artıyordu b Bölüm 8

9. Bölüm S issy eski lisesine girdi ve bazıları harika olan anılar onu sardı. Li
Bölüm 9

Bölüm 10 M itch kiralık arabadan indi ve etrafına bakındı. Sissy onları bir sundurmanın yanına park etmişti.

Bölüm 10

Bölüm 11 S issy Mitch'i iki saat boyunca şehirde dolastırdı, ona lisesini gösterdi.

Bölüm 11

Bölüm 12 S ammy Ray kardeşinin dükkânına hışımla girerken, koca piç kurusu da ise kovulmaya hazırlanıyordu.

Bölüm 12

Bölüm 13 M ace Llewellyn akşamın geç saatlerinde Brooklyn'deki evine girdi. Zor bir gündü.

Bölüm 13

Bölüm 14 S issy öne doğru eğildi, kollarını kaldırdığı dizlerine dayadı ve ona ters ters baktı. "Benim hatam

Bölüm 14

15. Bölüm Oturma odasından çıkmayı bile başaramadılar. Denemişlerdi.

Birkac kez. Ama hep Bölüm 15

Bölüm 16 M itch Sissy'den ayrıldı ve dizlerinin üzerine kalktı. Onu yüzüstü çevirdi.

Bölüm 16

Bölüm 17 J en Lim Chow, Philadelphia Bölge Savcı Yardımcısı, üç çocuk annesi, Harva

Bölüm 17

Bölüm 18 Kahve sıcak ve lezzetliydi, sandviçler iyi ve boldu. Ama şirket

Bölüm 18

Bölüm 19 B rendon antrenmanın başlamasını beklerken kardeşine baktı. Mitch bakıyordu.

Bölüm 19

Bölüm 20 Tarafsız bölgedeki bir alana gidip orada yarışacaklarını düşündü. Bir kez daha, Mite

Bölüm 20

Bölüm 21 Onu arabadan çıkarmak zorunda kaldılar çünkü koltuğu -ve kendisi- arabanın içine sıkışmıştı.

Bölüm 21

Bölüm 22 S mitty özel tropik ada plajının beyaz kumları üzerinde bir ileri bir geri volta atıyordu

Bölüm 22

Bölüm 23 Ağabeyi kestirmeye gittiği ve Sissy alışveriş yaptığı için Mitch'in antrenmandan önce iki saati vardı.

Bölüm 23

Bölüm 24 Arabadan çıkmayı bile başaramadılar. Bir saniye sonra Mitch
kontağı kapatıyordu.

Bölüm 24

Bölüm 25 Barron Sürüsü'nün baş dişi aslanı P aula Jo Barron gazetesini okuyor
ve birasını içiyordu

Bölüm 25

Bölüm 26 "O çocuğun akılsız olduğunu hep biliyordum." Francine fron'a bir
dilim turta koydu.

Bölüm 26

27. Bölüm Saat üçte Mitch, Sissy'yi arayarak Brendon ve Bob da dahil olmak
üzere bir grup

Bölüm 27

Bölüm 28 Onları ilk Ronnie gördü, muhtemelen o günden beri gözlerini
ormandan ayırmadığı için.

Bölüm 28

Bölüm 29 "Kalk!" Mitch uyanmaya çalıştı, uyanmamaya karar verdi ve
arkasını döndü. "Kalk. Kalk!" "Ne?" "Sen

Bölüm 29

Bölüm 30 "Hazır mısın?" Mitch başını salladı. "Evet, hazırım. "Philly'ye
döneli üç gün olmuştü.

Bölüm 30

31. Bölüm Sissy'nin Mitch'in onu mıncıkladığını fark etmesi biraz zaman aldı.
Gerçek bir kız gibi onu mıncıklamak değil.

Bölüm 31

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

